

קובץ שופר הרשב"י ברך ד'

ספר זוהר השבת המחולק

מחלק לפרשיות השבוע, כ-3-4 דפים בשבוע,
ובכך תוכל כל שבת לזכות למאה מליון שנה תורה.
כל המאמרים של הזוהר הקדוש על שבת עם תרגום הזוהר ועוד,
מחלק לקטעים עם פותרות, כדי להקל על הלומד.

חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [יז-כז] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

יוצא לאור על ידי מפעל הזוהר העולמי בעיר הקודש בית שמש תובב"א
שנת "אלף המגן תלוי עליו" [אלף המגן תלוי עליו" עם הכולל, בגימטריה: 772]
"וברך עלינו שנה טובה", - "ביאת משיח", - "קץ העולם ומשיח בן דוד",
תשע"ב לפ"ק

הוצאת:

שע"י "חברה מזכי הרבים העולמי" מפעל עולמי להצלת הדת

מיסודו של הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א

MIFAL HAZOHAR HOILUMI
C/O CHEVREH MAZAKEI HARABIM HOILUMI
Under The Supervision Of Rabbi Sholom Yehuda Gros
The Head Of The Rabbinical Court Of Holmin

מצוה גדולה לזכות את הרבים

ולפרסם ספרי הזוהר היומי

בבתי כנסיות, בבתי מדרשות, בשמחות, לכל החברים וידידים,

ולכל אחד ואחד מישראל, לקרב הגאולה שלימה בב"א

וכל המזכה את הרבים זוכה לבנים צדיקים

ולכל ההבטחות הרשב"י זיע"א

מכתבי הסכמה

מגדולי ישראל כבר באו בדפוס בשאר הספרים
שהוצאנו לאור - וזכרון אחד עולה לכאן ולכאן.

"מפעל הזוהר העולמי"

רחוב נחל לכיש 24/8

רמת בית שמש ארץ ישראל

טל: 054-843-6784 / פקס: 02-995-1300

hazohar.com@gmail.com

פתח דבר

ברוך ה', שהחיינו וקיימנו והגיענו לזמן הזה שהקדוש ברוך הוא, מלך עוזר ומושיע ומגן, עזר בעדנו להוציא לאור עולם, את ספר זוהר השבת.

ברצוננו להבהיר ללומדים היקרים את מטרת הספר ואת האפן שבו ממלץ ללמד את הספר.

ספר "זוהר השבת" למעשה הוא פרי רעיונו של האדמו"ר מהאלמין שליט"א, העומד בראש ובנשיאות מפעלינו, "מפעל הזוהר העולמי", לשם ולתפארת.

הרעיון הוא שכל אב וראש משפחה, יוכל ללמד עם בניו בעת סועדם יחד את סעודת שבת, את עניני השבת והלכות השבת בזוהר הקדוש עצמו, וזה גם מתרגם ללשון הקודש, למען יוכל כל אחד להבינו.

האדמו"ר שליט"א חלק את הספר לעשרים וארבעה פרקים, למען יוכלו לגמרו פעמים בשנה. דהינו, בתחלת השנה בפרשת בראשית לומדים פרק א', וכן כעבור חצי שנה בפרשת שמני מתחילים עוד הפעם פרק א'. אפשר גם לגמרו כל שבת. דהינו, שלומד כל סעודה שמונה פרקים, כמו שלומד שמונה פרקים משניות בכל סעודה, ובזה יוכל להרויח כל שעה בשבת מאה מליון שנה תורה, ויארץ בשלחנו את רבי שמעון בר יוחאי זיע"א בכל סעודת שבת, וירגיש בכל שבת מעין עולם הבא.

המוציאים לאור

האדמו"ר מהאלמין הגה"צ הרב שלום יהודה גרוס

מייסד מפעל הזוהר העולמי
נחל לכיש 24/8 בית שמש, טל: 054-8436784

האדמו"ר מהאלמין שליט"א, נולד בהונגריה, עלה לארץ בשנת תש"ו. בשנת תשכ"ב היגר לברוקלין. לפני 40 שנה - הקים הרבה ארגונים: בשנת תשכ"ה, הקים ועד העולמי למען קדושת בית הכנסת, ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ו, ערך מלחמה גדולה נגד המזווזות הפסולות, בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה נגד סימילאק מחלב עכור, ומאז לראשונה יצרו סימילאק מחלב ישראל. בשנת תשכ"ז, הקים ארגון הצלה, ונדפסו ספר, וקול קורא'ס. בשנת תשכ"ז, ערך מערכה גדולה על שנכשלים באכילת תולעים בהכשר למהדרין מן המהדרין, בשנת תשכ"ח, ערך מערכה גדולה על אוהרת זמן קריאת שמע ותפלה. בשנת תשכ"ח, הקים ארגון ובית דין צדק לכשרות וטהרת המקוואות. בשנת תשכ"ט, יזם הדפיס והפיץ לראשונה חק לישראל שבועי, ונדפסו 54 פרשיות בודדות, ועשר כרכים. בשנת תשל"ב-ס"ב, ערך מלחמה כבידה על כשרות השחיטה, בשנת תשל"ד, הקים ארגון ועד הכשרות התאחדות הקהילות, ונדפסו 39 ספרים וקול קורא'ס. בשנת תשל"ה, הקים את הרעיון הדף היומי, ופרסמו כל שבוע בעיתונים על הרעיון של לימוד דף היומי, ונדפסו גם כן במדריך לכשרות # 2. בשנת תשל"ה, ערך מלחמה גדולה למען קדושת השבת. בשנת תשל"ט-ס"ג, ערך מלחמה כבידה על כשרות הניקור, בשנת תשמ"א-ס"ד, ערך מלחמה כבידה על תיקון עירובין בארה"ב, בשנת תשמ"ו יצא לאור ספר הסכמות ומכתבים 1.296 מכתבים. בשנת תשס"ג שלח לארצינו הקדושה כמה מיליוני ספרים ועוד 320 אלף דיסקים (בכל דיסק לערך 500 ספרים) ונחלקו בחינם בכל הארץ, ול-150.000 חיילים בצבא. בשנת תשס"ד שלחו לא"י עוד 250.000 דיסקים של 7000 קבצים ספרים בחינם. בשנת תשס"ד, הקים מפעל עולמי ללימוד הלכה יומית מחבר רומ"א, ונדפסו ספרי שו"ע מחבר רומ"א, וקול קורא'ס, ומודעות בהרבה עיתונים. בשנת תשס"ו - 2007 עלה לארץ, הקים את "מפעל הזוהר העולמי", ומאז פועל במסירות נפש, יזם ויללה, לזכות כל אחד מישראל בקריאה יומית של דף הזוהר היומי, ובכך לממש בפועל את הבטחתם וצוואתם של רשב"י וגדולי הצדיקים, שבזכות הזוהר, יצא עם ישראל מהגלות ברחמים, והמשיח יבוא.

בעהמ"ח"ס: "אין ליכט פון תורה" - 887 חלקים, "אכילת מצות בישראל" - 7 חל', "אפיית המצות" - 3 חל', קובץ ספרי ארץ ישראל - 26 חלקים, "שמירת המצוות כהלכתן" - 58 חל', קובץ ספרי כשרות - 53 חל', "נפש ישעיה" על מאכלות אסורות - 7 חל', קובץ ספרי שחיטה - 26 חל', קובץ ספרי ניקור - 33 חל', קובץ ספרי שמירת שבת - 18 חל', קובץ ספרי מקוואות - 8 חל', "שמירת הברית" - 10 חל', "דברי תורה" עה"ת - 7 חל', קובץ ספרי סת"ם - 22 חל', קובץ ספרי קדושת ביהמ"כ - 17 חל', "מקדש מעט", "ואמרו אמן", "עניינת אמן כהלכתו", "יצחק לשוח", ועוד. "שכר ועונש" - 6 חל', "אור הזוהר" - 5 חל', "זוהר השבת" - 5 חל', "זוהר חק לישראל" - 5 חל', "מאורות הזוהר" - 15 חל', "תיקוני זוהר" - 2 חל', "תיקוני זוהר" - 29 חל', "זוהר היומי" - 6 חל', "זוהר היומי" - 12 חל', זוהר עם פירוש הסולם, זוהר היומי - 70 חל', "זוהר תורה" - 54 חל', "תיקוני הזוהר", "אדרא רבה" ו"אדרא זוטא" עם עוד 6 ספרים, "ספרא דמשכנא", "ספרא דצניעותא" ועוד. עלוני הזוהר - 39 חל', ועוד יותר מאלף ספרים וחוברות על הזוהר הקדוש. על כל הנ"ל,

בשנת תשס"ו, הקים בארץ ישראל מפעל הזוהר העולמי. ונדפסו קרוב ל-2000 ספרים חוברות וקול קורא'ס. על הדברים הנ"ל פרסם ספרים וקול קורא'ס, בלשון הקודש, באדיש ובאנגלית, ובעוד הרבה שפות. מפני מיליוני ספרי זוהר הדף היומי של הזוהר, ועוד, המחולק בתפוצה עצומה בבתי כנסיות ובתי מדרשות, חנויות, קברי צדיקים, ארגונים גדולים, כגון ערוץ הידברות, בתי אב בכל רחבי הארץ וכו'. - הקים את "קול השב"י" "קול הזוהר" לשמיעה של הזוהר היומי, ושומעים דרשותיו. כיום מתגורר בבית שמש, מפני דרשותיו מידי שבוע ברדיו 2000, ומעביר הרצאות בכל רחבי הארץ.

1. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 2. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 3. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 4. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 5. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 6. ונדפסו ספרים וקול קורא'ס. 7. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס. 8. ונדפסו מאות ספרים וקול קורא'ס.

הקדמה

"שמרו ה'שבת ו'ילמדו ה'זהר, כל קהל עדת ישראל, ובזה ודאי יזכו ל'כל ישראל יש להם חלק לעולם הבא", ומיד נגאל, כדאיתא בשבת (דף ק"ח ע"ב): אמר רבי חייא בר אבא אמר רבי יוחנן, כל המשמר שבת כהלכתו, אפילו עובד עבודה זרה כדור אנוש, מוחליו לו, שנאמר "אשרי אנוש יעשה זאת וכן אדם יחזיק בה שמר שבת מחללו", אל תקרי מחללו, אלא מחול לו, אמר רב יהודה אמר רב, אלמלי שמרו ישראל שבת ראשונה, לא שלטה בהן אמה ולשון, שנאמר "ויהי ביום השביעי יצאו מן העם ללקט", וכתוב בתריה "ויבא עמלק".

אמר רבי יוחנן, משום רבי שמעון בן יוחי, אלמלי משמרו ישראל שתי שבתות כהלכתן, מיד נגאלים, שנאמר "כה אמר ה' לסריסים אשר ישמרו את שבתותי", וכתוב בתריה "והביאותים אל הר קדשי" וגו'.

ואיתא בזהר הקדוש פרשת יתרו (פ"ט ע"א): תאנא, בהאי יומא, דאורייתא מתעטרא ביה, מתעטרא בכלא, בכל אינון פקודין בכל אינון גזרין ועונשין, בשבעין ענפין דנהורא, דנהרין מכל סטרא וסטרא. מאן חמי, ענפין דנפקין מכל ענפא וענפא, חמשה קיימין בגו אילנא, פלהו אנפין בהו אחידן. מאן חמי, אינון תרעין דמתפתחו בכל סטר וסטרא, פלהו מזדהרין ונהרין, בההוא נהורא דנפיק ולא פסק.

[ובתרגום ללשון הקדש: שנינו, ביום הזה שהתורה מתעטרת בו, מתעטרת בכל, בכל אותן מצוות, בכל אותן גזרות וענשים, בשבעים ענפים של אור שזהירים מכל צד וצד. מי ראה הענפים שיוצאים מכל ענף וענף, חמשה עומדים בתוך האילן, וכל הפנים אחוזים בהם? מי ראה אותם שערים שנפתחים בכל צד וצד, וכלם זוהרים ומאירים באותו האור שיוצא [לא פוסק?]

כל כרוזא נפיק, אתערו קדישי עליוניו, אתערו עמא קדישא, דאתבחר לעילא ותתא. אתערו חדוותא לקדמות מאריכוו. אתערו בחדוותא שלימתא. אודמנו בתלת חדוון, דתלת אבהו. אודמנו לקדמות מהימנותא, דחדוה דכל חדוותא. זכאה חולקכוו, ישראל קדישין, בעלמא דין ובעלמא דאתי. דא הוא ורותא לכוו, מכל עמים עובדי עבודת כוכבים ומזלות. ועל דא כתיב, "ביני ובין בני ישראל".

[ובתרגום ללשון הקדש: קול הכרוז יוצא: התעוררו קדושים עליונים, התעוררו העם הקדוש שנבחר למעלה ולמטה, עוררו שמחה כנגד רבונכם, התעוררו בשמחה שלמה, הזדמנו לשלש שמחות של שלשת האבות, הזדמנו לקראת האמונה של שמחת כל השמחות. אשרי חלקכם,

הקדמה ♦ זֵהר הַשֶּׁבֶת

ישׂראל קדושים, בעולם הזה ובעולם הבא! זוהי ירֶשָׁה לְכֶם מִכֶּל הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִים וּמְזֻלוֹת. וְעַל זֶה כָּתוּב "בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל".

אָמַר ר' יְהוּדָה, הֵכִי הוּא וְדָאִי. וְעַל דָּא כָּתִיב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", וּכְתִיב (וַיִּקְרָא ט) "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'". וּכְתִיב, (יִשְׁעִיָּה נח) "וַיִּקְרָא לַשַּׁבָּת עֲנָג לְקְדוּשָׁה ה' מְכֻבָּד".

[וּבְתַרְגוּם לְלִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּרְ הוּא וְדָאִי. וְעַל זֶה כָּתוּב "זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ", וּכְתוּב (וַיִּקְרָא ט) "קְדוּשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'". וּכְתוּב (יִשְׁעִיָּה נח) "וַיִּקְרָא לַשַּׁבָּת עֲנָג לְקְדוּשָׁה ה' מְכֻבָּד".]

תַּאנָּא, בַּהַאי יוֹמָא, כָּל נִשְׁמַתִּיהוֹן דְּצַדִּיקָאִיא, מִתְעַדְנִין בְּתַפְנוּקֵי עֵתִיקָא קְדִישָׁא, סְתִימָא דְכָל סְתִימִין. וְרוּחָא חָדָא מְעַנּוּנָא דֵּהֵהוּא עֵתִיקָא קְדִישָׁא מִתַּפְשֻׁטָא (הַהוּא מִתַּפְשֻׁט) בְּכֻלְהוּ עֲלִמִין, וְסֻלְקָא וְנַחְתָּא, וּמִתַּפְשֻׁטָא לְכֻלְהוּ בְּנֵי קְדִישִׁין, לְכֻלְהוּ נְטוּרֵי אֹרִיתָא, וְנִיחִין בְּנִיחָא שְׁלִים, מִתְנַשֵּׂי מִכְּלָהוּ, כָּל רוּגְזִין, כָּל דִּינִין, וְכָל פּוֹלְחֵנִין קְשִׁין. דָּא הוּא דְכְּתִיב, (יִשְׁעִיָּה יד) "בְּיוֹם הַיְחִיָּה ה' לָךְ מַעֲצָבָךְ וּמְרַגְזֶךָ וּמִן הָעֲבוֹדָה הַקְּשָׁה", בְּגִינֵי כֵּה, שְׁקִיל שַׁבְתָּא לְקַבֵּל אֹרִיתָא.

[וּבְתַרְגוּם לְלִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: שְׁנִינָא בְּיוֹם הַזֶּה כָּל נִשְׁמוֹת הַצַּדִּיקִים מִתְעַדְנִים בְּתַפְנוּקֵי הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ, נִסְתַּר כָּל הַנִּסְתָּרִים, וְרוּחַ אַחַת מֵהָעֲנָג שֶׁל אוֹתוֹ הָעֵתִיק הַקְּדוֹשׁ מִתַּפְשֻׁטָּת (הַהוּא מִתַּפְשֻׁט) בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְעוֹלָה וְיִוְרָדָת, וּמִתַּפְשֻׁטָּת לְכָל הַבְּנִים הַקְּדוֹשִׁים לְכָל שׁוּמְרֵי הַתּוֹרָה, וְנַחִים בְּמִנוּחָה שְׁלָמָה, נִשְׁפָּחִים מִכָּלֶם כָּל הַרְגָזִים, כָּל הַדִּינִים וְכָל הָעֲבוֹדוֹת הַקְּשׁוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (שִׁם יד) "בְּיוֹם הַיְחִיָּה ה' לָךְ מַעֲצָבָךְ וּמְרַגְזֶךָ וּמִן הָעֲבוֹדָה הַקְּשָׁה", מִשׁוּם כִּרְ שְׁקוּלָה שַׁבָּת כְּנֻגַד הַתּוֹרָה].

וְכָל דְּנִטִיר שַׁבְתָּא, כְּאִילוּ נְטִיר אֹרִיתָא כְּלָא. וּכְתִיב (יִשְׁעִיָּה נו) "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יִחִיזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבָּת מִחֻלְלוֹ וְשׁוֹמֵר יָדוֹ מִעֲשׂוֹת כָּל רָע". אֲשַׁתְּמַע, דְּמֵאֵן דְּנִטִיר שַׁבָּת, כְּמֵאֵן דְּנִטִיר אֹרִיתָא כְּלָא.

[וּבְתַרְגוּם לְלִשׁוֹן הַקְּדָשׁ: וְכָל מִי שְׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת, כְּאִילוּ שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה. וּכְתוּב (יִשְׁעִיָּה נו) "אֲשֶׁרִי אֲנוֹשׁ יַעֲשֶׂה זֹאת וּבֶן אָדָם יִחִזִיק בָּהּ שׁוֹמֵר שַׁבָּת מִחֻלְלוֹ וְשׁוֹמֵר יָדוֹ מִעֲשׂוֹת כָּל רָע". נִשְׁמַע, שְׁמִי שְׁשׁוֹמֵר אֶת הַשַּׁבָּת כְּמִי שְׁשׁוֹמֵר כָּל הַתּוֹרָה].

וּבְזוֹהַר שֵׁם (פ"ט ע"ב): אָמַר לִיָּה, [רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי יוֹדָאִי] חֲטִיד, לִית עֲלֵמָא אֱלָא לְאִינוּן חֲבַרְיָא, דְּמִשְׁתַּדְּלֵי בְּאֹרִיתָא [חֲטִיד, לֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאֵלּוּ הַחֲבַרִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה] וְיַדְעִין סְתִימֵי אֹרִיתָא. [וְיִוְדְעִים הַסּוּדוֹת שַׁבְתּוֹרָה].

וּמִכָּל דְּבַרִי חַז"ל אֵלוּ רוּאִים, שְׁלֹא נִבְרָא הָעוֹלָם אֱלָא לְאֵלוּ הַחֲבַרִים הָעוֹסְקִים בַּתּוֹרָה וְלוֹמְדִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה, וּמִקְדָּשִׁים עֲצָמָם בְּלִימּוּד הַסּוּד בַּשַּׁבָּת קוֹדֵשׁ.

עַל כֵּן, אוֹדָה ה' בְּכָל לַבֵּב בְּסוּד יִשְׂרָיִם וְעַדָּה, עַל שׁוֹיכְנֵי לְהַגִּיעַ עַד הַלוּם, יְמֵי שְׁנוֹתֵינוּ כְּצֵל וּכְחֵלוֹם יַעוּף, וְלִפְנֵי כְּאַרְבָּעִים שָׁנָה, חִשְׁקָתִי מֵאֵד לְזִכּוֹת אֶת כָּל יִשְׂרָאֵל בְּלִמּוּד הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ, וְכִמָּה הִרְפַּתְקָאִי דְּעַדוֹ עֲלִי, וְזִיכְנֵי ה' יִתְבָּרַךְ, בַּשָּׁנָת תַּשְׁכ"ט, לְהַדְפִּים אֶת הַסִּפְר

"נפלאות הזהר", של הזה"ק רבי יודל ראזנבערג זי"ע, ועוד ספרים רבים, ולפני כעשרים ושש שנים, התעוררתי לפרסם את דבר למוד הזהר הקדוש בכל העולם, שכל אחד ילמד, ויתעורר, ויתלהב לבו, לעבודת הקדוש ברוך הוא, וילקרב הגאולה ברחמים, כהבטחה שנאמרה משמים לרבי שמעון בר יוחאי זיע"א: "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", וכמה כחות והשקעה מסרנו על זה, במשך כחצי שנה נסעתי כל יום כארבע שעות נסיעה וטלטולי דרכים, שעתים הלוך ושעתים חזור למונסי, ששם שכרנו חדר, כדי שלא ימצאו אותי, ולא יפריעוני בעבודה הקדושה הזו, ועבדנו על הזהר הקדוש כל יום שתיים עשרה שעות, יחד עם עוד אברך, ולזה לקחתי הלוואת כעשר אלף דולר (בערך של אז, שהיום נחשב כששים אלף דולר). וכל זה עלה במאמצים גדולים, ובאמצע נשבר המחשב כמה וכמה פעמים, ואחר כך תיקננו כמה וכמה פעמים, ועוד פעם נשבר, וקנינו מחשבים חדשים, וגם הם התקלקלו, וכל כך הרבה הפרעות ומניעות היו לי, ושכרנו מכונת צלום מחברה עם בטוח, ועוד היה איש מחשבים צמוד, וכל הזמן היה הפרעות וקלקולים מה שאי אפשר לתאר, ויש הרבה מה לספר... עד שכבר פשוט לא רצו אנשים, ופחדו לעבוד על זה, שהפסידו על זה הרבה כספים, וכך נשארה העבודה באמצע, שלא היה מי שמוכן להמשיך במסירות נפש, ובהביטי על זה שבתאי ואראה, כי בלי תפלה חזקה מאד, ותחנונים לה' יתברך, אי אפשר להצליח (וכמו שאכתב בהמשך), והנראה שכדי לזכות לסיעתא דשמיא מיחדת צריך גם זכות ארץ ישראל שתצטרף, ואוירא דארץ ישראל מחפים, וכנראה שמשמים המתינו עד שאשוב מגלות אמריקה לארץ הקדש, וכמו שידוע מהבן איש חי זי"ע שצוה להדפיס את ספריו הקדושים דוקא בארץ ישראל, שכח קדשתה מסייע ומגן.

לפני כשלוש שנים נסעתי לציון הרשב"י, ושהיתי בצפת בדירה המשקיפה על ציון הרשב"י זי"ע. ואמרתי שלש פעמים תהלים כל יום במשך שלשה ימים רצופים,

שבחי אדונינו התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי זי"ע"א שכתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם המקובל האלוקי רבי יעקב אבוחצירא זי"ע, מלקטים מספרו דורש טוב עמוד (ע - ע"ג) וזה לשונו: ושבח הרשב"י גדול מכל בני אדם, לפי שבקמיו של רבי שמעון בר יוחאי היו אפילו תינוקות יודעים דרך הסוד כראוי וכל בני הדור היו מטמינים סודם בלבם, באמת הרשב"י עליו השלום גלה סודו בכל העולם עד שאפילו תינוקות של בית רבן היו יודעים אותו. עוד שם: ידוע מה שאמרו רבותינו זכרונם לברכה, דרבי שמעון גדול מכל העולם, ומדורות הראשונים שעברו מאדם ועד נח ומשת ומאבות העולם ומן הסנהדרין. עוד שם: ולעולם זכות הרשב"י היא העומדת עמנו בגלות עד שיבוא מלך המשיח וז"ה "כסאך" (תהלים מ"ה ז) דהיינו שמך חקוק בפסא הכבוד "אלקים לעולם ועד", וזכותך שהיה חשוב כמשה רבינו עליו השלום תעמד לזה השבט עד שיבוא מלך המשיח

א. וכמו שכתב רבינו בחיי בספרו כד הקמח ערך תורה, וז"ל: התורה צריכה התבודדות הוא שאמר שלמה (משלי י"ח א) "לתאוה יבקש נפרד" וגו', ונראה לי פירושו כי מי שמתאוה לתורה יבקש שיהיה נפרד ומתבודד, כי זה מתנאי הלימוד להיות לפעמים נפרד מן החברים, מתבודד ומתיחד עם שכלו, ואם עושה כן "בכל תושיה יתגלע" כלומר יתגלה ויתפרסם בקי ושלם בכל החכמות, עיי"ש.

ב. והגם שב"ה הדפסנו כמה ספרים, כמו שזכר ועונש ותיקון הברית, ועוד רבים עם זה"ק וביאורי הזה"ק, אמנם הזוהר עצמו לא זכינו להדפיס (ראה לקמן בהערה ח).

ג. כתב הגאון הקדוש צדיק יסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלוך, מרא דרזין, מן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זי"ע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) וזה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים.

עם תענית דבוריו, והימים היו ל"ב ול"ג ול"ד לעמר, כדי שזכות הרשב"י תסיעני, וסך הכל סימתי את התהלים תשע פעמים [כמנזן תש"ע, שבשנה זו נפתחו השערים (כך עשיתי 3 פעמים בשנה אחת)], עד שזכיתי לראות ישועות ונפתחו השערים, ונתקיימה בי תפלת דוד המלך עליו השלום, "הושיעה ה' כי גמר חסיד כי פסו אמונים מבני אדם" (תהלים י"ב ב), שה' יתברך מושיע, כאשר האדם גמר בלבו להיות חסיד ולכונן מעשיו רק לשם שמים, ועוד "כי פסו אמונים מבני אדם", כאשר מחליט בלבו לא לסמוך על בשר ודם, אלא כל בטחונו בה' יתברך, בלתי לה' לבדו. וכמו שכתוב בזהר הקדוש פרשת ויקהל (דף קצ"ח עמוד א' ועמוד ב') על הפסוק (תהלים קמ"ו ה'): "אשרי שאל יעקב בעזרו שברו על ה' אלקיו" (עין שם ותמצא אור גדול).

וכאשר ראיתי את דברי הפה החיים (סימן קנ"ו סקי"א), שהביא את דברי אליהו הנביא זכור לטוב (אליהו זוטא פ"א), לא חרב העולם אלא בפשעה של תורה, ולא חרבה ארץ ישראל אלא מפני פשעה של תורה, שנאמר "בפשע יעקב כל זאת" (מיקה פרק א' פסוק ה') וכתב שם: ועל כן, צריך האדם להשתדל מאד בכל מאמצי כוחו, לצוד הזמן מהבלי העולם הזה, ולעסוק בו בתורה בכל מה שאפשר לו, כמו המציל אבנים טובות ומרגליות מזוטו של ים, וכמו שכתוב "הנחמדים מזהב ומפז רב ומתוקים מדבש ונפת צופים" (תהלים פרק י"ט, י"א).

ובספר שיח יצחק (חלק א' דרוש בענין ב' ננין של ויהי בנסע וכו' אות לה), כתב, וזה לשונו: אבל על ידי התורה, אם היו עוסקים בה ישראל רבם, אז לא היה אמה ולישוז שולטת בהם, וכמו שכתוב (בפרק קמא דבבא בתרא ח' ע"א) "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים", אם כולם או רבם יעסקו בתורה, אז "עתה אקבצם", אבל אם מעט הם, אז "ויחלו ממשא מלך ושרים", שהמצוות מגינות עליהם לפי שעה, וכמו שכתוב במדרש איכה רבתי "וצבא תנתן על התמיד בפשע, בפשעה של תורה, אימתי אמות העולם גוזרים וכו', בשעה שמבטלים מתלמוד תורה, ולכן אמרו רבותינו זכרונם לברכה מאי דכתיב "וראו כל עמי הארץ כי שם יהיה נקרא עליך ויראו ממך" (דברים כח, י'), אלו תפלין שבראש. [ונראה

במהרה בימינו אמן. (ושם בפסוק ה' על כן משחק ... שמן שישן מסביר, מרמז על הרשב"י הקדוש).
ד. ואמר המקובל האלוקי רבי יצחק אלפיי ז"ע: מקובלנו שתענית הדיבור כפי שנוהגים בכל יישוב ויישוב עם קריאת התהלים 3 פעמים שוה ל-65,000 תעניות (!!!). ולפי דבריו 3 ימים יוצא 195,000 תעניות, זאת אומרת 550 שנה תעניות. ועל זה אפשר להמליץ את הפיוט של הצדיק הקדוש המקובל רבי ישראל גא'ארה ז"ע (צפת ה' ש"י 1550 - עוה ה' שפ"ה 1625 לערך). מזמירותיו הפיוט הקדוש "ה ריבון עלם ועלמאי" בארמית, ששרים אותו בשבת, לו יחיה גבר שנין אלפין. לא יעול גבוותך

בחושבניא, שאי אפשר לדעת עד כמה חשוב לפני השם יתברך אמירת התהלים שאמירתה עולה בחשבון אלף שנים. אם בן אדם פשוט אומר שלש פעמים תהלים ברצף עם תענית דיבור ועושה כן שש פעמים [גם לא רצופים] עולה לו כאילו התענה 1101 שנה. וכמו שאומר "לא יעול גבוותך בחושבניא" - שאי אתה יכול להבין, אבל המעלה - עד כדי ששוה כמו "לו יחיה גבר שנין אלפין", ואל תתמה כיצד מוצאים רמזים בפיוט, - שכידוע נאמרו בקדושה עליונה, וידוע המעשה ששר שירות ותשבחות להש"ת וכחום היום הפשיט מעט שרוליו - ושלח לו רבינו האר"י שישבו לבלוש

כּוֹנְנָתוֹ, שֶׁתְּפַלֵּין שֶׁל יָד מְרַמֵּז עַל עֲשִׂית הַמְצוּוֹת, וְאֵלּוֹ תְּפַלֵּין שֶׁל רֹאשׁ מְרַמֵּז לְתַלְמוּד תּוֹרָה, וְרַק עַל יְדֵי תְּפַלֵּין שֶׁל רֹאשׁ כְּלוּמָר תְּלַמּוּד תּוֹרָה, יְפוּל פֶּחַד עַל כָּל אַמוֹת הָעוֹלָם].

וְכַמָּה צַעַר יֵשׁ בְּעוֹלָם, וְכָל יוֹם רַח"ל מְלָאִים מִכְּתָבִים בְּדוּאָר, וְהַעֲיִנִים בּוֹכוֹת וְהַלֵּב נִקְרַע, וּבִפְרֹט הָאֶסוֹן הָאֲחֵרוֹן [כ"ט כְּסֵלוֹ תשע"א] שֶׁנִּשְׁרָפוּ לְמַעֲלָה מְאַרְבָּעִים יְהוּדִים חַיִּים, דָּבָר שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְהַכִּיל וְלְהַבִּין, וּבּוֹדָאֵי בְּמוֹתָם כִּפְרוּ עַל כָּלֵל יִשְׂרָאֵל, וְהַצִּילוּ אוֹתָנוּ מִגְּזֵרוֹת קְשׁוֹת, אֲדָּ אָנוּ מְכַרְחִים לְקַיֵּם "וְהַחִי יִתֵּן אֶל לְבוֹ"וֹ, וְלָשׁוּב בְּתַשׁוּבָה שְׁלָמָה, וְעוֹד עֲדִין

רז"ל בפרקי רבי אליעזר ובשעה שכורתין עץ אילן שעושה פרי, הקול יוצא מסוף העולם ועד סופו ואין הקול נשמע וכן בשעה שהנפש יוצאה מן הגוף. ובספר חסד לאברהם (מעין ה - נהר י"ז) כתב, וז"ל: וזה שכתוב "כי תצור על עיר ימים רבים" וגו', שהאל יתברך מדבר עם מלאך המות שהולך ומסטיין לאדם למעלה, וזה שכתוב, "כי תצור על עיר" שהוא האדם להלחם בטענותיו, ותראה שבפעם שיש בתוכו מגולגל שום רוח, לא תשחית את עצה "כי האדם עץ השדה לבא מפניך במצור", ר"ל אותו העץ הוא ממש האדם, לבא מפניך במצור שבסיבתך אתה רודף אותו להזיקו, הוא נכנס במצור ההוא של העץ לשמור עצמו ממך. והענין כשהרוח הולך נע ונד בתוך כף הקלע בורח מן השטן, ומכניס עצמו בדומם או בצומח במקום הגזוז עליו והראוי לו, ואז כשנכנס בגוף אין יכול להזיק לו השטן, וגם כן תבין הפסוק "אסוף אסיפם" וגו', וגם כן פסוק "ואספת דגנך" וגו' פירוש באכילת הצומח ואכלת ושבעת, שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנו, תאסוף הנצוצות המובלעות בתוכו שהם דגנך וגו' דגנך ממש [כמו שכתב הבעש"ט דהא דאדם בוחר פרי מסויים מתוך שק תפוחים וכדומה זה מפני ששייכות הניצוצות הנמצאות בפרי זה דוקא לנשמתו דוקא וח"ו אין זה על דרך המקרה (ראה באריכות בהקדמה לשו"ת זבחו זבחי צדק מה שמביא מכתבי האר"י ז"ל)], ונתתי עשב בשדך לבהמתך ואחר כך ואכלת ושבעת שהיא שביעת הנפש מן הנאבד ממנה, השמרו לכם אם לא תשמרו דברי תורה וסרתם וגו', ועצר את השמים וגו' שישאר העולם יבש, והאדמה לא תתן את יבולה ויהיו הנצוצות מובלעים בתוכה, וזהו ואבדתם מהרה כי זהו האיבוד שלהם, וזה שאמרו רבותינו ז"ל גדול יום גשמים כקִיבוץ גלויות כמו שיתבאר לקמן (נהר כ"ח בס"ד). ואם תהיה הנשמה יותר רעה, יורידו אותה לדומם, והאדם שיש לו קורבה עם נשמתו מתקן אותה ומוציא אותה מהמצרים האלו, כי היותר קשה שבגלגולים הוא גלגול באבן דומם יבש שלא יוצא

בגדים העליונים - כי המלאכים ירדו לשמוע שירתו וכאשר הרים השרוולים פרחו להם. ומיד תיקן הענין ושב לקדמותו. ה. ובשריפה הזאת נשרפו למעלה מחמש מיליון עצים, חמישים אלף דונם, ושנים עשר אלף אנשים גלו מבתיהם, וכל זה צריך לעורר אותנו, ועלינו ללמוד את הכתוב בתורה, (דברים פרק כ' י"ט) "כי האָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה" שמרמז על ישראל כמו שאמרו חז"ל על ישראל "אתם קרויים אדם". ובזוהר (חלק ב דף ס' ע"ב), וז"ל: ואין עץ אלא תורה, דכתיב (משלי ג יח) עץ חיים היא למחזיקים בה, ואין תורה אלא קודשא בריך הוא, רבי אבא אמר אין עץ אלא קודשא בריך הוא, דכתיב (דברים כ' ט) כי האדם עץ השדה ודאי, דא עץ שדה תתפוחין קדישין, [כאן מרמז דקודשא בריך ואורייתא וישראל חד הוא, דכולם נרמזים בעץ השדה], וכד אתגלי זיו יקרא דמלכיהו עליהו, כדן וישלך אל המים וימתקו המים, מאי וימתקו המים, דקטיגורא אתעביד סניגורא. אמר רבי אבא, תא חזי בקדמיתא כד עאלו ישראל בקיימא דקודשא בריך הוא, לא עאלו כדקא יאות, מאי טעמא, בגין דאתגזרו ולא אתפרעו, ולא אתגלייא רשימא קדישא, כיון דמטו הכא מה כתיב, שם שם לו חק ומשפט, תמן עאלו ישראל בתרין חולקין קדישין, בההוא גלויא דאתגליא רשימא דלהון, ואקרון חק ומשפט, חק כמה דאת אמר (משלי לא טו) ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, ומשפט כמה דאת אמר (תהלים פא ה) משפט לאלה"י יעקב, ושם נסוהו, בההוא את קדישא, כמה דאת אמר כי חק לישראל הוא, בספרא דרב ייבא סבא, אמר מלה על ההוא חוטרא קדישא, עד כאן לשון הזהוה"ק. ובפירוש הרקאנאטי (על התורה - פרשת שופטים) כתב, וטעם לא תשחית את עצה כבר ידעת מאמר רבותינו ז"ל אין לך כל עשב ועשב למטה וכו' והנה בהשחיתו למטה פוגם למעלה אמנם אם אינו טוען פירות כבר פסקו כחו והבן מאמר רבותינו ז"ל לא שכיב שכבת ברי אלא דקץ תאינתא בלא זמניה וזהו כי האדם עץ השדה כפשוטו ואמרו

מִצְפִּים אָנוּ לְגֶשֶׁם, וְאָמְרוּ בְשֵׁם אֶחָד מִגְדוּלֵי הַדּוֹר שְׁלִיט"א, שְׁיוֹתֵר מִעֲצִירַת גְּשָׁמִים יֵשׁ לָנוּ לִירָא וְלִפְחָד הַיָּאָד לֹא נִשְׁמָעוֹת תְּפִלוֹתֵינוּ בְּמָרוֹם, וְהָאֵם אָנוּ כָּל כֶּף גְּרוּעִים רַח"ל?

וַיְבַהֲלוּנִי רַעֲיוֹנֵי, וְרוּחֵי תִהְמָה, וְשָׂרְעָפֵי לְבִי בְּעָרוּ בְּקַרְבִּי, וְאֹמֵר, לֹא עַת לְחִשּׁוֹתַי וְאֵין בְּמָה לְכַסּוֹת, עַל כֵּן דְּבַרֵי דְדוֹד הַמֶּלֶךְ צִוּוֹנִי (תְּהֵלִים קי"ט מ"ו) "וְאֶדְבָּרָה בְּעַדְתִּיד

לחבירו אולי על ידו יזכה חבירו גם כן, ויעזוב דרכו הרשעה, ושב ורפא לו.

אוויר העולם מלא נשמות שאין להם מנוחה בעולם העליון

ג) והנה פה בפרק זה אכתוב קצת בקצרה עונש הנשמה שאדם פוגם בה בעוונותינו הרבים. דע, כי אוירא חללא דעלמא הן מלאים מנשמות בני אדם שאינם יכולין עדיין לבא למקום מנוחתן, וכמו שהעידו תלמידים של הרב האר"י ז"ל שהיה אומר להם:

האילנות והשדות מלאים רבבות נשמות שמתחננים לתיקון

ד) דעו, כי אוירא דעלמא וחללה הן מלא נשמות הנדחין שאינם יכולין לבא עדיין למנוחתם. ופעם אחת הלך האר"י ז"ל ללמוד תורה בשדה, וראה הוא בעצמו שכל האילנות היו מלאים נשמות בלי מספר, וכן היו על פני השדה, וגם על פני המים היו כמה רבבות נשמות.

ה) ושאל אותם הרב האר"י ז"ל מה טיבם כאן, והשיבו, שנדחו מחוץ לפרגודא קדישא, בעבור שלא עשו תשובה על פשעיהם והיו מונעים את חבריהם מלעשות תשובה, והיו נע ונד בארץ ובאוירא דרקייע, זה בכה וזה בכה, ועכשיו היו שומעים בת קול המכריזים בכל העולמות שיש איש אחד צדיק בארץ האר"י ז"ל אשר יש כח בידו לתקן הנשמות הנדחות, ועל כן נאספו לכאן לבקש ממנו לרחם עליהם לתקן אותם, כדי שיוכלו לבא למקום מנוחתם ולא יסבלו עוד צער גדול כזה. והבטיח האר"י החסיד ז"ל לעשות לטובתם מה שהוא באפשרות, וסיפר אחר כך האר"י ז"ל לתלמידיו המעשה הזה, כי ראו שהאר"י ז"ל שאל להם להנשמות, ולא ידעו למי שואל ומי היה המשיב, עד כאן לשונו.

תפלת הצדיק שמתפלל בכוונה, עולה למתחת כסא הכבוד, ושם מתדבקים אליה נשמות נדחות ועולין עמה

ו) ובחיבורו כתוב, שאלו הנשמות היו יכולין להעלות אותם בתפלה של צדיק, כיון שהצדיק מתפלל

ממנו תועלת, שנאמר "אבן מקיר תזעק", לצאת אותה הרוח ממקומו, וכמו נבל שנאמר "וימת לבו ויהי לאבן", שבא בגלגול בנבל שהיא נשמת בלעם, ולזה יונוס ויומבירוס בניו, עשו את העגל כמו שיתבאר לקמן בס"ד, עכ"ל.

היוצא לנו מזה, כי העץ מרמז על עץ החיים שהיא התורה הקדושה, וכן על נשמת האדם ועוד על גלגולי הנשמות, והכל קשור זה בזה, וכמו שאמרו חז"ל שאין השריפה מצויה אלא במקום ביטול תורה, וכן אמרו חז"ל שבמקום שיש חילול שבת מצויה הדלקה, ועלינו להתחזק בלימוד התורה ושמחת ש"ק. וידוע שהרשב"י החמיר גם בדבורי חול בשבת שאסור (כמוא בתוס' שבת). על כן צריכים אנו במיוחד להתחזק בלימוד התורה, ובלימוד הזה"ק בשבת קודש. וכל הגאולה תלויה בתיקון הנשמות שכידוע שמסובב הסיבות לבלתי ידח ממנו נידח, על כן התיקון הגדול ביותר זה להרבות בלימוד תורה לשמה, וזה בא רק על ידי לימוד הזהר הקדוש, כי בלי לימוד הזהר הקדוש אי אפשר ללמוד תורה לשמה (כמבואר בזה"ק), וזה יתבטלו וישרפו הקליפות, וממילא לא יהיו שריפות גשמיות, ויקבץ נידחיו מארבע כנפות הארץ, ויוליכנו מהרה קוממיות לארצינו בב"א.

ו. ובספר הקדוש "קב הישר" פרק ה' כתב זה לשון קדשו:

במצות התוכחה מתקיימת מצות "ואהבת לרעך כמוך"

א) "ואהבת לרעך כמוך", אמרו רבותינו זכרונם לברכה, זה הוא הפסוק שהוא כלל גדול שבתורה. ואין לך אהבה יותר, כשרואה האדם דבר מגונה באחיו ישראל שעושה איזה חטא ועון, שצריך להוכיחו על זה, כי נשמתן של ישראל הן קשורין ודבוקין זה בזה.

צריך להודיע לחבירו אולי יזכה ושב ורפא לו ב) אבל הכלל הוא, שצריך האדם מי שהוא יודע ההרפתקאות והסיבות והעונשים שבאים על נשמת האדם אחר יציאת הנשמה מהגוף, צריך להודיע

נגד מלכים ולא אבוש", כי לא דברי המה אלא דברי רבותינו ז"ע אשר העניקו חמה בגובהם, ועצרו חמה בשוועם, וממיהם אנו שותים, ומפיהם אנו חיים, הלא המה אנשי השם גבורים אשר בארץ המה, רבנו משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישרים", אשר היה בקי עצום בכל ממני התורה, [אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א ז"ע, דאלו היה חי בדורו, היה הולך רגלי לקבל פניו הטוהרים מהלך אלפי קילומטרים] והוא ברוח קדשו לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזהר ברצף ללא הפסקה, שבכת הקדשה העליונה של ספר הזהר הקדוש, לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן, תקן בשיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזהר הקדוש במשמרות ללא הפסקה כלל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בשיבתו, ופותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש להנצל מרשת זו טמנו שונאיהם, ובודאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... וצוה לגדולי הדור, ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גוים, כי אני אלמלא נתישר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

ולפני מאה ואחד שנים חי בינינו קדוש ה' התייד בדורו! אשר כל גדולי מזרח ומערב נאותו לאורו, מרו הרי"ח הטוב ז"ע, וכה כתב בספרו הקדוש בן איש חי: (פרשת שמות שנה שניה), וזה לשונו: כתבו המקבלים ז"ל: הגדול פעל הנעשה מעסק התורה ביום שבת, אלה

בכוונה אז תפלתו עולה למעלה תחת כסא הכבוד. ואז מתלבשים באותה התפלה כמה נשמות ומתלויים בהדי אותה תפלה.

ז) כמו שכתב הזוהר בסוד הפסוק "תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו". כמה נשמות מתעטפין ומתבקין בתפלה של עני, ואין תפלה יותר חביב קמיה הקדוש ברוך הוא כמו תפלה של עני, ותפלה של צדיק, שעולין בלהב גדול ונורא השורף סביבו. והסטרא אחרא מתיירא להתקרב למקום תפלת העני ותפלת הצדיק, ועל ידי כן הנשמות הנדחות עולין עם התפלה.

כאשר נשמת הצדיק עוברת דרך הגיהנום, מתאחזין בה נשמות האבודות ועולין עמה

ח) וזהו הענין ממש בנשמת הצדיק, שכיון שנפטר מהעולם עובר דרך הגיהנם כדי שבזכותו בהעבירו דרך שם יתאחזו בו נשמות האבודות ויעלו עם נשמת קדישא דא [נשמה קדושה זו].

עיניו של האריז"ל כמעט כהו מראיית רבבות נשמות שעלו מקבריהם לעלות למעלה

ט) וכן סיפר החסיד ר' גדליה ז"ל, אחד מתלמידי האריז"ל לחביריו, שבכל ערב שבת היו הולכין חוץ לעיר לקבלת שבת. והיה פעם אחת מספר הקדוש האריז"ל נפלאות מה שראה כמה וכמה פעמים כשהיה עומד על ראש ההר שהיה מחוץ לעיר, ועל אותו ראש ההר ראה כל הבית חיים של קהלה קדושה צפת תבנה ותכונן במהרה בימינו, וראה חיילות של נשמות שעלו מהקברים לעלות למעלה, לגן עדן של מעלה, וכן ראה כמה רבבות נשמות לאין מספר שירדו כנגדם, והם הנשמות יתרות שנתוספים באנשים כשרים בכל שבת, ומתוך רוב בלבול ועירוב הנשמות וחיילות עצומות לאין מספר כמעט כהו עיניו מראות, והיה מוכרח להעצים עיניו, ואף על פי כן ראה אותן בעינים סגורות.

ז. וכן הגה"ק מבעלזא רבי יהושע רוקח זצוקללה"ה

פעמים יותר מן הנעשה מעסק התורה של ימי החול. עכ"ל.ק. ובאורו על פי מאמר חז"ל, דיומו של הקב"ה אלה שנים, שנאמר כי אלה שנים בעיניך כיום אתמול וגו' – ושבת קודש היא מעין עולם הבא – זאת אומרת, כיומו של הקב"ה. אם כן בשבת קודש הכל בערך של יומו של ה' תפרד ויתעלה, אשר על כן, כל פעלה קדושה בשבת קודש, עולה אלה ידות, לערך ימי החול (מצא חן במדר).)

וגדול המקבלים שחי בדרנו מבעלי רוח הקדש, ממעתיקי השמועה רבנו מרדכי שרעבי זי"ע התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וחמש שנה בימות החל", עכ"ל (דרך צדיקים) וי. ופסק הגה"ק הפה החיים (קני"ה סקי"ב), דלמוד הזוהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר ושוגה בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה כדכתיב (שיר השירים ב, ד) "ודגלו עלי אהבה", ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עפ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בויגלו זי"ע מאור עינינו בעל "הפסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והובא פסקו בכה החיים (סימן קני"ה סקי"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג): כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא, בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה, בשעה אחת מה שלא

(למרות שמצד גדולתו שאין לשער היה ראוי לכינוי זה, כמפורסם), ומחמת זה לא כתבו כן גם על בנו אחריו האדמו"ר השלישי רבי יששכר דוב רוקח זצ"ל. והנה, בשנת פטירתו של רבי יהושע רוקח זצ"ל שהיתה שנת תרנ"ד, היה אז רבינו יוסף חיים זצ"ל בעל הבן איש חי, כבן ששים שנה לחייו. והוא דבר פלא שבאותו זמן עדיין לא הוציא רבינו את ספרו הבן איש חי לאור, ואם כן מהיכן שמע עליו רבי יהושע רוקח זצ"ל. אין זאת אלא שתורתו ויראתו קדושתו ופרישותו של רבינו היו מכריזים עליו מסוף העולם ועד סופו. וגם במתיבתא דרקינא היו מכריזים עליו הזהרו בבלוני ובתורתו.

ת. ושם בספר דרך צדיקים כתב הערה מאת רש"ר: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כפיצוי וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת 'ויצא' גרעיא מהימנא (דף עה:) "ווי לאינון דאקלין תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא". ועוד הביא מונגו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמדת תורת הקבלה.

מעיד, שהבן איש חי הוא הגדול בדורו. והסיפור הוא כדלהלן: שמעו של רבינו היה נודע כיחיד בדורו גם בפולין אצל אחד מגדולי האדמו"רים דאז, הוא הגאון הקדוש והנורא, איש האלקים ובעל רוח הקודש, האדמו"ר השני של חסידי בעלז, רבי יהושע רוקח זצוק"ל (אשר היה נחשב כגדול האדמו"רים בדור ההוא), והוא כפי ששמעתי דבר נפלא אצל הרבה מחסדי בעלז, ומהתלמידי חכמים שבהם, (ומהם הוא הגאון הצדיק רבי יעקב גרינוולד שליט"א) ואמרו לי שהוא דבר מקובל ומפורסם וידוע ביניהם, שכאשר בשנת תרנ"ד נפטר האדמו"ר השני של חסידי בעלז, הוא הגה"ק רבי יהושע רוקח זצ"ל הנ"ל, אמר עליו בנו, הוא הגה"ק רבי יששכר דוב רוקח (מי שהיה אחר כך האדמו"ר השלישי של חסידי בעלז) שאמר לו אביו רבי יהושע הנ"ל, שלא יכתבו עליו על מצבת קבורתו יחיד בדורו (כפי שכתבו על אביו, הוא האדמו"ר הראשון רבי שר שלום רוקח זצוק"ל, שכתבו על מצבת קבורתו יחיד בדורו), אבל עליו לא יכתבו כן, מפני שהיחיד בדור הזה הוא רבי יוסף חיים הנמצא בבגדאד, והוא היחיד בדורו. וכך באמת היה שעל מצבת קבורתו של רבי יהושע רוקח הנ"ל לא כתבו יחיד בדורו

יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקונו ל' כתב (הפסא מלך), וזה לשונו: פמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה וגורם ארף גלותא כי הם מעבכים הגאלה רחמנא ליצלו, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאלה (שם דרך צדיקים) 101.

העולה מדברי רבותינו הפסא מלך והרי"ח הטוב זי"ע, דהלומד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אלף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפינו ימי הבריאה (וכל העולם מתעלה על ידו). ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה! ערכו כפול אלה, יוצא שכאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י – "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערף של מליון שנה (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרינוח אל תשוב לך בשעת הדחק, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברינוח (עיי"ש), על בן באשר לומד ביסורים הפל כפול מאה, סך הפל לימוד זוהר הקדוש שעה בשבת שונה מאה מליון שנה תורה!!!!!! ושנה אחת כ - 28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקיים את הפסוק "ועתה יגדל נא בן ה'".

בקביעות כל שבת את כל האדרא, והסבירו, דבאדרא כלול כל העץ חיים של האריז"ל, ובלמדם את האדרא, גם חזרו על כל העץ חיים. ושמעתי בשם הגאון הגדול חסידא קדישא ראש ישיבת פורת יוסף הרב עזרא עטיה זי"ע, שנשאל הרי כתוב במדרש על הפסוק "מי הקדימני ואשלם" (איוב מ"א ג) שקודם ניתן לאדם בית ואחר שם מזוהר, ניתן לו בן ואחר כך קיים מצוות מילה וכן על זה הדרך, והקדוש ברוך הוא לא חייב כלום לבן אדם, ולפי זה עדיין נשאר לאדם נהמא דכסופא, והרי כתב הרמח"ל דזה סיבת ביאת אדם לעולם שלא יאכל נהמא דכסופא, ותיריך דבאמת מה שיש לאדם זה קיום המצוה בשמחה, כי הוא מפנימיות הנפש וזה חלקו שבא מתוכו, עכ"ד. ועוד מקובל מהאריז"ל שכל השגותיו שהשיג היה רק על ידי עבודת ה' בשמחה, והיא עיקר התוכחה, וכן רוח הקודש שורה רק בשמחה, כידוע מיעקב אבינו ע"ה, ולנבואה זוכים רק בשמחה, כמו שנאמר אצל אלישע הנביא זי"ע (מלכים ב' ג' ט"ו) "ועתה קחו לי מגנן וקהינה נגנן המגנן ותהי עליו יד ה'".

ט. הערה: ולכאורה יש להבין החילוק מדוע פעם אומר כחודש ימים, ופעם אומר כשנה? יש לפרש בב' אופנים, א' דלתלמיד חכם שידוע קבלה אז לימוד הפשט שלו מאוד גבוה ולכן יש יחס של כחודש ימים, ואילו למי שלא יודע קבלה אז לימוד הפשט שלו נמוך – שכאשר לומד זוהר הקדוש נחשב כשנה לערך כנגד זה. – ובאופן ב' – יש לדקדק שבתיקון ל' דיבר רק על לימוד קבלה, ובזה היחס לפשט – כחודש ימים, ואילו בתיקון מ"ג, דיבר על לימוד הזוהר הקדוש, שהוא המקור לכל תורת הקבלה, וזוהי הקדושה של הרשב"י זי"ע, בלימוד הזוהר הקדוש נחשב כשנה תמימה פשט, והיצא מכאן, שלימוד הזוהר הקדוש יותר גבוה מלימוד הקבלה, שזוהי המקור, וכמו שכתוב על רבי נחמן מברסלב זי"ע, שמתוך לימוד הזוהר הקדוש הבין כל כתבי האריז"ל – וכמו שאמרו על הגר"א זי"ע שמתוך התורה שבכתב ידע להבין את כל התורה שבעל פה. וידוע שהמקובלים הקדושים הצדיק רבי יצחק כדורי זי"ע והצדיק רבי סלמן (שלמה) אליהו זי"ע [אביו של הצדיק רבי מרדכי אליהו זצ"ל], למדו

הקדמה ♦ זהר השבת

כתב הפה החיים (סי' קנ"ה סקי"א): מצוה פריה ורביה שלא יהא עקר בשכלו שאינו מוליד, ואמרו חז"ל, ודלא מוסיף יסף, וצריך שיחדש בכל יום ויא מה שלא חדש מקדמת דנא, וכזה יאירו ימיו לעולם הבא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וכתב מרנא הבן איש חי זצ"ע (חלק דרושים פרשת משפטים ד"ה אם אדוניו יתן לו), וז"ל: כי חדושי תורה בחלק הנסתר נקראים בנים וחדושי תורה בחלק הנגלה נקראים פנות, עפ"ל. ויוצא לפי דבריהם הקדושים דפדי לצאת ידי חובת פריה ורביה בתורה חיב לחדש גם בנגלה וגם בנסתר, ומי יאמר זכיתי ויצאתי ידי חובתי. ובזהר הקדושי"א (פרשת שלח לך דף קע"ג ע"א) כתוב, שכל יהודי חיב לחדש חדושים בשבת קודש, והקב"ה שואל לנשמה מה חדשה, ואם לא חדשה נמצאת בבוישה גדולה.

וכתב בספר זוהר חי, דכל אחד חיב לחדש בתורה בשבת כפי יכולתו בכל חלקי פרד"ס התורה ובדרשות חז"ל, ובשו"ת תורה לשמה (לרבנו יוסף חיים - או"ח סימן צ"ח) כתב, כי מי שחדש איזה חדוש בתורה במשך השבוע וכתבם, לא יוציא אותו בפה עד שבת, ואז נחשב שחדשו בשבת.

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זצ"ע בפלא יועץ (ערך חדוש), כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהיינו להקשות ולתריץ בתנ"ך ובש"ס או לפרש פרושים פרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזוהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו כאילו חדש חדושים, עפ"ל. הראת לדעת דהלומד זוה"ק יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס,

פמלגה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר].

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנתתא בשבתא אתעסקת באינון מליו חדתיו, וסלקי לעילא. כל פמלגא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיית הקדש מתרבין בגדפיו, ומתלבשן בגדפיו. וכד שאיל לון קדשא בריה הוא, ולא תבין ושתקין, כדן חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם. - (ביאור: בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיוצאת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמלגה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיית הקדש מתרבין בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיבין, ושותקין, אז חיות הקדש מה פתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפייהן, כמו שפאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדו כל העם].

(ענין שם באורך ובדף קע"ז ע"ב, וענין ב'סידורו של שבת" שדש החמישי ענף ב' אות ח' וז"ל: ודברי הכל בשבת תנה תורה, אף אור התורה ורזין דאורייתא צריך אדם לחדש ביום השבת, ענין שם).

יא. כתב קב הישר (פרק ל"ה) דביום הנאצייט של אביו או אמו, וכן גם של חמיו וחמותו, לא די בקדיש ותענית שמועיל להינצל ממקצת הדיו, אלא יראה להמציא לעשות טוב ביום הזה, ויראה לחדש בו איזה דבר בתורה, אז יש תועלת גדול לאביו ולאמו, וכן בשאר ימות השנה כשהבן מחדש איזה חדוש תורה לשמה, אז הבן משמח אביו ואמו, ומעטרין לאביו ואמו בכמה עיטורין, וכן לחמיו וחמותו, (ענין שם).

יב. בזוהר (פרשת שלח לך דף קע"ג עמוד ב'): כיון דסלקין קלהו נשמתין דשארין עלייהו דישראל. סלקי וקיימיין בדיקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריה הוא שאיל לקלהו, מאי חדושה הנה לנו בההוא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושה דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדון עביד קדשא בריה הוא, כניש לפמלגא דיליה, ואמר, שמעו חדושה דאורייתא, דאמרת נשמתא דא דפלוני, וקלהו מוקמי ההיא מלה בתרי מתיבתא אינון לתתא, וקודשא בריה הוא לעילא, חתים לההיא מלה. - (ביאור: כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות ברמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשני מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדון עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס

וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, וזוהר הקדוש בהקדמהו (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א), כתב: דכמה צריך לזוהר שיהא תורתו תורת אמת ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזוהר הקדוש ששעה שונה שנה בדברי הכסא מלך, ובשפת עולה לערף אלף שנה בדברי הכו א"ש חי ז"ע, ובשמחה למליון שנה בדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה בדיאיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחיו, וגם צער כפישת היצר נחשב לסורים, [בכתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא, תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זוהר הקדוש בשבת קודש, שונה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדישים חדושים בתורה, ובכך פל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

החלש יאמר גבור אני, הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שונה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה, [כמו

בני אדם. ועל זה (משלי ז) כי רבים חללים הפילה. מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד חכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

אמר רבי שמעון לחבראי, במטותא מניינו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא וברבא כדקא יאות, בגין דלא תהוון גרמין להווא חטאה לקטלא אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו קלהון ואמרו רחמנא לשון רחמנא לשון רחמנא. [ביאור: אמר רבי שמעון לחבראי, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיכם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו: הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

יד. כתב החפץ חיים בספר צפית לישועה (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך קעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקם בנו בעוה"ר וקר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב, כל העולם אומרו עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ויראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם לחיות חיי עני ודחוק כל ימיהם, ומשארת עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עונים ודוחקים למקומות

יג. כתוב בהקדמת זוהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א). בראשית רבי שמעון פתח (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא יקמא ולייליא. בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על ידא דהווא דאשתדל באורייתא, עבדי וקיעא קדא. - [ביאור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא) ואשים דברי בפיך. כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם וליילה, משום שהקדוש-ברוך-הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועי' שם באורך).

(ובהמשך) ועל דא כתיב, (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השווא. העון דא דכווא. וכעבות העגלה חטאה. מאן חטאה, דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משירי הווא דאקרי עון באנון חבלי השווא. ולבתר כעבות העגלה חטאה, לההיא נוקבא דאקרי חטאה, דתמן אחתקפת למהוי טס לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) כי רבים חללים הפילה, מאן הפילה, דא ההיא חטאה דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, ורחמנא לשון רחמנא. - [ביאור: ועל זה כתוב (ישעיה ה) הוי מושכי העון בחבלי השווא. העון זה הזכר. וכעבות העגלה חטאה, מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם חבלי השווא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגבר להיות טסה להרג

10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים^[1], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני", וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

ובתקוני זהר (תיקון תשעה עשר דף ל"ח ע"א): ואיהו דאוקמוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, והאי נימא עליה אתמר אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה קודשא בריך הוא מדקדק עם צדיקניא אפילו כחוט השערה, והאי חוט איהו חוט דסחיר לאות ברית מילה, וברית איהי נימא.

[ובתרגום ללשון הקדש: והוא שבארוהו אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כמלא נימא, ועל הנימה הזאת נאמר, אין מלכות נוגעת בחברתה אפילו כמלא נימא, ובה הקדוש ברוך הוא מדקדק עם הצדיקים אפילו כחוט השערה, והחוט הזה הוא חוט שסובב את ברית המילה, והברית היא נימא].

ווי לזו מאן דאפריש אות ברית בין מים למים, ומנע זרעא מניה, דאחזר עלמא לתהו ובהו, ורזא דמלה (ישעיה מ"ח) לא תהו בראה לשבת יצרה ודאישוי, מים עליונים אורייתא דבכתב, מים תחתונים אורייתא דבעל פה, נימא דאיהו בין תרוניהו דא יסוד, דאיהו רזא דאורייתא, ואיהו יסודא ועקרא דתרוניהו.

[ובתרגום ללשון הקדש: אוי למי שמפריד אות ברית בין מים למים ומנע ממנו זרע, שמחזיר את העולם לתהו ובהו, יסוד הדבר - לא תהו בראה, לשבת יצרה ודאי. מים עליונים תורה שבכתב, מים תחתונים תורה שבעל פה, נימא שהיא בין שניהם זה יסוד, שהיא סוד התורה, והוא יסוד ועקר של שתיהן].

ובאר ב"שעת רצון" (להמקבל הגדול בדורו רבי שלמה הכהן ז"ע), דחלק הסוד הוא העקר של שתי התורות וכל דברי חז"ל מתבארים גם בדבר הסוד.

ומאן דמנע רזא דעקרא דתרי תורות, כאלו אהדר עלמא לתהו ובהו, ואליו אינו דאמרין דלא אורייתא אלא כפשטה, ולית בה רזא אחרא, ואינו דו פרצופיו, איהו ג"ו סדרים דאתמר בה (שיר ד' יב) "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מסטרא דם' סתומה, ו' איהו נעול בשית יומי דשבוע, הדא הוא דכתיב (חזקאל מו א) "היה סגור ששת ימי המעשה וכיום השבת יפתח", ובשבת בגין דלא תהא כנועל דלת בפני לווי, דאתמר בהו לזו עלי ואני פורע, איהי פתיחא לגביהו דאינו נשמתינן יתירין.

שעות ביום, ובכך גם תזכה ליראת שמים שהורה. טז. דמי שמונע פריה ורביה, עונו חמור ביותר, כי מחזיר את העולם לתהו ובהו, ולפי זה מכיון שחייב לקיים פריה ורביה גם בתורה בכל חלקי הפרד"ס, על כן כאשר לא מחדש חידושי תורה, עונו חמור ונחשב כמחזיר את העולם לתהו ובהו, ולכן תיקונו הוא, אך רק כשילמד זוהר הקדוש, שבזה נחשב כמחדש חידושים בכל הפרד"ס, כמבואר בפלא יועץ.

הרחוקים שהפנקסה מצויה יותר בשביל חנוך בנייהם לתורה ויראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

טו. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: מה ה' אלקיך שואל מעמך כי אם ליראה... אל תקרי מה אלא מאה, שבלימוד שעה אחת וזה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

[ובתרגום ללשון הקדש: ומי שמונע סוד העקר של שתי תורות, כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו, ואלו אותם שאומרים שאין תורה אלא כפשטה, ואין בה סוד אחר. והם דו פרצופים, הוא ג"ן סדרים, שנאמר בו "גן נעול אחותי כלה", גן נעול מצד של מ' שתומה, ו' הוא נעול ב"ששת ימי המעשה וביום השבת יפתח", ובשבת כפי שלא תהיה כנועל דלת בפני לווים, שנאמר בהם לוו עלי ואני פורע, היא פתוחה אליהם, שהם נשמות יתרות].

ובאלו דלא מלווין לה ולא אוסיפין לשבתות ולמים טובים, איהי תסימא להון, ובגין דא כל המוסיה מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא יתירא, ואיהי תוספת רוחא דקדושה, וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני יבש, כמה דאיהו (דף לח ע"ב) מנע מלעילא נשמתא יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד מדה, וכל מאן דאוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח (ישעיה סא יא). אף הכי נמי אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה דשכינתא לעילא, אינוו נשמות יתירות דזרעין מניה, ויחדיו לון לישראל לתתא מזיו כבודיה.

[ובתרגום ללשון הקדש: ובאלו שלא מלוים אותה ולא מוסיפים לשבתות ולמים טובים, היא שתומה להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו, וזו תוספת נשמה יתרה, והיא תוספת של רוח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה נשמה יתרה, ונשא עני, ואם הוא חכם, חקמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר בממון, מסתלק ממנו ונשא עני יבש, כמו שהוא מונע מלמעלה נשמה יתרה, שהיא נשמת כל חי, ונשא יום השבת עני ושכינה יבשה, כך נמנעות ממנו ברכות, והוא מדה כנגד מדה, וכל מי שמוסיף בשבת, אז וכגנה זרועיה תצמיח. אף כך גם אצמיח הטובה שלו, ומי זרועיה של שכינה שלמעלה? אותן נשמות יתרות שזורעים ממנו, וישמחו את ישראל למטה מזיו כבודה].

ועין עוד בביאור מתוך מדבש שם שביאר, שכמו שצריך להוסיף במאכל ובמשתה לכבוד שבת קודש, כך גם צריך להוסיף בלמוד התורה הקדושה בשבת, ועל זה מזהיר הזהר הקדוש, עין שם דבריו. ולפי זה בשבת קודש מכרח ללמוד זהר, דאין לך הוספה בלמוד התורה כמו ללמוד הזהר בשבת שנחשב למאה מליון שנה תורה.

ומדברי הזהר הקדוש מבאר, שמי שאינו רוצה ללמוד זהר מחזיר עולם לתהו ובהו, ואינו יכול לזכות לנשמה יתרה, ובפרט בשבת קודש חייב ללמוד זהר הקדוש, ורק מי שלומד זהר הוא זוכה לתוספת נשמה יתרה ותוספת קדושה, ואם נמנע רח"ל מפסיד חקמתו וממנו ובכרות מלמעלה, מי הפתי שיפסיד את חייו בעולם הזה ובעולם הבא.

ובכן אם רוצים אנו לזכות לשפע אלוקי קדוש, בואו וננצל את זמננו ללמוד התורה הקדושה ובפרט בשבת קודש, צא ולמד מה שכתב בספר שיח יצחק (חלק ב' דרוש לשבת פרשת בשלח אות יא), וזה לשונו: ועל כונה זו אמרו גם כן רז"ל בזמן שישאל עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מעלהו, שנאמר "יפתח יהוה לך את אוצרו הטוב" (דברים כח, יב) ובזמן שאין עושים רצונו של מקום, שותים מאוצר של מטה. והיינו כמו שכתוב "הי רקיע

זי. ואין לך עושין רצונו של מקום יותר מלימוד הזהר הקדוש שהוא לימוד תורה לשמה. ובספר

בתוך המים ויהי מבדיל בין מים למים" (בראשית א, 1), שמים רומז על שפע חיות הנבראים ממנו יתברך, כמו המים שכל הצמחים גדלים מהם, וחיות הכל הוא במים. ומים עליונים שעל הרקיע הוא שפע עליון למעלה מן הרקיע, משחקים ולמעלה, והוא נפתח כשישראל עושים רצונו של מקום, כמו שכתוב "הרעיפו שמים ממעל ושחקים יזלו צדק תפתח ארץ ויפרו ישע וצדקה תצמיח יחד אני יהנה בראתיו" (ישעיה מה, ח). והוא גם כן פונת משה רבנו עליו השלום בסיום ברכתיו לישראל, במה שכתוב "אין כאל ישרון רכב שמים בעזרך ובגאנתו שחקים", (דברים לג, כו) וכמו שנאמר תחלה "ברזל ונחשת מנעלך וכימיך דבאך" (דברים לג, כה), רצונו לומר שקיימם של ישראל תלוי בתורה ובמצוות, שהוא חזקם, עכ"ל.

ועל כן התקבצו כל ישראל באחדות ובשמחה ואחזו באילן החיים ללמד הזהר הקדוש "בספרא דאפקון מן גלותא ברחמי", וכאשר ילמדו ויעסקו כולם בתורה תכף תבוא הגאולה בכח התורה הקדושה וי". ובזהר רעיא מהימנא פרשת נשא (דף קכד, ב) אמרו: דבגיניה וקראתם דרוך בארץ", ובזכותיה תקיים "ה' בך ינחנו ואין עמו אל נכר". יהי רצון שיקים בנו בקרוב, "ותחזינה עינינו בשוכד לציון ברחמים", במהרה בימינו אמן.

מבוא למטרת הספר

בימים קשים אלו העוברים על כלל ישראל, השם יצילנו ואין איש יודע מה יולד יום, ורבים שואלים ומבקשים עצה ותושיה במה לעורר רחמי שמים ולבטל כל גזרות קשות ה' ירחם. בודאי צריכים להתחזק וללמד בדברי קדשו של התנא האלהי רבי שמעון בר יוחאי

רבי אלעזר, מה יעשה אדם וינצל מחבלו של משיח, יעסוק בתורה ובגמילות חסדים כו', עכ"ל. וכל המזכה את הרבים בלימוד הזוהר הקדוש נקרא עוסק בתורה ובגמילות חסדים באופן הכי נעלה ומקיים ומציל את כל העולם כולו, ומתקשר לנשמת הרשב"י זי"ע, וכמו שכתב הגאון הקדוש צדיק ויסוד עולם אור טמיר ונעלם, קדש הקדשים המלובן, מרא דרזין, מרן רבינו יעקב אבוחצירא זצוק"ל זיע"א, בספרו דורש טוב (עמוד ע"ב) זה לשונו: גדולה זכות רבי שמעון בר יוחאי בעולם העליון יותר מכל הצדיקים, עכ"ל. וכמו שאמרו חז"ל, (סוכה דף מ"ה ע"ב). ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין מיום שנבראתי עד עתה ואילמלי אליעזר בני עמי מיום שנברא העולם ועד עכשיו ואילמלי יותם בן עזיהו עמנו מיום שנברא העולם עד סופו ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי ראיתי בני עלייה והן מועטין אם אלף הן אני ובני מהן אם מאה הם אני ובני מהן אם שנים הן אני ובני הן.

באר מים חיים (פרשת תרומה אות ד), כתב: וכמאמר התנא רבי מאיר כל העוסק בתורה לשמה זוכה לדברים הרבה (אבות ו' א), כי כשאינו תורה לשמה רק כאיזה דבר אשר איננה עולה לה, ונשארת למטה בארץ, מאין יהיה כוחה להשפיע ברכה בתורה הרי אם לא עלתה לשמים לא תרד הברכה משם, עכ"ל. יח. בספר אור תורה – ליקוטים: עוד מבואר בכמה מקומות בדבריהם, שעיקר ביאת משיח הוא בזכות התורה, כמו שאמרו בפרק קמא דבבא בתרא (ח, א) מאי דכתיב, "גם כי יתנו בגוים עתה אקבצם ויחלו מעט ממשא מלך שרים" (הושע ח, ז), ותניא כל פסוק הזה בלשון ארמי נאמר, אי תנו, "עתה כלהו אקבצם", ואם מעט מהם, "יחלו ממשא מלך ושרים". ואמרו שם מאי דכתיב, "אף חובב עמים כל קדושיו בידך" (דברים לג, ג), אפילו בשעה שאתה מחבב עמים, כל קדושים שלהם בידך הם כו', וכמו שאמרו כל הנותן עליו עול תורה, מעבירים ממנו עול מלכות כו' (אבות פקק יג משנה ה), כי בזמן שקולו של יעקב כו', אין הידים ידי עשו כו' (בראשית רבא פרשה סה, טז), ובפרק חלק (נח ב) שאלו תלמידיו את

זיע"א, המבטיח שבזכות הקריאה בספר הזהר הקדוש, נצא מן הגלות ברחמים (אף ללא הבנה כלל כפדוע מדברי רבותינו). וכדאי הוא רבי שמעון לסמוך עליו בשעת הדחק. ורואים מזה בעליל שרק בזכות הקריאה והלמוד בספר הזהר הקדוש מבטח לנו שנזכה ונגאל ברחמים בלא צרות ויסורים רח"ל.

לכן, כל אחד ואחד צריך להשתדל מידי יום ללמוד ולקרא בזהר הקדוש, להצלחת כלל ישראל, ולקרב הגאולה, ולכן החלטנו להדפיס הספר זהר השבת המחלקים ל-24 פרקים לשבתות השנה, כדי שכל אדם מישראל יוכל לעסוק מידי שבת בשבתו בנקל, ובשבת? ללמד עם בני ביתו הקטנים עם הגדולים, זקנים עם נערים.

ספר קדוש זה מסוגל לאהבת השם ויראת שמים טהורה, וללמוד מקדשת וצדקת רבותינו הקדושים חכמי הזהר, הסוד והנסתר, ולהתקשר לנשמת הרשב"י ורבי אלעזר בנו זיע"א.

התורה נתנה ללמוד וללמד, בכדי שכלם יודעים מקטנים עד גדולים, דעת ה', וגם מצינו בהרבה ספרי מקבילים שמזהירים על למוד חכמה זו שכל אדם חייב ללמוד אותה (ר' יצחק בן צבי אשכנזי, טהרת הקדוש, קמ"ז).

ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלמוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדין דרך לתלמידיהם לעסוק בחכמה הלזו אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החשך מפני האור, אך שעונותיו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ללמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדוש, והנה עבור זה נשארונו גרומים מן החכמה הקדושה, ונתגבר בעונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובמהרה בקמינו "ויאמר אלקים יהי אור" ויאר לנו (מהרצ"א מדינוב, מעין גנים, פרק א' אות ה').

מי יתן והיה שיתחילו ללמד עם הצאן קדשים כשהם עדין בקטנותם בן ט' וי' שנים ספר הזהר הקדוש... והיה בודאי הגאולה בקרוב בלי שום חבלי משיח (ספר סגלת ישראל להגה"צ רבי שבתאי ליפשיץ - מערכת ז' אות ה').

גם איש פשוט שלא קדש עצמו, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא

וכתב בשער יששכר (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון עם שהוא מדרגה פחותה כפודע כו', אך מזה הוא נראה שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מפל מקום יקרב אל החכמה ההיא בפרט בסוף יומיא אליו שבה תלמי התקרבות הגאולה, במהרה בקמינו אמן.

ולגדל חביבותיה, נסים בדברי הפך החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר כתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ן עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני, לילך אחר רוב בנין ומנין, הרי לפניך ספר הזהר, שהוא שקול יותר מפל המתחרים שאחר חתימת התלמוד,

ואם יהיו כל המחברים בפה מאזנים אחד וספר הזוהר לבדו יעלה בפה שניה, מכריע הוא את כולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף זי"ע דאזלינן בתר הזוהר נגד שאר המחברים עכ"ל.

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ובאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבוננו מלך המשיח, בעיניו הטהורות יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאלת העם!". כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שנזכה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו – "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקדוקים למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד לקבל את אור פני מלך המשיח במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה שיקויים בנו נבואת הרשב"י "זכאה דרא דהאי אתגליא ביה ובסגולתו וקראתם דרור" ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו ובוא ויגאלנו, ב"עז" והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגינינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלכינו, אמן כן יהיה רצון.

גודל מעלת ספורי צדיקים

א. כתב רבנו הגדול הרמב"ם ז"ל (בפרוש לאבות סוף פרק א') בענין הדבור שנתחלק לחמשה חלקים וכו' להעיר הנפש למעלות בספורים ושירות ולמנעה מן הפחיתות בעיני כל אחד ויילכו בדרךיהם וכו' וכו' כדי שיתננו פעלתם וזכרם בעיני בני אדם ויתרחקו מהם וכו', עד כאן לשונו הטהור.

ב. בספר צדה לדרך (דף ר"ב הובא ביוסף לחק תולדות יום ג'), וזה לשונו: נדע כי בזכרון מאמרי החסידות ומעשיהם תשפיל ותשוב ליוצרך.

ג. בספר דברת שלמה (מהגה"ק רבי שלמה לוצקער ז"ל במגלת אסתר), וזה לשונו: כי על ידי הדבור וזכירה שמספרים הנס, גם כן נתעורר ונמשך בחינת הנס הוא, ולכן מצוה לספר ביציאת מצרים, ולהזכיר בכל יום וכו', וכן אפילו הנס הפרטי הנעשה לאדם, שהשם יתברך עזרו מאיזה צרה, או אפילו לאדם אחר, וכשיזדמן לאדם חס ושלום כמו הצרה הזאת שיוזכיר ישועת השי"ת הנעשה לאדם והצילו מצרה כזאת, גם היום יוכל להמשיך ישועת ה' להנצל גם כעת מצרה הזאת, רק שיהיה בבטחון גדול ובאמונה שלמה, ובדבקות בה' יתברך, כמו שקבלתי מאדמו"ר זלה"ה הוא המגיד הגדול ממעזריטש זי"ע, עכ"ל.

ד. בספר אגרא דכלה (פרשת עקב) כתב, וזה לשונו: קבלה הוא מבעלי רוח הקדש, כאשר יצטרך אדם לאיזה ישועה כגון לרפואה ולהצלחה, ולעבר במצולת ים מבלי מכשול, אזי

זְכוּר בְּמוֹ פִּי מֵעֵין אוֹתָם הַנְּסִים בְּכִיּוּצָא בְּזֶה, שְׁנַעֲשׂוּ לְצַדִּיקֵי דוֹרוֹת לְרַבִּים אוּ לְיַחֲדֵי וְכוּ', שִׁמְסִפּוּרֵי הַנְּסִים בְּכִיּוּצָא בְּעֵינֵינוּ, יוֹשְׁעוּ לְעֵין כָּל אֲפִילוּ בְּזוּלַת זְכוּיֹת, עַד כָּאֵן דְּבִרְיוּ.

ה. בַּסֵּפֶר לְקוּטֵי עֲצוֹת (מִהַקְדוּשׁ בַּעַל לְקוּטֵי מֵהַנ"ן בְּאוֹת א' עַרְךְ אֲרָךְ יִשְׂרָאֵל סְעִיף י"ז), מִי שֶׁהוּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, זֹכֶה לְסֵפֶר סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיּוֹת מִצַּדִּיקֵי אָמֶת, וְזוֹכֵין לְטַהַר הַמַּחְשְׁבָה עַל יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיּוֹת שֶׁל צַדִּיקִים.

ו. עוֹד כָּתַב (שֶׁם בְּאוֹת צ' סְעִיף צ"ח), עַל יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיּוֹת מִצַּדִּיקִים, מִתְעוֹרֵר וּמִתְלַהֵב הַלֵּב בְּהַתְעוֹרְרוֹת גְּדוּלָה לְהִשָּׁם יִתְבָּרֵךְ, בְּחֶשֶׁק נִמְרָץ מְאֹד, וְכִמְהָ צַדִּיקִים גְּדוּלִים וְנוֹרָאִים מְאֹד סִפְרוּ, שֶׁעָקַר הַתְעוֹרְרוֹת שֶׁלָּהֶם לְהַשִּׁי"ת הָיָה, עַל יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיּוֹת מִצַּדִּיקִים, עֵין שֶׁם.

ז. הַצַּדִּיק הַקְדוּשׁ רַבִּי יִשְׂרָאֵל מְרוֹז'ין אָמַר: "מִקְבִּילוֹת הַלּוֹלָאוֹת" בְּפִסּוּק אֶחָד כְּתוּב מִקְדָּם "הַלְלוּ אֶת שֵׁם ד'" וְאַחֵר כֶּף "הַלְלוּ עַבְדֵי ד'" (תְּהִלִּים, קל"ה א'), וּבְפִסּוּק אַחֵר: "הַלְלוּ עַבְדֵי ד'" וְאַחֵר כֶּף "הַלְלוּ אֶת שֵׁם ד'" (שֶׁם, קי"ג א'), לְהוֹדִיעַךְ שֶׁשְׁנֵי הַהִלּוּלִים מִקְבִּילִים.

ח. וְכַעֲשֵׂי זֶה כָּתַב הַרְבֵּי מְרֻדוּמֶסֶק וְצ"ל, סִפּוּר, מִמַּעֲשֵׂי הַצַּדִּיקִים זֶהוּ תוֹרָה, וְלָכֵן אָמְרוּ: זֶהוּ שִׁיחַתָּן שֶׁל עַבְדֵי אֲבוֹת מִתּוֹרַתָּן שֶׁל בְּנִים, כִּי נַעֲשֶׂה מִזֶּה מִשִּׁיחַתָּן תּוֹרַתָּן שֶׁל בְּנִים, וְזֶהוּ גַם כֵּן: הַלְלוּ עַבְדֵי ד' הַלְלוּ אֶת שֵׁם ד', רוּצָה לוֹמַר דֵּה־הַלּוּל שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ הוּא הַלְלוּ וְלִשְׁבַח אֶת הַצַּדִּיקִים" (תַּפְאֶרֶת שְׁלֵמָה, חֲנֻכָּה).

ט. וְהַצַּדִּיק הַקְדוּשׁ רַבִּי נַחֲמָן מִבְּרֶסֶלֶב אָמַר: "עַל יְדֵי סִפּוּרֵי מַעֲשֵׂיּוֹת שֶׁל צַדִּיקִים, מִמַּשִּׁיכִים אֲזוּרוּ שֶׁל מִשִּׁיחַ בְּעוֹלָם, וְדוּחָה הַרְבֵּה חוֹשֵׁךְ וְצָרוֹת מִן הָעוֹלָם" (סִפְרֵי הַמִּדּוֹת אוֹת מְשִׁיחַ).

י. הַצַּדִּיק הַקְדוּשׁ רַבִּי שְׁלום מִבְּעִלְזָא זי"ע אָמַר: "אֲזוּ נִדְּבְרוּ יְרָאֵי ד' אִישׁ אֶל רַעְהוּ וַיִּקְשַׁב ד' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתַּב סֵפֶר זְכוּרֹן לְפָנָיו לְיְרָאֵי ד' וְלַחֲשָׁבֵי שְׁמוֹ" (מִלְאֲכֵי ג, טז), נִדְּבְרוּ אָמַר הַצַּדִּיק וְלֹא דִבְרוּ, כְּלוּמַר: יְרָאֵי ד' אֵלֶּה כָּבֵר הִלְכוּ לְעוֹלָמָם, וְהֵם "נִדְּבָרִים" עַל יְדֵי אִישׁ אֶל רַעְהוּ מִהַחַיִּים, שֶׁמִּסְפָּרִים עַל אוֹדוֹתָם, וְאֲזוּ וַיִּקְשַׁב ד' וַיִּשְׁמַע וַיִּכְתַּב סֵפֶר זְכוּרֹן לְפָנָיו גַּם לְאוֹתָם יְרָאֵי ד', שֶׁשִּׁפְתוֹתֵיהֶם תְּהִינָה דוֹבְבוֹת, וְגַם לַחֲשָׁבֵי שְׁמוֹ, לְאֵלֶּה שֶׁמִּסְפָּרִים עֲלֵיהֶם.

יא. וְאַחֲרוֹן אַחֲרוֹן חֲבִיב מֵאֲמֵר הַבַּעַל שֵׁם טוֹב הַקְדוּשׁ זי"ע, וְזֶה לְשׁוֹן קְדוּשׁוֹ: כָּל מִי שֶׁמִּסְפָּר בְּשִׁבְחֵי צַדִּיקִים, כְּאִלוּ עוֹסֵק בְּמַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה" (שִׁבְחֵי הַבַּעַל שֵׁם טוֹב), וְרָאָה פְּרוּשׁ עַל הַדְּמִיוֹן לְמַעֲשֵׂה מְרַכְּבָה בְּסֵפֶר נִפְלְאוֹת הַתַּפְאֶרֶת שְׁלֵמָה, (מֵאֲמֵר "יִפֶּה שִׁיחַתָּן"). לָכֵן אֲחֵי הַקּוּרָא אַחֵר שֶׁהַצַּעֲתִי לְפָנֶיךָ אֶת הַמֵּאֲמָרִים הָאֵלֶּה תוּכַל לְחַזוֹת בְּעֵינֵים פְּקוּחוֹת כִּי הַמַּעֲשֵׂיּוֹת נִרְמְזִים בָּהֶם סוּדוֹת עֲלִיוֹנוֹת, כְּמוֹכָא בְּזֶהר לְעִיל.

עברו מעל מאה שנה
טהרה"צ הפקבל האלקי
רבי יודל רוזנבערג
זוקלה"ה הוציא לאור
את ספריו הקדושים
זוהר תורה, לאחר עכ"ל
ויגיעה רבה ימים ולילות
ללא הפוגה בכתב 20 שנה,
בהם סדר לקט וערוך את
ספריו זוהר התורה, לפי סדר
הפרשיות אשר בו מובאים
קטעי הזוהר המובנים גם
לפי הפשוט, במטרה שכל
יהודי ויהודי ואפילו הקטנים
שבהם יוכלו להיות מקשרים
לספר הזוהר. זכינו לפרסם
ולהוציא לאור פרשיות
אחדות מספריו, וכן טעורים
המוטקעים על ידי הגה"צ רבי
שלום יהודה גראס האדמו"ר
מהאלמין טליט"א.

רעיון חדשני יוצא לדרך ממפעל הזוהר העולמי

**שעורי דף היומי ב"זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל"
מידי יום ביומו ברדיו 2000**

**בכל יום שני משעה 5-3
על ידי הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין שליט"א.**

**שיעורים בדף היומי "זוהר תורה"
ו"זוהר חק לישראל" מידי יום ביומו,
על ידי הרב אליהו ממן שליט"א
ראש מוסדות "תורת אברהם" נצרת עילית.**

הגימטריה של "זוהר תורה" = 829
"דוד מלך ישראל חי וקיים" = 829

הגימטריה של "כולם לומדים בזוהר" = 447
"יביא מטות בן דוד" = 447

כלומר רק אם נלמד כל יום ויום פלנו יחד
בזוהר הקדוש נזכה טיבוא מטיח בן דוד
במרהה בימינו אמן

**בקרוב אי"ה יבנים
ל"קול הרשב"י" בטל: 0722-990044
ובקול הזוהר בטל: 0722-990055**

**לזכוי הרבים בחלוקת הפרשיות לבתי מדרשות
ולשמיעת השעורים בדיסקים במחיר הקרן**

0548-436784

הגה"צ רבי שלום יהודה גראס
האדמו"ר מהאלמין טליט"א

תכּו ענינים

מג	אשרי העם שׁכּחה לו	פּרַק א': פּרשיות בראשית - שמיני; קדשת השבת והגנת השבת על שומריה	
מז	פּרַק ד': פּרשיות וירא - אמר; יחוד העליון, מתנת השבת	כז	כל המעשים תלויים ביום השבת
מז	שלשת סעודות השבת	כט	קדוש של שבת
מז	הארת השלחן	כט	לקדוש ה' מכובד
מז	ביני ובין בני ישראל	כט	שבת העליונה ושבת התחתונה
מה	סוד של אחד	ל	עטרת השבת
מה	יחוד השבת	ל	שתי קדשות
מה	השבת נפרדה מצד האחר	ל	מלך שהשלום לו
מח	ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה	לא	שלום שלום לרחוק ולקרוב
מט	ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרתיה	לא	מחלייה מות יומת
מט	מתנה טובה	לב	את שבתותי תשמורו
נ	ברכות השבת	לב	קיום השבת כמו קיום כל התורה
נ	התעוררות הקדושה ביום השבת	לב	אשריכם ישראל
נ	הפורש סכת שלום	פּרַק ב': פּרשיות נח - תזריע מצורע; השומר שבת מקים כל התורה כולה ומרבה הקדשה ומקים את השכינה	
נא	ברכת ישראל	לג	זכרון השבת
נא	פריסת הקדשה על ישראל	לג	שבת היא הכל
פּרַק ה': פּרשיות חיי שרה - בהר בחקותי; קדשת השבת בתפלה ובדברי תורה וסוד קבלת התפלה	לד	לד	והכל נקרא שבת
נג	הגנת השבת	לד	סעודת הלילה חמורה
נה	שבת העליונה	לד	מי ששומר שבת שומר את כל התורה
נה	תשבחות השבת	לז	סעודת שבת
נו	כלם מתעטרים כאחד	לז	הוספה מחול על הקדש
נו	תפלות השבת	לז	אם מלאה זו חרבה זו
נו	בשבת צריך להשתדל בשירות ותשבחות ותורה	לז	גבירה קדושה
נו	בשבת מתקבלת התפלה	לז	השפחה הרעה
נו	היושב על חוג הארץ	לז	צער השכינה
נח	בשבת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה	פּרַק ג': פּרשיות לך לך - אחרי קדושים; כבוד שבת, רחיצה, מלבושים והדלקת נרות	
פּרַק ו': פּרשיות תולדות - במדבר; ברכת הבית על ידי הקדוש ושבת השבת	מא	מא	שלחן שבת
נט	כוס של ברכה	מא	כבוד השבת
סא	להניח ברכה אל ביתך	מא	רחיצה כשנכנסת השבת
סא	עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה	מא	כבוד השבת
סב	מעלת היום	מב	שבחו של שלמה
סב	קדשה של ערב שבת	מב	שמירה וקדוש השבת
		מב	נרות שבת
		מב	שבחו של שלמה
		מג	סכת שלום

תַּכְּנֵי עֲנִינִים ♦ זֵהָר הַשַּׁבָּת

פא	תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת	כג	גִּסַּח הַקְדוּשָׁה
פב	שְׁמֵחַת הָאֲמוּנָה	כג	קְדוּשַׁת הַיּוֹם
פב	סְעוּדוֹת שַׁבָּת	כג	קְדוּשַׁת הַיּוֹם
פב	חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשַׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת	כג	עֲדוּת עַל מַעֲשֵׂה בְרָאשִׁית
	פְּרָק ט': פְּרֻשִׁיּוֹת וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח; שְׁלַחַן הַשַּׁבָּת	כד	טְעִימַת הַמַּאֲכָלִים
פה	וּבִרְכַת הַמַּלְאָכִים	כד	הַכְרוֹז שֶׁבִכְנִיסַת הַשַּׁבָּת
פו	שֹׁכֵר הַצְּדָקָה	כד	רְשׁוּת הַנְּשָׂמָה לְבָרֶךְ
פו	שְׁלַחַן שַׁבָּת	כה	יוֹם הַנְּשֻׁמוֹת
פח	הַשְּׂגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבָּת כְּרֵאוּי	כו	יוֹצֵר אוֹר
פח	נֶהָר דִּינוֹר	כו	תְּשַׁבְּחוּת הָעוֹלָם הַבָּא
פח	בְּרַכַת הַשְּׁלַחַן	כו	תְּשַׁבְּחוּת עַל תְּשַׁבְּחַת
פט	עוֹנֵשׁוּ שֶׁל שְׁלַחַן שְׂאִינוֹ כְּרֵאוּי	כו	עֲלִית הַתְּשַׁבְּחַת לְמַעַלָּה
פט	שֹׁכֵר מַעֲנֵגֵי הַשַּׁבָּת	כז	הַתְּשַׁבְּחַת שְׁעוּלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת
	פְּרָק י': פְּרֻשִׁיּוֹת מִקֵּץ - קָרַח; מִצּוֹת לֶחֶם מִשְׁנֵה וּבִרְכַת הַפֶּתַח, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן	כז	ז' פְּרֻשִׁיּוֹת וַיֵּצֵא - נִשְׂאָה שְׁמֵחַת הַתּוֹרָה
צג	עֲנִין בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכִּכְרוֹת	כז	בְּשַׁבָּת וַיִּקְדַּשְׁתָּ קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת
צג	אֵין הַשְּׁטָן מִזִּיק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת	כז	שְׁמֵחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה
צג	בְּצִיעָה וּבִרְכָּה עַל הַפֶּתַח	כז	לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׁמֵחָה אֶת הָעַם הַקְּדוֹשָׁה
צד	בְּצִיעַת הַפֶּתַח עַל דֶּרֶךְ הַסּוּד	כז	סוּד סֵפֶר תּוֹרָה
צד	מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחַנוֹ	כז	עֲנִין שִׁבְעַת הָעוֹלָמִים לַתּוֹרָה בְּשַׁבָּת וַחֲמֻשַׁת הָעוֹלָמִים בְּיוֹם טוֹב
צה	דְּבָרֵי תּוֹרָה עַל הַשְּׁלַחַן	כז	הַכֵּל סוּד אֶחָד
צו	כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה	כז	עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ
צו	עֲנִין כּוֹס בְּרַכָּה עַל דֶּרֶךְ סוּד	כז	תְּקוּן בְּכֶסֶף
ק	מֵים אַחֲרוֹנִים	כז	שְׁמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִימָה
	פְּרָק י"א: פְּרֻשִׁיּוֹת וַיִּגַּשׁ - חֲקַת; זְמַן תְּפִלַּת הַמִּנְחָה עַת רְצוֹן וּסְגֻלַּת ג' סְעוּדוֹת	כז	אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה עַג
קה	מִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת	כז	גִּסַּח תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה
קה	שְׁעַת מִנְחָה הִיא עַת רְצוֹן	כז	רַק אֶחָד קוֹרֵא בַתּוֹרָה
קה	כָּל שְׁעָרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ	כז	כּוֹלָם שׁוֹתֵקִים
קו	צְדוּק הַדִּין	כז	הַכְּנָה וְכּוֹנֵנַת הַקּוֹרֵא
קו	נְעִילַת שְׁעָרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם	כז	מְקוֹם הַפְּסָקַת בְּפִרְשָׁה
קו	יְבוּשׁ הַמַּעֲנִינּוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף	כז	הַפְּרֻשִׁיּוֹת מִתְּעַטְרוֹת לְפָנֵי הַקַּב"ה
קו	חֲשׂוֹף בְּמִיתַת מֹשֶׁה	כז	מִנּוּי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוּשׁוֹת עַל כָּל פְּרֻשָׁה וּפְרֻשָׁה
קז	בְּטֵלָה שְׁמֵחַת הַתּוֹרָה בְּמִיתַת דָּוִד	כז	הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרֻשִׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעַלָּה
קז	חֹבֶת הָעֲנֵג בְּשַׁבָּת	כז	כָּלן מִתְּעַטְרוֹת בַּתּוֹךְ הַכֶּסֶף הַקְּדוּשׁ
קז	בְּרַכָּה מִן הַיּוֹם הַזֶּה	כז	קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
קה	עֲנֵג וְשְׁמֵחָה בְּיוֹם זֶה	כז	קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנֵי וּבַחֲמִישֵׁי
קה	סְדוּר הַשְּׁלַחַן ג' פְּעָמִים	כז	תְּשַׁעַת הָעוֹלָמִים
קה	מַעֲלַת הַמְּשָׁלִים ג' סְעוּדוֹת		
קה	הַכֵּל נִמְצָא בְּשַׁבָּת		
קט	שְׁמֵחָה בְּסְעוּדַת שַׁבָּת		
קט	סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ		
	פְּרָק ח': פְּרֻשִׁיּוֹת וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתֶךָ; תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת וְעֲנֵג שַׁבָּת	כז	כז
	כְּתוּב יִתְנוּ	כז	כז
	שְׁמַע יִשְׂרָאֵל	כז	כז

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת... קלז	סעודת הגבירה..... קט
המוציא דבור של חול בשבת מחללו... קלז	סעודה שניה..... קט
אל יצא איש ממקומו..... קלח	סעודה שלישית..... קי
התעוררות חול ביום השבת היא חסרון	עונשו של הפוגם בסעודת שבת..... קי
למעלה..... קלח	נשמה יתרה..... קיא
הרהור מתר..... קלט	ג' סעודות של אמונה..... קיא
פָּרַק ט"ז: בשלח - וְאַתְּחַנּוּ; מִצְוֵה לְשִׁמּוּחַ	מעלת יום השבת..... קיא
בשבת ולענגו בסעודות..... מא	מנחה של שבת שעת רצון..... קיא
העולם עומד על השלום..... קמג	פָּרַק י"ב: פְּרָשִׁיּוֹת וַיְחִי- בְּלֶק; עֲנַג שַׁבָּת, מַעֲיֵן
עוון צלפחד..... קמג	עולם הבא..... קיג
אסור להראות עצב בשבת..... קמג	ענג הנפש והגוף..... קטו
עונש המבטל ענג שבת..... קמד	לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת..... קטו
תענית על תענית..... מה	ישראל אשר בך אתפאר..... קטו
בטול סעודת האמונה והשמחה..... מה	הממנים שבהיכל..... קטז
היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה..... מה	מעין עולם הבא..... קיז
בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות	מנוחת הנשמות ביום השבת..... קיז
והשמחה..... קמו	התעוררות אותה רוח..... קיח
קריעת גזר הדין..... קמו	הנאת הרוח..... קיט
תענית חלום בשבת..... קמו	ושמרו בני ישראל את השבת..... קיט
ענין החלום..... קמו	וינפשו..... קכ
ודבר דבר..... קמו	עטור הנפשות ביום השבת..... קכא
פָּרַק יז: פְּרָשִׁיּוֹת יתרו - עֲקֵב; יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת מֵט	פָּרַק י"ג: פְּרָשִׁיּוֹת שְׁמוֹת - פִּינְחָס; הַשְּׂרָאָה
אל יצא איש ממקומו..... קנא	השכינה בשבת..... קכג
הנה מקום אתי..... קנב	נשמה יתרה..... קכה
אלפים אמה..... קנב	נשמה יתרה לפי מעלתו של כל או"א..... קכה
שבת ראש השנה והיחיד..... קנב	התפשטות השכינה..... קכה
הוצאה מרשות לרשות..... קנג	פָּרַק י"ד: פְּרָשִׁיּוֹת וְאָרָא - מִטּוֹת מַסְעֵי; שְׁבִיתִית
פָּרַק י"ח: פְּרָשִׁיּוֹת מִשְׁפָּטִים - רָאָה; שׁוֹמְרֵי	שבת וכח חדושי תורה בשבת..... קכט
שבת יש להם שמירה מיחדת..... קנה	טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
לא תבערו אש..... קנו	בשבת..... קלא
ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץנו	ענין אסור הוצאה בשבת..... קלא
ישראל שמורים הם..... קנו	חדות התורה..... קלב
מחללי שבת אין להם שמירה..... קנט	הקשבה לחדוש..... קלב
אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים	עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת..... קלג
אותה בע"כ בגיהנם..... קנט	שמחת הצדיקים בגן עדן..... קלג
דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ	כבוד האב בחדושי בנו..... קלג
מדינם של מחללי שבת..... קנט	התעטרות התורה ביום זה..... קלד
לאחר צאת השבת..... קסא	פָּרַק ט"ו: פְּרָשִׁיּוֹת בֵּא - דְּבָרִים; כַּח הַדְּבוּר
פָּרַק י"ט: פְּרָשִׁיּוֹת תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים; הַמָּדָר פָּגַם	בשבת ושמירה על קדשת הדבור..... קלה
חלול שבת, והשומר שבת זוכה ל"עין לא ראתה	אסור דברי חול בשבת..... קלז
אלקים זולתך"..... קסג	כחו של דבור..... קלז

קפה	איש אל יותר ממנו עד בקר	קפה	ט"ל מלאכות
קפה	פֶּרֶק כ"ב: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְהַל - פְּקוּדֵי - נֶצְבִים	קפה	בת יחידה
קפג	- וַיִּלְד; קִדְשַׁת הַשַּׁבָּת וְעוֹנֵשׁ מַחֲלִיָּה, מִצְוֹת	קפה	כָּאֱלוֹ הַחַיִּיר אֵת הָעוֹלָם לְתַהוּ וְבַהוּ
קפג	הַדְּלָקָת גְּרוֹת בְּכַנִּיסַת הַשַּׁבָּת, סֵדֶר שְׁלַחַן מְנוּרָה	קפו	נָגַע צָרַעַת
קפא	וּמִטָּה	קפו	עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת
קפג	מַעֲלַת מַכְבְּדֵי הַשַּׁבָּת	קפו	עֲנִין לֹא תִבְעֶרּוּ אֵשׁ
קפג	מַעֲלַת בִּשְׁת פְּנִים	קפא	פֶּרֶק כ': פְּרָשִׁיּוֹת תְּצַנֶּה - כִּי תִצָּא; אִסּוּר עֲצָבוֹת
קפג	אוי לו למחלל שבת	קפא	בְּשַׁבָּת, וְצָרִיךְ לְקַבֵּל אֵת הַמְּלָאכִים בְּהֶאֱרַת
קפג	גרות שבת	קסמ	פְּנִים לְכַבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה
קפד	סדור השלחן המנורה והמטה	קפא	אִסּוּר הָעֵצָב וְקִבְלַת הַמְּלָאכִים
קפא	פֶּרֶק כ"ג: פְּרָשִׁיּוֹת וַיִּקְרָא - הָאֲזִינוּ; צֵאת	קפא	רַעַת הָעֵצָב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת
קפה	הַשַּׁבָּת, וְהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת	קפא	רַעַת הָעֵצָב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת
קפז	צאת השבת	קפא	פֶּרֶק כ"א: פְּרָשִׁיּוֹת כִּי תִשָּׂא - כִּי תִבָּא; הַשַּׁבָּת
קפז	העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת	קפג	אוֹת כְּמוֹ שֶׁהֵמִילָה אוֹת, וּמִקּוֹר הַבְּרָכָה הִיא
קפז	עכוב בצאת השבת	קפג	הַשַּׁבָּת שֶׁנִּתְּנָה רַק לְיִשְׂרָאֵל
קפח	הבדלה	קפה	שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד
קפח	פֶּרֶק כ"ד: פְּרָשִׁיּוֹת צו - וְזֹאת הַבְּרָכָה; סֵדֶר	קפה	מִיֵּלָה
קפא	הַהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת	קפה	בְּדַמִּיךְ חַיִּי
קפג	הבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ	קפו	שַׁבָּת הִיא מִקּוֹר הַבְּרָכָה
קפג	כפוף האצבעות לפני האש	קפו	סְדוּר הַשְּׁלַחַן בְּלַחֲמִים וּמִזֻּנוֹת
קפג	בורא מאורי האש	קפו	לְוֹו עָלַי וְאֲנִי פּוֹרַע
קפד	סוד האצבעות	קעז	כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ
קצה	בְּשָׂמִים	קעז	וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֵת יוֹם הַשַּׁבִּיעִי
קצו	הריח הוא קיום הנפש	קעז	קִדְשַׁת הַרְּשָׁבִ"י
		קפה	מִסִּירַת הַשַּׁבָּת לְעַם יִשְׂרָאֵל
		קפה	יְמֵי הַחֹל מִתְּבָרְכִים מֵהַשַּׁבָּת

סֵפֶר זֹהַר הַשַּׁבָּת - לְאִבוֹת וּבָנִים, זְקֻנִים עִם נְעָרִים
 עִם לְשׁוֹן הַקּוֹדֵשׁ - מְנוֹקֵד מִפְּסָק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
 מְסֻדָּר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק א'

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּרֵאשִׁית - שְׁמִינִי

קִדְשֵׁי הַשַּׁבָּת

וְהַגְּנַת הַשַּׁבָּת עַל שׁוֹמְרֵיהָ

פֶּרֶק א'

- כט..... כָּל הַמַּעֲשִׂים תְּלוּיִים בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
- כט..... קְדוּשַׁת שְׁלֵשׁ שַׁבָּת
- כט..... לְקְדוּשַׁת ה' מְכֻבָּד
- כט..... שַׁבָּת הָעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבָּת הַתְּחִתּוֹנָה
- ל..... עֲטָרַת הַשַּׁבָּת
- ל..... שְׁתֵּי קְדוּשׁוֹת
- ל..... מֶלֶךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ
- לא..... שְׁלוֹם שְׁלוֹם לְרַחֲוֹק וְלְקָרוֹב
- לא..... מְחַלְלֵי מוֹת יוֹמֵת
- לב..... אֶת שַׁבָּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
- לב..... קִיָּם הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיָּם כָּל הַתּוֹרָה
- לב..... אֲשַׁרְיִכֶם יִשְׂרָאֵל

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

כל המעשים תלויים ביום השבת (ח"א ה' ב.)
 וְכָל עֲבִידֵי תִיּהוּ דְכָלְהוּ בֵּין יוֹמִין קְדָמָאין
 וּבֵין יוֹמִין בְּתַרְאִין הוּוּ תְלִיין בְּיוֹמָא
 דְּשַׁבְּתָא הָדָא הוּא דְכְּתִיב וַיְכַל אֱלֹהִים
 בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, דָּא שַׁבְּתָא, וְדָא הוּא רְגֵלָא
 רְבִיעָא דְכְּרִסְיָא. וְאִי תִימָא אִי הָכִי,
 מַהוּ אֵת שַׁבְּתוֹתֵי תְשֻׁמוֹרוֹ תְרִין. אֵלָא
 שַׁבְּתָא דְמַעְלֵי שַׁבְּתָא וְשַׁבְּתָא דְיוֹמָא מִמַּשׁ
 לִית לֹון פִּירוּדָא.

כל המעשים תלויים ביום השבת
 וְכָל מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל כָּלֵם, בֵּין הַיָּמִים
 הַרְאִישׁוֹנִים וּבֵין הַיָּמִים הָאַחֲרוֹנִים, הֵיוּ
 תְלוּיִים בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת. זֶהוּ שְׁכָתוּב (בראשית
 ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. זוּ הַשַּׁבָּת,
 וְזוּ הִיא הַרְגֵל הַרְבִּיעִית שֶׁל הַכֶּסֶא. וְאִם
 תֹּאמַר, אִם כֵּן, מַה זֶה אֵת שַׁבְּתֵי תְשֻׁמוֹרוֹ,
 פְּעַמִּים? אֵלָא שַׁבְּתָא שֶׁל עֶרֶב שַׁבְּתָא וְהַשַּׁבְּתָא
 שֶׁל הַיּוֹם מִמַּשׁ אֵין לָהֶם פִּירוּד.

קדוש של שבת

אמר החווא טייעא דהוה טעין בתרייהו,
 ומהו ומקדשי תיראו. אמר ליה
 דא קדושא דשבת. אמר ליה ומהו
 קדושא דשבת. אמר ליה דא קדושא
 דאתמשכא מלעילא. אמר ליה אי הכי
 עבדת לשבת דלאו איהו קדש, אלא
 קדושא דשריא עלוי מלעילא.

קדוש של שבת

אמר [להם] אותו סוחר שהיה מחמר
 אחריהם, ומה זה ומקדשי תיראו? אמר
 לו, זה קדוש של שבת. אמר לו, ומה זה
 קדוש של שבת? אמר לו, זה הקדוש
 שנמשך מלמעלה. אמר לו, אם כן, עשית
 שהשבת אינה קדש, אלא קדוש ששורה
 עליו מלמעלה.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא והכי הוא (ישעיה נח)
 וקראת לשבת עונג לקדוש יי
 מכובד, אדכר שבת לחוד וקדוש יי
 לחוד. אמר ליה אי הכי מאן קדוש יי.
 אמר ליה קדושא דנחתא מלעילא
 ושריא עליה. אמר ליה אי קדושא
 דאתמשכא מלעילא אקרי מכובד
 אתחזי דשבת לאו איהו מכובד וכתיב
 וכבדתו.

לקדוש ה' מכובד

אמר רבי אבא, וכך זה, (ישעיה נח) וקראת
 לשבת ענג לקדוש ה' מכובד. הזכיר שבת
 לחוד וקדוש ה' לחוד. אמר לו, אם כן, מי
 זה קדוש ה'? אמר לו, הקדשה שיוֹרֶדֶת
 מלמעלה ושורה עליו. אמר לו, אם הקדשה
 שנמשכת מלמעלה נקראת מכובד, נראה
 ששבת אינו מכובד, וכתוב וכבדתו.

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא אנח להאי
 גברא דמלה (ארתא) דחכמתא אית
 ביה דאנן לא ידענא בה. אמרו ליה
 אימא אנת. פתח ואמר, (ויקרא טו) את

שבת העליונה ושבת התחתונה

אמר רבי אלעזר לרבי אבא, הנח לו לאיש
 הזה, שדבר של חכמה יש בו שאיננו יודעים
 בו. אמרו לו, אמר אנת. פתח ואמר, (ויקרא
 טו) את שבתתי, את - לרבות תחום שבת

שֶׁהוּא אֲלָפִים אַמּוֹת לְכָל צַד, וּמִשּׁוּם כֵּן רָבָה אֶת. שַׁבְּתַתִּי - [נ"א ז'] שַׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה וְשַׁבַּת הַתַּחְתּוֹנָה, שֶׁהֵן שְׁתֵּים כְּלוּלוֹת יַחַד וְנִסְתָּרוֹת יַחַד.

שַׁבְּתוֹתַי. אֶת לֹא־סַגָּאָה תַּחּוּם שַׁבַּת דְּאִיהוּ תְרִין אֲלָפִין אַמּוּן לְכָל סַטְרָא. וּבְגִין כֵּן אֲסַגֵּי אֶת. שַׁבְּתוֹתַי (נ"א ז') שַׁבַּת עֲלָאָה וְשַׁבַּת תַּתְּאָה דְּאֲנּוּן תְרִין כְּלִילָן כַּחֲדָא וּסְתִימִין כַּחֲדָא.

עֲטַרַת הַשַּׁבָּת

נִשְׂאָרָה שַׁבַּת אַחֲרַת שְׁלֹא נִזְכָּרָה וְהִי־הָיָה בְבוּשָׁה. אֲמָרָה לְפָנָיו: רַבּוֹן הָעוֹלָם, מִיּוֹם שֶׁעָשִׂיתָ אוֹתִי נִקְרָאתִי שַׁבַּת, וְהַיּוֹם אֵינּוּ בְּלִי לַיְלָה. אֲמַר לָהּ, בְּתִי, אֶת שַׁבַּת, וְשַׁבַּת קְרָאתִי לָךְ, אֲבָל הַרִינִי מַעֲטָר אוֹתָךְ בַּעֲטָרָה יוֹתֵר עֲלִיּוֹנָה. הַעֲבִיר כְּרוּז וְאֲמַר מִקְדָּשִׁי תִּירָאוּ.

עֲטַרַת הַשַּׁבָּת

אֲשֶׁתֶּאֱרַךְ שַׁבַּת אַחֲרָא דְלֹא אֲדַכְרַר וְהוּהוּ בְּכַסּוּפָא. אֲמָרָה קַמִּיה מְאִרִי דְעֲלָמָא מִיּוֹמָא דְעַבְדַּת לִי שַׁבַּת אַתְקִרִינָא וְיּוֹמָא לָאו אִיהוּ כְּלֹא לִילִיא. אֲמַר לָהּ בְּרַתִּי שַׁבַּת אֲנִתְּ וְשַׁבַּת קְרִינָא לָךְ, אֲבָל הָא אֲנָא מַעֲטָר לָךְ בַּעֲטָרָא עֲלָאָה יוֹתֵר. אַעֲבַר כְּרוּזָא וְאֲמַר מִקְדָּשִׁי תִירָאוּ.

שְׁתֵּי קִדְשוֹת

וְזוֹ שַׁבַּת שֶׁל עֶרֶב שַׁבַּת שֶׁהִיא יִרְאָה, וְשׁוֹרָה בָּהּ יִרְאָה. וּמִי הוּא שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הַכְּלִיל וְאֲמַר אֲנִי ה' וְאֲנִי שֶׁמַּעֲתִי מֵאֲבָא שֶׁאֲמַר כֵּן, וְדִיק אֶת - לְרַבּוֹת תַּחּוּם שַׁבַּת. שַׁבְּתַתִּי - זֶה הָעֵגוּל וְהַרְבּוּעַ שֶׁבְּפָנַי, וְהֵם שְׁנַיִם. וּכְנֶגֶד אוֹתָם הַשְּׁנַיִם יֵשׁ שְׁתֵּי קִדְשוֹת שֵׁישׁ לְנוּ לְהַזְכִּיר, אֶחָד וְיִכְלוּ, וְאֶחָד קְדוּשׁ.

שְׁתֵּי קִדְשוֹת

וְדָא שַׁבַּת דְּמַעְלִי שַׁבְּתָא דְאִיהִי יִרְאָה, וְשְׁרִיָא כְּהָ יִרְאָה. וּמֵאֵן אִיהוּ. דְּקִדְשָׁא בְרִיד הוּא אֲכִלִיל וְאֲמַר אֲנִי יי. וְאֲנָא שֶׁמַּעֲנָא מֵאֲבָא דְאֲמַר הַכִּי. וְדִיק אֶת לֹא־סַגָּאָה תַּחּוּם שַׁבַּת. שַׁבְּתוֹתַי דָּא עֵגוּלָא וְרַבּוּעַ דְּלַגּוּ, וְאֲנּוּן תְרִין. וְלִקְבִיל אֲנּוּן תְרִין אִית תְּרֵי קְדוּשְׁתִּי דְאִית לְנוּ לֹא־דַכְרָא, חַד וְיִכְלוּ, וְחַד קְדוּשׁ.

מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ יֵשׁ בּוֹ שְׁלֵשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וּבִקְדוּשׁ שֶׁאֲנּוּ מִקְדָּשִׁים יֵשׁ שְׁלֵשִׁים וְחֲמִשׁ תַּבּוֹת, וְהַכֹּל עוֹלָה לְשַׁבְּעִים שְׁמוֹת שֶׁהַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל מִתַּעֲטָרִים בָּהֶם. וּמִשּׁוּם שֶׁהַעֵגוּל וְהַרְבּוּעַ הַזֶּה הֵם שַׁבְּתַתִּי, שְׁנֵיהֶם כְּלוּלִים בְּשִׁמּוֹר, שֶׁכְּתוּב תִּשְׁמְרוּ. שְׁהֲרִי הַשַּׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה כְּאֵן לֹא נִכְלָלָה בְּשִׁמּוֹר, אֲלֹא בְּזָכוֹר, שְׁהֲרִי הַמְּלַךְ הָעֲלִיּוֹן מִסְתַּיִם בְּזָכוֹר, וְעַל זֶה נִקְרָא מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם שְׁלוֹ.

מְלַךְ שֶׁהַשְּׁלוֹם לוֹ

וְיִכְלוּ אִית בֵּיהַ תְּלַתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וּבִקְדוּשָׁה (וּבְקִדְוּשָׁא) דְּאֲנּוּן מִקְדָּשִׁין תְּלַתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבִין. וְסָלִיק כְּלֹא לְשַׁבְּעִין שְׁמֵהֶן דְּקִדְשָׁא בְרִיד הוּא וּכְנֶסֶת יִשְׂרָאֵל אַתְעֲטָר בְּהוּ. וּבְגִין דְּעֵגוּלָא וְרַבּוּעָא דָּא אֲנּוּן שַׁבְּתוֹתַי, כְּלִילָן תְּרוּוִיָּהוּ בְּשִׁמּוֹר דְּכְתִיב תִּשְׁמְרוּ. דְּהָא שַׁבַּת עֲלָאָה הַכָּא לֹא אַתְכְּלִיל בְּשִׁמּוֹר אֲלֹא בְּזָכוֹר, דְּהָא מְלַכָּא עֲלָאָה בְּזָכוֹר אֲסַתִּיִּים. וְעַל דָּא

אקרי מלכא דשלמא דיליה, ושלמא דיליה זכור איהו. ועל דא לית מחלוקת לעילא.

והשלום שלו הוא זכור, ועל פן אין מחלוקת למעלה.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

בגין דתריין שלומות לתתא חד יעק"ב וחד יוס"ף. ובגין כך כתיב תרי זמני (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. לרחוק דא יעקב, ולקרוב דא יוסף. לרחוק כמה דאת אמר, (ירמיה לא) מרחוק יי נראה לי (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. ולקרוב כמה דאת אמר, (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק דא נקודה עלאה דקיימא בהיכליה.

שלום שלום לרחוק ולקרוב

משום ששני שלומות למטה - אחד יעק"ב, ואחד יוס"ף. ומשום כך כתוב פעמים (ישעיה נז) שלום שלום לרחוק ולקרוב. לרחוק - זה יעקב. ולקרוב - זה יוסף. לרחוק, כמו שנאמר (ירמיה לא) מרחוק ה' נראה לי, (שמות ב) ותתצב אחותו מרחוק. ולקרוב, כמו שנאמר (דברים לב) חדשים מקרוב באו. מרחוק - זו הנקודה העליונה שעומדת בהיכלו.

מחלליה מות יומת

ועל דא כתיב תשמורו אתכליל בשמור. ומקדשי תיראו דא נקודה דקיימא באמצעיתא דאית לדחלא מנה ותיר מכלא דעגשיה מיתה. והיינו דכתיב, (שמות לא) מחלליה מות יומת. מאן מחלליה. מאן דעאל לגו חלל דעגולא ורבוועא לאתר דההוא דנקודה שריא ופגים ביה מות יומת. ועל דא כתיב תיראו. וההיא נקודה אקרי אני, ועלה שריא ההוא דסתים עלאה דלא אתגליא והיינו יי וכלא חד.

מחלליה מות יומת

ועל זה כתוב תשמרו, נכלל בשמור. ומקדשי תיראו - זו הנקודה שעומדת באמצע שיש לירא ממנה יותר מן הכל שעגשו מיתה. והיינו מה שכתוב (שמות לא) מחלליה מות יומת. מי הם מחלליה? מי שנכנס לתוך החלל של העגול והרבוע למקום שאותה הנקודה שורה ופוגם בו - מות יומת. ועל זה כתוב תיראו. והנקודה ההיא נקראת אני, ועליה שורה אותו הנסתר העליון שלא התגלה. והיינו ה', והכל אחד.

נחתו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקוהו.

אמרו ומה כל חכמתא דא אית תחות ידך ואת טעין אבתרין. אמרו ליה מאן אנת. אמר לון לא תשאילון מאן אנא, אלא אנא ואתון גיזל ונתעסק באורייתא וכל חד יימא מלין דחכמתא לאנהרא אורחא.

ירדו רבי אלעזר ורבי אבא ונשקו אותו.

אמרו, ומה כל החכמה הזו יש תחת ידך ואתה מחמור אחרינו? אמרו לו, מי אתה? אמר להם, אל תשאלו מי אני, אלא אני ואתם גלגל ונתעסק בתורה, וכל אחד יאמר דברי חכמה להאיר את הדרך.

את שבתותי תשמורו (ח"ג פ"ב, א)
וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ, שְׁקִיל דָּא לְדָא,
 וְכֹלָא כְּחָדָא אֲתַקְלוּ בְּמַתְקָלָא חַד.
 דְּכַתִּיב, (שמות לא) וְשִׁמְרֶתֶם אֶת הַשַּׁבָּת כִּי
 קִדְּשׁ הָיָא לָכֶם, וְכַתִּיב (שמות כ) זָכוֹר אֶת
 יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. אֵלָא חַד לְאַבָּא, וְחַד
 לְאִימָא. כְּתִיב הֲכָא אִישׁ אָמוּ וְאָבִיו
 תִּירָאוּ וְאֵת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ. וְכַתִּיב
 הֲתֵם (ויקרא כו) אֶת שַׁבְּתוֹתַי תִּשְׁמְרוּ
 וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ. מַהוּ מִקְדָּשֵׁי כְּמִשְׁמְעוּ.

קיום השבת כמו קיום כל התורה
זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ, זֵהוּ סוּד שֶׁל
 הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה. וּמִשׁוֹם שֶׁבְּבְרִית זוֹ עוֹמְדִים
 כָּל הַמְּקוֹרוֹת שֶׁל אִיבְרֵי הַגּוֹפִּי וְהוּא כָּלֵל
 הַכֹּל, כְּמוֹ זֶה שַׁבָּת הִיא כָּלֵל שֶׁל הַתּוֹרָה,
 וְכֹל סוּדוֹת הַתּוֹרָה תְּלוּיִים בָּהּ, וְקִיּוּם שֶׁל
 הַשַּׁבָּת כְּמוֹ קִיּוּם שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 שַׁבָּת כְּאֵלּוּ שְׁמַר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

אשריכם ישראל (ח"ב מ"ז, א)
ה' יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. רַבִּי אַבָּא
 פְּתַח, (ישעיה נח) אִם תִּשְׁיֵב מִשַּׁבָּת רַגְלֶךָ
 עֲשׂוֹת חֲפָצֶךָ בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי, אֲשַׁרְיֶהֶם יִשְׂרָאֵל
 שֶׁהַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא הַתְּרַצָּה בְּהֵם לְהַדְּבִק
 בָּהֶם מִכָּל שְׂאֵר עַמֵּי הָעוֹלָם, וּמִתּוֹךְ אֲהַבְתֶּם
 קֶרֶב אוֹתָם אֵלָיו, וְנָתַן לָהֶם תּוֹרָה, וְנָתַן לָהֶם
 שַׁבָּת שֶׁהִיא קִדְּשׁ מִכָּל שְׂאֵר הַיָּמִים, וּמְנוּחָה
 מֵהַכֹּל, וְחֲדוּהָ שֶׁל הַכֹּל, וְשִׁקוּלָהּ שַׁבָּת כְּנֶגֶד
 כָּל הַתּוֹרָה, וּמִי שֶׁשׁוֹמֵר שַׁבָּת כְּאֵלּוּ שְׁמַר
 אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

קיום השבת כמו קיום כל התורה (ח"ב צ"ב, א)
זָכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. (שמות כ)
דָּא אִיהוּ רְזָא דְּבְרִית קְדִישָׁא.
 וּבְגִין דְּבַהֲאֵי בְרִית קְיָיִמִין כָּל מְקוֹרִין
 דְּשִׁיפֵי גּוֹפָא, וְאִיהוּ כָּלֵל כְּלָא. כְּגוֹנָא
 דָּא, שַׁבָּת אִיהוּ כְּלָלָא דְּאוֹרֵייתָא, וְכָל
 רְזִין דְּאוֹרֵייתָא בִּיהַ תְּלִיין, וְקִיּוּמָא
 דְּשַׁבָּת, כְּקִיּוּמָא דְּכָל אוֹרֵייתָא, מְאֵן
 דְּנִטִּיר שַׁבָּת, כְּאִילוּ נִטִּיר אוֹרֵייתָא כְּלָא.

אשריכם ישראל (ח"ב מ"ז, א)
יְיָ יִלְחֶם לָכֶם וְאַתֶּם תַּחֲרִישׁוּן. (שמות יד)
רַבִּי אַבָּא פְּתַח (ישעיה נח) **אִם תִּשְׁיֵב**
מִשַּׁבָּת רַגְלֶיךָ עֲשׂוֹת חֲפָצֶיךָ בַּיּוֹם קִדְּשֵׁי.
 וְכַאֲשֶׁר אֵינוֹן יִשְׂרָאֵל, דְּקוֹדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא
 אֲתַרְעֵי בַּהוֹן, לְאַתְדַּבְּקָא בְּהוּ, מִכָּל שְׂאֵר
 עַמֵּין דְּעֵלְמָא, וּמַגּוֹ רְחִימוּתָא דְּלַהוֹן,
 קָרִיב לוֹן לְגַבְיָהּ, וְיַהֲב לוֹן אוֹרֵייתָא,
 וְיַהֲב לוֹן שַׁבָּת, דְּאִיהוּ קְדִישָׁא מִכָּל שְׂאֵר
 יוֹמִין, וְנִיחָא מִכָּלָא, וְחֲדוּהָ דְּכָלָא,
 וְשִׁקִּיל שַׁבָּת, לְקַבֵּל אוֹרֵייתָא כְּלָא, וּמְאֵן
 דְּנִטִּיר שַׁבָּת, כְּאִילוּ נִטִּיר אוֹרֵייתָא כְּלָא.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק ב'

פְּרָשִׁיּוֹת

נח - תזריע מצורע

הַשּׁוֹמֵר שַׁבָּת מְקַיֵּם כָּל הַתּוֹרָה

כּוֹלֵה וּמְרַבֵּה הַקְּדוּשָׁה וּמְקַיֵּם

אֶת הַשְּׂכִינָה

פֶּרֶק ב'

- זְכוּרֹן הַשֶּׁבֶת לַה
- שֶׁבֶת הִיא הַכֹּל לַה
- וְהַכֹּל נִקְרָא שֶׁבֶת לַה
- סְעוּדַת הַלַּיְלָה חֲמוּצָה לַה
- מִי שֶׁשׁוֹמֵר שֶׁבֶת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה לוֹ
- סְעוּדַת שֶׁבֶת לוֹ
- הוֹסֵפָה מְחוּל עַל הַקֶּזֶשׁ לוֹ
- אִם מְלֵאָה זֶה חֲרָבָה זֶה לוֹ
- גְּבִיָּרָה קְדוּשָׁה לָז
- הַשִּׁפְחָה הַרְעָה לָז
- צֵעַר הַשְּׂכִינָה לָז
- עֲרֻכָה שֶׁל שְׁעָה לַח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

זכרון השבת (ח"ב צ"ב, א)

פקודא כ"ד, למהוי דכיר יום השבת, כמה דאת אמר זכור את יום השבת לקדשו. רזא דשבת, הא אוקימנא בכל אינון דוכתי, יומא דוכרנא דנייהא דעלמא ואיהו כללא דאורייתא. ומאן דנטיר שבת, כאילו נטיר אורייתא פלא. והא אתמר, דוכרנא דשבת, לקדשא ליה בכל זיני קדושין. מאן דאדכר למלכא, אצטריד לברכא ליה, מאן דאדכר שבת, צריד לקדשא ליה והא אתמר.

שבת היא הכל

זכור לדכורא איהו. שמור איהו לנוקבא. (וידא בלא פרוזא) יום שבת, רזא דכל מהימנותא, דתליא מרישא עלאה, עד סופא דכל דרגין, שבת איהו כלא.

והכל נקרא שבת

תלת דרגין אינון, וכלהו אקרין שבת. שבת עלאה. שבת דיומא. שבת דליליא. וכלהו חד ואקרי כלא שבת. וכל חד, כד איהו שלטא, נטיל לחברוי, וזמין לון בהדיה, בההוא שולטנו דיליה. וכד האי אתי לעלמא, כלהו אתיין וזמינין בהדיה.

סעודת הלילה חמורה

כד אתי ליליא, זמין בהדיה לשבת דיממא, וזמין ליה בהיכליה, ואתממר בהדיה. כיון דהאי אתיא, שבת עלאה אתמשד עליה, וכלהו גניזין בהיכלא דליליא ובגין דא סעודתא דליליא חמור מבממא (ס"א כדביממא)

זכרון השבת

מצוה כ"ד - להיות זכור את יום השבת, כמו שנקאמר זכור את יום השבת לקדשו. סוד של שבת, הרי בארנו בכל אותם מקומות, יום זכרון של מנוחה של העולם, והוא כלל של התורה. ומי ששומר שבת כאילו שמר כל התורה. והרי נתבאר, זכרון של שבת לקדש אותה בכל מיני קדושים. מי שמזכיר את המלך, צריד לברך אותו. מי שמזכיר שבת, צריד לברך אותה, והרי נתבאר.

שבת היא הכל

זכור הוא לזכר. שמור הוא לנקבה. (וזה בלי פרוז) יום שבת הסוד של כל האמונה, שתלוייה מהראש העליון עד סוף כל הדרגות, שבת היא הכל.

והכל נקרא שבת

שלש דרגות הן, וכלן נקראות שבת. שבת עליונה. שבת של היום. שבת של הלילה. וכלן אחת, והכל נקרא שבת. וכל אחת כשהיא שולטת, לוקחת את חברותיה ומזמינה אותן עמה באותו השלטון שלה. וכשזה בא לעולם, כלם באים ומזמינים עמו.

סעודת הלילה חמורה

כשבא הלילה, מזמין עמו שבת של היום, ומזמין אותו להיכלו ומסתתר עמו. כיון שזה בא, שבת העליונה נמשכת עליה, וכלם גנוזים בהיכל של הלילה, ומשום כך סעודת הלילה חמורה מביום (כמו של היום).

מי ששומר שבת שומר את כל התורה
בְּשֵׁבֶת היום, מזמין עמו את שְׁתֵי הָאֲחֵרוֹת
 הָלָלוּ - דְּרָגָה עֲלִיוֹנָה וְדְרָגָה תַּחְתּוֹנָה, זו
 שְׁמַאיֶרָה לֵה זֹזוּ שְׁנֵאוֹרָה מִמֶּנָּה, וְכָלָן כְּאֶחַת
 נִקְרְאוֹת שֶׁבֶת, וְשׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם שֶׁבֶת. וְשֵׁלֶשׁ
 הַדְּרָגוֹת הָלָלוּ הֵן כָּלָל וְסוּד שֶׁל כָּל הַתּוֹרָה,
 תּוֹרָה שְׁבֻכְתָּב, נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מִי שֶׁשׁוֹמֵר
 שֶׁבֶת, שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה.

סְעוּדַת שֶׁבֶת

וַעֲשֵׂה דְּבָרִים צְרִיף אָדָם לַעֲשׂוֹת בְּסְעוּדָה:
 אֶחָד - נְטִילַת יָדַים. שְׁנַי - לְתַקֵּן שְׁתֵּי כְּפָרוֹת
 לְשֶׁבֶת. שְׁלִישִׁי - לֶאֱכֹל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת,
 וְלְהוֹסִיף מֵחַל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעִי - לְהֵאִיר
 אֶת הַשְּׁלֶחַן בְּנֵר, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה, שְׁלֶחַן בְּצַפּוֹן
 וּמִנּוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצְרִיף הַסֶּבֶה, כְּמוֹ שֶׁבְּאַרְוֶה,
 הַסֶּבֶו - אֶחָד מְבָרֵךְ לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ

וּבְשֶׁבֶת, בְּכָל מְלוֹי, צְרִיף לְאֶתוֹסְפָא
 קֹדֶשׁ, בֵּין בְּמֵאֲכָלְיוֹ וּבְמִשְׁקֵיו, בֵּין בְּלְבוּשָׁיו,
 בֵּין בְּהַסְבָּתוֹ, שֶׁצְרִיף לְהִתְקִין לוֹ מְסֻבָּה יָפָה,
 בְּכֶמֶה כְּרִים וּכְסֻתוֹת מְרֻקָּמִים מְכֹל שֵׁישׁ
 בְּבֵיתוֹ, כְּמוֹ שֶׁמִּתְקִין חֶפֶה לְכֹלָה, **שֶׁשֶׁבֶת**
הִיא מְלָכָה, וְהִיא כֹּלָה. וְלָכֵן הָיוּ יוֹצְאִים בְּעֲלֵי
 הַמִּשְׁנָה עָרַב שֶׁבֶת לְקַדֵּם אֶת הָאוֹרְחֹת,
 וְהָיוּ אוֹמְרִים: בָּאֵי כֹלָה, בָּאֵי כֹלָה. וְצְרִיכִים
 לְעוֹרֵר שִׁירָה וְחֻדוּהָ לְשֶׁלֶחַן אֶלְיָה.

אם מְלָאָה זו חֲרֵבָה זו

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא שֵׁישׁ סוּד אַחַר. כְּמוֹ שֶׁצְרִיף
 לְקַבֵּל אֶת גְּבֻרָתָהּ בְּכֶמֶה אוֹרוֹת שֶׁל גִּירוֹת

מִי שֶׁשׁוֹמֵר שֶׁבֶת שׁוֹמֵר אֶת כָּל הַתּוֹרָה
כִּד אֶתִי יִמְמָא, זְמִין בְּהִדְרִיה לְתַרְיִן אֶלְיִן
 אַחֲרֵינִי, דְּרָגָא עֲלָאָה וְדְרָגָא תַּתָּאָה,
 דָּא דְאִנְהִיר לִיה, וְדָא דְאִתְנַהִיר מִנִּיה.
 וְכֹלָא כְּחֵדָא אֶקְרִי שֶׁבֶת, וְשֵׁלְטִין בְּיוֹמָא
 דְּשֶׁבֶת. וְאֶלְיִן תְּלַת דְּרָגִין, אֵינּוֹן כָּלְלָא
 וְרִזָּא דְכָל אוֹרִייתָא, תּוֹרָה שְׁבֻכְתָּב,
 נְבִיאִים וּכְתוּבִים. מָאן דְּנְטִיר שֶׁבֶת, נְטִיר
 אוֹרִייתָא כֻּלָּא.

סְעוּדַת שֶׁבֶת (ח"ג ע"ב, ב ר"מ)

וַעֲשֵׂה דְּבָרִים צְרִיף אָדָם לְמַעַבַּד
 בְּסְעוּדָתָא. חַד, נְטִילַת יָדַים.
 תְּנִינָא לְתַקְנָא שְׁתֵּי כְּפָרוֹת לְשֶׁבֶת.
 תְּלִיתָאָה, לְמִיכַל תְּלַת סְעוּדָתִין,
 וְלְאוֹסְפָא מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ. רְבִיעִיאָה,
 לְאִנְהִירָא פְתוּרָא בְּשֶׁרְגָא. כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ,
 שְׁלֶחַן בְּצַפּוֹן, וּמִנּוֹרָה בְּדָרוֹם. וְצְרִיף
 הַסֶּבֶה, כְּמָה דְאוֹקְמוּהָ הַסֶּבֶו אֶחָד מְבָרֵךְ
 לְכֻלָּם.

הוֹסְפָה מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ

וּבְשֶׁבֶת, בְּכָל מְלוֹי, צְרִיף לְאֶתוֹסְפָא
 מְחוּל עַל הַקֹּדֶשׁ, בֵּין
 בְּמֵאֲכָלְיוֹ, וּבְמִשְׁתֵּיו, בֵּין בְּלְבוּשָׁיו, בֵּין
 בְּהַסְבָּתִיהָ. דְּצְרִיף לְתַקְנָא לִיה מְסֻבָּה
 שְׁפִירָא, בְּכֶמֶה כְּרִים וּכְסֻתוֹת מְרֻקָּמִין,
 מְכֹל דְאִית בְּבֵיתִיהָ, כְּמָאן דְתַקֵּין חוּפָה
 לְכֹלָה. דְּשֶׁבֶתָא אִיהִי מְלָכָתָא, וְאִיהִי
 כֹּלָה. וּבְגִין דָּא הוּוּ נִפְקִי מְאִרֵי מִתְנִיתִין
 עָרַב שֶׁבֶת לְאֶקְדְמוּתִי לְאַרְחָא, וְהוּוּ
 אִמְרֵי בָאֵי כֹלָה בָאֵי כֹלָה. וְצְרִיכִין
 לְאֶתְעָרָא שִׁירָה וְחֻדוּהָ לְפְתוּרָה לְגֻבָּה.

אם מְלָאָה זו חֲרֵבָה זו

וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דְאִית רִזָּא אַחֲרָא. כְּגוּוּנָא
 דְּצְרִיף לְקַבֵּלָא גְבֻרָתָהּ, בְּכֶמֶה

שבת, ובכמה ענוגים ולבושים יפים, ובית מתקן בכמה כלים של תקווה, בהסבה יפה לכל אחד ואחד, ובזאת החידה והתקווה גורמים שנשארת שפחה רעה בחשוף, ברעבון, בבכיה, בהספד, בלבושים שחורים פאלמנה. שאם מלאה זו - חרבה זו.

נהרין דשרגין בשבת, ובכמה ענוגין, ולבושין שפירין, וביתא מתקנא, בכמה מאני דתקונא, בהסבה יפה לכל חד וחד. ובהאי חידה ותקונא, גרמין דאשתארת שפחה בישא בחשוכא, ברעבון, בבכיה, בהספד. בלבושין אוכמין כארמלתא. דאי מלאה זו, חרבה זו.

גבירה קדושה

יצר טוב גבירה קדושה, מלכות הקדש שיוצרת בשבת, כלולה מעשר ספירות, מעטרות בשבעה שמות שאינם נמחקים, בכמה מרפבות של חיות ובכמה חילות ומחנות. והמלך יוצא לקבלה בכמה מחנות, ונשא יצר הרע, השפחה הרעה בחשוף, פאלמנה בלי בעלה, בלי מרפבות.

גבירה קדושה

יצר טוב, מטרוניתא קדישא. מלכות הקדש דנחתא בשבת. כלילא מעשר ספירין. מעטרא בשבע שמהן שאינן נמחקין. בכמה מרפבות דחיוון. ובכמה חילין ומשריין. ומלכא נפיק לקבלא בכמה משריין. ואשתארת יצר הרע שפחה בישא בחשוכא, כארמלתא בלא בעלה בלא מרפבות.

השפחה הרעה

ואלה שנאמר עליהם, למזבחים ולמקטרים למלאכת השמים ולמזלות אשר לא צוית, היא עבודה של השפחה הרעה, ששולטת בערבי שבתות וערבי לילות רביעי, מה היו עושים אלה? היו לוקחים לבושים שחורים, ומחשיכים את האורות, ועושים הספד בלילי שבתות להשתתף עמה כמו שהיא שרויה, כי (קהלת ז) גם [את] זה לעמת זה עשה האלהים.

השפחה הרעה

ואלין דאתמר עליהו, למזבחין ולמקטריין למלכת השמים ולמזלות אשר לא צויתי, הוא פולחנא דשפחה בישא, דשלטא בערבי שבתות וערבי לילי רביעיות. מה הו אלין עבדין. הו נטלין לבושין אוכמין, וחשכאן נהרין, ועבדין הספדא בלילי שבתות כדי לאשתתפא בהדה כמה דאיהי שריא, כי (קהלת ז) גם זה לעומת זה עשה האלהים.

צער השכינה

אחר שחטאו ישראל ונחרב בית המקדש, נאמר בשכינה האם הקדושה, (איכה א) איכה ישבה בדד העיר רבתי עם היתה פאלמנה, ומכבים בליל תשעה באב אורות ונרות, ועושים הספד ויושבים כמו אבלים,

צער השכינה

בתר דחאבו ישראל, ואתחרב בי מקדשא, אתמר בשכינתא אימא קדישא, (איכה א) איכה ישבה כדד העיר רבתי עם היתה כאלמנה, ומכבין בליל תשעה באב נהרין ושרגין, ועבדין

הספד, ויתבין באבלים לאשתתפא בדותקא דשכינתא. בגין דאינון גרמו לה כל ההוא תבירו.

להשתתף בצער השכינה, משום שהם גרמו לה כל אותו השבר.

חלקים נבחרים מדרשה יום הקדוש תשע"א
 מכ"ק אדמו"ר מהאלמין שליט"א
 בבית המדרש עטרת ישעיה האלמין
 בית שמש

א

חודש תשרי תשע"א = 771

771 בגימטריא = "ביאת משיח" = "אבינו שבשמיים" = "יחיה חיים טובים ומאושרים" [הכל רק על ידי למוזד הזהר הקדוש].

ועת צרה = 771 היא ליעקב ומנונה יושע. הכל תלוי בנו!!!

אצלך מתגלגלים יהלומים, תזהר שלא תחשב שזה זכותי. באמריקה אומרים זמן זה כסף, אצלנו היהודים אומרים זמן זה חיים! אבל אף אחד לא ידע כמה באמת שווה הזמן שלו! ואיך אפשר להפך 5 דקות ליותר משמונה מליון שנה, וזה רק במשגי העולם הזה, (מלבד העולם הבא ששם יש חיי נצח, עין לא ראתה אלקים וזאתר יעשה למחפה לו), עכשו תדע שכל דקה שווה לך יותר ממיליון וחצי שנה, ולא תבוזו אף רגע, מי משגע חסר דעה, שיזרק עשירות בהשג יד.

אתה, רוצה עורף דין מפרסם ומצליח צמוד אליך? רופא ממוחה שדואג שלא תהיה חולה, שיתלנה אליך בכל שעות היממה? ברכה מבטחת לבנים צדיקים, ונחת מהצאצאים? מוזל טוב ומצלח כל ימי חייך? חיים ארכים טובים ומתקנים? שפע ברכה והצלחה בכל הענינים? מעתה כל יהודי יכול לזכות ולזכות!!!

א. נדפס בעלון "אור הזהר" מס' 33 תשרי תשע"א, ובספר "חבל על כל רגע", ובספר "זהרי ועוד חדושים נפלאים).
 הזרה" (זה יצא לאור בהרבה הוספות חדשות וגם ישנות).
 המושך בעמוד מד

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פָּרָק ג'

פְּרָשִׁיּוֹת

לְ: לְ: - אַחֲרֵי קְדוּשִׁים

כְּבוֹד שַׁבָּת, רְחִיצָה, מְלַבּוֹנִים

וְהַדְּלָקַת נֵרוֹת

פֶּרֶק ג'

- מא שְׁלַחַן שַׁבָּת
- מא כְּבוֹד הַשַּׁבָּת
- מא רְחִיצָה כְּשֶׁנִּכְנָסֶת הַשַּׁבָּת
- מא כְּבוֹד הַשַּׁבָּת
- מב שְׂבַח וְשֵׁל שְׁלֵמָה
- מב שְׂמִירָה וְקִדּוּשׁ הַשַּׁבָּת
- מב גְּרוּת שַׁבָּת
- מב שְׂבַח וְשֵׁל שְׁלֵמָה
- מג סִכַּת שְׁלוֹם
- מג אֲשֶׁרֵי הָעַם שֶׁכָּכָה לוֹ
- מד עֲרֻכָּה שֶׁל שַׁעָה

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפנים כז-פז.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפנים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: זפנים קמא-קצח.

שלחן שבת

חמשאָה, כּוּס דּוּיכּלוּ. שְׁתִּיתָאָה, לְמַהּוּי עַל פְּתוּרָא מְלֵי דְאוּרֵייתָא. שְׂבִיעָאָה, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין דְעֵנִיִּים יִיתוּן עַל פְּתוּרִיהָ. תְּמִינָאָה, נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוּנִים. תְּשִׁיעָאָה, בְּרַפְתּוּן הַמְזוּן. עֲשִׂירָאָה, כּוּס דְבִרְכָּה. וְצִרְיָד לְאַחְזָרָא עֲלֵייהוּ, וּלְתַקְנָא לֹון בְּרָזָא קְדִישָׁא, דְּאִיהִי כְּלוּלָה מִעֲשֶׂר סְפִירָאן, וְאִיהוּ פְּתוּרָא דְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא, מִסְטָרָא דְגְבוּרָה. וּבְגִין כִּד אֹוקְמוּהָ רַבְנָן, שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

שלחן שבת

חמישי - כּוּס שֶׁל וַיְכַלּוּ. שְׁשִׁי - לְהִיּוֹת עַל הַשְּׁלַחַן דְּבִרֵי תוֹרָה. שְׁבִיעִי - לְהַאֲרִיךְ עַל הַשְּׁלַחַן כְּדֵי שְׁעֲנִיִּים יָבֹאוּ לְשִׁלְחָנוּ. שְׂמִינִי - נְטִילַת יָדִים בְּמִים אַחְרוּנִים. תְּשִׁיעִי - בְּרַפְתּוּן הַמְזוּן. עֲשִׂירִי - כּוּס שֶׁל בְּרָכָה. וְצִרְיָד לְחַזֵּר עֲלֵיהֶם וּלְתַקְנָם בְּסוּד קְדוּשָׁא, שֶׁהִיא כְּלוּלָה מִעֲשֶׂר סְפִירוֹת, וְהוּא הַשְּׁלַחַן שֶׁל הַקְּדוּשָׁא בְּרוּךְ הוּא מִצַּד הַגְּבוּרָה, וְלָכוּן פְּרִשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ שְׁלַחַן בְּצַפּוֹן.

כבוד השבת (תקוני זהר פ"ה, א)

טחול עֲלֵה אֲתָמֵר (שמות ג' ה) שֶׁל נְעֻלְיָד מִעַל רַגְלֵיךְ, נַעַל מְטוּנָף דְּטַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, דָּא שַׁבַּת, וְעֲלֵיהָ אֲמַרְתָּ שְׂכִינְתָּא פְּשֻׁטָתִי אֶת כְּתַנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם (שיר ה' ג), וּבְגִין דָּא צִרְיָד בְּרַשׁ בְּשַׁבַּת לְשִׁנּוּי בְּלָבוּשֵׁין בְּשֶׁרְנָא כְּמַאֲכָלִין, וְצִרְיָד לְמַהּוּי מוּסִיף מַחֹול עַל הַקְּדִשׁ, וְכָל הַמוּסִיף מוּסִיפִין לִיה נַפְשׁ יִתִּירָה בְּשַׁבַּת, וְכָל הַגּוֹרַע גּוֹרַעִין לִיה הֵהוּא נַפְשׁ יִתִּירָה חֵס וְשְׁלוֹם.

כבוד השבת

על הַטְּחוּל נֶאֱמַר שֶׁל נְעֻלְיָד מִעַל רַגְלֵיךְ, נַעַל מְטוּנָף שֶׁל טַפָּה סְרוּחָה, כִּי הַמְּקוֹם אֲשֶׁר אֲתָה עוֹמֵד עָלָיו אֲדַמַּת קֹדֶשׁ הוּא, זֶה שַׁבַּת, וְעָלָיו אֲמַרְתָּ הַשְּׂכִינָה פְּשֻׁטָתִי אֶת כְּתַנְתִּי אֵיכָכָה אֶלְבָּשְׁנָה, רַחֲצִיתִי אֶת רַגְלֵי אֵיכָכָה אֶטְנַפֵּם, וּמִשּׁוּם זֶה צִרְיָד אָדָם בְּשַׁבַּת לְשִׁנּוֹת בְּלָבוּשִׁים, בְּגַד וּבְמַאֲכָלִים, וְצִרְיָד לְהִיּוֹת מוּסִיף מַחֹול עַל הַקְּדִשׁ, וְכָל הַמוּסִיף, מוּסִיפִים לוֹ נַפְשׁ יִתִּירָה בְּשַׁבַּת, וְכָל הַגּוֹרַע, גּוֹרַעִים לוֹ אוֹתָה נַפְשׁ יִתִּירָה חֵס וְשְׁלוֹם.

רחיצה פְּשֻׁטָתָה שַׁבַּת (ח"ב ר"ד, א)

כִּד עֹאל שַׁבְתָּא, אֲצַטְרִיכוּ אֵינּוּן עֲמָא קְדִישָׁא לְאַסְחָאָה גְּרַמִּיָהוּ מִשְׁמוּשָׁא דְחוּל, מְאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּבַחּוּל, רוּחָא אַחְרָא אֲזֵלָא וְשִׁטָּא וְשָׂרָא עַל עֲמָא. וְכִד בְּעִי בְּרַשׁ לְנַפְקָא מִן הַהוּא רוּחָא, וְלֹאֲעֵלָא בְּרוּחָא אַחְרָא קְדִישָׁא עֲלָאָה, בְּעִי לְאַסְחָאָה גְּרַמִּיָה, לְמִשְׁרֵי עֲלִיהָ הַהוּא רוּחָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

רחיצה פְּשֻׁטָתָה שַׁבַּת

פְּשֻׁטָתָה שַׁבַּת שַׁבַּת, צְרִיכִים אוֹתוֹ עִם קְדוּשָׁא לְרַחֵץ עֲצָמָם מִשְׁמוּשׁ הַחֹל. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבַחֹל רוּחַ אַחְרַת הוֹלְכַת וּמְשׁוּטָטָת וְשׁוֹרָה עַל הָעַם, וּכְשֶׁרוּצָה אָדָם לְצַאת מֵאוֹתָה רוּחַ וְלֹאֲפַנֵּס בְּרוּחַ אַחְרַת קְדוּשָׁה עֲלִינָה, צִרְיָד לְרַחֵץ עֲצָמוֹ כְּדֵי לְהַשְׁרֹת עָלָיו אוֹתָה רוּחַ עֲלִינָה קְדוּשָׁה.

שִׁבְחוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה (ח"א ר"ן, א)

בֵּינָן דְּאַסְתַּכַּל שְׁלֹמֹה בְּה, שִׁבַּח וְאַכְרִיז וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ג) הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפֶר וְגו'. וְעַל דָּא שְׁלֹמֹה לֹא אֶצְטְרִיד לְנַגְנָא כְּדוֹד, אֲלֵא שִׁירְתָּא דְּאִיהוּ רַחֲמֵי דְּעוֹתְרָא, דְּהוּא נִהִירוּ וְרַחֲמֵי דְּכָל תְּשַׁבְּחָן דְּעֵלְמָא בֵּיהּ הוּו, תּוֹשְׁבַחְתָּא דְּמַטְרוֹנִיתָא כְּדִ יִתְבָּא בְּכַרְסֵיִיא לְקַבְּלֵיהּ דְּמִלְכָּא קָאמַר.

שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת (ח"א י"ד, א)

פְּקוּדָא אַרְבֵּיסֵר לְנַמְרָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, דְּאִיהוּ יוֹמָא דְּנִיחָא מְכָל עוֹבְדֵי בְּרַאשִׁית. הֵכָא כְּלִילָן תְּרִין פְּקוּדִין. חַד גַּטְרָא דִּיּוֹם הַשַּׁבָּת. וְחַד לְקַדְשָׁא הַהוּא יוֹמָא בְּקְדוּשֵׁיהּ. לְנַמְרָא יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא כְּמָא דְּאַדְכַּרְנָא וְאַתְעַרְנָא עֲלֵיהּ דְּאִיהוּ יוֹמָא דְּנִיחָא לְעֵלְמִין. וְכָל עֲבִידָן בֵּיהּ אֲשַׁתְּכַלְלוּ וְאַתְעֲבִידוּ עַד דְּאַתְקַדְשׁ יוֹמָא. בֵּינָן דְּאַתְקַדְשׁ יוֹמָא אֲשַׁתְּאֵר בְּרִיאָה דְּרוּחִין דְּלֹא אֲתַבְּרִי לֹון גּוֹפָא. וְכִי לֹא הָוֵה יָדַע קַדְשָׁא בְּרִיד הוּא לְאַעֲכָבָא לְקַדְשָׁא יוֹמָא עַד דִּיִתְבְּרוּן גּוֹפִין דְּנִהְי רוחין. אֲלֵא אֵילְנָא דְּדַעַת טוֹב וְרַע אֲתַעַר הַהוּא סַטְרָא אַחְרָא דְּרַע וְכַעַא לְאַתְתַּקְפָּא בְּעֵלְמָא וְאַתְפְּרִשוּ כְּמָה רוחין בְּכַמְהָ זֵינִין לְאַתְתַּקְפָּא בְּעֵלְמָא בְּגוֹפִין.

נְרוֹת שַׁבָּת (ח"ב קס"ו, א)

אַשְׁנֵיחַ אַבְתְּרִיהּ, וְחָמָא בְּרַתִּיהּ דְּאוּשְׁפִיזָא קִימַת אַבְתְּרִיָּהּ. אָמַר כִּי גַר מְצוּהָ, מָאִי גַר. דָּא גַר דְּאִיהִי מְצוּהָ דְּנִשְׁיָן וְזִכְיָן בֵּיהּ, וְאִיהִי גַר דְּשַׁבָּת. דְּאָף עַל גַּב דְּנִשְׁיָן לֹא זָכָאן בְּאוּרִיָּתָא. הָא גּוֹבְרִין זִכְיָן בְּאוּרִיָּתָא, וְנִהְרִין לְהָאִי

שִׁבְחוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה

בֵּינָן שֶׁהִסְתַּכַּל שְׁלֹמֹה בְּה, שִׁבַּח וְהִכְרִיז וְאָמַר, (קֹהֶלֶת ג) הַכֹּל הָיָה מִן הָעֶפֶר וְגו'. וְעַל זֶה שְׁלֹמֹה לֹא הִצְטַרֵּף לְנַגֵּן כְּמוֹ דָּוִד, אֲלֵא שִׁירָה שֶׁהִיא אֲהָבָה שֶׁל עֶשֶׂר, שֶׁהִיא אוֹר וְאֲהָבָה שֶׁכָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הֵיוּ בְּה, הַשִּׁבַּח שֶׁל הַגְּבִירָה כְּשִׁיּוֹשְׁבַת בְּפִסָּא כְּנֶגֶד הַמֶּלֶךְ הוּא אָמַר.

שְׁמִירָה וְקְדוּשַׁת הַשַּׁבָּת

מְצוּהָ אַרְבַּע עֶשְׂרֵה - לְשִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, שֶׁהוּא יוֹם הַמְּנוּחָה מְכָל מַעֲשֵׂה בְּרַאשִׁית. כְּאֵן כְּלוּלוֹת שְׁתֵּי מְצוּוֹת - אַחַת שְׁמִירַת יוֹם הַשַּׁבָּת, וְאַחַת לְקַדְשׁ אוֹתוֹ הַיּוֹם בְּקְדוּשׁוֹ. לְשִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת, כְּמוֹ שֶׁהִזְכַּרְנוּ וְהִעֲרַנּוּ עֲלֵינוּ, שֶׁהוּא יוֹם שֶׁל מְנוּחָה לְעוֹלָמוֹת, וְכָל הַמַּעֲשִׂים נִשְׁתַּכְּלְלוּ בּוֹ וְנַעֲשׂוּ עַד שֶׁהִתְקַדְּשׁ הַיּוֹם. בֵּינָן שֶׁהִתְקַדְּשׁ הַיּוֹם, נִשְׁאַרָה בְּרִיאָה שֶׁל רוּחוֹת שְׁלֹא נִבְרָאוּ לָהֶם גּוֹפּוֹת. וְכִי לֹא יָדַע הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְעַכֵּב לְקַדְּשׁ אֶת הַיּוֹם עַד שִׁיבְרָאוּ גּוֹפּוֹת לְרוּחוֹת הַקְּלוּ? אֲלֵא עַץ הַדַּעַת טוֹב וְרַע עוֹרָר אֶת אוֹתוֹ הַצַּד הָאֲחֵר שֶׁל הָרַע וְרָצָה לְהִתְחַזֵּק בְּעוֹלָם, וְנִפְרְדוּ כְּמָה רוּחוֹת בְּכַמְהָ מִיָּנִים לְהִתְחַזֵּק בְּעוֹלָם בְּגוֹפּוֹת.

נְרוֹת שַׁבָּת

הִסְתַּכַּל לְאַחוּרֵי וְרָאָה אֶת בֵּית הַמֶּאֲרַחַם עוֹמְדָת מֵאַחֲרֵיהֶם. אָמַר, כִּי גַר מְצוּהָ, מֵ הַ זֶה גַר? זֶה הַגַּר שֶׁהִיא מְצוּהָ שְׁנַיִם זוֹכוֹת בְּה, וְהִיא גַר שַׁבָּת. שְׂאָף עַל גַּב שְׁנַיִם לֹא זוֹכוֹת בַּתּוֹרָה, הַרִי הַגְּבָרִים זוֹכִים בַּתּוֹרָה וּמְאִירִים אֶת הַגַּר הַזֶּה שֶׁהַנְּשִׁים מִתְקַנּוֹת

במצוה הזו. הנשים בתקונו של הַנֵּר הַזֶּה - והגברים בתורה להאיר לַנֵּר הַזֶּה, תקונו המצוה שהנשים התחייבו בהם.

שְׂמֵעָה אותה אִשָּׁה וּבְכָתָה. בין כָּךְ קָם אָבִי הָאִשָּׁה שֶׁהָיָה שָׁם וּנְכַנְס בִּינֵיהֶם, וְרָאָה אֶת בְּתוּ עוֹמְדַת מֵאַחֲרֵיהֶם וּבֹכָה. שָׁאַל אוֹתָהּ אָבִיָּה, וְהִיא סָחָה לוֹ (רַבִּי אֲבָא) אֶת הַמַּעֲשֵׂה. הִתְחִיל אָבִי הָאִשָּׁה אִף הוּא לְבָכוֹת. אָמַר לוֹ רַבִּי יוֹסִי, אוֹלַי חֲתַנְךָ בַּעֲלָהּ שֶׁל בְּתוּךָ לֹא זָכָה בְּתוֹרָה?

סַכַּת שְׁלוֹם

נֵר שֶׁל שַׁבַּת נִתָּן לְהַדְלִיקָה לְנִשּׁוֹת הָעָם הַקְּדוֹשִׁים. וְהָרִי אָמְרוּ הַחֲבֵרִים, שֶׁהִיא כְּבָתָה גֵּרוֹ שֶׁל עוֹלָם וְהַחֲשִׁיכָה אוֹתוֹ וְכוּ', וְיָפָה. אֲבָל סוּד הַדָּבָר - סַכַּת שְׁלוֹם זוֹ הִיא גְּבִירַת הָעוֹלָם, וּנְשֻׁמוֹת שֶׁהֵם גְּרוֹת עֲלֵיוֹנִים בַּהֵם שׁוֹרוֹת. וְעַל זֶה הַגְּבִירָה צְרִיכָה לְהַדְלִיק, שֶׁהָרִי בְּמִקּוֹמָה נֶאֱחָזֵת וְעוֹשֶׂה מַעֲשֵׂה.

וְאִשָּׁה צְרִיכָה בְּחֻדוֹת הַלֵּב וְרִצּוֹן לְהַדְלִיק גֵּר שַׁבַּת, שֶׁהָרִי כְּבוֹד עֲלִיוֹן הוּא לָהּ, וּזְכוּת גְּדוּלָה לְעֲצָמָה לְזָכוֹת לְבָנִים קְדוֹשִׁים שֶׁיְהִי גֵּר הָעוֹלָם בְּתוֹרָה וּבִירָאָה וְיִרְבּוּ שְׁלוֹם בְּאֶרֶץ, וְנוֹתַנָּת לְבַעֲלָהּ חַיִּים אֲרָכִים. לָכֵן צְרִיכָה לְהַזְהֵר בָּהּ.

אֲשֶׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ

בֵּא רָאָה, שַׁבַּת לִלְלָה וַיּוֹם, זְכוֹר וְשִׁמּוֹר הוּא כְּאֶחָד, וְעַל זֶה כְּתוּב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְּשׁוֹ, וְכְתוּב שִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת. זְכוֹר לְזָכֵר, שִׁמּוֹר לְנִקְבָּה, וְהַכֵּל אֶחָד. אֲשֶׁרֵי הֵם

שֶׁרָגָא, דְּנִשּׁוֹן מִתְתַקֵּן בְּהֵאֵי מִצְוָה. נִשּׁוֹן בְּתַקּוּנָא דְהֵאֵי נֵר. גּוֹבְרִין בְּאוֹרֵייתָא, לְאַנְהָרָא לְהֵאֵי נֵר, תַּקּוּנָא דְמִצְוָה דְנִשּׁוֹן אֶתְחַיִּיבוּ בָהּ.

שְׂמֵעָת הִיא אֶתְתָּא וּבְכָתָא, אֲדִהֲכִי קָם אָבוּהָ דְאֶתְתָּא, דְהָוָה תַּמּוֹן, וְעָאֵל בִּינֵיהוּ, וְהָמָא כְּרַתִּיָּה קִיּוּמָת אֲכַתְרֵייהוּ וּבְכָתָא, שְׂאִיל לָהּ אָבוּהָ. סַחַת לִיָּה (רַבִּי אֲבָא) עוּבְדָא. שְׂאִירֵי אָבוּהָ דְאֶתְתָּא אוּף אִיהוּ וּבְכָה. אָמַר לִיָּה רַבִּי יוֹסִי, דִּילְמָא חֲתַנְךָ בַּעֲלָהּ דְבְרַתִּיךָ, לֹא זָכָה בְּאוֹרֵייתָא.

סַכַּת שְׁלוֹם (ח"א מ"ח, ב)

נֵר שֶׁל שַׁבַּת לְנִשְׁי עָמָא קְדִישָׁא אֶתְיִיחֵבַת לְאֲדַלְקָא, וְחֲבֵרִיָּא הָא אָמְרוּ דְאִיָּה כְּבָתָה בּוֹצִינָא דְעֲלָמָא וְאֶחְשִׁיכַת לִיָּה כּוֹ וְשִׁפּוּר. אֲכָל רוּזָא דְמִלָּה. הֵאֵי סַכַּת שְׁלוֹם מִטְרוּנֵייתָא דְעֲלָמָא הִיא וְנִשְׁמַתִּין דְאֲנּוּן בּוֹצִינָא עֲלָאָה בָּהּ שְׁרִיין. וְעַל דָּא מִטְרוּנֵייתָא כְּעִיָּא לְאֲדַלְקָא, דְהָא בְּדוּכְתָהָא אֶתְאֲחַדַּת וְעַבְדַּת עוּבְדָא.

וְאֶתְתָּא בְּעִיָּא בְּחֻדוֹה דְלֵבָא וְרַעוּתָא לְאֲדַלְקָא בּוֹצִינָא דְשַׁבַּת, דְהָא יִקְרָא עֲלָאָה הִיא לָהּ וְזָכוּ רַב לְגִרְמָה לְמַזְכְּרֵי לְבָנִין קְדִישִׁין דִּיהוֹן בּוֹצִינָא דְעֲלָמָא בְּאוֹרֵייתָא וּבְדַחֲלֵתָא, וַיִּסְגּוּן שְׁלָמָא בְּאַרְעָא, וַיְהִיבַת לְבַעֲלָהּ אוּרְכָא דְחִיין, בְּגִין כְּךָ בְּעִיָּא לְאֲזַדְהָרָא בָּהּ.

אֲשֶׁרֵי הָעָם שֶׁכָּכָה לוֹ

תָּא חֲזוּ, שַׁבַּת לִילִיָּא וַיּוֹמָא זְכוֹר וְשִׁמּוֹר אִיהוּ כְּחֻדָּא, וְעַל דָּא כְּתִיב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת לְקַדְּשׁוֹ וְכְתִיב שִׁמּוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבַּת, זְכוֹר לְדְכּוֹרָא שִׁמּוֹר לְנוֹקְבָא

וְכֹלֵא חַד. וְכַאֲיֵן אֲנֹן יִשְׂרָאֵל חוֹלְקִיָּה
 דְּקֻדְשָׁא בְרִידָה הוּא עֲדֻבִּיָּה וְאַחְסֻנְתִּיָּה
 עֲלִיָּהּ הוּא כְּתִיב, (תהלים קמד) אֲשֶׁרֵי הָעָם
 שְׂכַכָּה לֹו אֲשֶׁרֵי הָעָם שְׂנִי אֱלֻקִּיו.

המשך "עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד לח

ב

הַנְּחַמְדִּים מְזַהֵב וּמְפֹז רַב וּמְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתָּת צוֹפִים

לֹא חֶרֶב הָעוֹלָם, אֶלָּא בְּפִשְׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, וְלֹא חֶרְבָּה אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֶלָּא מִפְּנֵי פִשְׁעָה שֶׁל תּוֹרָה,
 וְכָל הַצְּרוֹת הַבְּאוֹת עַל יִשְׂרָאֵל אֵינֶן אֶלָּא מִפְּנֵי פִשְׁעָה שֶׁל תּוֹרָה, שֶׁנֶּאֱמַר (מִיכָה פֶּרֶק א' פְּסוּק
 ה'): "בְּפִשְׁעֵי יַעֲקֹב כָּל זֹאת...". (אֵלֶיהוּ וּזְשָׁא פ"א, מְחֻזַּק בְּרָכָה אוֹת ה') וְעַל כֵּן צְרִיף הָאָדָם לְהִשְׁתַּדֵּל
 מְאֹד בְּכָל מַאֲמָצֵי כַחוֹ, לְצוּד הַזְּמַן מִהַבְּלִי הָעוֹלָם הַזֶּה, וְלַעֲסֹק בּוֹ בַתּוֹרָה, בְּכָל מָה שֶׁאֶפְשָׁר לוֹ,
 כְּמוֹ הַמְּצִיל אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת מְזוֹטוֹ שֶׁל יָם, וְכִמוֹ שֶׁכְּתוּב (תהלים פֶּרֶק י"ט, י"א) "הַנְּחַמְדִּים
 מְזַהֵב וּמְפֹז רַב וּמְתוֹקִים מְדַבֵּשׁ וְנִפְתָּת צוֹפִים" (פ' הַחַיִּים סִימָן קנ"ו סק"א).

ג

עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה

בּוֹאוּ חֲשַׁבּוֹן!!! - מָה שִׁיְהוּדֵי אֶחָד יְכוּל לְזַכּוֹת עַל יְדֵי לְמוּד הַזֵּהר בֵּין בִּימֹות הַחוּל וּבֵין
 בְּשֶׁבֶת קֹדֶשׁ.

רְבוּתֵינוּ הַפְּלִיגוּ בְּשֶׁבֶחָהּ וְעֲרֻכָּהּ שֶׁל תּוֹרָה הַנְּלַמְּדָת בְּשֶׁבֶתוֹת עַל פְּנֵי זוֹ הַנְּלַמְּדָת בִּימֹות הַחוּל,
 כְּלִשׁוֹן הַזֵּהר הַקְּדוֹשׁ (סוֹף פֶּרֶשֶׁת "שְׁלַח לָר"), זְכָאָה חוֹלְקִיָּהוּן דְּכָל אֵינֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין
 בְּאוֹרֵיתָא, יוֹמָא דְּשֶׁבֶתָא מְשַׁאֵר יוֹמִין".

מְרַנָּא הַרִי"ח הַטוֹב, בְּסִפְרוֹ "בֵּן אִישׁ חִי" (פֶּרֶשֶׁת שְׁמוֹת שְׁנָה שְׁנֵיָה) כְּתַב, וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: כְּתַבוּ הַמְּקַבְּלִים
 ז"ל, דְּגָדוּל פֶּעַל הַנְּעֻשָׁה מִעֶסֶק הַתּוֹרָה בְּיוֹם שֶׁבֶת אֶלָּף פְּעֻמִּים יוֹתֵר מִן הַנְּעֻשָׁה מִעֶסֶק
 הַתּוֹרָה שֶׁל יְמֵי הַחוּל, עַכְל"ק. וּבְאוּרוֹ עַל פִּי מְאֹמֵר חַז"ל, דְּיוֹמוֹ שֶׁל הַקֶּב"ה אֶלָּף שְׁנַיִם, שֶׁנֶּאֱמַר
 "כִּי אֶלָּף שְׁנַיִם בְּעֵינֶיךָ כְּיוֹם אֶתְמוּל" וְגו', וְשֶׁבֶת קוֹדֶשׁ הִיא מְעִין עוֹלָם הַבָּא, זֹאת אוֹמְרָת, כְּיוֹמוֹ
 שֶׁל הַקֶּב"ה. אִם כֵּן בְּשֶׁבֶת קוֹדֶשׁ הַכֹּל בְּעֶרְףֵךְ שֶׁל יוֹמוֹ שֶׁל הַשְּׁנַיִת וְיִתְעַלָּה, אֲשֶׁר עַל כֵּן כָּל
 פְּעֻלָּה קְדוּשָׁה בְּשֶׁבֶת קוֹדֶשׁ עוֹלָה אֶלָּף יְדוֹת לְעֶרְףֵךְ יְמֵי הַחוּל (מְצָא חוֹן בְּמַדְבָּר).

המשך בעמוד נב

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פֶּרֶק ד'

פְּרָשִׁיּוֹת

וּיְרָא - אָמֹר

יְחִוֵּד הָעֶלְיוֹן, מִתְנַת הַשֵּׁבֶת

פֶּרֶק ד'

- מז.....שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת הַשַּׁבָּת
- מז.....הָאֶרֶץ הַשְּׁלֵחָן
- מז.....בֵּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
- מח.....סוּד שֶׁל אֶחָד
- מח.....יְחוּד הַשַּׁבָּת
- מח.....הַשַּׁבָּת וּפְרֻדָּה מִצַּד הָאֲחֵר
- מט.....הַהֲתַעֲוֹרוֹת שֶׁל מַעֲלָה תְּלִיָּה בְּהֲתַעֲוֹרוֹת יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה
- מט.....בְּיוֹם הַשַּׁבָּת מִתְּגַדֵּלֶת הָאָרֶץ הַקְּדוּשָׁה וּמִתְעַטֶּרֶת בְּעִטְרוֹתֶיהָ
- מט.....מִתְּנָה טוֹבָה
- נ.....בְּרֻכּוֹת הַשַּׁבָּת
- נ.....הַתַּעֲוֹרוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת
- נ.....הַפּוֹרֵשׁ סִכַּת שְׁלוֹם
- נא.....בְּרֻכַת יִשְׂרָאֵל
- נא.....פְּרִיסַת הַקְּדוּשָׁה עַל יִשְׂרָאֵל
- לח.....עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לַג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שלוש סעודות השבת (ח"ג רע"ג א ר"מ)
 תְּלִיתָא לְמִיכַל שְׁלֹשָׁה סְעוּדָתֵין
 בְּשַׁבַּת, כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ רַבְּנֵין
 דְּמִתְנִיתֵין, דְּאָמַר חַד מִיְנֵיהוּ, יְהֵא חֲלָקִי
 עִם גּוֹמְרֵי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבַּת, דְּאִינוּן
 שְׁלִימוֹ דְּשַׁבַּת בְּרַכְּאֵן דְּצִלוּתָא, לְאַשְׁלָמָא
 כְּהוּן לְעֶשֶׂר. וְרָזָא דְעֵנְג, (בראשית ב) וְנָהַר
 יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הַגֵּן. וּמֵאֵן דְּלֵא
 מְקִיִּים לוֹן, וְאִית לִיה רֶשׁוּ לְקִימָן,
 אַתְּהֵפֵד לִיה לְנַגַּע צְרַעַת. וּבְגִין דְּלֵא יִיתִי
 לְהֵאֵי, אָמַר קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, לוֹו עָלֵי
 וְאֵנִי פּוֹרַע, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל יְיָ.

שלוש סעודות השבת
 תְּלִיתָי - לְאָכַל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת בְּשַׁבַּת, כְּפִי
 שְׁבַארוּהָ רַבּוּתֵינוּ שֶׁל הַמְּשֻׁנָּה, שְׁאָמַר אֶחָד
 מֵהֶם: יְהֵא חֲלָקִי עִם גּוֹמְרֵי שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת
 בְּשַׁבַּת. שְׁהוּן שְׁלֵמוֹת שֶׁל שְׁבַע בְּרָכוֹת שֶׁל
 הַתְּפִלָּה, לְהַשְׁלִים בָּהוּן לְעֶשֶׂר. וְהַסּוּד שֶׁל
 עֵנְג - (בראשית ב) וְנָהַר יוֹצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת
 אֶת הַגֵּן. וּמִי שֶׁלֵּא מְקִיִּים אוֹתוֹן וְיֵשׁ לוֹ רְשׁוּת
 לְקִימָן, הוֹפֵךְ לוֹ לְנַגַּע צְרַעַת. וְכַדִּי שֶׁלֵּא יְבֵא
 לְזָה, אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: לוֹו עָלֵי וְאֵנִי
 פּוֹרַע, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנַּג עַל ה'.

הַאֲרַת הַשְּׁלַחן

רְבִיעֵאָה, לְאַנְהָרָא פְּתוּרָא בְּמִנְרַתָּא.
 כְּמָה דְּאוּקְמוּהָ קְדָמָיִן,
 שְׁלַחן בְּצַפּוֹן, מְנֹרָה בְּדָרוּם, דְּפְתוּרָא
 דְּקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא הַכִּי צְרִיכָא לְמַהוּ.

הַאֲרַת הַשְּׁלַחן

רְבִיעֵי - לְהֵאִיר שְׁלַחן בְּמִנְרָה, כְּמוֹ
 שְׁבַארוּהָ הַקְּדָמוֹנִים, שְׁלַחן בְּצַפּוֹן, מְנֹרָה
 בְּדָרוּם. שְׁשְׁלַחְנוּ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
 כִּף צְרִיף לְהִיּוֹת.

בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל (ח"ב פ"ט, א)

קַל כְּרוֹזָא נְפִיק, אַתְּעֵרוּ קְדִישֵׁי עֲלִיוֹנִין,
 אַתְּעֵרוּ עַמָּא קְדִישָׁא, דְּאַתְבַּחַר
 לְעִילָא וְתַתָּא. אַתְּעֵרוּ חֲדוּתָא לְקַדְמוֹת
 מְאַרִיכוּן. אַתְּעֵרוּ בְּחֲדוּתָא שְׁלִימַתָּא.
 אַזְדַּמְנוּ בְּתַלַּת חֲדוּוֹן, דְּתַלַּת אַבְהוֹן.
 אַזְדַּמְנוּ לְקַדְמוֹת מְחִימְנוּתָא, דְּחֲדוּוּה
 דְּכָל חֲדוּתָא. זְכָאָה הוּלְקִכּוֹן, יִשְׂרָאֵל
 קְדִישֵׁין, בְּעֵלְמָא דִּין וּבְעֵלְמָא דְּאֵתִי. דָּא
 הוּא יְרוּתָא לְכוּן, מְכַל עַמִּים עוֹבְדֵי
 עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל דָּא כְּתִיב,
 בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

קוֹל הַפְּרוֹז יוֹצֵא: הַתְּעוֹרְרוּ קְדוֹשִׁים
 עֲלִיוֹנִים, הַתְּעוֹרְרוּ הָעָם הַקְּדוֹשׁ שְׁנַבְחַר
 לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, עוֹרְרוּ שְׂמִיחָה כְּנֶגֶד
 רַבּוֹנְכֶם, הַתְּעוֹרְרוּ בְּשִׂמְחָה שְׁלָמָה, הַזְדַּמְנוּ
 לְשֵׁלֶשׁ שְׂמִיחוֹת שֶׁל שְׁלֹשַׁת הָאֲבוֹת, הַזְדַּמְנוּ
 לְקִרְאָת הָאֲמוּנָה שֶׁל שְׂמִיחַת כָּל הַשְּׂמִיחוֹת.
 אֲשַׁרִּי חֲלָקְכֶם, יִשְׂרָאֵל קְדוֹשִׁים, בְּעוֹלָם
 הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא! זוּהִי יְרֻשָׁה לְכֶם מִכָּל
 הָעַמִּים עוֹבְדֵי עֲבוּדַת פּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת. וְעַל
 זֶה כְּתוּב בִּינֵי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל.

אָמַר ר' יְהוּדָה, הַכִּי הוּא וְדָאִי. וְעַל דָּא
 כְּתִיב זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ
 וּכְתִיב (ויקרא יט) קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ
 אֲנִי יְיָ. וּכְתִיב, (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבַּת
 עֵנְג לְקְדוֹשׁ יְיָ מְכוּבָד.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כִּף הוּא וְדָאִי. וְעַל זֶה כְּתוּב
 זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְשׁוֹ, וְכְתוּב (ויקרא יט)
 קְדוֹשִׁים תִּהְיוּ כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'. וְכְתוּב (ישעיה
 נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבַּת עֵנְג לְקְדוֹשׁ ה' מְכוּבָד.

סוד של אחד (ח"ב קל"ה, ב)

רָזָא דְשַׁבַּת, אִיהִי שַׁבַּת, דְּאִתְאַהֲרָא
בְּרִזָּא דְאַחַד, לְמִשְׁרֵי עֲלֵה רִזָּא
דְאַחַד. צְלוּתָא דְמַעְלֵי שַׁבַּתָּא, דְהָא
אִתְאַהֲרַת כּוּרְסִיָּא יְקִירָא קְדִישָׁא, בְּרִזָּא
דְאַחַד, וְאִתְתַּקְנַת לְמִשְׁרֵי עֲלֵה מְלָכָא
קְדִישָׁא עֲלָאָה.

סוד של אחד

סוד השַׁבַּת, היא שַׁבַּת שְׁנֵאֲחֻזַּת בְּסוּד שֶׁל
אַחַד, לְהַשְׁרוֹת עָלֶיהָ הַסוּד שֶׁל אֶחָד. תְּפִלַּת
עָרֵב שַׁבַּת, שֶׁהֲרִי אֲז מְתִיחַד כְּפַס הַכְּבוֹד
הַקְּדוּשׁ בְּסוּד שֶׁל אֶחָד, וּמְתַקְנַת שִׁישְׁרָה
עָלֶיהָ הַמְּלָךְ הַקְּדוּשׁ הַעֲלִיּוֹן.

יחוד השַׁבַּת

בְּד עֵיִל שַׁבַּתָּא, אִיהִי אִתְיַחֲדַת
וְאִתְפָּרַשְׁת מִסְטָרָא אַחְרָא, וְכָל
דִּינִין מְתַעֲבְרִין מִינָה, וְאִיהִי אִשְׁתְּאַרַת
בִּיחּוּדָא דְנִהֲרִו קְדִישָׁא, וְאִתְעַטְרַת
בְּכַמְהָ עַטְרִין לְנַבִּי מְלָכָא קְדִישָׁא, וְכָל
שׁוֹלְטָנֵי רוּגְזִין וּמְאַרֵי דְדִינָא כְּלָהוּ עַרְקִין,
(נ"א וְאִתְעַבְרוּ מִינָה) וְלִית שׁוֹלְטָנֵי אַחְרָא
בְּכָלָהוּ עֲלָמִין. וְאַנְפָּהָא נִהֲרִין בְּנִהֲרִו
עֲלָאָה, וְאִתְעַטְרַת לְתַתָּא בְּעַמָּא קְדִישָׁא,
וְכָלָהוּ מְתַעַטְרִין בְּנִשְׁמַתִּין חֲדָתִין. כְּדִין
שִׁירוּתָא דְצְלוּתָא, לְבָרְכָא לָהּ בְּחֲדוּהָ,
בְּנִהֲרִו דְאַנְפִּין, וְלוֹמַר בְּרַכּוּ אֵת יְיָ
הַמְּבוֹרָךְ. אֵת יְיָ דִּיִּקָּא, בְּגִין לְמַפְתַּח
לְגַבְהָ בְּבָרְכָהּ.

יחוד השַׁבַּת

בְּשִׁנְכְּנַסְתָּ הַשַּׁבַּת, היא מְתִיחַדַת וְנִפְרְדַת
מִהַצַּד הָאַחֵר, וְכָל הַדִּינִים מְעַבְרִים
מִמֶּנָּה, וְהִיא נִשְׁאַרַת בִּיחּוּד שֶׁל אֶזְרָא
קְדוּשׁ, וּמְתַעַטְרַת בְּכַמְהָ עַטְרוֹת לְמְלָךְ
הַקְּדוּשׁ, וְכָל שְׁלִיטֵי הַרְגֵז וּבַעֲלֵי הַדִּין
כְּלָם בּוֹרְחִים, (וּמְעַבְרִים מִמֶּנָּה) וְאִין שְׁלִטוֹן
אַחֵר בְּכָל הָעוֹלָמוֹת. וּפְנִיָה מְאַרִים בְּאוּר
עֲלִיּוֹן, וּמְתַעַטְרַת לְמַטָּה בְּעַם הַקְּדוּשׁ, וְכָלָם
מְתַעַטְרִים בְּנִשְׁמוֹת חֲדָשׁוֹת. אֲז רְאִישִׁית
הַתְּפִלָּה, לְבָרַךְ אוֹתָהּ בְּשִׁמְחָה, בְּפָנִים
מְאַירוֹת, וְלוֹמַר בְּרַכּוּ אֵת ה' הַמְּבָרָךְ. אֵת
ה' דְּוִקָּא, כְּדִי לְפַתַּח לָהּ בְּבָרְכָהּ.

הַשַּׁבַּת נִפְרְדָה מִצַּד הָאַחֵר

וְאַסִּיר לְעַמָּא קְדִישָׁא לְמַפְתַּח לְגַבְהָ
בְּפִסּוּקָא דְדִינָא, כְּגוֹן וְהוּא
רְחוּם וְגו', בְּגִין דְהָא אִתְפָּרַשְׁת מִרִזָּא
דְסְטָרָא אַחְרָא, וְכָל מְאַרֵי דְדִינִין
אִתְפָּרְשוּ וְאִתְעַבְרוּ מִינָה. וּמֵאַן דְּאִתְעַר
הֵאֵל לְתַתָּא, גְּרִים לְאִתְעַרָּא הֵכִי לְעִילָא.
וְכָרְסִיָּא קְדִישָׁא לֹא יְכָלָא לְאִתְעַמְרָא
בְּעַטְרָא דְקְדוּשָׁה, דְכָל זְמָנָא דְמְתַעַרֵי
לְתַתָּא אִינוּן מְאַרִיהוּן דְדִינָא, דְהוּוּ

הַשַּׁבַּת נִפְרְדָה מִצַּד הָאַחֵר

וְאַסִּיר לְעַם הַקְּדוּשׁ לְפַתַּח אֲלֶיהָ בְּפִסּוּק שֶׁל
דִּין, כְּמוֹ וְהוּא רְחוּם וְגו', מִשּׁוּם שֶׁהֲרִי נִפְרְדָה
מִהַצַּד הָאַחֵר, וְכָל בְּעֲלֵי הַדִּינִים נִפְרְדוּ
וְהָעָבְרוּ מִמֶּנָּה. וְמִי שֶׁמְעוֹרֵר אֵת זֶה לְמַטָּה,
גּוֹרֵם לְעוֹרֵר כְּפֹ לְמַעְלָה, וְהַכְּפֹא הַקְּדוּשׁ
לֹא יְכוּל לְהַתְעַטֵּר בְּעַטְרַת קְדוּשָׁה. שֶׁכָּל
זְמַן שֶׁמְתַעוֹרְרִים לְמַטָּה אוֹתָם בְּעֲלֵי הַדִּין
שֶׁהֵיוּ מְעַבְרִים וְהֵיוּ הוֹלְכִים לְהַתְחַבֵּא בְּתוֹךְ
הַנֶּקֶב שֶׁל הָעֵפֶר שֶׁל הַתְּהוֹם הַגְּדוֹל, כְּלָם

שבים לשרות במקומם, והמקום הקדוש מתרחק (ונדחק) בהם מלהיות במנוחה.

ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה
ואל תאמר שזהו לבדו, אלא שאין התעוררות למעלה להתעורר עד שישאל מעוררים למטה, כפי שבארנו, שכתוב (תהלים 99) בפסה ליום חגנו. לא כתוב ליום חג, אלא ליום חגנו. ולכן אסור לעם הקדוש, שמתעטרים בעטרות קדושות של נשמות כדי לעורר מנוחה, שהם יעוררו דיו, אלא כלם ברצון ואהבה רבה, שיעוררו ברכות מעלה ומטה כאחד.

ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה
כתוב זכור את יום השבת לקדשו, וכתוב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. מתי מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה? הוי אומר, ביום השבת, שהרי אז מתחברת הפלה (הגבירה) עם המלך להוציא דשאים וברכות לעולם.

מתנה טובה
אלא ודאי על דמות זו של אות ה' פרשוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכשהיא שורה על ישראל, אין להם יגיעה ולא שעבוד, ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות 16) שבת וינפש.

מתעברן והיו אזלי בלהו לאתמרא גו נוקבא דעפרא דתהומא רבא, בלהו תיבין לאשראה בדוכתייהו ואתרחקת (ואתרחקת) בהו אתר קדישא דבעאת ניהא.

ההתעוררות של מעלה תלויה בהתעוררות ישראל למטה
ולא תימא דדא איהו בלחודוי, אלא לית אתערותא לעילא לאתערא, עד דישראל מתערי לתתא, כמה דאוקימנא, דכתיב, (תהלים 99) בפסה ליום חגנו. ליום חג לא כתיב, אלא ליום חגנו. ועל דא אסיר לעמא קדישא, דקא מתעטרן בעטרין קדישין דנשמתין, בגין לאתערא ניהא, דאינון יתערו דינא, אלא בלהו ברעו ורחימו סגי, דיתערו ברבאן עילא ותתא כחדא.

ביום השבת מתגדלת הארץ הקדושה ומתעטרת בעטרותיה (חלק ג י"ב, א)
כתיב (שמות 17) זכור את יום השבת לקדשו, וכתיב במעשה בראשית, תדשא הארץ דשא עשב. אימתי אתרביאת ארעא קדישא ואתעטרת בעטרהא, הוי אומר ביום השבת, דהא כדון אתחברת בלה (נ"א) מטרוניתא) במלכא, לאפקא דשאין וברבאן לעלמא.

מתנה טובה (חלק ג קכ"ג, ב)
אלא ודאי על האי דיוקנא דאת ה' אוקמוה, מתנה טובה יש לי בבית גנזי ושבת שמה. וכד האי שריא על ישראל, לית לון יגיעה ולא שעבוד. ובה נפש עמלה ויגיעה (שמות 16) שבת וינפש.

בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת (חלק ג רצ"ו, א)

וְהֵינּוּ רְזָא, (שמות כ) **עַל כֵּן בִּרְדֵי יוֹ אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיִּקְדְּשֶׁהוּ. דְּהָא אֲשַׁתְּכַח כִּלָּא בְּחַד גּוּפָא שְׁלִים, דְּהָא מְטְרוּנִיתָא אֲתַדְבַּקַת בְּמַלְכָא, וְאֲשַׁתְּכַח גּוּפָא חַד. וְעַל כֵּן בְּרַכְאֵן מִשְׁתַּכְּחִין בְּהָא יוֹמָא.**

הַתְּעוּרָוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת (ד"א מ"ח, א)

תָּא חֲזִי, כִּד אֲתַקְדַּשׁ יוֹמָא בְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא סַכַּת שְׁלוֹם שְׂרִיא וְאֲתַפְרִיסַת בְּעֵלְמָא. מָאן סַכַּת שְׁלוֹם, דָּא שַׁבְתָּא, וְכֹל רוּחִין וְעֵלְעוּלִין וְשַׁדִּין וְכֹל סַטְרָא דְּמִסְאֲבֵי כִּלְהוּ טְמִירִין וְעֵאֲלוּן בְּעֵינָא דְּרִיחִיָּיא דְּנוֹקְבָא דְּתַהוּמָא רַבָּא. דְּהָא כִּיּוֹן דָּאֲתַעַר קְדוּשָׁתָא עַל עֵלְמָא, רוּחַ מִסְאֲבָא לָא אֲתַעַר בְּהִדְיָה. וְדָא עָרִיק מִקְמִיָּה דְּדָא.

הַפּוּרֵשׁ סַכַּת שְׁלוֹם

וּבְדִין עֵלְמָא בְּנִטְירוּ עֵלְאָה וְלֹא בְּעֵינָן לְעֵלְאָה עַל נְטִירוּ כְּגוֹן שׁוֹמֵר אֵת עֵמוּ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן. דְּהָא דָּא בְּיוֹמָא דְּחוּל אֲתַתְּקֵן דְּעֵלְמָא בְּעֵיא נְטִירוּ. אֲבָל בְּשַׁבְּתַת סַכַּת שְׁלוֹם אֲתַפְרִיסָא עַל עֵלְמָא וְאֲתַנְטִיר בְּכֹל סַטְרִין. וְאֲפִילוּ חֵיִיבֵי גִיְהֵנִם נְטִירִין אֲנוּן, וְכִלָּא בְּשַׁלְמָא אֲשַׁתְּכַחָא עֵלְאִין וְתַתְּאִין, וּבְגִין כִּד בְּקְדוּשָׁא דְּיוֹמָא מְבָרְכִין הַפּוּרֵס סַכַּת שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ וְעַל כֹּל עֵמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. אֲמַאי עַל יְרוּשָׁלַם, אֵלְא דָּא הִיא מְדוּרָא דְּהִיא סְכָה. וּבְעֵינָא לְזַמְנָא לְהִיא סְכָה דָּאֲתַפְרִיסַת עֵלְנָא וְלִמְשָׂרָא עֵמְנָא וְלִמְהוּי (ד"א מְגִינָא) עֵלְנָא כָּאמָא דְּשַׁרְיָיא עַל בְּנִין, וּבְגִין דָּא לָא דְּחֵלִין מִכֹּל סַטְרִין, וְעַל דָּא הַפּוּרֵס סַכַּת שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ.

בְּרִכּוֹת הַשַּׁבָּת

וְזֶהוּ סוּד עַל כֵּן בְּרַךְ יְי' אֵת יוֹם הַשַּׁבָּת וַיִּקְדְּשֶׁהוּ. שְׁהֵרִי הִכָּל נִמְצָא בְּגוּף אֶחָד שְׁלָם. שְׁהֵרִי הַמַּלְכָּה נִדְבַקַת בְּמַלְכָּה, וְנִמְצָא גוּף אֶחָד. וְעַל כֵּן הַבְּרִכּוֹת נִימְצָאוֹת בְּיוֹם הַזֶּה.

הַתְּעוּרָוֹת הַקְּדוּשָׁה בְּיוֹם הַשַּׁבָּת

בָּא רָאָה, כְּשִׁמְתַקְדַּשׁ הַיּוֹם בְּעָרֵב שַׁבְּתַת, סַכַּת שְׁלוֹם שׁוֹרָה וְנִפְרַסַת בְּעוֹלָם. מִי זִו סַכַּת שְׁלוֹם? זִו שַׁבְּתַת, וְכֹל רוּחוֹת וְסַעֲרוֹת וְשַׁדִּים וְכֹל רוּחוֹת הַטְּמָאָה, כְּלָם נְטְמָנִים וְנִכְנָסִים בְּעֵין הַרְחִים שֶׁל נֶקֶב תַּהוֹם רַבָּה. שְׁהֵרִי כִּיּוֹן שְׁמִתְעוּרְרַת קְדוּשָׁה עַל הַעוֹלָם, רוּחַ הַטְּמָאָה לֹא מִתְעוּרְרַת אִתּוּ, וְזֶה בּוֹרַח מִלְּפָנֵי זֶה.

הַפּוּרֵשׁ סַכַּת שְׁלוֹם

וְאֵז הַעוֹלָם בְּשִׁמְיָרָה עֵלְיוֹנָה, וְלֹא צָרִיךְ לְהַתְּפַלֵּל עַל שְׁמִיָּרָה כְּמוֹ שׁוֹמֵר אֵת עֵמוּ יִשְׂרָאֵל לְעַד אָמֵן, שְׁהֵרִי זֶה הַתְּקוּן לְיוֹם חַל כְּשֶׁהַעוֹלָם צָרִיךְ שְׁמִיָּרָה. אֲבָל בְּשַׁבְּתַת נִפְרַסַת סַכַּת שְׁלוֹם עַל הַעוֹלָם, וְנִשְׁמָר בְּכֹל הַרוּחוֹת, וְאֲפִלוּ רְשָׁעֵי הַגִּיְהֵנִם שְׁמוּרִים הֵם, וְהַכֹּל נִמְצָאִים בְּשְׁלוֹם - הַעֵלְיוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים. וְלָכוּ בְּקְדוּשַׁת הַיּוֹם מְבָרְכִים הַפּוּרֵס סַכַּת שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ וְעַל כֹּל עֵמוּ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַם. לָמָּה עַל יְרוּשָׁלַם? אֵלְא זֶהוּ מְדוּרָא שֶׁל אוֹתָהּ סְכָה, וְצָרִיךְ לְזַמֵּן אֵת אוֹתָהּ סְכָה שְׁנִפְרָסָה עֵלְיָנוּ וְלִשְׁרוֹת עֵמְנוּ, לְהִיֹּת [מְגִנָּה] עֵלְיָנוּ כְּמוֹ אִם שְׁשׁוֹרָה עַל הַבְּנִים, וְלָכוּ לֹא פּוֹחֲדִים מִכֹּל הַרוּחוֹת, וְלָכוּ הַפּוּרֵס סַכַּת שְׁלוֹם עֵלְיָנוּ.

(ח"ב קל"ה, ב)

מְבוֹרָךְ כְּמָה דַּאת אָמַר (בְּרֵאשִׁית חט) בֵּן פֹּרֶת וְעַל דָּא, בְּרַכָּה דָא, אֶצְטְרִיכוּ כָּל עַמָּא לְבָרְכָא, וּבְמַעְלֵי שַׁבְתָּא, בְּרַעוּ דְלָבָא, וּבְחֻדוּהוּ כְּעוּ לְמַשְׁרֵי בְּשֵׁרוּתָא בְּבָרְכָה דָא, לְאַתְבָּרְכָא הָאֵי שַׁבַּת דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא, (ז'ל"א) מַעְמָא קְדִישָׁא כְּדָקָא יֵאוּת. בְּהָאֵי בְּרַכָּה.

(מְבוֹרָךְ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בראשית מט) בֵּן פֹּרֶת) וְלִכְּן הַבְּרָכָה הַזֹּאת צְרִיכִים כָּל הָעָם לְבָרְכָה, וּבְעֵרֵב שַׁבַּת, בְּרִצּוֹן הַלֵּב וּבְשִׂמְחָה צְרִיף לְהַתְּחִיל בַּתְּחִלָּה בְּבָרְכָה הַזֹּאת, שֶׁתְּתַבָּרַךְ הַשַּׁבָּת הַזֹּאת שֶׁ לַעֲרַב מִשְׁבֵּב תְּבַלְיָה) מִהָעַם הַקָּדוֹשׁ כְּרָאוּי בְּבָרְכָה הַזֹּאת.

ברכת ישראל

(בְּרַכּוּ) כְּשִׁמְתַּחֲלִים יִשְׂרָאֵל לְבָרְכָה, קוֹל הוֹלֵךְ בְּכָל הָרְקִיעִים, שִׁמְתַּקְדְּשִׁים בְּקִדְּשֵׁי עֶרֶב הַשַּׁבָּת: אֲשֶׁרִיכֶם הָעָם הַקָּדוֹשׁ שְׂאֲתָם מְבָרְכִים וּמְקַדְּשִׁים לְמִטָּה כְּדִי שִׁיתְּבָרְכוּ וְיִתְּקַדְּשׁוּ לְמַעַלָּה כְּמָה מַחֲנוֹת עֲלִיּוֹנִים קְדוֹשִׁים. אֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְאֲשֶׁרִיהֶם בְּעוֹלָם הַבָּא. וְלֹא מְבָרְכִים יִשְׂרָאֵל אֶת הַבְּרָכָה הַזֹּאת, עַד שִׁמְתַּעֲטְרִים בְּעִטְרוֹת שֶׁל נְשִׁמוֹת קְדוֹשׁוֹת, כְּפִי שֶׁאֲמַרְנוּ. אֲשֶׁרִי הָעָם שֶׁזָּכוּ לָהֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה, לְזִכּוֹתָם לְעוֹלָם הַבָּא.

פריסת הקדשה על ישראל

בָּא רָאָה, בְּשַׁעָה שֶׁיִּשְׂרָאֵל מְבָרְכִים וּמְזַמְּנִים אֶת סִכַּת הַשְּׁלוֹם הַזֹּאת אוֹרַחַת קְדוּשָׁה, וְאוֹמְרִים הַפּוֹרֵס סִכַּת שְׁלוֹם, אָז יִתְּקַדְּשׁוּ עֲלִיּוֹנָה יוֹרְדֵת וּפּוֹרֶסֶת כְּנַפְיָהּ עַל יִשְׂרָאֵל, וּמְכַסֶּה אוֹתָם כְּמוֹ אִם עַל הַבְּנִים. וְכָל הַמִּינִים הָרְעִים מִתְּכַנְּסִים מִהָעוֹלָם, וְיִשְׂרָאֵל יוֹשְׁבִים תַּחַת קְדֻשַׁת רַבּוֹנָם. וְאִזְ סִכַּת הַשְּׁלוֹם הַזֹּאת נוֹתֶנֶת נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְבַנְיָהּ. מַה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שֶׁבָּה שְׂרׁוּיֹת הַנְּשִׁמוֹת [ס"א שְׂאֵז זְמַן הַזְּוִיג, וְנוֹטְלַת נְשִׁמוֹת וְהוּן שׁוֹרוֹת בָּהּ] וּמְמַנָּה יוֹצְאוֹת. וְכִיּוֹן שֶׁשׁוֹרָה וּפּוֹרֶסֶת כְּנַפְיָהּ עַל בְּנֵיהָ, מוֹדִיקָה נְשִׁמוֹת חֲדָשׁוֹת לְכָל אֶחָד וְאֶחָד.

ברכת ישראל

(ס"א בְּרַכּוּ) כַּד שְׂרָאֵן יִשְׂרָאֵל לְבָרְכָא, קָלָא אֲוֵלָא בְּכַלְהוּ רְקִיעִין, דְּמִתְקַדְּשִׁי בְּקְדוּשָׁא דְּמַעְלֵי שַׁבְתָּא. וְכֵאִין אֲתוֹן עַמָּא קְדִישָׁא, דַּאֲתוֹן מְבָרְכִי וּמְקַדְּשִׁי לְתַתָּא, בְּגִין דִּיתְּבָרְכוּן וְיִתְּקַדְּשׁוּן לְעִילָא, כְּמָה מַשְׁרִיין עֲלָאִין קְדִישִׁין, וְכֵאִין אִינוּן בְּהָאֵי עֲלָמָא, וְזִכְאִין אִינוּן בְּעֲלָמָא דַּאֲתִי, וְלֹא מְבָרְכִי יִשְׂרָאֵל בְּרַכָּה דָא, עַד דְּמִתְעַטְרִין בְּעִטְרֵין דְּנִשְׁמַתִּין קְדִישִׁין כְּדָקָאמְרֵן. וְכֵאֵה עַמָּא דְּזָכִי לֹון בְּעֲלָמָא דִּין, לְמַזְכִּי לֹון לְעֲלָמָא דַּאֲתִי.

פריסת הקדשה על ישראל (ח"א מ"ח, א)

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעָתָא דִּישְׂרָאֵל מְבָרְכִין וּמְזַמְּנִין לְהָאֵי סִכַּת שְׁלוֹם אוֹשְׁפִיזָא קְדִישָׁא וְאוֹמְרֵי הַפּוֹרֵס סִכַּת שְׁלוֹם, כְּדִין קְדוּשָׁתָא עֲלָאָה נַחְתָּא וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עֲלִיָּהּ וְיִשְׂרָאֵל וּמְכַסֶּה לֹון בְּאֲמָא עַל בְּנִין, וְכָל זִינֵין בִּישִׁין אֲתַכְנִישׁוּ מִעֲלָמָא, וְיִתְּבִי יִשְׂרָאֵל תַּחַת קְדוּשָׁתָא דְּמֵאֲרִיחוֹן, וְכֵרְדִין דָּא סִכַּת שְׁלוֹם יְהִיב נְשִׁמַּתִּין חֲדָתִין לְבַנְיָהּ, מֵאִי טַעַמָּא בְּגִין דְּבִיה נְשִׁמַּתִּין שְׂרִיין (ס"א דְּכִדִּין זְמַן וְזִיגָא וְנִסְלַת נְשִׁמַּתִּין וּבָה שְׂרִיין) וּמִינָהּ נְפִיקִין. וְכִיּוֹן דְּשְׂרִיא וּפְרִיסַת גְּדַפְהָא עַל בְּנֵיהּ. אֲרִיקַת נְשִׁמַּתִּין חֲדָתִין לְכָל חַד וְחַד.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד מד

ד

בואו והתחברו לרבי שמעון בר יוחאי זי"ע

רבנו מרדכי שרעבי זי"ע, התבטא פעם באזני מקרביו ואמר: "שעה של למוד תורה על דרך הפשט ביום השבת, שנה ללמוד שנה שלמה ביום חל. ושעה אחת של למוד זהר וקבלה ביום חל, היא כמו שנה של למוד פשט ביום חל. ולמוד הקבלה וזהר ביום שבת במשך שעה שנה ללמוד שבועים וקמ"ש שנה בימות החל"ץ. ופסק הגה"ק ה"כף החיים" (קני"ה סק"ב), דלמוד הזהר יחשב ללמוד הקבלה. וכתב הפלא יועץ, וזה לשונו: ואפילו אי לא ידע מאי קאמר, ושוה בו שגיאות הרבה, הוא חשוב לפני הקב"ה, פדכת"ב: "ודגלו עלי אהבה" ופרשו חז"ל, ודלוגו עלי אהבה, עכ"ל.

וכבר דבר בקדשו מהר"ש בוזגלו זי"ע מאור עינינו בעל ה"כסא מלך", דלמוד הזהר הקדוש עולה שעה אחת לערך שנה של למוד הפשט, והוא פסקו בכף החיים (סימן קני"ה סק"ב), וז"ל ה"כסא מלך" (תקון מ"ג), כי למוד הזהר הקדוש בגירסא בעלמא בונה עולמות, וכל שכן אם יזכה ללמוד ולהבין אפלו פרוש מאמר אחד, יעשה בו תקון למעלה בשעה אחת מה שלא יעשה בלמוד הפשט שנה תמימה, ומבטח לו שהוא בן עולם הבא מבני היכלא דמלכא, ויהיה מרואי פני המלך היושבים ראשונה במלכותא דרקייעא.

גם בתקון ל' כתב (הכסא מלך), וזה לשונו: כמה גדול חיוב על תלמיד חכם ללמד קבלה. וענשם כמה גדול אם אינם לומדים קבלה, וגורם ארץ גלותא, כי הם מעכבים הגאולה רחמנא ליצלן, כי יעשה בשעה אחת בלמוד הקבלה מה שלא יעשה בלמוד חדש ימים בפשטי התורה, כי גדול כחה לקרב הגאולה.

העולה מדברי רבותינו ה"כסא מלך" והרי"ח הטוב זי"ע, דהלמוד שעה זהר הקדוש בשבת קודש, כלומד אף שנה פשט ביום חול. ולפי זה, אם יזכה ללמוד שש שעות זהר הקדוש בשבת קודש, הרי שזכה לתקן כל השית אלפין ימי הבריאה [וכל העולם מתעלה על ידו]. ובנוסף על כך חדושו של בעל אורחות צדיקים, (שער השמחה) המבאר, דלמוד (וכל מצוה) הנעשה בשמחה, ערכו כפול אף. יוצא שפאשר יהודי לומד בשבת קודש ובשמחה תורת הרשב"י "הזהר הקדוש" עולה בשעה אחת לערך של מליון שנה, (למוד פשט בימי החול). ואיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'): רבי ישמעאל ברבי יוסי אומר... אם למדת תורה בשעת הרוח אל תשוב לך בשעת הדחקה, לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה ברוח (עין שם), על כן פאשר לומד ביסורים הכל כפול מאה, סך הכל למוד זהר הקדוש שעה בשבת שנה מאה מליון שנה תורה! ושניה אחת כ-28.000 שנה תורה. צא וחשב בלמוד הזהר הקדוש בשבת, בכל שניה אתה משמח את הקדוש ברוך הוא ומקים את הפסוק "ועתה יגדל נא כח ה'".

תבן באורייתא ולא ידעין בסתרי דאורייתא. ועוד הביא מורנו הרב חיים ויטאל בהקדמתו ל"שער ההקדמות", לשונות ומקורות שונים שקוראים ללמוד הנגלה שפחה וקליפין לעמת תורת הקבלה.

ב. הערה מאת רש"י: והבנה לדברי רבנו ימצא הקורא מלשון הזהר המדמה את למוד המשנה כחצייר וכתבן אצל סודות התורה, וכנזכר בפרשת ויצא גרעיני מהימנא (דף עה) ("וי לאינון דאכלין

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק ה'

פְּרָשִׁיּוֹת

חַיֵּי שָׁרָה - בְּהַר בְּחֻקוֹתַי

קְדֻשַׁת הַשַּׁבָּת בְּתַפְלָה

וְדַבְרֵי תוֹרָה

וְסוּד קְבֻלַּת הַתַּפְלָה

פְּרָק ה'

- נה..... הגַּנַּת הַשַּׁבָּת
- נה..... שַׁבַּת הָעֲלִיּוֹנָה
- נה..... תַּשְׁבָּחוֹת הַשַּׁבָּת
- נו..... כָּלֵם מִתְעַטְרִים כְּאַחַד
- נו..... תַּפְלוֹת הַשַּׁבָּת
- בְּשַׁבַּת צָרִיף לְהַשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבָּחוֹת
- נו..... וְתוֹרָה
- נז..... בְּשַׁבַּת מִתְקַבֵּלַת הַתְּפִלָּה
- נז..... הַיּוֹשֵׁב עַל חוּג הָאָרֶץ
- נח..... בְּשַׁבַּת מְבִיאִים לָהּ מָזוֹן עַל יְדֵי הַקֶּבֶ"ה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבַּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

הגנת השבת (ח"ב קל"ח, א)

מזמור שיר ליום השבת, (תהלים צב) תושבחתא דא, אדם הראשון קאמר לה, בשעתא דאתתתך מגנתא דעדן, ואתא שבת ואגין עליה. ואוקמוה חברייא, תושבחתא דא, עלמא תתאה קא משבח לגבי עלמא עלאה, יומא (דכלא ביה) דאיהו כולו שבת, מלכא, דשלמא דליה. ודא איהו מזמור שיר, ולא כתיב מאן קאמר ליה, כמה דאוקימנא.

הגנת השבת

מזמור שיר ליום השבת (תהלים צב). התשפחת זהו אדם הראשון אמר אותה בשעה שגרש מגן עדן, ובאה שבת והגנה עליו. ובארה החברים, את התשפחת זהו משבח העולם התחתון את העולם העליון, יום (שהכל בו) שהוא כלו שבת, המלך שהשלום שלו. וזהו מזמור שיר, ולא כתוב מי אמר אותו, כמו שבארנו.

שבת העליונה

ליום השבת, יומא עלאה, שבת עלאה. דא שבת ודא שבת, מה בין האי להאי. אלא, שבת סתם, דא שבת דמעלי שבתא. יום השבת, דא שבת דלעילא. דא יום, ודא לילה. (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת, הא ליליא, רזא דנוקבא. (שמות כ) זכור את יום השבת, הא יום, רזא דדכורא. ובגין כך מזמור שיר ליום השבת.

שבת העליונה

ליום השבת - היום העליון, השבת העליונה. זו שבת וזו שבת. מה בין זה לזה? אלא שבת סתם זו שבת של ערב שבת. יום השבת זו שבת שלמעלה. זה יום וזה לילה. (שמות לא) ושמרו בני ישראל את השבת - הרי לילה, סוד של נקבה. (שם כ) זכור את יום השבת - הרי יום, סוד של זכר. ולכן מזמור שיר ליום השבת.

תשפחות השבת

ואשבחן בכמה אתר, דעלמא תתאה לא סליק בשמא, ואתיא סתם, בגון האי, ובגון ויקרא אל משה, ובגון (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל יי'. פלהו סתים שמא, ולא סליק ביה. (אגא) (ס"א וכלא) בגין דאית ביה דרגא עלאה, ולגבי דרגא עלאה איהו לא סליק בשמא. גהורא דשרגא, לא סליק ביממא, בגהורא דשמשא, ועל דא לא סליק בשמא. וכל אלין תשבחן, דאיהו

תשפחות השבת

ומצאנו בכמה מקומות, שהעולם התחתון עולה בשם ובא סתם, כמו זה - ויקרא אל משה, וכמו (שמות כד) ואל משה אמר עלה אל ה'. כלם שם נסתר ולא עולה בו, (אגא) (נהכל) משום שיש בו דרגה עליונה, ואל הדרגה העליונה הוא לא עולה בשם. אור המנוחה לא עולה ביום באור השמש, ועל זה לא עולה בשם. וכך אלה תשפחות השבת, שהיא כבוד (יום השבת, שהיא תשפחת) היום, היא תשפחת עליונה על כל שאר הימים. (וכך אלו

הַתְּשַׁבְּחוֹת הַתְּקִינֵנו בְּתַקְוֹן שֶׁל שַׁבָּת, שֶׁהִיא עוֹלָה לְהַתְּעַטֵּר בְּעִטְרוֹת עֲלִיּוֹנוֹת, מְקוֹמוֹת קְדוּשִׁים עַל כָּל שָׁאַר הַיָּמִים).

כֻּלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד
אֲז כְּשֶׁעוֹלָה הָאוֹר, הָעַם הַקְּדוֹשׁ מְקַדְּימִים
לְבֵית הַכְּנֶסֶת בְּלְבוּשׁ כְּבוֹד בְּשִׂמְחָה,
מִתְּעַטְרִים בְּעִטְרָה קְדוּשָׁה שְׁלֹמֵמְעָלָה
בְּאוֹתָהּ רוּחַ שְׁעוֹמְדָת עֲלֵיהֶם לְמִטָּה,
מְשַׁבְּחִים בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת, וְהַתְּשַׁבְּחוֹת
עוֹלוֹת לְמַעְלָה, וְכֵל הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים
בְּשִׂמְחָה, וְכֻלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד. פּוֹתְחִים
הָעֲלִיּוֹנִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִיכֶם הָעַם הַקְּדוֹשׁ
בְּאַרְצֵי, שֶׁרַבּוֹנְכֶם הַתְּעַטֵּר עֲלֵיכֶם, וְכֵל
הַחִילוֹת הַקְּדוּשִׁים מִתְּעַטְרִים בְּשִׁבְלֵכֶם.

הַיּוֹם הַזֶּה הוּא יוֹם הַנְּשִׂמוֹת, וְלֹא יוֹם הַגּוֹף,
מִשּׁוּם שֶׁשְׁלִטוֹן צְרוּר הַנְּשִׂמוֹת הוּא, וְכֵל
הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתְּחַתּוֹנִים עוֹמְדִים בְּזוּג אֶחָד,
בְּעִטְרָה שֶׁל רוּחַ יְתָרָה עֲלִיוָנָה קְדוּשָׁה.

תַּפְּלוֹת הַשַּׁבָּת
תַּפְּלוֹת הַשַּׁבָּת שֶׁל הָעַם הַקְּדוֹשׁ, שֶׁלֹּשׁ
תַּפְּלוֹת נִמְצְאוֹת בַּיּוֹם הַזֶּה כְּנֶגֶד שְׁלֹשׁ
שַׁבָּתוֹת, וּפְרָשִׁיָּהּ, וְהַכֵּל אֶחָד. כִּיּוֹן שֶׁנִּכְנָסוּ
הָעַם הַקְּדוֹשׁ לְבֵית הַכְּנֶסֶת, אָסוּר לְהִשְׁתַּדֵּל
אֶפְלוּ בְּצַרְףּ בֵּית הַכְּנֶסֶת, אֶלָּא בְּדַבְּרֵי
תַּשְׁבְּחוֹת וְתַפְּלָה וְתוֹרָה וְכִרְאוּי לָהֶם.

בְּשַׁבָּת צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת
וְתוֹרָה
וּמִי שֶׁמְשַׁתְּדֵל בְּדַבְּרִים אַחֲרֵים וּבְדַבְּרֵי
הָעוֹלָם, זֶהוּ אָדָם שֶׁמַּחְלֵל שַׁבָּת, וְאִין לוֹ

כְּבוֹד (נִי"א יוֹם הַשַּׁבָּת דְּאִיהוּ תוֹשַׁבְּחָתָא) יוֹם, אִיהוּ
תוֹשַׁבְּחָתָא עֲלָאָה, עַל כָּל שָׁאַר יוֹמִין.
(ס"א וְכֵל אֲלִין תַּשְׁבְּחוֹן אַתְּקִינֵנו בְּתִיקוּנָא דְשַׁבְּתָא דְאִיהוּ
סְלִיק לְאַתְעַטֵּר בְּעִטְרֵין עֲלָאִין אַתְרֵין קְדִישִׁין עַל כָּל שָׁאַר
יוֹמִין).

כֻּלָּם מִתְּעַטְרִים כֶּאֱחָד (ח"ב ר"ה, ב)
כְּדִין כַּד סְלִיק נְהוּרָא, עֲמָא קְדִישָׁא
מְקַדְּמֵי לְבֵי כְּנִישְׁתָּא בְּלְבוּשׁ יִקְר
בְּחֶדְוָה, מִתְּעַטְרֵן בְּעִטְרָא קְדִישָׁא
דְּלַעֲיָלָא, בְּהֵוָא רוּחָא דְקִיּוּמָא עֲלֵיהוּ
לְתַתָּא, מְשַׁבְּחוֹן בְּשִׁירֵין וְתוֹשַׁבְּחוֹן, וְסְלִקִין
תַּשְׁבְּחוֹן לְעֵילָא, וְעֲלָאִין וְתַתָּאִין כְּלָהוּ
בְּחֶדְוָה, וּמִתְּעַטְרֵן כְּלָהוּ כְּחָדָא. פְּתַחֵי
עֲלָאִין וְאִמְרֵי, וְכֵאִין אַתּוֹן עֲמָא קְדִישָׁא
בְּאַרְעָא, דְמֵאֲרִיכוֹן אַתְעַטֵּר עֲלֵיכוֹ, וְכֵל
חִילוֹן קְדִישִׁין, מִתְּעַטְרֵין בְּגִינִיכוֹן.

הַאִי יוֹמָא, יוֹמָא דְנִשְׁמַתִּין אִיהוּ, וְלֹא
יוֹמָא דְגּוּפָא, בְּגִין דְשְׁלִטְנוּ דְצְרוּרָא
דְנִשְׁמַתִּין אִיהוּ, וְקִיּוּמָן עֲלָאִין וְתַתָּאִין
כְּלָהוּ בְּזוּגָא חָדָא, בְּעִטְרָא דְרוּחָא
יְתִירָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

תַּפְּלוֹת הַשַּׁבָּת
צְלוֹתָא דְשַׁבְּתָא, דְעֲמָא קְדִישָׁא, תַּלְת
צְלוֹתִין אֲשֶׁתְּכַחוּ בְּהַאִי יוֹמָא,
לְקַבֵּל תַּלְת שַׁבָּתֵי, וְאוֹקְמוּהָ, וְכְלָהוּ חַד.
כִּיּוֹן דְעֲאָלוּ עֲמָא קְדִישָׁא לְבֵי כְּנִישְׁתָּא,
אָסִיר לְאַשְׁתַּדֵּלָא אֶפְלוּ בְּצוּרְךָ בֵּי
כְּנִישְׁתָּא, אֶלָּא כְּמַלֵּי תַּשְׁבְּחוֹן וְצְלוֹתָא,
וְאוֹרִייתָא, וְכַדְקָא חַזִּי לוֹן.

בְּשַׁבָּת צְרִיךְ לְהִשְׁתַּדֵּל בְּשִׁירוֹת וְתַשְׁבְּחוֹת
וְתוֹרָה
וּמֵאֵן דְאַשְׁתַּדֵּל כְּמַלִּין אַחֲרֵנִין, וּבְמַלִּין
דְעֲלָמָא, דֵּא אִיהוּ בַר נֶשׁ דְקָא

חלק בעם ישראל. שני מלאכים ממנים על זה ביום השבת, והם שמים ידיהם על ראשו ואומרים: אוי לפלוני שאין לו חלק בקדוש ברוך הוא. ועל זה צריך להשתדל בתפלה ובשירים ובתשבחות של אדונם, ולהשתדל בתורה.

מחלל שבתא, לית ליה חולקא בעמא דישׂראל. תרין מלאכין ממנן על דא, ביומא דשבתא, ואיגון שוו ודיהון על רישיה, ואמרי, ווי לפלגיא, דלית ליה חולקא בקודשא בריך הוא. ועל דא, בעי לאשתדלא בצלותא ובשירין ובתושבחן דמאריהון, ולאשתדלא באורייתא.

(תיקוני זהר מ"ה, ב)

דבר אחר אם תשכבון, זו האם העליונה, שהיא תפלת השבת, שצריכים שפתיים לקבל אותה בערב שבת, שהיא נשמת כל חי, היא יורדת על ראש צדיק שהוא יום השביעי, לשון למודים קוראים אותו, והיא שורה עליו בין שתי שפתיים, שהם נצח והוד.

דבר אחר, אם תשכבון, דא אימא עלאה, דאיהי צלותא דשבת, דצריכין שפון לקבלא לה בערב שבת, דאיהי נשמת כל חי, איהי נחתא על ראש צדיק דאיהו יום השביעי, לשון למודים קרינן ליה, ואיהי שריא עליה בין תרין שפון דאיגון נצח והוד.

בשבת מתקבלת התפלה

ושבת הוא פה, (פתח) שנפתח בערב שבת לקבל אותה בתפלת השבת הזו, שהרי תפלת השבת נקראת קבלה, וממנה מקבלות כל הספירות זה מזה, ובה תפלתו של אדם מקבלת לפני יהוה, והיא תפלת עשרת ימי תשובה, והיא ה' עליונה שתקנו בה חמש תפלות ביום הכפורים.

בשבת מתקבלת התפלה

ושבת איהי פה, (כ"א פתח) דאתפתחא בערב שבת לקבלא לה בהאי צלותא דשבת, דהא צלותא דשבת אתקריאת קבלה, ומינה מקבלין כל ספיראן דין מן דין, ובה צלותא דבר נש מקובלת קדם יהוה, ואיהי צלותא דעשרת ימי תשובה, ואיהי ה' עלאה, דתקינו בה חמש צלותין ביומא דכפורי.

היושב על חוג הארץ

אבל שבת היא שכינה תחתונה, כלולה משלשה אבות, שהם שלשת הענפים של ש' של שבת, ב"ת יחידה היא נקדה בחלל שלה, והיא חג של כל (שכולל כל) ימים טובים, עליה נאמר היושב על חוג הארץ.

היושב על חוג הארץ

אבל שבת איהי שכינתא תתאה, כלילא מתלת אבהן, דאיגון תלת ענפין דש' דשבת, ב"ת יחידה איהי נקדה בחלל דילה, ואיהי חג דכל (כ"א דכליל כל) יומין טובין, עליה אתמר (ישעיהו מ כב) היושב על חוג הארץ.

בשבת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה
אבל נשמה יתרה בשבת ובקמים טובים
 ובכל המוספים, היא האם העליונה, תוספת
 רוח הקדש, תפלה של ששת ימי החל, שלש
 פעמים בכל יום, היא השכינה התחתונה,
 הפלל של שמונה עשרה תפלות, שלש
 פעמים ביום, עולים בששה ימים שמונה
 עשרה, ועל שמו נקראת תפלת כל פ"ה.
 בימי החל מביאים לה מזון על ידי שליח,
אבל בשבת וימים טובים מביאים לה
מזון על ידי הקדוש ברוך הוא. אוי לאשה
 שמתפרנסת על ידי שליח, והרי פרשוהו
 ביונה, שנאמר והנה עלה זית טרף בפיה,
 ולמה עלה זית? אלא אמרה היונה, רבון
 העולמים, יהיה מזוני מסור בידי ויהיה
 מרור פזית, ולא יהיה מתוק ומסור בידי
 שליח, והשליח במקום הזה זה מטטרו"ן.
 ועוד, שכינה נקראת תפלה של פסח מצד
 הימין, תפלת ראש השנה מצד השמאל,
 תפלת שבועות מצד העמוד האמצעי,
 יהו"ה הוא בכל מקום לקבל אותה (ולתקו

בשבת מביאים לה מזון על ידי הקב"ה
אבל נשמתא יתירא בשבת וביומין טבין
 ובכל מוספין, איהו אימא עלאה,
 תוספת רוח הקדש, צלותא דשית יומין
 דחול תלת זמנין בכל יומא, איהו שכינתא
 תתאה, כללא דתמני סרי צלותין, תלת
 זמנין ביומא, סלקין בשית יומין ח"י, ועל
 שמה אתקרי תפלת כל פ"ה, ביומין
 דחול איתי לה מזונא על ידי שליח,
אבל בשבת ויומין טבין איתי לה מזונא
על ידא דקודשא בריך הוא, ווי לאתתא
דאתפרנסת על ידי שליחא, והא
אוקמוהו ביונה, דאתמר (בראשית ח יא) והנה
עלה זית טרף בפיה, ואמאי עלה זית,
אלא אמרת יונה, רבון עלמין, תהא מזונא
דילי מסורה בידיך ותהא מרירא בזית,
ולא תהא מתוקה ומסורה ביד שליח,
ושליח בהאי אתר דא מטטרו"ן, ועוד
שכינתא אתקריאת צלותא דפסחא
מסטרא דימינא, צלותא דראש השנה
מסטרא דשמאלא, צלותא דשבועות
מסטרא דאמצעיתא, יהו"ה איהי בכל
אתר לקבלא לה, (ולתקוני מאני קרבא).

את כלי הקרב).

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ו'

פְּרָשִׁיּוֹת

תּוֹלְדוֹת - בַּמִּדְבָּר

בְּרַכַּת הַבַּיִת עַל יְדֵי הַקְּדוֹשׁ

וְשִׁבַח הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ו'

- סא כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- סא לְהַנִּיחַ בְּרָכָה אֶל בֵּיתָךְ
- סא עֲשֶׂה דְבָרִים הַצְּרִיכִים לְכוֹס שֶׁל בְּרָכָה
- סב מַעֲלַת הַיּוֹם
- סב קְדוּשָׁה שֶׁל עֶרֶב שַׁבָּת
- סג גִּסּוּחַ הַקְּדוּשָׁה
- סג קְדוּשַׁת הַיּוֹם
- סג קְדוּשַׁת הַיּוֹם
- סג עֲדוּת עַל מַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית
- סד טְעִימַת הַמַּאֲכָלִים
- סד הַכְרֹז שֶׁבְּכַנְיֹסֶת הַשַּׁבָּת
- סד רְשׁוּת הַנְּשִׂמָה לְבִרְךְ
- סה יוֹם הַנְּשִׂמוֹת
- סו יוֹצֵר אוֹר
- סו תְּשַׁבְּחוּת הָעוֹלָם הַבָּא
- סו תְּשַׁבְּחַת עַל תְּשַׁבְּחַת
- סו עֲלִיַּת הַתְּשַׁבְּחַת לְמַעַלָּה
- סז הַתְּשַׁבְּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבְּחוֹת
- סז יְהוּדִים חוֹשֵׁוּ וְהַנְּצִלוּ
- סח עֶרְכָּה שֶׁל שְׁעָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

כוס של ברכה (תקוני זהר, ב. ב.)

וְלֹא לְמַגָּא תְקִינוּ בְּכּוֹס דְּבִרְכָה אוֹרְךָ
הַכִּי הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה, הִדְחָה
מִבְּפָנִים שִׁטְיָפָה מִבְּחוּץ, לְמַהוּי תּוֹכוֹ
כְּבָרוּ, וְרָזָא דְמַלְאָה וְטַהֲרוּ וְקַדְשׁוּ (ויקרא
טו יט), וְכַד אֵיהוּ קִנְקֵן דְּאֵיהוּ לְבָא דְכִיָּא
מִלְגָּא וּמְלַבֵּר, שְׂרִיא תַמָּן חֲכָמָה, דְּאִתְמַר
בְּה (משלי ח כב) יְהוּ"ה קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרַבּוֹ
קִנְיֵי אֵיהוּ קִנְקֵן וְדַאי, וְאִם הָאֵי קִנְקֵן
אֵיהוּ דְכִיָּא, אִתְמַר בֵּיהּ וְנִקְהָ, וְאִם לֹא
לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בְּה (שם ו כט).

להניח ברכה אל ביתך

וְקִנְקֵן דְּבַר נֶשׁ דָּא אִתְתָּא, וְאֵיהוּ כּוֹס,
הַכִּי צְרִיכָה שִׁטְיָפָה וְהִדְחָה, אִם
הִיא כּוֹס דְּבִרְכָה, וְעֲלֵהּ אִתְמַר (יחזקאל מד
ז) לְהִנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ, וְאִם לֹא
אִתְקְרִיאַת כּוֹס הַתְּרַעֲלָה, וְיִין דִּילָהּ עֲלֵיהּ
אִתְמַר (משלי לא ו) תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וְיִין
לְמַרְי נֶפֶשׁ וְכוּ', שְׂדִים דִּילָהּ אֵינּוּן
אֲשִׁכּוּלוֹת מְרוֹרוֹת, אֲבָל יִין דְּכּוֹס דְּבִרְכָה
עֲלֵיהּ אִתְמַר (תהלים קד טו) וְיִין יִשְׂמַח לְבַב
אֲנוּשׁ דְּתַמָּן פְּקוּדֵי יְהוּ"ה יִשְׂרִים מִשְׂמַחֵי
לֵב (שם יט טו), דְּאֵינּוּן אֲשִׁכּוּלוֹת דִּילָהּ.

עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה (תוקי"

פ"ד, ב.)

וְאֵיהִי כּוֹס דִּינּוּן, דְּאֵיהוּ יִין הוֹשֵׁבֵן סו"ד
מִן יְסוּד, וְצָרִיךְ בֵּיהּ עֲשָׂרָה
דְּבָרִים כְּמָה דְּאוּקְמוּהוּ מְאָרֵי מִתְנִיתִין,
וְאֵינּוּן כְּחֻשְׁבֵּן י' מִן יְסוּד, וְאֵינּוּן עֲטוּר
וְעֲטוּף הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה ח"ו וּמְלֵא, מְקַבְּלוּ
בְּתָרֵי יְדוּי וְנוֹתְנוּ בְּיָמִין, וְיַהִיב עֵינּוּי בֵּיהּ,
וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרַקַּע טַפָּח, וּמְשַׁגְּרִיהּ
בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתָהּ, עֲטוּר מִסְטָרָא
דְּעֲטָרָה דְּבֵרִית מִילָהּ, עֲטוּף עוֹטָה אוֹר

כוס של ברכה

וְלֹא לְחַנָּם תְּקִינוּ כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה אֶף כָּךְ
הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה, הִדְחָה מִבְּפָנִים וְשִׁטְיָפָה
מִבְּחוּץ, לְהִיּוֹת תּוֹכוֹ כְּבָרוּ, וְסוּד הִדְבָּר -
וְטַהֲרוּ וְקַדְשׁוּ, וְכַאֲשֶׁר הִקְנֵקוּ, שֶׁהוּא לֵב זָךְ
מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ, שׁוֹרָה שֶׁם חֲכָמָה, שְׁנֵאמַר
בְּה יְהוּ"ה קִנְיֵי רֵאשִׁית דְּרַבּוֹ, קִנְיֵי הוּא קִנְקֵן
וְדַאי, וְאִם הִקְנֵקוּ הִזָּה הוּא זָךְ, נֵאמַר בּוֹ
וְנִקְהָ, וְאִם לֹא, לֹא יִנְקָה כָּל הַנוֹגֵעַ בְּה.

להניח ברכה אל ביתך

וְקִנְקֵן שֶׁל אָדָם זוּ הָאִשָּׁה, וְהוּא כּוֹס, כָּךְ
צְרִיכָה שִׁטְיָפָה וְהִדְחָה, אִם הִיא כּוֹס שֶׁל
בְּרַכָּה, וְעֲלֵיהּ נֵאמַר, לְהִנִּיחַ בְּרַכָּה אֶל בֵּיתְךָ,
וְאִם לֹא, נִקְרָאת כּוֹס הַתְּרַעֲלָה, וְעַל הַיִּין
שְׁלָהּ נֵאמַר תִּנּוּ שִׁכָר לְאוֹבֵד וְיִין לְמַרְי נֶפֶשׁ
וְכוּ'. הַשְּׂדִים שְׁלָהּ הֵן אֲשִׁכּוּלוֹת מְרוֹרוֹת,
אֲבָל הַיִּין שֶׁל כּוֹס שֶׁל בְּרַכָּה עָלָיו נֵאמַר
וְיִין יִשְׂמַח לְבַב אֲנוּשׁ, שְׁשֵׁם פְּקוּדֵי יְהוּ"ה
יִשְׂרִים מִשְׂמַחֵי לֵב, שֶׁהֵם הָאֲשִׁכּוּלוֹת שְׁלָהּ.

עשרה דברים הצריכים לכוס של ברכה

וְהִיא כּוֹס שֶׁל יִין, שֶׁהוּא יִין חֻשְׁבֵּן סו"ד
מִן יְסוּד, וְצָרִיךְ בּוֹ עֲשָׂרָה דְּבָרִים, כְּמוֹ
שֶׁבְּאַרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמְּשֻׁנָּה, וְהֵן כְּחֻשְׁבֵּן י'
מִן יְסוּד, וְהֵם עֲטוּר וְעֲטוּף, הִדְחָה וְשִׁטְיָפָה,
ח"ו וּמְלֵא, מְקַבְּלוּ בְּשִׁתֵּי יְדָיו וְנוֹתְנוּ בְּיָמִין,
וְנוֹתְנוּ עֵינָיו בּוֹ, וּמְסַלְקוּ מִן הַקְּרַקַּע טַפָּח,
וּמְשַׁגְּרוּ בְּמִתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, עֲטוּר מִצַּד
שֶׁל עֲטָרָה שֶׁל בְּרִית מִילָהּ, עֲטוּף, עֲטָה
אוֹר כְּשִׁלְמָה, וְאִם הוּא עֲנִי שְׂאִין לוֹ אֶלָּא

רביעית לוג, שְׁהִיא הַשְּׁעוּר שֶׁל הָאוֹת ד', נֶאֱמַר תִּפְלָה לְעִנִּי כִּי יַעֲטֹף, הַדְּחָה וּשְׂטִיפָה, הַדְּחָה מִבְּפָנַי וּשְׂטִיפָה מִבְּחוּצִי, וְסוּד הַדְּבָר - וְטִהַרוּ וְקִדְּשׁוּ.

מעלת היום

הַיּוֹם הַזֶּה מִתְעַטֵּר בְּשִׁבְעֵים עֲטֻרוֹת, וְהַשֵּׁם הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ נִשְׁתַּלֵּם בְּכָל הַצְּדָדִים, וְכָל הַדְּרָגוֹת מוֹאֲרוֹת, וְהַכֹּל בְּשִׁמְחַת הַבְּרָכוֹת וּבְקִדְּשָׁה עַל קִדְּשָׁה וְתוֹסֶפֶת שֶׁל קִדְּשָׁה.

קדשה של ערב שבת

קִדְּשָׁה שֶׁל עֶרֶב שֶׁבֶת זוֹהִי קִדְּשָׁה שֶׁל שֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית. שְׁהִרִי מִתְקַדֵּשׁ מִשְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים, וְשִׁלֵּשׁ דְּרָגוֹת שֶׁל תְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים. וְצָרִיכִים לְהַזְכִּיר עַל הַקְּדֻשָּׁה הַזֹּאת כָּלֵל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, וּמְנוּחָה בְּסוּד שֶׁל שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם הַשְּׁבִילִים וְשִׁלֵּשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁנִּכְלָלוֹת בָּהֶם, סוּד הָעֵדוּת שֶׁל מַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית, דְּהֵינּוּ (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צִבְאָם וְגו'. וַיִּכַּל אֱלֹהִים, שְׁיִישׁ בְּעֵדוּת הַזֹּאת שְׁלֹשִׁים וְחֲמִשׁ תְּבוּלוֹת, שְׁלֹשִׁים וּשְׁנַיִם שְׁבִילִים עִם שְׁלֹשׁ הַדְּרָגוֹת שֶׁל הַתְּפוּחִים הַקְּדוֹשִׁים.

שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת, שֶׁהֵן: שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. וַיֵּשׁ בוֹ סוּד שֶׁל הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן, וְסוּד שֶׁל הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן, וְסוּד כָּל הָאֲמוּנָה. שְׁלֹשׁ פְּעָמִים אֱלֹהִים: אֶחָד הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן. אֶחָד פֶּתַח יִצְחָק. וְאֶחָד הָעוֹלָם הָעֲלִיוֹן הַקְּדוֹשׁ, קִדְּשׁ קִדְּשִׁים. צָרִיךְ אָדָם לְהַעֲבִיר אֶת הָעֵדוּת הַזֹּאת בְּשִׁמְחָה וְרִצּוֹן הַלֵּב, לְהַעֲבִיר לְפָנַי בְּעֵלְהָ שֶׁל הָאֲמוּנָה. וְכָל מִי שֶׁמַּעֲבִיד אֶת זֶה וַיֵּשִׁים לְבוֹ וְרִצּוֹנוֹ לְזֶה, מְכַפֵּר עַל כָּל חַטָּאוֹ.

בְּשִׁלְמָה (תְּהִלִּים קד ב), וְאִם הוּא עֲנִי דְלִית בִּיהַ אֵלָּא רְבִיעִית לוג דְּאִיהִי שְׁעוּרָא דְּאֵת ד', אֲתָמַר (סס קב א) תִּפְלָה לְעִנִּי כִּי יַעֲטֹף, הַדְּחָה וּשְׂטִיפָה, הַדְּחָה מִבְּפָנַי וּשְׂטִיפָה מִבְּחוּצִי, וְסוּד הַדְּבָר - וְטִהַרוּ וְקִדְּשׁוּ (ויקרא טז טז).

מעלת היום (ח"ב ר"ח, ב)

יוֹמָא דְּאֵה, מִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְעֵין עֲטֻרִין, וּשְׁמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, אֲשֵׁתִלִּים בְּכָל סְטֻרִין, וְאֲתִנְהִירוּ בְּלֵהוּ דְּרִגִּין, וְכֵלָּא בְּחֵדוּהַ דְּבְרָפְאָן, וּבְקִדְּשָׁה עַל קְדוּשָׁה, וְתוֹסֶפֶת דְּקִדְּוּשָׁה.

קדשה של ערב שבת

קְדוּשָׁה דְּמַעְלֵי שֶׁבֶתָא, דְּאִיהִי קְדֻשָּׁה דְּשֶׁבֶת בְּרֵאשִׁית. דְּהָא אֲתִקְדֵּשׁ מִתְּלַתִּין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרִגִּין דְּתְּפוּחִין קְדִישִׁין. וּבְעִינֵין לְאֲדְכָרָא עַל הָאִי קְדוּשָׁה, כָּלֵל דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, וְנִיחָא בְּרִזָּא דְּתַלְתִּין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרִגִּין דְּאֲתִכְלִילִין בְּהוּ, רִזָּא דְּסִהְדוּתָא דְּעוֹבְדָא דְּבְרֵאשִׁית, דְּהֵינּוּ (בְּרֵאשִׁית ב) וַיִּכְלוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צִבְאָם וְגו'. וַיִּכַּל אֱלֹהִים, דְּאִית בְּסִהְדוּתָא דְּאֵה, תַּלְתִּין וְחֲמִשׁ תִּיבּוֹן. תַּלְתִּין וְתִרִין שְׁבִילִין, וְתַלְתַּת דְּרִגִּין דְּתְּפוּחִין קְדִישִׁין.

תַּלְתַּת דְּרִגִּין, דְּאִינוּן: שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. שְׁבִיעִי. וְאִית בִּיהַ רִזָּא דְּעֲלָמָא עֲלָאָה, וְרִזָּא דְּעֲלָמָא תְּתָאָה, וְרִזָּא דְּכָל מְהִימְנוּתָא. תַּלְתַּת זְמַנִּין אֱלֹהִים, חַד, עֲלָמָא תְּתָאָה. וְחַד, פֶּתַח יִצְחָק. וְחַד, עֲלָמָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, קִדְּשׁ קוּדְשִׁין. בְּעִי בְּרִזָּא לְמַסְהַד סִהְדוּתָא דְּאֵה, בְּחֵדוּהַ דְּבְרֵעוּתָא דְּלְבָא, לְאַסְהַדָּא קְמִי מְאָרִיָּה דְּמִהִימְנוּתָא. וְכָל מְאָן דְּיִסְהַיֵּד דְּאֵה, וַיֵּשִׁין לְבִיהַ וְרַעוּתִיהַ לְדָא, מְכַפֵּר עַל כָּל חוּבוֹי.

נסח הקדוש

ברוך אתה יי אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', האי קידושא איהו בחד מתקלא, לקבל סהדותא דמהימנותא, ואינון תלתין וחמש תיבין אחרנין, כמה דאית בוּיכלו. בלא סלקין לשבעין תיבין, לאתעטרא בהו שבת, דמעלי שבתא, זכאה חולקיה דבר נש, דיכוון רעותיה למלין אליו, ליקרא דמאריה.

נסח הקדוש

ברוך אתה ה' אלקינו מלך העולם אשר קדשנו במצותיו ורצה בנו וכו', קדוש זה הוא במשקל אחד כנגד עדות האמונה, והם שלשים וחמש תבות אחרות, כמו שיש בוּיכלו. הכל עולה לשבעים תבות להתעטר בהם שבת של ערב שבת. אשרי חלקו של אדם שיכון רצונו לדברים הללו לכבוד רבונו.

קדוש היום

קידושא דיומא, הא אוקמוה בורא פרי הגפן, ולא יתיר. דהא יומא קאים לקדשא ליה, מה דלית הכי בליליא, דאנן צריכין לקדשא ליה, בהני מלין, כמה דאוקימנא. ולא אתקדש האי ליליא, אלא בעמא קדישא לתתא, כד שריא עליהו ההוא רוחא עלאה. ואנן בעינו לקדשא ליה ברעותא דלבא, לכוננא דעתא להאי.

קדוש היום

קדוש היום, הרי פרושהו בורא פרי הגפן, ולא יתיר. שהרי היום עומד לקדש אותו. מה שאין פן בלילה, שאנו צריכים לקדש אותו בדברים הללו, כמו שבארנו. ולא מתקדש הלילה הזה, אלא רק בעם הקדוש למטה, כששורה עליהם אותה רוח עליונה. ואנו צריכים לקדשו ברצון הלב, ולכון הדעת לזה.

קדשת היום

ויומא איהו קא מקדשא ליה. וישראל מקדשי בצלותין ובעותין, ומתקדשין בקדושתיה, בהאי יומא. זכאין ישראל, עמא קדישא, דאחסינו יומא דא, אחסנת ירותא לעלמין.

קדשת היום

והיום מקדש אותו, וישראל מקדשים בתפלות ובקשות ומתקדשים בקדשותו ביום הזה. אשרי ישראל העם הקדוש שירשו יום הזה נחלת ירשה לעולמים.

עדות על מעשה בראשית (חלק ג רע"ג, א ר"מ)

חמישאה, כוס דויכלו. כו"ס, בחשבון אלהים. ויכלו, ב, דכליל לון בלה קדישא, דהאי כוס מלא יינא דאורייתא, צריד לאסהדא על עובדא דבראשית.

עדות על מעשה בראשית

חמישי - כוס של ויכלו. כו"ס בחשבון אלהים. ויכלו - ע"ב, שכוללת אותם הכלה הקדושה. שהכוס הזאת המלאה יין של תורה, צריכה להעיד על מעשה בראשית.

טעימת המאכלים (ח"א מ"ח, ב.)

וּבְלִילִיָּא דְשַׁבְּתָא כְּעֵי בַר נֶשׁ לְאַטְעָמָא
מִכְּלָא, בְּגִין לְאַחְזָאָה דְהַאי
סַבְתָּ שְׁלוֹם מִכְּלָא אֲתַבְּלִילִת, וּבִלְבָד
דְּלֵא יִפְגִּים מִכְּלָא חֲדָא לְיוֹמָא, וְאִית
דְּאֲמְרֵי תְרִין, לְתַרְיִן סְעוּדַתִּי אַחְרֵי
דְּיוֹמָא, וְשִׁפּוּר. וְכָל שְׁכָן אִי סְלִיק יִתִּיר
לְיוֹמָא וְיִכִּיל לְמַטְעֵם מִמִּיכְּלִין אַחְרֵי
וְלְזַעֲרֵי כְתָרֵי תְבַשְׂלִין סִגְיָא, וְאוֹקְמוּהָ
חֲבַרְיָא.

הַפְּרוּז שְׁבַכְנִיסַת הַשַּׁבָּת (ח"ב ר"ד, א.)

אַלְא כַּד עֵאל שַׁבְּתָא, כְּרוּזָא קָרִי
כְּבוּלְהוּ רְקִיעִין, אֲתַתְּקֵנוּ רְתִיכִין,
אֲתַתְּקֵנוּ מִשְׂרִיין, לְקַדְמוֹת מְאִרִיכוֹן. כְּדִין
נְפִיק חַד רוּחָא מִסְטְרָא דְדָרוּם, וְהַהוּא
רוּחָא אֲתַפְּרֵשׁ עַל כָּל אֵינּוֹן חִילִין
וּמִשְׂרִיין דְּלִסְטֵר יְמִינָא, וְאֲתַלְבֶּשׁן בֵּיה,
וְהַהוּא רוּחָא אֲקָרִי לְבוּשָׂא דִיקָר
דְּשַׁבְּתָא. כְּדִין פְּתוּרֵי דְהַאי עֲלֵמָא,
מִתְתַּקְּנֵן בְּחַד הִיכְלָא. זַכָּאָה חוּלְקִיָּה
דְּהַהוּא בַר נֶשׁ, דְּסִדּוּרָא דְּפְתוּרִיָּה אֲתַחְזִי
תְּמֵן כְּדָקָא יְאוּת, וְקִימָא כְּלָא מִתְתַּקְּנָא,
בְּלָא כְּסוּפָא, אֵינֶשׁ כְּפּוּם חִילִיָּה.

רְשׁוֹת הַנְּשֻׁמָּה לְבֶרֶךְ (ח"ב קל"ח, א.)

נְשֻׁמַת כָּל חַי, הֵיא חֲבַרְיָא אֲתַעְרוּ בֵּיה
מִלִּין דְּקִשׁוּט. אַבְּל אִית לֵן
לְאַדְכְּרָא, הֵאי נְשֻׁמַת דְּפִרְחָא מִהַהוּא
חַי הָעוֹלָמִים. וּבְגִין דְּאִיְהִי דִילִיָּה, דְּמַנְיָה
נִפְקֵן כָּל בְּרַכָּאן, וְשִׂרְיִין בֵּיה, וְהוּא אֲשִׁקִּי
וּמְבָרַךְ לְתַתָּא, הֵאי נְשֻׁמַת דְּנִפְקָא
מַנְיָה, אִית לָהּ רֶשׁוּ לְבְרַכָּא לְהַאי אֲתַר.
וְעַל דָּא פְּרַחִין נְשֻׁמַתִּין מִהַהוּא חַי,
בְּמַעֲלֵי שַׁבְּתָא. אֵינּוֹן נְשֻׁמַתִּין
דְּאֵינּוֹן פְּרַחָאן, מִמֶּשׁ מְבָרַכִין לְהַאי אֲתַר

טעימת המאכלים

וּבְלִילִי שַׁבְּתָא צְרִיף אָדָם לְטַעֵם מִהַכֵּל כְּדִי
לְהִרְאוֹת שְׁסַפְתָּ שְׁלוֹם הַזֵּאת נִכְלָלָה מִהַכֵּל,
וּבִלְבָד שְׁלֵא יִפְגֵּם מִאֲכָל אֶחָד לְיוֹם, וְיֵישׁ
אוֹמְרִים שְׁנַיִם, לְשַׁתִּי הַסְּעוּדוֹת הָאֲחֵרוֹת
שֶׁל הַיּוֹם, וְיִפְהָ. וְכָל שְׁכָן אִם מַעֲלָה יוֹתֵר
לְיוֹם וְיִכּוֹל לְטַעֵם מִמִּמְאָכְלִים אַחֲרֵים.
וְלִקְטָנִים בְּשַׁנֵּי תְבַשְׂלִים מִסְּפִיק. וּבְאַרְוֵהָ
הַחֲבַרְיָם.

הַפְּרוּז שְׁבַכְנִיסַת הַשַּׁבָּת

אַלְא כְּשֶׁנִּכְנְסַת שַׁבְּתָא, פְּרוּז קוּרָא בְּכָל
הַרְקִיעִים: הַתְּתַקְּנוּ מִרְכָּבוֹת, הַתְּתַקְּנוּ
מַחְנוֹת כְּנֶגֶד רְבוּבֵכֶם. אַז יוֹצֵאת רוּחַ
אַחַת מִצַּד הַדָּרוּם, וְאוֹתָהּ רוּחַ נִפְרֶשֶׁת
עַל כָּל אוֹתָם חֲלִלוֹת וּמַחְנוֹת שֶׁל צַד יְמִין,
וּמִתְלַבְּשׁוֹת בּוֹ, וְאוֹתָהּ רוּחַ נִקְרֵאת לְבוּשׁ
כְּבוֹד שֶׁל שַׁבְּתָא. אַז הַשְּׁלַחְנוֹת שֶׁל הָעוֹלָם
הַזֶּה מִתְתַּקְּנוֹת בְּהִיכָל אֶחָד. אֲשִׁרֵי חֲלָקוּ שֶׁל
אוֹתוֹ אָדָם שְׁסִדּוּר שֶׁלְחַנּוּ נִרְאָה שֶׁם פְּרָאִי,
וְהַכֵּל עוֹמֵד מִתְקַן בְּלֵי בּוּשָׂה, אִישׁ כְּפִי כַחוֹ.

רְשׁוֹת הַנְּשֻׁמָּה לְבֶרֶךְ

נְשֻׁמַת כָּל חַי, הֵרִי הַחֲבַרְיָם עוֹרְרוּ בּוֹ דְבַרֵּי
אַמַת. אַבְּל יֵישׁ לָנוּ לְהַזְכִּיר, הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת
שֶׁפּוֹרַחַת מֵאוֹתוֹ חַי הָעוֹלָמִים. וּמִשׁוּם
שֶׁהֵיא שְׁלוֹ, שְׁמִמְנוֹ יוֹצֵאוֹת כָּל הַבְּרָכוֹת
וְשׁוֹרוֹת בּוֹ, וְהוּא מְשָׁקָה וּמְבָרַךְ לְמַטָּה,
הַנְּשֻׁמָּה הַזֹּאת שֶׁיוֹצֵאת מִמְנוֹ יֵישׁ רְשׁוֹת לְבֶרֶךְ
אֶת הַמְּקוֹם הַזֶּה.

וְלָכֵן פּוֹרַחוֹת הַנְּשֻׁמוֹת מֵאוֹתוֹ חַי בְּעֶרֶב
שַׁבְּתָא, אוֹתָן נְשֻׁמוֹת שֶׁפּוֹרַחוֹת, מִמֶּשׁ
מִבְּרָכוֹת מְקוֹם זֶה שֶׁנִּקְרָא שֶׁם מְלִמְטָה.

ואותו מקום שיוצאות ממנו, מברך אותו למעלה, ושם זה מקבל ברכות ממטה וממעלה, ונקללת מכל הצדדים.

בימי החל היא מקבלת ברכות משאר הנשמות שמברכות אותה מלמטה, ביום השבת היא מקבלת ברכות מאותן נשמות עליונות שמברכות אותה בארבעים וחמש תבות כחשבון מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) ובסוד של חמשים תבות. כחשבון מ"ה כמו שבארנו בסוד מ"ה ובסוד מ". זה העולם העליון, וזה העולם התחתון. נשמת כל חי (עד והאחרונים) - מ"ה. וזמן אלו פינו מלא שירה עד ומלפנים - עולה התשבחת האחרת חמשים תבות. ואף על גב שלא עומד הדבר בחשבון, עולה החשבון סוד מ", ומשם והלאה עולה התשבחת האחרת לחשבון (מ"ה) מאה תבות, תשלומים של הכל, ומרפבה אחת על מה ששורה שהוא תשלום (אותו שלם עליו).

וכל השבח הזה וכל הדברים הללו כלם איברים ידועים בחשבון לתשלום שבת ולהשתלם מהם פראוי. אשרי העם שידועים לסדר את שבח רבונם פראוי. מכאן והלאה סדור התפלה כמו שתקן.

יום הנשמות

היום הזה הוא יום הנשמות שמתעטר אותו צרור הנשמות (בתפחות של אדום). משום כך משבחים בתשבחות תשבחת הנשמה, והינו נשמת כל חי תברך את שמך ה' אלהינו ורוח כל בשר וכו'. ואין התשבחת אלא בצד של

דאקרי שם מתתא. והוא אתר דנפקי מניה מברך ליה לעילא, והאי שם מקבלא ברכאן, מתתא ומעילא, ואתכלילת מכל סטרוין.

ביומי דחול, איהי מקבלא ברכאן, משאר נשמתין, דקא מברכין לה מתתא. ביומא דשבת, איהי מקבלא ברכאן מאינון נשמתין עלאין, דקא מברכאן לה בארבעין וחמש תיבין, כחושבן מ"ה. (מנשמת כל חי עד והאחרונים) (ס"א) וברזא דחמשים תיבין, כחושבן מ"ה) כמה דאוקימנא, ברזא מ"ה, וברזא מ". דא עלמא עלאה, ודא עלמא תתאה. נשמת כל חי (ס"א עד והאחרונים) מ"ה. וזמן ואילו פינו מלא שירה עד ומלפנים, סלקא תושבחתא אחרא חמשין תיבין. ואף על גב דלא קיימא תמן מלה כחושבנא, סלקא חשבנא רזא מ". ומתמן ולהלאה סלקא תושבחתא אחרא לחשבון (מ"ה) מאה תיבין, תשלומין דכלא, וחד רתיקא על מה דשריא דאיהו תשלומא (ס"א הוא שלימא עלאה).

וכל שבחא דא, וכל מלין אליון, בלהו שייפין ידיען, כחושבנא לתשלומא דשבת, ולאשתלמא מניהו, כדקא חזי. זכאה עמא, דידיעי לסדרא שבחא דמריהון, כדקא יאות. מכאן ולהלאה סדורא דצלותא כמה דאתתקנת.

יום הנשמות (ח"ב ר"ה, ב)

האי יומא, איהו יומא דנשמתין, דאתעטרא ההוא צרורא דנשמתין. (בתשבחות דמאריהו) בגין כך משבחי בתושבחן תשבחתא דנשמתא, והינו נשמת כל חי תברך את שמך יי' אלהינו

נִשְׁמָה וְרוּחַ, וְהַיּוֹם הַזֶּה עוֹמֵד בְּרוּחַ וְנִשְׁמָה,
וְלֹא שֶׁל גּוֹף.

יוֹצֵר אוֹר

הַתְּשֻׁבָה שֶׁל דְּרָגָה אַחֲרֵת עֲלִיּוֹנָה, סוֹד
הַיּוֹם, שֶׁמֶשׁ קְדוּשָׁה שֶׁהִיא אוֹר הַיּוֹם, הַיְנוּ
יוֹצֵר אוֹר. סוֹד הָאוֹר הַמְּאִיר, שֶׁמִּמֶּנּוּ נִזְזָנִים
וּמְאִירִים כָּל אוֹתָן הַצְּבָאוֹת, הַמְּרַכְּבוֹת,
וְהַכּוֹכָבִים וְהַמְּזָלוֹת, וְכָל אוֹתָם שֶׁשׁוֹלְטִים
עַל הָעוֹלָם.

תְּשֻׁבּוֹת הָעוֹלָם הַבָּא

תְּשֻׁבָתוֹ שֶׁל הָעוֹלָם הַבָּא בְּיוֹם הַזֶּה,
הַיְנוּ אֵל אֲדוֹן. וְהַתְּשֻׁבָה הַזֹּאת הִיא בְּסוֹד
עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם אוֹתִיּוֹת עֲלִיּוֹנוֹת קְדוּשׁוֹת
שֶׁמִּתְעַטְרוֹת בְּאַבוֹת וּבַמְּרַכְּבָה הָעֲלִיּוֹנָה
הַקְּדוּשָׁה.

תְּשֻׁבָה עַל תְּשֻׁבָה

הָאוֹתִיּוֹת הַקְּטַנוֹת הֵן עֲשָׂרִים וּשְׁתַּיִם
אוֹתִיּוֹת, שֶׁהֵן הָעוֹלָם הַתְּחִתּוֹן, שֶׁהֵן אֵל
בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכוּ', וְאִין בֵּין תְּבָה לְתְבָה
רוּחַ אַחֵר, אֲלָא אוֹת רְשׁוּמָה בְּכָל תְּבָה
וְתְבָה. וּבְעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן יֵשׁ רוּחַ, וְהַצְּדִידִים
הַקְּדוּשִׁים בֵּין אוֹת לְאוֹת. וְזוֹהִי תְּשֻׁבָה
עַל תְּשֻׁבָה, שֶׁהָאוֹתִיּוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת שֶׁל
הַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מְשֻׁבָּחוֹת וְאוֹמְרוֹת לְמַלְךְ
הָעֲלִיּוֹן יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עֲלִית הַתְּשֻׁבָה לְמַעְלָה

כְּשֶׁהַתְּשֻׁבָה הַזֹּאת עוֹלָה לְמַעְלָה, שְׁתֵּי
מְרַכְּבוֹת עֲלִיּוֹנוֹת שְׁאֵמְרָנוּ, מְזַדְּמָנִים
וְלוֹקְחוֹת אֶת הַתְּשֻׁבָה הַזֹּאת מִהַעֵם הַקְּדוּשׁ,
וּמַעֲלִים אוֹתָהּ לְהַתְעַטֵּר בָּהּ בְּכִמְהָ מְרַכְּבוֹת
עֲלִיּוֹנוֹת שְׁמִמְנוֹת. וְכָל אוֹתָם הַצְּדִיקִים
שֶׁבָּגוּ עֲדוֹ, כְּלָם מִתְעַטְרִים בְּתְשֻׁבָה

וְרוּחַ כָּל בֶּשֶׂר וְכוּ'. וְלִית תּוֹשְׁבַתָּא אֲלָא
בְּסִטְרָא דְנִשְׁמָתָא וְרוּחָא, וְהֵאֵי יוֹמָא,
קַיִימָא בְּרוּחָא וְנִשְׁמָתָא, וְלֹאוּ דְגוּפָא.

יוֹצֵר אוֹר

תּוֹשְׁבַתָּא דְּדְרָגָא אַחֲרָא עֲלָא, רִזָּא
דְּיוֹמָא, שְׁמִשָּׂא קְדִישָׁא
דְּאִיהוּ נְהוּרָא דְּיוֹמָא, הַיְנוּ יוֹצֵר אוֹר.
רִזָּא דְּנְהוּרָא דְּנְהוּרָא, דְּמִנְיָה אֲתִזְנִן וְנְהוּרִין
כָּל אִינוּן חַיִּילִין, רְתִיבִין, וְכַכְּבִיא וּמְזִלִי,
וְכָל אִינוּן דְּשִׁלְטִין עַל עֲלָמָא.

תְּשֻׁבּוֹת הָעוֹלָם הַבָּא (ח"ב ר"ח, ב)

תּוֹשְׁבַתָּא דְּעֲלָמָא דְּאִתִּי בְּיוֹמָא דָּא,
הַיְנוּ אֵל אֲדוֹן. וְתּוֹשְׁבַתָּא
דָּא, אִיהוּ בְּרִזָּא דְּעֲשָׂרִין וְתִרִין אֲתִינוּן
עֲלָאִין קְדִישִׁין, דְּמִתְעַטְרִין בְּאַבְהֵן
וּבְרְתִיכָא עֲלָאָה קְדִישָׁא.

תְּשֻׁבָה עַל תְּשֻׁבָה

אֲתִינוּן זְעִירִין, אִינוּן עֲשָׂרִין וְתִרִין אֲתִינוּן,
דְּאִינוּן בְּעֲלָמָא תְּתָאָה, דְּאִינוּן
אֵל בְּרוּךְ גְּדוֹל דַּעַה וְכוּ', וְלֹא אִית בֵּין
תִּיבָה לְתִיבָה, רוּחָא אַחֲרָא, אֲלָא אֶת
רְשִׁימָא בְּכָל תִּיבָה וְתִיבָה. וּבְעֲלָמָא
עֲלָאָה, אִית רוּחָא, וְסִטְרִין קְדִישִׁין, בֵּין
אֶת לְאֶת. וְדָא אִיהוּ, תּוֹשְׁבַתָּא עַל
תּוֹשְׁבַתָּא, דְּאֲתִינוּן עֲלָאִין דְּיוֹמָא
שְׁבִיעָאָה, קָא מְשַׁבַּח וְאָמַר לְמַלְכָּא
עֲלָאָה יוֹצֵר בְּרֵאשִׁית.

עֲלִית הַתְּשֻׁבָה לְמַעְלָה

כְּד תּוֹשְׁבַתָּא דָּא סִלְקָא לְעִילָא, שְׁתֵּין
רְתִיבִין עֲלָאִין דְּקַאמְרוּן, מְזַדְּמָנִין
וְנִטְלִי לְהֵאֵי תּוֹשְׁבַתָּא מַעֲמָא קְדִישָׁא,
וְסִלְקִי לָהּ לְאֲתַעְטְרָא בָּהּ, בְּכִמְהָ רְתִיבִין
עֲלָאִין, דִּי מְמַנִּין, וְכָל אִינוּן צְדִיקִיא
דְּבִגְנָתָא דְּעֲדוֹן, כְּלָהוּ מִתְעַטְרִין

הזאת, וְכָל אוֹתוֹן מְרַכְבוֹת וְכָל אוֹתוֹן נְשָׁמוֹת
הַצְּדִיקִים, כְּלָם עוֹלָיִם בְּתִשְׁבַּחַת הַזֶּה עַד
סוּד הַפֶּסֶא.

בְּתוֹשְׁבַחְתָּא דָּא, וְכָל אֵינּוֹן רְתִיכִין, וְכָל
אֵינּוֹן נְשָׁמְתִין דְּצַדִּיקָיָא, כְּלָהוּ סְלָקִין
בְּתוֹשְׁבַחְתָּא דָּא, עַד רְזָא דְכוֹרְסִיָּא.

הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת
וּבְשִׁמְיָנָהּ לְכַפֵּא הַקְּדוֹשׁ הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה שֶׁל
כָּל יִשְׂרָאֵל, עוֹמְדַת שָׁם עַד הַזְּמַן שְׂאוֹמְרִים
הַקְּדוֹשָׁה הַעֲלִינָה שֶׁל מוֹסְף. וְאֵז הַעֲלִיָּה
שְׁלִמְטָה לְמַעְלָה, לְהַאֲחִז חֲכָל לְמַעְלָה
לְמַעְלָה לְהִיּוֹת הַכֹּל אַחַד. זוֹהִי הַתְּשַׁבַּחַת
שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת.

הַתְּשַׁבַּחַת שְׁעוֹלָה עַל כָּל הַתְּשַׁבַּחוֹת
כַּד מְטָא לְכוֹרְסִיָּא קְדִישָׁא, תוֹשְׁבַחְתָּא
דָּא דְכָל יִשְׂרָאֵל, קְיָיֵמָא תַּמָּן, עַד
זְמַנָּא דְקְאֻמְרֵי קְדִישָׁה עֲלָא דְמוֹסְף.
וּכְדִין סְלוֹקָא דְלִתְתָּא לְעִילָא, לְאַתְאַחַדָּא
כְּלָא לְעִילָא לְעִילָא, לְמַהוּי כְּלָא חַד.
דָּא אִיהִי תוֹשְׁבַחְתָּא, דְסְלָקָא עַל כְּלָהוּ
תְשַׁבַּחוֹן.

**יהודים חושו
והינצלו**

הוי כּי גדול היום ההוא מאין כּמהו
ועת צרה היא ליעקב וממנה יושע
(ירמיה פרק ל"ז)

**האם הנך חפץ להנצל מפצצת אטום?
מהקרינות?
האם הנך יודע מה יסוכך עליך?**

**האם שמעת היכן ניתן להשיג בימינו
תיבת נח כדי להינצל?**

**הזמן אוזל אל
תתמהמה!**

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שָׁנָה" מעמוד ב

כתב הפך החיים (סי' קנ"ה סק"ב): מצוה פְּרִיָּה וּרְבִיָּה שְׁלֵא יְהֵא עֵקֶר בְּשִׁכְלוֹ שְׂאִינוּ מוֹלִיד, וְאָמְרוּ חז"ל וְדָלָא מוֹסִיף יְסִיף, וְצָרִיף שִׁיחֲדָשׁ בְּכָל יוֹם: מַה שְׁלֵא חֲדָשׁ מִקְדָּמַת דְּנָא, וּבְזָה יֵאִירוּ יִמְיוֹ לְעוֹלָם הַבָּא (בשם אור צדיקים אות י"ג), וְכֵתֵב מְרֻנָּא הַבֵּן אִישׁ חַי זַי"ע (חלק דְּרוּשִׁים פְּרָשַׁת מִשְׁפָּטִים ד"ה אַם אֲדוֹנָיו יִתֵּן לוֹ), וְז"ל: כִּי חֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנִּסְתֵּר, וְנִקְרָאִים בְּנִים, וְחֲדוּשֵׁי תוֹרָה בְּחֻלְק הַנִּגְלָה נִקְרָאִים בְּנוֹת, עכ"ל. וְיוֹצֵא לְפִי דְּבִרְיָהֶם הַקְדוּשִׁים שְׁפָדֵי לְצֵאת יְדֵי חוֹבַת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה בַתּוֹרָה, חֵיב לְחַדָּשׁ גַּם בְּנִגְלָה וְגַם בְּנִסְתֵּר, וְמִי יֹאמֵר וְכִיתִי וְיוֹצֵאתִי יְדֵי חוֹבַתִּי.

ובזהר הקדוש (פְּרָשַׁת שְׁלַח לך דף קע"ג ע"א) כְּתוּב, שְׁכַל יְהוּדֵי חֵיב לְחַדָּשׁ חֲדוּשִׁים בְּשַׁבַּת קוֹדֶשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל לְנִשְׁמָה מַה חֲדָשָׁה, וְאִם לֹא חֲדָשָׁה, נִמְצָאת בְּבוּשָׁה גְדוּלָה.

וְכֵתֵב בְּסִפְר "זוהר חי", דְּכָל אֶחָד חֵיב לְחַדָּשׁ בַּתּוֹרָה בְּשַׁבַּת כְּפִי יְכוּלָתוֹ, בְּכָל חֻלְקֵי פְרָד"ס הַתּוֹרָה וּבְדִרְשׁוֹת חז"ל. ובשו"ת "תוֹרָה לְשִׁמְהָ" (לְרַבֵּנוּ יוֹסֵף חַיִּים – א"ח סִימָן צ"ח) כְּתוּב: כִּי מִי שֶׁחֲדָשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ בַּתּוֹרָה, בְּמִשְׁפַּח הַשְּׁבוּעַ וְכֵתֵב לֹא יוֹצֵיא אוֹתוֹ בְּפֶה עַד שַׁבַּת, וְאֵין נֶחְשָׁב שֶׁחֲדָשׁוֹ בְּשַׁבַּת.

שלו ואומר: שמעו חֲדוּשׁ תוֹרָה שְׂאוּמֶרֶת נִשְׁמַת פְּלוּנֵי זֶה. וְכֵלָם מַעֲמִידִים אוֹתוֹ דָּבָר בְּשַׁתִּי יְשִׁיבוֹת. הֵם לְמַטָּה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעְלָה חוֹתֵם לְאוֹתוֹ [דָּבָר].

תא חזי, כִּד מְלָה אֶתְחַדָּשׁ בְּאוּרֵייתָא, וְנִשְׁמַתָּא דְנַחְתָּא בְּשַׁבְתָּא אֶתְעַסְקַת בְּאִינוֹן מְלִין חֲדָתִין, וְסִלְקֵי לְעֵילָא. כֵּל פְּמִלְיָא דְלְעֵילָא, צִייתִין לְהֵהוּא מְלָה, וְחִיּוֹת הַקְדָּשׁ מִתְרַבִּין בְּגִדְפִין, וּמִתְלַבְּשֵׁן בְּגִדְפִין. וְכִד שְׂאִיל לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, וְלֹא תָבִין וְשִׁתְקִין, כְּדִין חִיּוֹת הַקְדָּשׁ מַה כְּתִיב, (תְּחִלָּה א) בְּעַמְדָּם תִּרְפִּינָה כְּנִפְיָהוּ, כְּמָה דְאֵת אָמֵר (איוב לב) כִּי עֲמָדוֹ לֹא עָנָו עוֹד. (תְּחִלָּה ח) וְכִפְתַּחוּ עֲמָדוֹ כֹּל הָעָם. - [בְּאוּר: בֵּא וְרָאָה, כְּשֶׁדָּבָר מִתְחַדָּשׁ בַּתּוֹרָה וְנִשְׁמָה שִׁיּוּרְדָת בְּשַׁבַּת הַתְּעַסְקָה בְּאוֹתָם דְּבָרִים חֲדָשִׁים וְעוֹלָה לְמַעְלָה, כֹּל הַפְּמִלְיָה שֶׁל מַעְלָה מִקְשִׁיבָה לְאוֹתוֹ דָּבָר, וְחִיּוֹת הַקְדָּשׁ מִתְרַבִּים בְּכִנְפֵיהֶם וּמִתְלַבְּשִׁים בְּכִנְפֵיהֶם. וְכִשְׁשׁוֹאֵל אוֹתָם הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא וְלֹא מְשִׁיבִין, וְשׁוֹתְקִין, אֵין חִיּוֹת הַקְדָּשׁ מַה כְּתוּב? (תְּחִלָּה א) "בְּעַמְדָּם תִּרְפִּינָה כְּנִפְיָהוּ", כְּמוֹ שְׂנַאָמֵר (איוב לב): "כִּי עֲמָדוֹ לֹא עָנָו עוֹד". (תְּחִלָּה ח): "וְכִפְתַּחוּ עֲמָדוֹ כֹּל הָעָם". (עֵיין שֵׁם בְּאַרְבַּע וּבְדָף קע"ד ע"ב). (עֵיין בְּסִידוּרוֹ שֶׁל שַׁבַּת" שְׂרַשׁ הַחֲמִישִׁי עֵנָף ב' אוֹת ח', וְז"ל: וְדָבָרֵי הַכֹּל בְּשַׁבַּת נִתְּנָה תּוֹרָה, אֵין אוֹר הַתּוֹרָה וְרִצִּין דְּאוּרֵייתָא צָרִיף אֲדָם לְחַדָּשׁ בְּיוֹם הַשַּׁבַּת. (עֵיין שֵׁם).

ג. כתב קב הישר (פרק לה), דְּבִיּוֹם הַיְאָרְצִיט שֶׁל אֲבִיו אוֹ אִמּוֹ, וְכֵן גַּם שֶׁל חֲמִיו וְחַמּוֹתוֹ, לֹא דִי בְּקִדְשֵׁי וְתַעֲנִית שְׁמוּעִיל לְהַנְצִל מִמִּקְצַת הַדִּין, אֲלֵא יִרְאֶה לְהַמְצִיא לְעֵשׂוֹת טוֹב בְּיוֹם הַזֶּה, וְיִרְאֶה לְחַדָּשׁ בוֹ אֵיזָה דָּבָר בַּתּוֹרָה, אֵין יֵשׁ תּוֹעֵלַת גְּדוּלָה לְאֲבִיו וְלְאִמּוֹ, וְכֵן בְּשֶׁאֵר יְמוֹת הַשָּׁנָה כְּשֶׁהֵבִן מִחֲדָשׁ אֵיזָה חֲדוּשׁ תּוֹרָה לְשִׁמְהָ, אֵין הֵבִן מִשְׁמַח אֲבִיו וְאִמּוֹ, וּמַעֲטָרִין לְאֲבִיו וְאִמּוֹ בְּכִמָּה עֵיטוּרִין, וְכֵן לְחֲמִיו וְחַמּוֹתוֹ (עֵיין שֵׁם).

ד. בזהר (פְּרָשַׁת שְׁלַח לך דף קע"ג עמוד ב): כִּיִּן דְּסִלְקִין כְּלָהוּ נִשְׁמַתִּין דְּשֶׁאֵרוֹ עֲלֵיהוֹ דְּיִשְׂרָאֵל. סִלְקֵי וְזִימִין בְּדִיּוּקָא קַמִּי מִלְּכָא קְדִישָׁא, וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא שְׂאִיל לְכָלְהוּ, מֵאִי חֲדוּשָׁא הָוָה לְכוּ בְּהֵהוּא עֲלֵמָא בְּאוּרֵייתָא. וְכֵהָהֵן מֵאִן דְּחֲדוּשָׁא דְּאוּרֵייתָא אֶמְרַת קַמִּיהָ. כְּמָה חֲדוּן עֲבִיד קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, כְּנִישׁ לְפְמִלְיָא דִּילֵיהָ, וְאָמֵר, שְׁמַעוּ חֲדוּשָׁא דְּאוּרֵייתָא, דְּאֶמְרַת נִשְׁמַתָּא דָּא דְּפְלוּנֵי, וְכָלְהוּ מוֹקְמֵי הֵיִיא מְלָה בְּתַרִי מִתִּיבְתִי. אִינוֹן לְתַתָּא, וְקוֹדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵילָא, חֲתִים לְהֵיִיא מְלָה. - [בְּאוּר: כִּיִּן שְׁעוֹלוֹת כֹּל הַנִּשְׁמוֹת שְׁשָׂרוּ עַל יִשְׂרָאֵל, עוֹלוֹת וְעוֹמְדוֹת בְּדַמּוֹת לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא שׁוֹאֵל אֵת כָּלָם: אֵיזָה חֲדוּשׁ הָיָה לְכֶם בְּאוֹתוֹ עוֹלָם בַּתּוֹרָה? אֲשֶׁרֵי מִי שְׂאוּמֵר לְפָנֵינוּ חֲדוּשׁ עַל הַתּוֹרָה. כְּמָה חֲדוּ עוֹשָׂה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. מְכַנֵּס פְּמִלְיָה

המשך בעמוד 19

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק ז'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיֵּצֵא - נָשָׂא

שְׂמִיחַת הַתּוֹרָה בְּשַׁבָּת וּקְדוּשַׁת

קְרִיאַת סֵפֶר תּוֹרָה בְּשַׁבָּת

פֶּרֶק ז'

עא	שְׁמַחַת הַתּוֹרָה הָעֲלִיּוֹנָה
עא	לְהַכְלִיל בְּאוֹתָהּ שְׂמֵחָה אֶת הָעַם הַקְּדוֹשׁ
עא	סוּד סֵפֶר תּוֹרָה
עב	עֵינַן שֶׁבַע הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בְּשַׁבָּת וְחֻמְשַׁת הָעוֹלָם
עב	בְּיוֹם טוֹב
עב	הַכֹּל סוּד אֶחָד
עב	עֲלִיַּת הָרְבִיעִי בְּרֵאשׁ חֹדֶשׁ
עב	תִּקּוּן בְּכֶסֶף
עג	שְׂמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִימָה
עג	אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה
עג	נְסַח תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיָּה
עד	רַק אֶחָד קוֹרֵא בַּתּוֹרָה
עד	כּוֹלָם שׁוֹתֵקִים
עה	הַכְּנָה וְכִבְיַת הַקּוֹרֵא
עה	מְקוֹם הַפְּסֻקָּה בַּפְּרָשָׁה
עה	הַפְּרָשִׁיּוֹת מִתְּעַטְרוֹת לִפְנֵי הַקֶּבֶ"ה
עו	מִנְיַי הַמְּרַכְּבוֹת הַקְּדוֹשׁוֹת עַל כָּל פְּרָשָׁה וּפְרָשָׁה
עו	הַמְּלִים שֶׁל הַפְּרָשִׁיּוֹת עוֹלוֹת לְמַעְלָה
עו	כֶּלֶן מִתְּעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַכֶּסֶף הַקְּדוֹשׁ
עז	קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּמִנְחָה שֶׁל שַׁבָּת
עז	קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּשָׁנִי וּבְחֻמְיָשִׁי
עז	תְּשַׁעַת הָעוֹלָם

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לַג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שמחת התורה העליונה (ח"ב ר"ה, ג)

מכאן ולהלאה, סדורא דצלותא דשאר יומי, עד ישמח משה וכו', חרותא דדרגא עלאה, עקרא דאבהן, דחדי בהוא ערבא דיליה, כד סליק כורסייא לגביה, ונטיל לה, ומתחבראן כחדא. ודא איהו חדוה דאורייתא עלאה דלעילא, תורה שבכתב. דחדי באורייתא דלתתא, תורה שבעל פה, ואתחברו דא כדא.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

כיון דאתחברו כחדא, בעי בר נש לאכללא בהוא חדוה לעמא קדישא, ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה (ח"ב ר"ה, ג)

רזא דספר תורה ביומא דא, הא אוקמוה תנינן כתיב, (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא והא אוקמוה רזא, דאינון פסוקי טעמי, ומסורת, וכל אינון דיוקין, (נ"א תקונין) ורזין עלאין, כלא אתמסר למשה מסיני. אי בכל הני דיוקין אתמסר אורייתא למשה, ספר תורה דאיהו בכל אינון קדושאן, אמאי איהו חסר מכל הני תקונין ורזין דאתמסרו ליה למשה באורייתא.

אלא רזא דא, כד כורסייא קדישא מתעטר, ואתכלילת בתורה שבכתב, כל אינון דיוקנין, וכל אינון טעמין ומסורות, פלהו עאלין בגניזו, ואתרשימו בגו כורסייא קדישא, ואינון דיוקנין, דאעיל אורייתא דבכתב,

שמחת התורה העליונה

מכאן והלאה סדור התפלה של שאר הימים, עד ישמח משה וכו', השמחה של הדרגה העליונה, עקר האבות, ששמח באותו חלק שלו כשהכפסא עולה אליו ונטיל אותה, ומתחברים כאחד. וזוהי שמחת התורה העליונה שלמעלה, תורה שבכתב. ששמח בתורה שלמטה, תורה שבעל פה, ומתחברים זה עם זה.

להכליל באותה שמחה את העם הקדוש

כיון שהתחברו כאחד, צריף אדם להכליל באותה שמחה את העם הקדוש. ישמחו במלכותך שומרי שבת וכו', אלהינו ואלהי אבותינו נא במנוחתנו.

סוד ספר תורה

סוד ספר התורה ביום הזה הרי פרשהו, ששנינו כתוב (נחמיה ח) ויקראו בספר בתורת האלהים מפורש ושום שכל ויבינו במקרא, והרי בארו את הסוד, שהם פסוקים, טעמים ומסורת, וכל אותם דיוקים (תקונין) וסודות עליונים, הכל נמסר למשה מסיני. אם בכל הדיוקים הללו נמסרה תורה למשה, אז ספר תורה שהוא בכל אותן קדשות, למה הוא חסר מכל התקונין האלו והסודות שנמסרו לו למשה בתורה?

אלא סוד זה, כשהכפסא הקדוש מתעטר, ונכללת בתורה שבכתב כל אותן דמיות, וכל אותם טעמים ומסורות, כלם נכנסים בגניזה ונרשמו בתוך הכפסא הקדוש, ואותן דיוקנאות שהכניסה תורה שבכתב בתורה שבעל פה, ובהם התעברה כמו אשה

שֶׁהַתַּעֲבָרָה מֵהַזְכָּר, וְנִשְׁאַרוּ הָאוֹתִיּוֹת
הָעֲלִיּוֹנוֹת לְבָדוֹן בְּקִדְשֵׁתוֹן פְּרָאוּי. וּלְהִרְאוֹת
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת, שֶׁהִרִי מִתְבָּרְכֶת וּמִתְעַטָּרֶת
הַכֶּסֶס מִסוּד תּוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְשֵׁם מַכְנִיסָה
כָּל אוֹתוֹן דְּמִיּוֹת וּמִתְקַדְשֶׁת מִמָּוֶנּוּ, צָרִיף
לְהִרְאוֹת בְּאוֹתִיּוֹת לְבָדוֹן פְּרָאוּי.

עַנְיָן שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בַּשַּׁבָּת וְחֻמְשַׁת
הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב

וְאִזּוּ הַכֹּל מִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה פְּרָאוּי,
כָּל שֶׁכֶּן וְכָל שֶׁכֶּן בְּיוֹם הַזֶּה. בְּיוֹם הַזֶּה צָרִיף
לְהַעֲלוֹת שֶׁבַעָה אֲנָשִׁים כְּנֶגֶד שֶׁבַעָה קוֹלוֹת,
שֶׁהֵם סוּד הַתּוֹרָה, וּבְזִמְנִים וּבְמוֹעֲדִים חֲמִשׁ
תּוֹרָה סוּד זֶה. בְּיוֹם הַכְּפֹרִים שֵׁשׁ תּוֹרָה הַסוּד
הָעֲלִיּוֹן הַזֶּה.

הַכֹּל סוּד אֶחָד

וְהַכֹּל סוּד אֶחָד. חֲמִשׁ, שֶׁהֵם חֲמִשׁ דְּרָגוֹת
לְמִטָּה מִדְּרָגַת הָאוֹר הִרְאוֹשׁוֹן לְמִטָּה, וְהֵם
סוּד הַתּוֹרָה. שֵׁשׁ, שֶׁהֵם שֵׁשׁ צְדָדִים, וְהַכֹּל
סוּד אֶחָד. שֶׁבַע הֵם שֶׁבַעָה קוֹלוֹת, וְכֻלָּם
סוּד אֶחָד אֶלֶּה וְאֶלֶּה.

עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ

בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ נֹסֵף אֶחָד עַל שְׁלֹשָׁה בְּשָׁבִיל
הַשְּׂמֵשׁ שֶׁמֵּאִיר בְּאוֹתוֹ זְמַן לְלַבְּנָה, וְנוֹסֵף
אוֹר עַל הַלְּבָנָה, וְזוֹהוּ סוּד מוֹסֵף. בְּסִפֵּר תּוֹרָה
צָרִיף לְהַשְׁמֵעַ קוֹל אֶחָד וְדַבּוֹר.

תִּקּוֹן בְּכֶסֶס

הַסְּדוּר לְסִדֵּר הָעַם הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם הַזֶּה
וּבְשָׂאֵר הַיָּמִים שֶׁלְּסִפֵּר תּוֹרָה צָרִיף לְסִדֵּר

בְּאוֹרֵייתָא דְּבַעַל פֶּה, וּבָהוּ אֲתַעֲבַרְתָּ,
כְּאֲתָתָא דְּאֲתַעֲבַרְתָּ מִן דְּכוּרָא,
וְאֲשַׁתָּארוּ אֲתוּוֹן עֲלָיִן לְחוּדְיִיהוּ
בְּקִדְוִשְׁיִיהוּ כְּדָקָא חֲזִי. וְלֹאֲתַחֲזָאָה כְּבִי
כְּנִישְׁתָּא, דְּהָא אֲתַבְּרַכְתָּ וְאֲתַעֲטַרְתָּ
כוּרְסֵיָא מְרֹזָא דְּתוֹרָה שֶׁבְכַתָּב, וְתַמָּן
אֲעִיל כָּל אֵינּוֹן דְּיוֹקְנִין, וְאִיהִי אֲתַקְדֶּשֶׁת
מִנְיָה, בְּעִי לֹאֲתַחֲזָאָה בְּאֲתוּוֹן לְחוּדְיִיהוּ
כְּדָקָא יָאוֹת.

עַנְיָן שֶׁבַעַת הָעוֹלָם לַתּוֹרָה בַּשַּׁבָּת וְחֻמְשַׁת
הָעוֹלָם בְּיוֹם טוֹב

וּבְרִיּוֹן, כְּלָא אֲתַקְדֶּשׁ בְּקִדְוִשָׁה עֲלָאָה
כְּדָקָא חֲזִי, כָּל שֶׁכֶּן וְכָל שֶׁכֶּן
בְּהֵאִי יוֹמָא. בְּהֵאִי יוֹמָא בְּעִי לְסִלְקָא
שֶׁבַעָה גּוֹבְרִין, לְקַבֵּל שֶׁבַעָה קְלִין, דְּאֵינּוֹן
רְזָא דְּאוֹרֵייתָא. וּבְזִמְנִין וּבְמוֹעֲדִין חֲמִשׁ,
גּוֹ רְזָא דָא. בְּיוֹמָא דְּכְפּוּרֵי שִׁית. גּוֹ רְזָא
עֲלָאָה דָא.

הַכֹּל סוּד אֶחָד

וְכֻלָּא רְזָא חֲדָא. חֲמִשׁ, דְּאֵינּוֹן חֲמִשׁ
דְּרָגִין לְתַתָּא, מִדְּרָגָא דְּאוֹר
קְדָמָאָה לְתַתָּא, וְאֵינּוֹן רְזָא דְּאוֹרֵייתָא.
שִׁית, דְּאֵינּוֹן שִׁית סְטְרִין וְכֻלָּא רְזָא חֲדָא.
שֶׁבַע אֵינּוֹן שֶׁבַע קְלִין. וְכֻלְהוּ רְזָא חֲדָא,
אֵלִין וְאֵלִין.

עֲלִית הַרְבִּיעִי בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ

בְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ אֲתוֹסֵף חַד עַל תְּלַתָּא,
בְּגִין שְׂמֵשָׁא, דְּנִהִיר בְּהֵוֹא
זְמַנָּא, לְסִיְהָרָא, וְאֲתוֹסֵף נְהוֹרָא עַל
סִיְהָרָא, וְהֵינְיִנוּ רְזָא דְּמוֹסֵף. בְּסִפֵּר תּוֹרָה,
בְּעִי לְשַׁתְּמַע חַד קְלָא וְדַבּוֹר.

תִּקּוֹן בְּכֶסֶס

סְדוּרָא לְסִדְרָא עֲמָא קְדִישָׁא בְּיוֹמָא
דָא, וּבְשָׂאֵר יוֹמֵין דְּסִפֵּר תּוֹרָה

וּלְתַקֵּן תִּקּוֹן בְּכֶסֶף אֶחָד שְׁנֵי קָרָא תְּבָה, וְאוֹתוֹ כֶּסֶף שִׁיְהִי בְּשֵׁשׁ דְּרָגוֹת לְעֵלוֹת בָּהֶם, וְלֹא יוֹתֵר, שֶׁכְּתוּב וְשֵׁשׁ מַעְלוֹת לְכֶסֶף. וְדָרְגָה אַחַת לְמַעְלָה לְשֵׁים עֲלָיו סֵפֶר תּוֹרָה וּלְהֵרָאוֹתוֹ לְכֹל.

שְׁמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִמָּה
בְּשֵׁנוּלָה לְשֵׁם סֵפֶר תּוֹרָה, אֲזַ צְרִיכִים כָּל הָעַם לְסִדֵּר עֲצָמָם לְמִטָּה בְּאִמָּה וְנִפְחָד, בְּרַתָּת וּבְזִיעַ וּלְכוֹן לְבָם, כְּאֵלּוֹ שֶׁכְּעַת עוֹמְדִים עַל הַר סִינַי לְקַבֵּל תּוֹרָה, וַיְהִי מִקְשִׁיבִים וּמְטִים אֲזַנֵּיהֶם. וְאִין רְשׁוֹת לְעַם לְפִתּוֹחַ פִּיָּהֶם אֶפְלוֹ בְּדַבְּרֵי תּוֹרָה, כָּל שֶׁכֵּן בְּדַבֵּר אַחֵר, אֶלֶּא כָּלֶם בְּאִמָּה, כְּמִי שֶׁאִין לוֹ פֶּה, וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ, שֶׁכְּתוּב (נחמיה ח) וּכְפִתְחוּ עֵמָדוֹ כָּל הָעָם. וְאֲזַנֵּי כָל הָעָם אֶל סֵפֶר הַתּוֹרָה.

אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיהַ בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כְּשֶׁמוֹצִיאִים סֵפֶר תּוֹרָה בְּצַבּוֹר לְקָרָא בוֹ, נִפְתָּחִים שַׁעֲרֵי רַחֲמִים בְּשָׁמַיִם, וּמַעוֹרְרִים אֶת הָאֱהָבָה לְמַעְלָה, וְצְרִיךְ אָדָם לוֹמַר כָּךְ.

נִסַּח תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיהַ
בְּרִיךְ שְׁמוֹ שֶׁל רַבּוֹן הָעוֹלָם, בְּרוּךְ כְּתוּבָה וּמְקוּמָה, יְהִי רְצוֹנָךְ עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם, וּפְדוּת יְמִינְךָ הִרְאָה לְעַמְּךָ בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ, וְלִהְיֶיךָ לְנוֹ מְטוֹב אוֹרְךָ וּלְקַבֵּל תְּפִלוֹתֵינוּ בְּרַחֲמִים. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתֹּאדָרֵךְ לְנוֹ חַיִּים בְּטוֹב, וְלִהְיוֹתֵינוּ נִפְקָד בֵּין הַצְּדִיקִים לְרַחֵם עָלֵינוּ וּלְשָׁמֵר אוֹתֵינוּ,

בְּעֵי לְסִדְרָא וּלְתַקְנָא תְּקוּנָא, בְּחַד כְּרִסְיָא דְאֶקְרִי תִּיבָה, וְהֵהוּא כְּרִסְיָא דְלַהוּי בְּשִׁית דְּרַגִּין, לְסִלְקָא בְּהוּ וְלֹא יְתִיר, דְּכַתִּיב, (דברי הימים ב ט) וְשֵׁשׁ מַעְלוֹת לְכֶסֶף. וְדָרְגָה חַד לְעֵילָא, לְשׁוֹאָה עֲלֵיהָ סֵפֶר תּוֹרָה, וּלְאַחֲזָאָה לִיהָ לְכֹלֵא.

שְׁמִיעַת קְרִיאַת הַתּוֹרָה בְּאִמָּה
כַּד סְלִיק סֵפֶר תּוֹרָה לְתַמּוֹן, בְּדִין בְּעָאן כָּל עַמָּא לְסִדְרָא גְרַמְיִיהוּ לְתַתָּא, בְּאִמָּתָא בְּדַחִילוֹ בְּרַתָּת בְּזִיעַ, וּלְכוּנָא לְבִיָּהוּ, כְּמָה דְהַשְׁתָּא קְיָיִמִין עַל טוֹרָא דְסִינַי לְקַבְּלָא אוֹרִיָּתָא, וַיְהוֹן צִיִּיתִין וַיִּרְכוּן אוֹדְנִיָּהוּ. וְלִית רְשׁוֹ לְעַמָּא לְמַפְתַּח פּוּמִיָּהוּן, אֶפִּילוֹ כְּמִלִּי דְאוֹרִיָּתָא, וְכָל שֶׁכֵּן בְּמַלְּהָ אַחֲרָא, אֶלֶּא כְּלָהוּ בְּאִמָּתָא, כְּמָאן דְּלִית לִיהָ פּוּמָא וְהָא אוֹקְמוּהָ, דְּכַתִּיב, (נחמיה ח) וּכְפִתְחוּ עֵמָדוֹ כָּל הָעָם. (נחמיה ח) וְאֲזַנֵּי כָל הָעָם אֶל סֵפֶר הַתּוֹרָה.

אֲמִירַת בְּרִיךְ שְׁמִיהַ בְּשַׁעַת הוֹצֵאת סֵפֶר תּוֹרָה אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּד מַפְקִין סֵפֶר תּוֹרָה בְּצַבּוֹרָא, לְמַקְרָא בִּיהָ, מִתְּפַתְחוּן תַּרְעֵי שְׁמַיָּא דְרַחֲמִין, וּמַעוֹרְרִין אֶת הָאֱהָבָה לְעֵילָא, וְאִבְעֵי לִיהָ לְכַר נֶשׁ לְמִימַר הַכִּי.

נִסַּח תְּפִלַּת בְּרִיךְ שְׁמִיהַ
בְּרִיךְ שְׁמִיהַ דְּמֵאֵרֵי עֲלֵמָא, בְּרִיךְ כְּתוּבָה וְאוֹתָרְךָ, יְהֵא רְעוּתְךָ עִם עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְעֵלָם, וּפּוֹרְקוֹן יְמִינְךָ, אַחֲזִי לְעַמְּךָ בְּבֵית מִקְדָּשְׁךָ, וּלְאַמְטוּי לְנָא מְטוֹב נְהוּרְךָ, וּלְקַבְּלָא צְלוֹתְנָא בְּרַחֲמִין. יְהֵא רְעוּא קְדָמְךָ, דְּתוֹרִיד לָן חַיִּים בְּטִיבוּ, וְלַהוּי אֲנָא פְּקִידָא כְּגוֹ צְדִיקָא, לְמַרְחַם

וְאֵת כָּל שְׁלֵי וְשֵׁל כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא הַכֹּל, אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַמְּלָכִים וּמְפָרְגִים אֶת הַכֹּל. אֲתָה הוּא הַשּׁוֹלֵט עַל הַכֹּל, וְהַמְּלָכֹת שֶׁלָּךְ הֵיא. אֲנִי עֲבָדוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁמִּשְׁתַּחֲוֶה לְפָנָיו וּמְלַפְּנִי כְּבוֹד תּוֹרַתְנוּ בְּכֹל זְמַן וְזַמָּן. לֹא עַל אִישׁ אֲנִי בּוֹטֵחַ וְלֹא עַל בְּנֵי אֱלֹהִים אֲנִי סוֹמֵךְ, אֲלֵא בְּאֱלֹהֵי הַשָּׁמַיִם, שֶׁהוּא אֱלֹהֵי אֲמֶת וְתוֹרַתוֹ אֲמֶת וּנְבִיאָיו אֲמֶת, וּמְרַבֵּה לַעֲשׂוֹת טוֹבוֹת וְאֲמֶת. בּוֹ אֲנִי בּוֹטֵחַ, וְלִשְׁמוֹ הַקְּדוֹשׁ וְהַנְּכַבֵּד אֲנִי אוֹמֵר תְּשַׁבְּחוּת. יְהִי רְצוֹן מִלְּפָנֶיךָ, שֶׁתַּפְתַּח לְבִי בְּתוֹרַתְךָ, וְתַתֵּן לִי בְּנִים זְכָרִים שְׁעוֹשִׂים רְצוֹנְךָ, וְתִשְׁלַח מִשְׁאֲלוֹת לְבִי וְלֵב כָּל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטוֹב וּלְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם, אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאֶסִּיר לְמַקְרֵי בְּסִפְרָא דְאוֹרֵייתָא, בַּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, וְכֹלֵא צִיִּיתִין וְשִׁתְּקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מְלִין מְפוּמִּיָּה, כְּאִילוּ קְבִילוּ לָהּ הֵחִיא שְׁעַתָּא מְטוֹרָא דְסִינֵי. וּמֵאֵן דְּקָרִי בְּאוֹרֵייתָא, לְהוּי חַד קֵאִים עֲלֵיהּ, וְשִׁתִּיק. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בַּר דְּבוּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, לֹא תְרִין דְּבוּרִין, לְשׁוֹן קִדְשׁ חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תְרִין דְּבוּרִין, וְאִי תְרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסִפְרָא תוֹרָה, גְּרִיעוּתָא דְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ בְּסִפְרָא תוֹרָה, וּבְעֵי חַד קֵלָא. מְתַרְגֵּם חַד. וְרִזָּא דָא קְלִיפָה וּמוֹחָא. (רְזָא דְעֵלְמָא דָא וְרִזָּא

העולם הבא).

כולם שותקים

בְּלֵא שְׁתְּקִין, וְחַד קֵאֲרִי, דְכַתִּיב, (שמות כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה לְאִמּוֹר.

עָלוּ, וּלְמַנְטֵר יְתִי, וְיַת כָּל דִּילֵי, וְדִי לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל. אֲתָה הוּא זֶן לְכֹלֵא, וּמְפָרְגִים לְכֹלֵא, אֲתָה הוּא שְׁלִיט עַל כֹּלֵא, אֲתָה הוּא דְשְׁלִיט עַל מְלָכֵיא, וּמְלָכוּתָא דִּילְךָ הוּא. אֲנֵא עֲבָדָא דְקוֹדְשָׁא בְרִידָה הוּא, דְסִגְדִּנְדָא קְמִיָּה, וּמְקַמֵּי דִיקָר אוֹרֵייתִיָּה, כְּכֹל עֵידֵן וְעֵידֵן. לֹא עַל אִינְשׁ רְחִיעֲנָא, וְלֹא עַל בַּר אֱלֹהִין סְמִיכְנָא, אֲלֵא בְּאֱלֹהָא דְשְׁמַיָּא, דְהוּא אֱלֹהָא קְשׁוּט, וְאוֹרֵייתִיָּה קְשׁוּט, וּנְבִיאוּהִי קְשׁוּט, וּמְסִגֵּי לְמַעַבְדַּ טְבוּוֹן וְקְשׁוּט. בִּיָּה אֲנֵא רְחִיין, וְלִשְׁמִיָּה קְדִישָׁא וְיִקְרָא אֲנֵא אִימֵר תְּשַׁבְּחוּן. יְהִי רְעוּא קְדָמְךָ, דְתַפְתַּח לְבֵאִי בְּאוֹרֵייתְךָ וְתִהִיב לִי בְּנִין דְכָרִין דְעֲבָדִין רְעוּתְךָ. וְתִשְׁלַח מִשְׁאֲלוֹת דְלְבָאִי, וְלְבָא דְכָל עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְטַב וּלְחַיִּין וּלְשָׁלוֹם אָמֵן.

רק אחד קורא בתורה

וְאֶסִּיר לְמַקְרֵי בְּסִפְרָא דְאוֹרֵייתָא, בַּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, וְכֹלֵא צִיִּיתִין וְשִׁתְּקִין, בְּגִין דִּישְׁמַעוּן מְלִין מְפוּמִּיָּה, כְּאִילוּ קְבִילוּ לָהּ הֵחִיא שְׁעַתָּא מְטוֹרָא דְסִינֵי. וּמֵאֵן דְּקָרִי בְּאוֹרֵייתָא, לְהוּי חַד קֵאִים עֲלֵיהּ, וְשִׁתִּיק. דְּלֹא יִשְׁתַּמַּע בַּר דְּבוּר חַד בְּלַחֲדוּדֵי, לֹא תְרִין דְּבוּרִין, לְשׁוֹן קִדְשׁ חַד, וְחַד הוּא, וְלֹא תְרִין דְּבוּרִין, וְאִי תְרִין מִשְׁתַּבְּחִין בְּסִפְרָא תוֹרָה, גְּרִיעוּתָא דְרִזָּא דְמַהִימְנוּתָא אִיהוּ בְּסִפְרָא תוֹרָה, וּבְעֵי חַד קֵלָא. מְתַרְגֵּם חַד. וְרִזָּא דָא קְלִיפָה וּמוֹחָא. (רְזָא דְעֵלְמָא דָא וְרִזָּא

דעלמא דאתי).

כולם שותקים

בְּלֵא שְׁתְּקִין, וְחַד קֵאֲרִי, דְכַתִּיב, (שמות כ) וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים

האלה לאמר איהו לעילא, וכל עמא לתתא, דכתיב, (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. וכתוב ומשה עלה אל האלהים.

הוא למעלה, וכל העם למטה, שכתוב (שמות יט) ויתיצבו בתחתית ההר. וכתוב ומשה עלה אל האלהים.

הכנה וכונת הקורא

וזהו דקארי באורייתא, ישוי לביה ורעותיה לאינון מלין, וכי איהו שליחא דמאריה, בסדורא דהני מלין, למשמע לכל עמא, דהא איהו קאים כדוגמא עלאה. בגין כך, מאן דסליק למקרי באורייתא, יסדר אינון מלין בקדמיתא כביתיה, ואי לאו, לא יקרי באורייתא, מנלן מההוא דבור, עד לא ישמע אורייתא לעמא קדישא מה כתיב, (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה, ולכתר, ויאמר לאדם הן וראת יי' היא חכמה וגו'.

הכנה וכונת הקורא

ואותו שקורא בתורה, ישים לבו ורצונו לאותם דברים, וכי הוא שליח רבונו בסדורם של הדברים הללו להשמיע לכל העם, שהרי הוא עומד כדגמה עליונה. משום כך, מי שעולה לקרא בתורה, יסדר אותם דברים בראשונה בביתו, ואם לא, לא יקרא בתורה. מנין לנו? מאותו דבור, שטרם ישמע תורה לעם הקדוש, מה כתוב? (איוב כח) אז ראה ויספרה הכינה וגם חקרה. ואחר כך, ויאמר לאדם הן וראת ה' היא חכמה וגו'.

מקום הפסקת בפרשה

אסיר ליה למאן דקארי באורייתא למפסק פרשתא, או אפילו מלה חדא, אלא באתר דפסק משה פרשתא לעמא קדישא, ופסיק. ולא יפסיק מלין דפרשתא דשבתא דא, בפרשתא דשבתא אחרא.

מקום הפסקת בפרשה

אסור לו למי שקורא בתורה להפסיק בפרשה או אפילו דבר אחד, אלא רק במקום שהפסיק משה את הפרשה לעם הקדוש - יפסיק, ולא יפסיק דברי פרשת שבת זו בפרשת שבת אחרת.

הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה

רזא דא, בשעתא דאיפסיקו פרשיין, כל חד וחד אתעטרא וקיימא קמי קדשא כריד הוא. בין דאשלימו למפסק הני פרשיין דכל שתא, אתעטרו קמיה קדשא כריד הוא, ואמרי אנא משבת פלוני, (ס"א מצבורא פלוני) אנא משבת פלוני. (מצבורא פלוני).

הפרשיות מתעטרות לפני הקב"ה

הסוד הזה, בשעה שהפסיקו פרשיות, כל אחת ואחת מתעטרת ועומדת לפני הקדוש ברוך הוא. כיון שהשלימו להפסיק לכל השנה את הפרשיות הללו, התעטרו לפני הקדוש ברוך הוא ואומרות: אני משבת פלוני (מצבור פלוני), ואני משבת פלוני (מצבור פלוני).

(מצבורא פלוני).

מנוי המרכבות הקדושות על כל פֶּרֶשָה
ופֶּרֶשָה

בְּהֵיָא שְׁעָתָא, קָרָא לְיוֹפִיא"ל רַב
מְמַנָּא, וְלַחֲמִשֵּׁין וְתַלְתַּת רְתִיבִין
קַדִּישֵׁין דְּתַחֲתֵי יְדֵיהּ, דְּאִתְמַנּוּן בְּשִׁמּוּשָׁא
דְּאוּרִייתָא, וְכָל רְתִיבָא וְרְתִיבָא מְנִי
לִיהּ, לְהָא רְתִיבָא עַל פְּרֻשְׁתָּא פְּלַנְיָא,
דְּבִשְׁבַת פְּלוּנִי. וְרְתִיבָא פְּלוּנִי, עַל
פְּרֻשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּשַׁבַּת פְּלוּנִי. וְכָל חַד
וְחַד, מְשַׁמְשָׁא לְאוּרִייתָא, דְּהֵהוּא שַׁבַּת
דִּילִיהּ. וְאַסִּיר לֵן לְעֶרְבָא אֵלִין בְּאֵלִין,
וְלֹא לְאַעְלָא רְתִיבָא בְּרְתִיבָא דְחִבְרִיָּה,
אַפִּילוּ כַּמְלֵא נִימָא. וְאַפִּילוּ בְּחַד תִּיבָה,
אוּ אַפִּילוּ בְּאַת חַד, אֵלָא כָּל חַד וְחַד,
כְּמָה דְפָסִיק לֹון קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, וְכְמָה
דְּמְנִי לֹון בְּאִינוּן פְּרֻשֵׁין, כָּל חַד וְחַד עַל
מִטְרִיָּה.

המלים של הפֶּרֶשִׁיּוֹת עולות למעלה
וְלִכְּנָן כְּשִׁמְתַּעְטַרְתָּ פְּרֻשָׁה זֹו, עוֹלוֹת אוֹתָן
הַמְלִים שֶׁל אוֹתָהּ הַפְּרֻשָׁה שְׁנִשְׁלֵמָה בְּצַבּוּר,
וְאוֹתָהּ מְרַכְּבָה לֹוקַחַת אוֹתָם, זֹו שְׁמִמְנָה עַל
אוֹתָהּ פְּרֻשָׁה, וּמַעְלָה אוֹתָם לְפָנֵי הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא, וְאוֹתָם מְלִים מִמֶּשׁ עוֹמְדוֹת לְפָנָיו
וְאוֹמְרוֹת: אֲנִי פְּרֻשָׁה פְּלוּנִית שְׁהַשְׁלִימוּנִי
צַבּוּר פְּלוּנִי כֶּן וְכֶן.

כֵּן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפֶּסַח הַקְּדוֹשׁ
אִם הַשְׁתַּלְמָה כְּרָאוּי לָהּ, מַעְלִים אֵת אוֹתָן
מְלִים, וּמִתְעַטְרוֹת עַל הַפֶּסַח הַקְּדוֹשׁ,
וְאוֹתָהּ מְרַכְּבָה מְשַׁמֶּשֶׁת לְפָנָיו, כָּל מְרַכְּבָה
וּמְרַכְּבָה, הַפְּרֻשָׁה שֶׁל כָּל שַׁבַּת וְשַׁבַּת, וְכֵן
מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפֶּסַח הַקְּדוֹשׁ, וּבִקְוֵן הִיא
עוֹלָה לְהַתְיַחַד לְמַעְלָה לְמַעְלָה, וְהַכֵּל
נַעֲשֶׂה כָּלֵל אַחַד. מִשּׁוּם כֶּן, אֲשֶׁרִי חֲלָקוּ

מנוי המרכבות הקדושות על כל פֶּרֶשָה
ופֶּרֶשָה

בְּהֵיָא שְׁעָתָא, קָרָא לְיוֹפִיא"ל רַב
מְמַנָּא, וְלַחֲמִשֵּׁין וְתַלְתַּת רְתִיבִין
קַדִּישֵׁין דְּתַחֲתֵי יְדֵיהּ, דְּאִתְמַנּוּן בְּשִׁמּוּשָׁא
דְּאוּרִייתָא, וְכָל רְתִיבָא וְרְתִיבָא מְנִי
לִיהּ, לְהָא רְתִיבָא עַל פְּרֻשְׁתָּא פְּלַנְיָא,
דְּבִשְׁבַת פְּלוּנִי. וְרְתִיבָא פְּלוּנִי, עַל
פְּרֻשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּשַׁבַּת פְּלוּנִי. וְכָל חַד
וְחַד, מְשַׁמְשָׁא לְאוּרִייתָא, דְּהֵהוּא שַׁבַּת
דִּילִיהּ. וְאַסִּיר לֵן לְעֶרְבָא אֵלִין בְּאֵלִין,
וְלֹא לְאַעְלָא רְתִיבָא בְּרְתִיבָא דְחִבְרִיָּה,
אַפִּילוּ כַּמְלֵא נִימָא. וְאַפִּילוּ בְּחַד תִּיבָה,
אוּ אַפִּילוּ בְּאַת חַד, אֵלָא כָּל חַד וְחַד,
כְּמָה דְפָסִיק לֹון קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, וְכְמָה
דְּמְנִי לֹון בְּאִינוּן פְּרֻשֵׁין, כָּל חַד וְחַד עַל
מִטְרִיָּה.

המלים של הפֶּרֶשִׁיּוֹת עולות למעלה
וְעַל דָּא, כַּד מִתְעַטְרָא פְּרֻשְׁתָּא דָּא,
סְלָקוּן אִינוּן מְלִין דְּהֵהוּא פְּרֻשְׁתָּא,
דְּאִשְׁתְּלִים בְּצַבּוּרָא, וְנִטִּיל לֹון הֵהוּא
רְתִיבָא. דְּמְמַנָּא כְּהֵהוּא פְּרֻשְׁתָּא, וְסָלִיק
לֹון קַמִּי קְדָשָׁא בְּרִיד הוּא, וְאֵלִין מְלִין
מִמֶּשׁ, קְוִימִין קַמִּיהּ וְאַמְרִין, אֲנָא
פְּרֻשְׁתָּא פְּלַנְיָא, דְּאֲשְׁלִימוּ לִי צַבּוּרָא
פְּלוּנִי, חֲכִי וְחֲכִי.

כֵּן מִתְעַטְרוֹת בְּתוֹךְ הַפֶּסַח הַקְּדוֹשׁ
אִי אִשְׁתְּלִים כְּדָקָא חַזִּי לִיהּ, סְלָקִין אִינוּן
מְלִין, וּמִתְעַטְרִין עַל בּוֹרְסִיָּא קַדִּישָׁא,
וְהֵהוּא רְתִיבָא מְשַׁמְשָׁא קַמִּיהּ, כָּל
רְתִיבָא וְרְתִיבָא, פְּרֻשְׁתָּא דְכָל שַׁבַּתָּא
וְשַׁבַּתָּא, וְכִלְהוּ מִתְעַטְרִין בְּגוּ בּוֹרְסִיָּא
קַדִּישָׁא, וּבִהוּ אִיהִי סְלָקָא לְאַתִּיחְדָּא
לְעִילָא לְעִילָא, וְאַתְעַבִּיד כָּלָא כָּלָלָא

מי שמשלים פרשת כל שבת ושבת כראוי כמו שפסקו אותה למעלה.

קריאת התורה במנחה של שבת **פעמים** קוראים בספר תורה בשבת; במנחה, בשעה שהדין תלוי לעת ערב, צריכים להכליל שמאל בימין, שהרי תורה נתנה משני צדדים, שכתוב (דברים לג) מימינו אש דת למו, מימין ושמאל. משום כך לספר התורה במנחה די בעשרה פסוקים או יותר, אבל לא שלמות הפרשה, שהרי שלמות הפרשה אינה אלא בימין, והימין תלוי עד שעת המנחה, והרי פרשוה.

קריאת התורה בשני ובחמישי **בשני** בשבת ובחמישי בשבת, משום שיוצרות הדרגות למטה, שהם כלל התורה. ואם תאמר, הרי נביאים התפרשו למטה - אלא כך זה ודאי. אבל אלה שלמטה, כלם כלל של התורה, וכל אחד ואחד כולל כל אחד ואחד.

תשעת העולים **וסוד** הדבר - הדרגות העליונות הללו הן נקראות פרשה אחת, ואחר כך יוצאות מהן תשע דרגות שנאחזות כאחד, ומשום כך תשעה אנשים; שלשה במנחה בשבת, ושלשה ביום שני, ושלשה ביום חמישי. הרי תשעה.

ובספר של רב ייבא סבא, במנחה בשבת הרי התעוררות של שמאל, והנקדה התחתונה באותו צד השמאל מקבלת סוד התורה. אז

הדא. בגין כך, זכאה חולקיה מאן דאשלים פרשתא דכל שבתא ושבתא, כדקא יאות, כמה דאפסקו לעילא.

קריאת התורה במנחה של שבת **הרי** זמני קריגן בספר תורה בשבתא, במנחה, בשעתא דדינא תליא, לעידן ערב. צריכין לאכללא שמאלא בימינא, דהא אורייתא מתרין סטרין אתייהיבת, דכתיב, (דברים לג) מימינו אש דת למו, ומינא ושמאלא. בגין כך ספר תורה במנחה די בעשרה פסוקין, או יתיר, אבל לא שלימו דפרשתא, דהא שלימו דפרשתא לא הוי, אלא בימינא, ומינא תליא עד שעתא דמנחה, והא אוקמוה.

קריאת התורה בשני ובחמישי **בשני** בשבתא, ובחמישי בשבתא, בגין דקא נחתין דרגין לתתא, דאינון כללא דאורייתא. ואי תימא, הא נביאין מתפרשין לתתא. אלא הכי הוא ודאי, אבל הני דלתתא, כלהו כללא דאורייתא, וכל חד וחד כליל לכל חד וחד.

תשעת העולים **ורזא** דמלה, אליון דרגין עלאין, אינון אקרון פרשתא חדא, ולבתר נפקין מנייהו תשע דרגין, דאתאחדן כחדא, ובגין כך תשעה גוברין, תלת בשבתא במנחה, ותלת ביומא תניינא, ותלת ביומא חמשאה, הא תשעה.

ובספרא דרב ייבא סבא, במנחה בשבתא, הא אתער רזא דשמאלא, ונקודה תתאה, בההוא סטרא

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה נּוֹסַעַת מֵצֵד שְׂמָאל, וּמְשַׁלָּה אֲנֹו קוֹרְאִים.

שְׁהַרִי הִיא עוֹמְדַת בְּסוּד שֶׁל תְּשַׁע (סְפִירוֹת), וְקוֹרְאִים תְּשַׁעָה, וְהֵם שְׁשֵׁה שֶׁל חֵל וּשְׁלֹשֶׁה בְּשַׁעָה שֶׁהַשְּׂמָאל מֵתַעְוֹרֵר בְּשַׁבָּת, וְלֶהֱכַלִּיל הַכֹּל כְּאַחַד. וְהִיא מֵתַעְטְרַת בָּהֶם בְּשְׁלֹשֶׁה צְדָדִים, כְּמוֹ שְׁלֹשֶׁת הַצְּדָדִים הַעֲלִיּוֹנִים שֶׁהֵם כָּלֵל שֶׁל פְּרֻשַׁת הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ שֶׁל מִי שִׂזוּכָה לְכַבּוֹד הַשַּׁבָּת. אֲשֶׁרִי בְּשֵׁנֵי הָעוֹלָמוֹת, בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

דְּשִׂמָא לֹא, מִקְבֵּלָא רְזָא דְאוּרִיָתָא, כְּדִין בְּהֵיא שְׁעָתָא, נְטִילָא מִסְטְרָא דְשִׂמָא לֹא, וּמְדִילֵיה קְרִינָן.

דְּהָא אִיהִי קִיָּמָא כְּרְזָא דְתַשַּׁע, (נ"א סְפִירוֹת) וְקְרִינָן תַּשַּׁע, וְאִינוּן שִׁית דְּחוּל, וְתַלַּת בְּשַׁעָתָא דְאַתְעַר שְׂמָא לֹא כְּשַׁבְתָּא, וְלֹא תַפְלָלָא כְּלָא כְּחָדָא. וְאִיהִי מֵתַעְטְרָא בְּהוּ, בְּתַלַּת סְטְרִין, כְּגוּוֹנָא דְתַלַּת סְטְרִין עֲלָאִין, דְּאִינוּן כָּלֵלָא דְפְרֻשָׁתָא דְשַׁבְתָּא. זְכָאָה חוֹלְקִיה מְאֵן דְּזְכִי לִיקְרָא דְשַׁבְתָּא, זְכָאָה אִיהוּ כְּתְרִין עֲלָמִין, בְּעֲלָמָא דִין, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

סֵפֶר הַזֵּהוֹר הַקְּדוֹשׁ חֶק לְיִשְׂרָאֵל דֶּף הַיּוֹמִי
עִם לְשׁוֹן הַקּוֹדֶשׁ – מְנוּקָד מְפָסֵק וּמְחוּלָק לְקַטְעִים
מְסֻדָּר עַל הַפְּרָשִׁיּוֹת

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק ח'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיִּשְׁלַח - בְּהַעֲלוֹתָּהּ

תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת וְעֵנֶג שַׁבָּת

זֵהָר הַשַּׁבָּת

פָּרֵק ח'

- פא שְׁמַע יִשְׂרָאֵל
- פא תְּפִלוֹת הַשַּׁבָּת
- פב שְׂמֵחַת הָאֱמוּנָה
- פב סְעוּדוֹת שַׁבָּת
- פב חֲשִׁיבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת
- פג עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה
- פד קוֹל הַרְשָׁב"י

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פָּרְקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פָּרְקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פָּרְקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

כָּתָר יִתְּנוּ (חלק ג' ומ"ב, א' ר"מ)

וּתְנֵאֵינּוּ וְאִמְרֵאֵינּוּ, כָּל מוֹסְפֵינּוּ דְשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסְפֵי דְאִמְרֵינּוּ בֵּיהּ כָּתָר, מִהֲכָא אֲשַׁתְּמוּדְעִין. וְכָל צְלוֹתֵינּוּ דְיִשְׂרָאֵל, רִיחָא דְלֵהוֹן, כְּרִיחָא (שיר השירים ג) דְּמוֹר וּלְבוֹנָה וְכָל אֲבָקָת רוֹכֵל, בְּשָׂאֵר יוֹמֵין. אֲבָל בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, חֲשִׁיב עֲלֵיהּ מִכָּל מֵינֵי בְּשָׂמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל (תקוני זהר ל"ה, א)

וְכַד בַּר נֶשׁ מְצִלִי, צָרִיךְ בְּקַדְמֵיחָא לְנַחְתָּא קוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהוּ יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְלִיָּה אִמְרֵין שְׁמַע יִשְׂרָאֵל, בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיָּמִין טָבִין, בְּגִין דְּיוֹמִין דְּחוּל תְּרַעָא דְהִיכְלָא פְּנִימָאָה אִיְהִי סְתִימָא, הָדָא הוּא דְכָתִיב (יחזקאל מו א) כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהִים שְׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדְּיִם יְהִי־הָ סָגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְאִמְרֵין בְּגִין דְּמַטְטְרוֹן שְׁלִיט עֲלֵיהוּ, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת דְּיִתִּי בְּעֵלְהָ יִפְתַּח, וְכֹן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּבְגִין דָּא, כַּד נַחֲתֵי בַר נֶשׁ יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צָרִיךְ לְנַחְתָּא לִיָּה בְּאֲדֹנָי, דְּאִיהוּ כְּפּוֹמִיָּה, וּבְגִין דָּא אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

תפלות השבת

דְּתַלְת צְלוֹתֵין אֵינוֹן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵאָה צְלוֹתָא דְּמוֹסְפֵי, צְלוֹתָא דְּעַרְבִית אַתָּה קְדִשְׁתָּ, וְדָא שְׂכִינְתָּא תְּתָאָה, דְּאִיְהִי מִסְטָרָא דְּשְׂמָאֲלָא, דְּתַמְן לִיוָּאֵי, דְּאִתְמַר בְּהוֹן וְקִדְשָׁתָּ אֵת הַלְוִיִּם, צְלוֹתָא דְּשַׁחֲרִית יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמַתְנַת חֲלָקוּ, וְדָא נִשְׁמַת כָּל חַי, דְּאִיְהִי אִימָא עֲלָאָה, עֲלָה אַתְמַר (תהלים סו יז) אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתֵינִי, אִל תִּקְרִי אִם אֲלָא אִם, דְּעֵלְהָ

כָּתָר יִתְּנוּ

וּתְנֵאֵינּוּ וְאִמְרֵאֵינּוּ, כָּל מוֹסְפֵים שְׁל שַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, כָּל מוֹסְפֵי שְׂאִוְמָרִים בּוֹ כָּתָר - מְכָאן נּוֹדְעִים. וְכָל תְּפִלוֹת שְׁל יִשְׂרָאֵל, רִיחֹן כְּרִיחַ שְׁל (שיר השירים ג) מוֹר וּלְבוֹנָה וְכָל אֲבָקָת רוֹכֵל, בְּשָׂאֵר יָמִים. אֲבָל בְּשַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים חֲשׁוּב עֲלֵיו מֵינֵי בְּשָׂמִים.

שְׁמַע יִשְׂרָאֵל

וּבְשָׂאֲדָם מִתְּפַלֵּל, צָרִיךְ בְּהַתְּחֵלָּה לְהוֹרִיד אֵת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא יְהו"ה, בְּקִרְיַת שְׁמַע, וְאִין אִוְמָרִים שְׁמַע יִשְׂרָאֵל בְּכָל שַׁבְּתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, מִשּׁוּם שְׂבִימִים שְׁל חַל, שְׁעַר הַהִיכָל הַפְּנִימִי הוּא סְתוּם. זְהוּ שְׂכַתוּב כֹּה אָמַר אֲדֹנָי אֱלֹהֵינוּ שְׁעַר הַחֲצֵר הַפְּנִימִית הַפְּנֵה קִדְּיִם יְהִי־הָ סָגוּר שֵׁשֶׁת יָמֵי הַמַּעֲשֶׂה, וְלָמָּה? מִשּׁוּם שְׁמַטְטְרוֹן שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם, וּבְיוֹם הַשַּׁבָּת שְׂבִיבָא בְּעֵלְהָ יִפְתַּח, וְכֹן בְּיוֹם הַחֲדָשׁ יִפְתַּח, וּמִשּׁוּם זֶה, כְּשִׁמוּרִיד אָדָם יְהו"ה בְּקִרְיַת שְׁמַע, צָרִיךְ לְהוֹרִיד אוֹתוֹ בְּאֲדֹנָי, שֶׁהוּא בְּפִיו, וּמִשּׁוּם זֶה אֲדֹנָי שְׁפָתַי תִּפְתַּח וּפִי יִגִּיד תְּהִלָּתְךָ.

תפלות השבת

שְׁשִׁלְשׁ תְּפִלוֹת הֵן בְּשַׁבָּת, וּרְבִיעֵית תְּפִלַּת מוֹסְפֵי, תְּפִלַּת עַרְבִית אַתָּה קְדִשְׁתָּ, וְזוֹ שְׂכִינָה תַּחְתּוֹנָה שְׁהִיא מִצַּד הַשְּׂמָאל, שְׁשִׁם הַלְוִיִּם, שְׂנַאֲמַר בְּהֶם וְקִדְשָׁתָּ אֵת הַלְוִיִּם. תְּפִלַּת שַׁחֲרִית, יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמַתְנַת חֲלָקוּ, וְזֶה נִשְׁמַת כָּל חַי, שֶׁהִיא הָאֵם הַעֲלִיּוֹנָה, עֲלֵיהָ נֶאֱמַר אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין שַׁפְּתֵינִי, אִל תִּקְרִי אִם אֲלָא אִם, שְׁעֲלֵיהָ נֶאֱמַר וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא, בְּמָקוֹם שֵׁישׁ כ"ב אוֹתִיּוֹת שְׁל הַתּוֹרָה,

שׁוֹכְבֵת שָׁם. אֲשֶׁרִי הוּא הַפָּה שֶׁהַתּוֹרָה שָׁל אוֹתָהּ שְׁעָה שׁוֹכְבֵת שָׁם.

שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה

הַתְּפִלָּה הַשְּׁלִישִׁית, אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זֶה יְהו"ה הַעֲמוּד הַאֲמֻצְעִי שְׁאוּחַז בְּשִׁנְיָהּ, וְהוּ נְשָׁמָה יִתְרָה וְרוּחַ יִתְרָה וְנֶפֶשׁ יִתְרָה. נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּעֶרְבֵי שַׁבָּת - אַתָּה קֹדֶשׁ שֶׁתָּה. נְשָׁמָה יִתְרָה - נְשָׁמַת כָּל חַי, שְׁנֹאֲמַר בְּהַ יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ. רוּחַ יִתְרָה - אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד. אֲשֶׁרִי הוּא מִי שְׁפּוֹתַח אֵת פִּי בְּשִׁלְשׁ תְּפִלוֹת לְקַבֵּל אוֹתָם בְּשַׁבָּת. תְּפִלַּת מוֹסֵף זֶה צְדִיק, שְׁכּוֹלֵל אֵת כָּל הַתְּפִלוֹת, וּבּוֹ אוֹמְרִים בְּתְּפִלַּת מוֹסֵף כְּתֵר יִתְנוּ לָךְ יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ, וְהַכְּתֵר הוּא כְּתֵר עֲלִיוֹן, יְהו"ה אֱלֹהֵינוּ - אָבָא וְאִמָּא, וְקְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ - שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת, יְהו"ה צְבָאוֹת - בְּרִית מִיֶּלֶה וּשְׁתֵּי יָרְכִים שָׁל אִמָּת, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ זֶה שְׁכִינָה.

סְעוּדוֹת שַׁבָּת

וְעַל כֵּן נִתְּוֹסְפָה נְשָׁמָה שָׁל שְׁמַחָה בְּשַׁבָּת. וְצָרִיף הָאָדָם לְשִׁמוּחַ בְּשִׁלְשׁ סְעוּדוֹת שָׁל שַׁבָּת, שְׁהָרִי כָּל הָאֲמוּנָה, וְכָל כְּלָלוֹת הָאֲמוּנָה, בּוֹ נִמְצָא, וְצָרִיף הָאָדָם לְעִרוּף הַשּׁוֹלְחָן, וְלֹאֲכּוֹל שְׁלֹשׁ סְעוּדוֹת שָׁל הָאֲמוּנָה, וְלְשִׁמוּחַ בָּהֶם.

חִשְׁבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, מֵעִיר עָלִי לְכָל אֵלּוּ שְׁכָאן שְׁהָרִי מִיָּמַי לֹא בִּיטְלָתִי אֵלּוּ הַשְּׁלֹשׁ סְעוּדוֹת, וּבְזַכּוּתָם לֹא הוּצַרְכְּתִי לְתַעֲנִית בְּשַׁבָּת, וְאִפְלוּ בְּיָמַי אַחֲרֵים לֹא הוּצַרְכְּתִי

אֶתְמַר (בְּרֵאשִׁית כח יא) וַיִּשְׁכַּב בְּמָקוֹם הַהוּא, בְּאֶתֶר דִּישׁ כ"ב אֶתוֹן דְּאוּרִייתָא שְׁכִיבַת תַּמָּן, זַכָּאָה אִיהִי פּוּמָא, דְּאוּרִייתָא דִּהִיא שְׁעָתָא שְׁכִיבַת תַּמָּן.

שְׁמַחַת הָאֲמוּנָה

צְלוֹתָא תְּלִיתָאָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, דָּא יְהו"ה עֲמוּדָא דְּאֲמֻצְעִיתָא דְּאֶחָד בְּתְּרוּיָהּ, וְאִינוּן נְשָׁמָה יִתְרָה וְרוּחַ יִתְרָה וְנֶפֶשׁ יִתְרָה, נֶפֶשׁ יִתְרָה בְּעֶרְבֵי שַׁבָּת, אַתָּה קֹדֶשׁ שֶׁתָּה. נְשָׁמָה יִתְרָה נְשָׁמַת כָּל חַי, דְּאֶתְמַר בְּהַ יִשְׁמַח מִשָּׁה בְּמִתְנַת חֶלְקוֹ, רוּחַ יִתְרָה אַתָּה אֶחָד וְשִׁמְךָ אֶחָד, זַכָּאָה אִיהוּ מָאן דְּאֶתְפַּתַּח פּוּמוּי בְּתִלַּת צְלוֹתֵינוּ, לְקַבֵּלָא לּוֹן בְּשַׁבָּת, תְּפִלַּת מוֹסֵף דָּא צְדִיק, דְּכִלִּיל כְּלָהוּ צְלוֹתֵינוּ, וּבִיהַ אֲמַרִין בְּצְלוֹתָא דְּמוֹסֵף כְּתֵר יִתְנוּ לָךְ יְיָ אֱלֹהֵינוּ וְכְתֵר אִיהוּ כְּתֵר עֲלִיוֹן, יְיָ אֱלֹהֵינוּ אָבָא וְאִמָּא, קְדוּשׁ קְדוּשׁ קְדוּשׁ תְּלַת אַבְהוֹן, יְיָ צְבָאוֹת בְּרִית מִיֶּלֶה וְתִרִין יָרְכִי קְשׁוּמָא, מְלֵא כָּל הָאָרֶץ כְּבוֹדוֹ דָּא שְׁכִינָתָא.

סְעוּדוֹת שַׁבָּת (חֶלֶק ג' רפ"ח, ב)

וְעַל דָּא אֶתְוֹסֵף נְשָׁמָתָא דְּחֵדוּ בְּשַׁבָּתָא. וּבְעֵי בְּרַ נֶשׁ לְמַחְדֵּי בְּתִלַּת סְעוּדָתִי דְּשַׁבָּתָא, דְּהָא כָּל מְהִימְנוּתָא, וְכָל כְּלָלָא דְּמְהִימְנוּתָא, בִּיהַ אֲשַׁתְּכַח, וּבְעֵי בְּרַ נֶשׁ לְסַדְרָא פְּתוּרָא, וְלִמְיַכַּל תְּלַת סְעוּדָתִי דְּמְהִימְנוּתָא, וְלִמַּחְדֵּי כְּהוּ.

חִשְׁבוֹת שְׁלֹשֶׁת סְעוּדוֹת שַׁבָּת

אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, אֶסְהַדְנָא עָלִי לְכָל אֵלּוּן דְּהָכָא, דְּהָא מִן יוּמָאֵי לֹא כְּטִילְנָא אֵלּוּן תְּלַת סְעוּדָתִי, וּבְגִינְהוֹן לֹא אֲצַטְרִיכְנָא לְתַעֲנִיתָא בְּשַׁבָּתָא.

כל שפן בשבת. שמי שזוכה בהם זוכה לאמונה שלמה. סעודה אחת של המלכה. וסעודה אחת של העתיק הקדוש סתום מכל הסתומים. ובאותו עולם יזכה בהם לאלו. הרצון הזה פאשר מתגלה כל הדינים נכנעים משלשלאותיהם.

ואפילו כיומי אחריו לא אצטריכנא, כל שפן בשבתא. דמאן דזכי בהו, זכי למיהמנותא שלימתא. חר, סעודתא דמטרוניתא. וחד, סעודתא דמלכא קדישא. וחד, סעודתא דעתיקא קדישא, סתימא דכל סתימין. ובההוא עלמא יזכי בהו לאלין. האי רצון בד אתגלייא, כל דינין אתכפין משולשליהון.

המשך "ערכה של שנה" מעמוד סח

הגה"ק רבי אליעזר פאפו זי"ע בפלא יועץ (ערוך חדושי) כתב: רק שיעמל בכל כוחו לחדש חדושי תורה דהינו להקשות ולתרוץ בתנ"ך ובש"ס, או לפרש פרושים בפרד"ס על תנ"ך וש"ס. ואחר כך כתב: וגם לימוד ספר הזהר הקדוש אף באין מבין חשוב לו פאלו חדש חדושים, עכ"ל. הראת לדעת דהלומד זהר הקדוש, יוצא ידי חובת חדושי תורה גם בכל הפרד"ס, וזהו בודאי חדושים אמתיים ותורה לשמה, ובהר הקדוש בהקדמה" (דף ד' ע"ב ודף ה' ע"א) כתב, דכמה צריך לזהר שיהא תורתו תורת אמת, ועתה על ידי הלימוד הנפלא בזהר הקדוש, ששעה שנה שנה, כדברי ה"פסא מלך", ובשבת עולה לערך אלה שנה, כדברי הבן איש חי זי"ע, ובשמה

לקטלא בני נשא. ועל דא (משלי ז) "כי רבים חללים הפילה", מאן הפילה, דא ההיא חטאה' דקטלית בני נשא. מאן גרים דא, תלמיד חכם דלא מטי להוראה ומורה, רחמנא לשזבן. - [באור: ועל זה כתוב (ישעיה ה): "הוי משכי העון בחבלי השוא". העון זה הזכר. "וכעבות העגלה חטאה", מי החטאה? זו הנקבה שנקראת חטאה. הוא מושך את אותו שנקרא עון באותם חבלי השוא. ואחר כך כעבות העגלה חטאה, את אותה הנקבה שנקראת חטאה, ששם התגברה להיות טסה להרג בני אדם. ועל זה (משלי ז): "כי רבים חללים הפילה". מי הפילה? זו אותה החטאה שהורגת בני אדם. מי גרם את זה? תלמיד החכם שלא הגיע להוראה ומורה. הרחמן יצילנו].

ה. כתוב בהקדמת הזהר (דף ד' ע"ב, ודף ה' ע"א): בראשית. רבי שמעון פתח (ישעיה נא) "ואשים דברי בפיר". כמה אית ליה לבר נש לאשתדלא באורייתא וממא וליקלא, בגין דקדשא ברין הוא ציית לקלהון דאנון דמתעסקי באורייתא, ובכל מלה דאתחדש באורייתא על דא דהוא דאשתדל באורייתא, עביד רקיעא חדא. - [באור: בראשית. רבי שמעון פתח, (ישעיה נא): "ואשים דברי בפיר". כמה יש לאדם להשתדל בתורה יומם ולילה, משום שהקדוש ברוך הוא מקשיב לקולות אותם שמתעסקים בתורה. ובכל דבר שמתחדש בתורה על ידי אותו שמשתדל בתורה, עושה רקיע אחד] (ועו שם באורך).

אמר רבי שמעון לחבריא, במטותא מנייכו דלא תפקון מפומיכו מלה דאורייתא דלא ידעתון ולא שמעתון מאילנא רבבא כדקא יאות, בגין דלא תהווין גרמין ליהוא חטאה לקטלא

(ובהמשך) ועל דא כתיב (ישעיה ה) "הוי מושכי העון בחבלי השוא". 'העון' דא דכורא. "וכעבות העגלה חטאה". מאן חטאה', דא נוקבא דאקרי חטאה. איהו משיד ההוא דאקרי עון באנון 'חבלי השוא'. ולבתר "כעבות העגלה חטאה", להיא נוקבא דאקרי חטאה', דתמן אתתקפת למחוי טס

למליון שנה, כדברי האורחות צדיקים, ובסורים כפול מאה, כדאיתא באבות דרבי נתן (פרק ג' משנה ו'), לפי שטוב לו לאדם דבר אחד בצער ממאה בריוחי, וגם צער כבישת היצר נחשב ליסורים, [ככתוב בספרים הקדושים] ואיתא בילקוט שמעוני (קהלת פרק ב - רמז תתקסח): אמר רבי חנינא בר פפא תורה שלמדתי באף נתקיימה לי. בואו וראו: שעה אחת לימוד זהר הקדוש בשבת קודש, שנה מאה מליון שנה תורה, ועוד, נחשב כמו שמחדשים חדושים בתורה, ובכך כל אחד ימצא תיקון ונחת לנשמתו.

בנו בעונותינו הרבים וסר מרע משתולל על הבריות, (פרש רש"י בסנהדרין צ"ז ע"א ע"ב כל העולם אומרין עליו שוטה הוא, היינו משתולל לשון שטות), ונראי ה' ומאסו אצל כמה סוגי אנשים. ויש אנשים אשר בשביל לעשות את בניהם יהודים קשרים כדת התורה, מקבלים עליהם להיות חיי עני ודוחק כל ימיהם, ומשאריה עמלם יפרישו שכר למלמדים ומורים שיחזקו בניהם בתורת ה'. ואינם מהגרים ממקומם למרות עוונם ודוחקים למקומות הרחוקים שהפרנסה מצויה יותר בשביל חנוך בניהם לתורה ונראה, בודאי נוכל לומר דנחשב זה תשובה לה' בכל לב ונפש.

אכלוסין דבר נש למגנא. פתחו כלהון ואמרו, רחמנא לשזבן, ורחמנא לשזבן. - [באור: אמר רבי שמעון לחברים, בבקשה מכם שלא תוציאו מפיהם דבר תורה שלא ידעתם ולא שמעתם מעץ גדול כראוי, כדי שלא תהיו גורמים לאותה החטאה להרג המוני בני אדם לחנם. פתחו כלם ואמרו, הרחמן יצילנו, הרחמן יצילנו].

ו. כתב החפץ חיים בספר "צפית לישועה" (פרק א'): וידוע דאיתא באבות דרבי נתן דפעם אחת בצער שקול ממאה פעמים שלא בצער, ועבודת השם יתברך כעת היא טהורה ונקיה שאין בה מטרה לכבוד או שאר פניות, כי אדרבא נתקיים

המשך בעמוד צ

קול הרשב"י
שיעור בזוהר היומי
0722-990055

ניתן לשמוע שיעורים של הזוהר הקדוש בלשון הקודש בלשון קלה ונעימה.

ב-20 דקות בלבד ביום-
ניתן לסיים כל ספר הזוהר בתוך 3 שנים!.

השיעורים נמסרים על ידי הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א

בשיתוף עם "מפעל הזוהר העולמי" מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר מהאלמין שליט"א.

ניתן גם להשיג דיסקים לשמיעה
טלפון: 0544577956 / 0548-436784

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק ט'

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיֵּשֶׁב - שְׁלַח

שְׁלַחַן הַשֵּׁבֶת

וּבִרְכַת הַמִּלֻּאִים

פֶּרֶק ט'

- פז שְׂכַר הַצְדָּקָה
- פז שְׁלַחַן שֶׁבֶת
- פח הַשְּׂגָחָה עַל שׁוּמְרֵי וּמַעֲנֵי שֶׁבֶת כְּרָאִי
- פח נֶהָר דִּינֹר
- פח בְּרַכַּת הַשְּׁלַחַן
- פט עוֹנָשׁוֹ שֶׁל שְׁלַחַן שְׁאִינוֹ כְּרָאִי
- פט שְׂכַר מַעֲנֵי הַשֶּׁבֶת
- צ עֵרְכָה שֶׁל שְׁעָה

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

שכר הצדקה (חלק ג רמ"ה, ב ר"מ)

חמישאה, אוקמוה מארי מתניתין, דצריך להאריך על פתוריה, בגין עניי. ורזא דמלה, בגין דצדקה ואריך יומיו, דלא יתקצרון. כגוונא דאורייתא איהו אריכות יומין, בתרין עלמין, בעלמא דין ובעלמא דאתי לנשמתא. אוף הכי צדקה, איהי אריכות יומין לגופא, בתרין עלמין, הדא הוא דכתיב, (דברים ז) כי הוא חייך וארך ימך. כי הוא חייך בעולם הזה וארך ימך בעולם הבא. דעלמא דאתי לגופא לתחתית המתים, דלכתר דניקום לא ימות. וכגוונא דעלמא דאתי יהא קיים, הכי עלמא דין יהא קיים.

שלחן שבת (תקוני זהר פ"ד, א)

ושבת צריך לתקנא ביה פתורא בארבע רגלין, כגוונא דפתורא דלעילא דאתמר ביה (יחזקאל מא כב) זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועלה אתמר (תהלים כג ה) תערוך לפני שלחן, פתורא דקודשא בריך הוא דא שכינתא, איהי מסטרא דצפון דאיהו גבורה, וכגין דא תקינו מארי מתניתין שלחן בצפון, ונר דליק לימינא כגוונא דלעילא, דאתמר ביה מגורה בדרום, מטא באמצעיתא מסטרא דעמודא דאמצעיתא.

(ח"ב רנ"ב, ב)

אי זכי, נפקא האי צלותא, ומתגלגלא האי שאלתא, ונפקן עמה תריסר ממנן, וכל חד וחד תבעין מעם ההוא רוחא, קיומא בהאי שאלתא, ואתקיימא בהו.

שכר הצדקה

חמישי - פרושוהו בעלי המשנה, שצריך להאריך על השלחן בגלל עניים. וסוד הדבר - בגלל הצדקה ואריך ימיו, שלא יתקצרו. כמו התורה שהיא אריכות ימים בשני עולמות, בעולם הזה ובעולם הבא לנשמות - אף כך הצדקה היא אריכות ימים לגוף בשני עולמות. זהו שכתוב (דברים ז) כי הוא חייך וארך ימך. כי הוא חייך - בעולם הזה. וארך ימך - בעולם הבא. שעולם הבא לגוף לתחתית המתים, שאחר שיקום לא ימות. וכמו שהעולם הבא יהיה עומד, כך העולם הזה יהיה עומד.

שלחן שבת

ובשבת צריך לתקן שלחן עם ארבע רגלים, כמו השלחן שלמעלה, שנאמר בו זה השלחן אשר לפני יהו"ה, ועליה נאמר תערוך לפני שלחן, שלחנו של הקדוש ברוך הוא זו השכינה, היא מצד הצפון שהוא גבורה, ומשום זה תקנו בעלי המשנה שלחן בצפון, ונר דולק לימין כמו שלמעלה, שנאמר בו מגורה בדרום, מטא באמצע מצד העמוד האמצעי.

אם זוכה - יוצאת התפלה הזו, ומתגלגלת הבקשה הזו, ויוצאים עמה שנים עשר ממנים, וכל אחד ואחד תובעים מעם אותה הרוח קיום בבקשה הזו, ומתקיימת בהם.

הַשְּׁגָחָה עַל שׁוֹמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבַּת כְּרָאוּי
תַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת אַרְבַּעַת שְׁרָפִים לוֹהֲטִים:
 שְׂרָפָא"ל, בְּרָקִיא"ל, קְרִישִׁיא"ל, קְדוּמִיא"ה.
 וְאַרְבַּעַת הַלְלוּ שֶׁתַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת עוֹמְדִים
 לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם. אֵלֹהֵי הָאַרְבַּעַת
 עוֹמְדִים לְאַרְבַּעַת צְדָדֵי הָעוֹלָם, וְהֵם
 מְמַנִּים לְהַשְׁגִּיחַ בְּכָל אוֹתָם שְׁשׁוֹמְרֵי אֵת
 יוֹם הַשַּׁבָּת וּמַעֲנֵגֵי אֵת הַשַּׁבָּת כְּרָאוּי.

מֵהָאַרְבַּעַת הַלְלוּ, כְּשֶׁנוֹסְעִים, יוֹצְאִים שְׂבִיבֵי
 אֵשׁ, וְזֶמֶר שְׂבִיבִים הַלְלוּ נַעֲשִׂים שְׂבָעִים
 וּשְׁנַיִם גְּלָגְלִים לוֹהֲטִים בָּאֵשׁ. מִכָּאן נַעֲשֶׂה
 נְהַר דִּינּוּר. אֶלֶף אֶלְפִים יִשְׁמְשׁוּ אֵת אוֹתוֹ
 הַנְּהַר. כָּל אוֹתָם שְׁמַעֲנֵגִים שַׁבַּת, אַרְבַּעַת
 הַמְּמַנִּים הַלְלוּ מִשְׁגִּיחִים בְּכָל אוֹתָם
 שְׁמַעֲנֵגִים אֵת הַשַּׁבָּת, וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת עוֹמְדַת
 עֲלֵיהֶם, וְנוֹסְעִים בְּשִׁבְלָה תַּחְתֶּיהָ.

נְהַר דִּינּוּר

בְּכָל יוֹם זֶרֶם אוֹתוֹ נְהַר דִּינּוּר וְשׁוֹרֵף
 כְּמֵה רֹחוֹת וְכֵמֵה שְׁלִיטִים. וְכִשְׁנֹכְנֶסֶת
שַׁבַּת, יוֹצֵא כְרוֹז, וְשׁוֹכֵף אוֹתוֹ נְהַר דִּינּוּר,
וְהַסְּעֲרוֹת וְהַזִּיקִים וְהַשְּׂבִיבִים שׁוֹכְכִים.
 וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת הוֹלֶכֶת וְעוֹלָה עַל אַרְבַּעַת
 הַשְּׂרָפִים הַלְלוּ שְׁאֲמַרְנוּ, וְנִכְנָסֶת לְתוֹךְ
 אֲמַצֵּעַ הַהִיכָל הַזֶּה לְאוֹתוֹ מְקוֹם שְׁנֹקְרָא
 עֲנֵג.

בְּרַכַּת הַשְּׁלַחן

מִשׁוֹם שֶׁבְּמִקּוֹם הַזֶּה, כְּשֶׁנִּכְנָסֶת שַׁבַּת,
מִסֵּת דְרִירִים שֶׁם כָּל שְׁלַחְנוֹת בְּנֵי הָעוֹלָם,
 שְׁנֹקְרָאִים בְּנֵי הַיִּכָּל הַמְּלֹךְ. וְאֶלֶף אֶלְפִים
 וְרִבּוֹא רַבּוֹת עוֹמְדִים עַל אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת.
 וְהַחֲתִיָּה הַעֲלִיּוֹנָה הַזֹּאת עַל אַרְבַּעַת הַשְּׂרָפִים
 הַלְלוּ, וְנִכְנָסֶת לְאוֹתוֹ מְקוֹם, וְרוֹאֶה שֶׁם אֵת
 כָּל אוֹתָם הַשְּׁלַחְנוֹת (וְכָל אוֹתָם שְׁנוּמְדִים עֲלֵיהֶם),

הַשְּׁגָחָה עַל שׁוֹמְרֵי וּמַעֲנֵגֵי שַׁבַּת כְּרָאוּי
תַּחַת הַחֲתִיָּה הַזֹּאת אַרְבַּעַת שְׂרָפִין
 מְלַהֲטִין, שְׂרָפָא"ל, בְּרָקִיא"ל,
 קְרִישִׁיא"ל קְדוּמִיא"ה. וְאֵלֵין אַרְבַּעַת תַּחֲתֵי
 הַחֲתִיָּה קְיִימִין לְאַרְבַּעַת סְטְרֵי עֲלָמָא,
 אֵלֵין אַרְבַּעַת קְיִימֵי לְאַרְבַּעַת סְטְרֵי עֲלָמָא,
 וְאֵינוּן מְמַנֵּן לְאַשְׁנַחָא בְּכָל אֵינוּן דְּנִטְרֵי
 יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא, וּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא כְּרָקָא
 יְאוּת.

מֵאֵלֵין אַרְבַּעַת כַּד נִטְלִי, נִפְקִי שְׂבִיבִין
 דְּאֵשָׁא, וּמֵאֵלֵין שְׂבִיבִין
 אֲתַעֲבִידוּ שְׂבָעִין וְתִרִין גְּלָגְלִין, מְלַהֲטִין
 בְּאֵשָׁא. מִהֲכָא אֲתַעֲבִיד נְהַר דִּינּוּר. אֶלֶף
 אֶלְפִין יִשְׁמְשׁוּנִיָּה לְהֵוֹא נְהַרָא. כָּל אֵינוּן
 דְּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא, אֵלֵין אַרְבַּעַת מְמַנֵּן מִשְׁגָּחָן
 בְּכָל אֵינוּן דְּמַעֲנֵגֵי שַׁבְּתָא, וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת
 קְיִימָא עֲלֵיהֶוּ, וְנִטְלִי בְּגִינָה תַּחֲתֵיהָ.

נְהַר דִּינּוּר

בְּכָל יוֹמָא וְיוֹמָא, נְגִיד הֵוֹא נְהַר דִּינּוּר,
 וְאוֹקִיד לְכַמְהָ רֹחוּין, וְלְכַמְהָ
 שְׁלִיטִין. וְכַד עֵייל שַׁבְּתָא, כְּרוֹזָא נִפְקָא,
 וְשִׁכִּיד הֵוֹא נְהַר דִּינּוּר, וְזַעֲפִין וְזִיקִין
 וְשְׂבִיבִין אֲשַׁתְּכַבּוּ. וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת אֵזְלָא
 וְסִלְקָא עַל אַרְבַּעַת אֵלֵין שְׂרָפִים דְּקִאֲמַרְן.
 וְעַל גּוֹ אֲמַצְעִיתָא דְּהִיכְלָא דָא, בְּהֵוֹא
 אֲתַר דְּאִקְרִי עֲנֵג.

בְּרַכַּת הַשְּׁלַחן

בְּגִין דְּבַהֲאֵי אֲתַר, כַּד עֵייל שַׁבְּתָא,
מִתְּסַדְרָאן תַּמְן כָּל פְּתוּרֵי דְּבְנֵי
עֲלָמָא, דְּאִקְרוּ בְנֵי הַיִּכָּלָא דְּמִלְכָא, וְאֶלֶף
אֶלְפִין, וְרִבּוּ רַבּוּן מְמַנֵּן, קְיִימֵי עַל אֵינוּן
פְּתוּרֵי. וְהַחֲתִיָּה הַזֹּאת עֲלָאָה עַל אֵלֵין
אַרְבַּעַת שְׂרָפִים, וְעַל בְּהֵוֹא אֲתַר,
וְהִמָּא כָל אֵינוּן פְּתוּרֵי, (וְכָל אֵינוּן דְּמִיִּמָּא עֲלֵיהֶוּ)

ומשגיחה בכל שלחן ושלחן, ואיך מענגים את כל שלחן ושלחן, ועומדת ומברכת את אותו השלחן. וכך אותם אלה אלפים רבבות, כלם פותחים ואומרים אמן.

ומה הברכה שמברך על השלחן הזה שנערה ונענג כראוי? (ישעיה נח) **אָ אַתְּעַנְג אַ עַל ה' וְגו' כִּי פִי ה' דַּבֵּר.** וכֵּלָם אֹמְרִים: אַז תִּקְרָא וְה' יַעֲנֶה וְגו'. רוח העליונה שנקראת זכו"ת אל, כשאותו השלחן מתענג בכל הסעודות, בסעודה האחרונה השלישית מסיים ואומר על כל אותם הראשונים, ואומר: אַז יִבְקַע כֶּשֶׁחַר אֹרֶךְ וְגו', כבוד ה' יאספך. כל אותם שבעים אורות אחרים בכל הצדדים פותחים ואומרים: (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי בֵן יְבוֹרֵךְ גָּבַר יֵרָא ה'.

עונשו של שלחן שאינו כראוי **וּכְשִׁי שֶׁלַחַן הָאָדָם** אינו עומד באותו מקום בעריכת הענג כראוי, אַז הַחִיָּה הַזֹּה, וְאוֹתָן אַרְבַּע שְׂתַחֲתִיָּה, וְכָל אוֹתָם אֶלֶף אֶלְפִים וְרַבּוּא רַבּוּת, כֵּלָם דּוֹחִים אוֹתוֹ הַחוּצָה לְאוֹתוֹ צַד הָאָחַר, וְכִמְהָ שׁוֹמְרֵי הַחֻקִּים, כֵּלָם נוֹטְלִים אוֹתוֹ וּמְכַנְּסִים אוֹתוֹ לְאוֹתוֹ מְקוֹם, שֶׁהוּא בְּהַפֵּךְ מִזֶּה, וְנִקְרָא נִגְע. וְכִשְׂמֻכְנִיסִים אוֹתוֹ לְשֵׁם, (פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים) (שם קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָהּ וַתְּבֹאֶהּ וְלֹא חִפֵּץ בְּבִרְכָּהּ וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. וַיִּקְשׁ נֹשֶׁה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אַל יְהִי לוֹ מִשֶּׁךְ חֶסֶד וְגו'. הִרְחַמְנָא יִצְיִלְנוּ.

שכר מענגי השבת **מְשׁוּם** שֶׁעָנַג שֶׁבֶת, וְאַמּוֹנַת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (זה אלו אותם שלחנות של ענג שבת ומועדים וחסים, כלם שמחה של הקדוש ברוך הוא, ומשום כך) הוּא.

ואשגח בכל פתורא ופתורא, והיד מענג ליה לכל פתורא ופתורא, וקיימא ובריך ליה להווא פתורא. וכל אינון אלה אלפין, ורבוא רבבן, בלהו פתחי ואמרי אמן.

ומה ברכה היא דבריך על האי פתורא דמתסדר ואתענגא כדקא יאות. (ישעיה נח) **אָז תִּתְעַנֵּג עַל יי' וְגו' כִּי פִי יי' דַּבֵּר.** וכֵּלָהוּ אֹמְרֵי, (ישעיה נח) אַז תִּקְרָא וְיי' יַעֲנֶה וְגו'. רוחא עלאה דאקרי זכו"ת אל, כד הווא פתורא אתענג בכלהו סעודתי, בסעודתא בתראה תליתאה מסיים ואמר, על כל אינון קדמאי, ואמר (ישעיה נח) אַז יִבְקַע כֶּשֶׁחַר אֹרֶךְ וְגו', כבוד יי' יאספך. כל אינון שבעיני נהורין אחרין בכל סטרין, פתחי ואמרי, (תהלים קכח) הִנֵּה כִּי בֵן יְבוֹרֵךְ גָּבַר יֵרָא יי'.

עונשו של שלחן שאינו כראוי **וְכַד פְּתוּרָא דְכַר נִשׁ לֹא קִיַּמָּא כֵּהוּא** אַתְר בְּסְדוּרָא דְעִנְיָנָא כְּדָקָא יֹאֲוֹת, כְּדִין הַאי חִוְתָּא, וְאִינוּן אַרְבַּע דְּתַחֲוֹתָהּ, וְכָל אִינוּן אֶלֶף אֶלְפִין וְרַבּוּ רַבּבָן, בְּלָהוּ דְחִיָּין לִיָּה לְכַר, לְהֵוּא סְטָרָא אַחְרָא, וְכִמְהָ גְרַדִּינֵי נִימוּסִין, בְּלָהוּ נְטִילֵי לִיָּה וְעִיילֵי לִיָּה לְהֵוּא אַתְר, דְּאִיְהוּ בְּהַפּוּכָא מִן דָּא, וְאִקְרִי נִגְע. וְכַד עִייל לָה תִמְן, (ס"א פּוֹתְחֵי וְאוֹמְרֵי) (תהלים קט) וַיֵּאָהֵב קָלְלָהּ וַתְּבֹאֶהּ וְלֹא חִפֵּץ בְּבִרְכָּהּ וַתִּרְחַק מִמֶּנּוּ. (תהלים קט) וַיִּקְשׁ נֹשֶׁה לְכָל אֲשֶׁר לוֹ וְגו', אַל יְהִי לוֹ מִשֶּׁךְ חֶסֶד וְגו'. רַחֲמֵנָא לְשַׁזְכֵּן.

שכר מענגי השבת **בְּגִין דְּעִנְיָנָא דְשִׁבְתָּא, וּמְהִימְנוּתָא דְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא** (ס"א הַאי אִיְהוּ אֵלִין פּוֹתְרֵי דְעִנְיָנָא דְשִׁבְתָּא וְחִיָּין וְחִיָּין כּוּלְהוּ חִדּוּתָא

ומשום זה, כל אותם שמענגים ענג השבת וזמנים ומועדים, ארבעת הללו שעומדים תחת החיה הזו עומדים כנגד אותו נהר דיגור, ולא גותנים להשרף שם את כל אלו שמענגים ענוגיהם כראוי.

דקודשא בריך הוא ובגין דא) איהו. ובגין דא, כל אינון דמענגי ענוגא דשבתא וזמני ומועדי, אלין ארבע דקיימי תחות האי חיותא, קיימא לקבל ההוא נהר דיגור, ולא שבקי לאתוקדא ביה, לכל אינון דמתענגי ענוגיהו כדקא יאות.

המשך "ערקה של שעה" מעמוד 9

ה

החלש יאמר גבור אני

הגע בעצמך: 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום, יש לנו מליון שנה תורה, וכאשר יהודי פשוט או אפילו ילד קטן שלומד רק שעה אחת בשבת זוהר הקדוש, גם כן שנה מליון שנה תורה. ואם קשה לך ללמוד אז זכית למאה מליון שנה [כמו 10,000 אברכים שלומדים 10 שעות ביום במשך מאה ימים], וכך יקויים בנו דברי הנביא יואל (ד' י) "החלש יאמר גבור אני" וכל יהודי יכול לזכות לזה ולהביא את המשיח ברחמים.

אמר מרן ה"חפץ חיים": יסוד היהדות הוא להאמין בשכר וענש, ובאר את הודוי: וסרנו ממצותיך וממשפטריך הטובים ולא שנוה לנו, שלא עשינו חשבון והחשבנו באמת את התורה והמצוות, כמה באמת שווים, וכבר אמרו חז"ל על לימוד התורה "קרה היא מפנינים וכל חפצריך לא ישוו בה" (משלי פרק ג' פסוק ט"ו) ובמסכת הוריות (דף י"ג א'): א"ר אחא ברבי חנינא, דאמר קרא "קרה היא מפנינים", מכהן גדול שזכנס לפני ולפנים.

בואו חשבון: איזה שכר גדול יכולים לזכות בלמוד הזהר הקדוש. וכן קיים החפץ חיים בעצמו "אני מאמין בביאת המשיח... בכל יום אחפה לו", ובתפלה בברכת "את צמוח דוד עבדך מהרה תצמיח... כי לישועתך קוינו כל היום", כתב מר"ן האר"י הח"י שצריך בכל פעם שמתפלל לכוון לצפות לישועת השם יתברך, ומה אנחנו עושים למען ביאת המשיח ולמען גאלת עם ישראל, ושאל, ובמה אנו מצפים לישועת ה'.

כתוב בכתבי האריז"ל, שעל ידי לימוד תורת הסוד מתגלה לנו תורת הנגלה, ובדרנו כולנו זוכים לראת את זה עין בעין, וכבר מעידים אברכי הכוללים, ואפילו יהודים פשוטים, שאחרי שטעמו מצוץ דבש הזוהר הקדוש, נפתח לבם ומתרחב מתם, לחדש חדושים נפלאים בתורה הקדושה, וזכו לחבר חיבורים מצויינים.

שעות ביום, ובכך גם תזכה לראת שמים טהורה.
 ח. ובדאי זכו לכל זה שהרי ה"אור הגנוז" טמון - ומתגלה בלמוד הזוהר הקדוש (דברי הבני יששכר, ועוד צדיקים, ראה באור הזוהר), ומאיר את הנשמה, וכך זוכים לחדש נפלאות בתורה.
 המשך בעמוד קא

ז. ואפשר להמליץ על זה את דברי חז"ל הקדושים על הפסוק: "מה ה' אלקיך שאל מעמך כי אם ליראה...". אל תקרי 'מה' אלא 'מאה', שבלימוד שעה אחת זה"ק בשבת יחשב לך למאה ימים של לימוד תורה של עשרת אלפים אברכים הלומדים עשר

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פֶּרֶק י'

פְּרָשִׁיּוֹת

מִקֵּץ - קֶרַח

מִצֹּת לָחֶם מִשְׁנֶה וּבְרֶפֶת
הַפֶּת, אֲמִירַת דְּבָרֵי תוֹרָה
עַל הַשְּׁלָחַן

פֶּרֶק י'

- עגן בְּצִיעַת שְׁנֵי הַכְּרוֹת צג
- אין הַשְּׁטוֹן מְזִיק בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת צג
- בְּצִיעָה וּבְרָכָה עַל הַפֶּת צג
- בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דָּרֶךְ הַסוּד צד
- מַעֲלַת הַמַּאֲרִיף עַל שְׁלֶחֶנוּ צד
- דְּבַרֵי תוֹרָה עַל הַשְּׁלֶחַן צה
- כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה צו
- עֵגֶן כּוֹס בְּרָכָה עַל דָּרֶךְ סוּד צו
- מִיָּם אַחֲרוֹנִים ק
- עֲרֶכָה שֶׁל שְׁעָה קא

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

ענין בציעת שני הכפרות (חלק ג רע"ג, א ר"מ)
הַתְּנִינָא, לְמַבְצַע עַל שְׁנֵי כְּפֻרֹת בְּשַׁבַּת, דְּאִינוּן רְמִיזוּן בְּתַרֵּי לִוְחֵי אוֹרֵייתָא, דְּאִתִּייהִיבוּ בְּשַׁבַּת זִוּגוֹת. דְּבִיּוֹמָא תְּלִיתָאָה נְחָתוּ, דְּבִיָּה תְּרֵי זְמַנֵּי טוֹב, וּבְשַׁבַּת אִתִּייהִיבַת, תְּרִין נִוְקְבִין לְתְּרִין טְבִין. וְאַף עַל גַּב דְּאוֹקְמוּהָ דְּשָׂדִים מְמַנִּין עַל זִוּגוֹת, כְּמָה דְּאוֹקְמוּהָ שְׁנֵי בִּיצִים, שְׁנֵי אַגְזִיזִים. הִלְכָה לְמַשָּׁה מְסִינֵי שְׁלוּחֵי מִצְוָה אֵינָן נוֹזְקִין.

וְאִי תִימָא, וְהָא תְּנִינָא, אֵין מִתְחִילִין בְּשַׁנֵּי, וְאֵין מְסִימִין בְּד', דְּהֵינּוּ כַב' ד' עִם עֵרֶב רַב, דְּלֹא הוּוּ שְׁלוּחֵי מִצְוָה, דְּלֹא אִתְגְּיִירוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם, וּלְבַתְּרָא דְּאִתְעֵבְרוּ מִעֲלָמָא, מְנֵי קִדְשָׁא כְּרִיד הוּוּ לְנִטְלָא (שְׁמוֹת טז) שְׁנֵי לִוְחֹת אֲבָנִים כְּרִאשׁוֹנִים, וְאָמַר, (שׁ) וְכַתְּבֵתִי עַל הַלִּוְחֹת אֵת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל הַלִּוְחֹת וְגו'.

אֵין הַשְּׁטֵן מְזִיק בְּיוֹם הַשַּׁבַּת וְתְּרִין כְּפֻרֹת בְּשַׁבַּת, רְמִיזוּן לְתְּרִין יוֹדִין יֵאֵהוּדוֹנְהֵי. דְּאִדְנֵי אֵיְהִי יְחִידָה מִבְּעַלְהָ בְּשִׁית יוֹמִין דְּחֹל, וּבְשַׁבַּת נְחִית לְגַבְהָ. וּבְגִין דָּא בְּשַׁבַּת, כָּל נִשְׁמַתִּין וְרוּחִין וְנַפְשִׁין נַפְקִין וְנַחְתִּין זִוּגוֹת, וְאֵין שְׁטֵן וְאֵין מְזִיק שְׁלִיט בְּיוֹמָא דְּשַׁבַּתָּא. וְאִפִּילוּ גֵיהֶנֶם לֹא שְׁלִיט, וְלֹא אוֹקִיד בְּשַׁבַּת. וּבְגִין דָּא, (שְׁמוֹת לה) לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבַּת. וְדָא אֵשׁ נֹכְרָאָה, אֵלֹא אֵשׁ דְּקִרְבָּנָא, אֵשׁ דְּקִדוּשָׁה. וְלִית לְאִרְכָּאָה בְּבִצְיָא דְּלֵהוּן, דְּהָא אִתְמַר לְעִיל.

בציעה ובכרה על הפת (חלק ג רמ"ד, ב ר"מ)
פְּתַח וְאָמַר, הָא אוֹקְמוּהָ מֵאֵרֵי מִתְנִיתִין, בְּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ וְאוֹרַח מְכַרְד.

ענין בציעת שני הכפרות
שְׁנֵי - לְבַצֵּעַ עַל שְׁתֵּי כְּפֻרֹת בְּשַׁבַּת, שְׁהוּן רְמוּזוֹת בְּשְׁנֵי לִוְחֹת הַתּוֹרָה, שְׁנִתְּנוּ בְּשַׁבַּת זִוּגוֹת. שְׁבִיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי יְרָדוּ, שְׁבֹו פְּעֻמִּים טוֹב, וּבְשַׁבַּת נְתָנָה, שְׁתֵּי נְקֻבוֹת לְשְׁנֵי טוֹבִים. וְאַף עַל גַּב שְׁבָאָרוּהָ שְׁהֵשְׂדִים מְמַנִּים עַל זִוּגוֹת, כְּמוֹ שְׁבָאָרוּהָ שְׁתֵּי בִּיצִים, שְׁנֵי אַגְזִיזִים - הִלְכָה לְמַשָּׁה מְסִינֵי: שְׁלוּחֵי מִצְוָה אֵינָן נוֹזְקִין.

וְאִם תֹּאמַר, וְהֵרִי שְׁנֵינּוּ, אֵין מִתְחִילִין בְּשַׁנֵּי וְאֵין מְסִימִים בְּרִבְעֵי, דְּהֵינּוּ בְּב' ד' עִם עֵרֶב רַב, שְׁלֹא הָיוּ שְׁלוּחֵי מִצְוָה, שְׁלֹא הִתְגְּיִירוּ לְשֵׁם שְׁמַיִם, וְלֹאֲחַר שְׁעָבְרוּ מִן הָעוֹלָם, צָוָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְטַל (שְׁמוֹת טז) שְׁנֵי לְחַת אֲבָנִים כְּרִאשׁוֹנִים, וְאָמַר, וְכַתְּבֵתִי עַל הַלִּוְחֹת אֵת הַדְּבָרִים אֲשֶׁר הָיוּ עַל הַלִּוְחֹת וְגו'.

אֵין הַשְּׁטֵן מְזִיק בְּיוֹם הַשַּׁבַּת וְשְׁתֵּי כְּפֻרֹת בְּשַׁבַּת רְמוּזוֹת לְשְׁנֵי יוֹדֵי"ם יֵאֵהוּדוֹנְהֵי. שְׁאִדְנֵי הִיא יְחִידָה מִבְּעַלְהָ בְּשַׁשֶּׁת יְמוֹת הַחֹל, וּבְשַׁבַּת יוֹרֵד אֵלֶיהָ. וּמִשּׁוֹם זֶה בְּשַׁבַּת כָּל הַנְּשָׁמוֹת וְהַרוּחוֹת וְהַנְּפֻשׁוֹת יוֹצְאוֹת וְיוֹרְדוֹת זִוּגוֹת, וְאֵין שְׁטֵן וְאֵין מְזִיק שׁוֹלֵט בְּיוֹם הַשַּׁבַּת. וְאִפִּילוּ גֵיהֶנֶם לֹא שׁוֹלֵט וְלֹא בּוֹעֵר בְּשַׁבַּת. וּמִשּׁוֹם זֶה, (שְׁמוֹת לה) לֹא תִבְעֵרוּ אֵשׁ בְּכָל מוֹשְׁבוֹתֵיכֶם בְּיוֹם הַשַּׁבַּת. וְזוֹ אֵשׁ נְכָרְיָה, אֵלֹא אֵשׁ הַקְּרָבָן, אֵשׁ שֶׁל קִדְשָׁה. וְאֵין לְהֵאָרִיב בְּבִצְיָהּ שְׁלֵהוּן, שְׁהֵרִי נִתְבָּאָר לְמַעְלָה.

בציעה ובכרה על הפת
פְּתַח וְאָמַר, הָרִי בְּאִרוּהוּ בְּעֵלֵי הַמִּשְׁנָה, בְּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ וְאוֹרַח מְכַרְד. וְעוֹד בְּאִרוּהוּ,

צָרִיךְ לְדַקְדֵּק בַּה' מִן הַמוֹצֵיא. וְשֵׁתִי ה' הֵן כִּנְגַד שְׁתֵּי הַלָּחִם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת שֶׁל הַשֶּׁבֶת. אוֹת ל' הִיא כְּפִיצָה שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד. וּמִיֵּהוּ בַעַל הַבַּיִת שְׂבוֹצֵעַ? זוֹ אוֹת ו'.

שְׁנֵינָא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדֵי שְׂיִבְצַע בְּעִין יָפָה, וּמְשָׁלִים הַבְּרָכָה, וְאַחֲרַיָּךְ בּוֹצֵעַ. וּפְרָשׁוּהָ רַבּוֹתֵינוּ שֶׁל הַמְשָׁנָה, שְׂאִין הַמְּסֻבִּים רִשָּׁאִים לְטַעַם עַד שְׂיִטְעֵם הַמְּבָרָךְ, וְאִין הַבּוֹצֵעַ רִשָּׁאִי לְטַעַם עַד שְׂיִכְלֶה אֲמֹן מִפִּי הַמְּסֻבִּים. וְאִם רְצוֹנוֹ לְחַלֵּק כְּבוֹד, הִרְשׁוֹת בְּיָדוֹ. וְעוֹד פְּרָשׁוּהָ שֶׁהַאֲרוֹחַ מְבָרָךְ, בְּשִׁבְלֵי שְׂיִבְרָךְ אֶת בַּעַל הַבַּיִת.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסּוּד
וְדָרָךְ סוּד, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ - זֶה הָעֵמוּד
הָאֲמֻצְעִי, שֶׁהוּא קוֹ הָאֲמֻצְעִי. וּבְשֶׁבֶת צָרִיךְ
לְבַצֵּעַ מִשְׁתֵּי כִפְרוֹת, שֶׁהֵן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת
- זֶה ו' שֶׁל הָאֲמֻצְעַי. (וּבְצוּרָה זוֹ. וּמִשּׁוֹם זֶה) וְכִדֵּי
שֶׁלֹּא יִרְאֶה כְּרַעַבְתָּנוּת, יְכוּל לְבַצֵּעַ בָּהּ לְכָל
אֶחָד וְאֶחָד כְּפִיצָה. מִה זֶה כְּפִיצָה? ל' ו'!
וְהוּן הַנִּקְדָּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם הַקְּדוֹשׁ, נִקְרָאִים
פְּרוּרִים שְׂבִכְזִיזִי. וְאֵלּוּ כִּנְגַד טְפוֹת הַצֶּרַע.
וּמִי שְׂמֻזְזָל בְּהוּן וְזוֹרְקוֹן בְּמִקּוֹם שֶׁלֹּא
צָרִיךְ, הֶעֱנִיית רוֹדְפֵת אַחֲרָיו, וְהוֹלֵךְ נֶעַ וְנָד.
זֶהוּ שְׂכֵתוֹב (אִיּוֹב טו) נוֹדֵד הוּא לְלָחֵם אֵיִה.
וְאִין לָחֵם אֵלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנַח: אֵיִה מִי
שְׂמִרְחָם עָלָיו? וְלֹא מוֹצֵא.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ
שְׂבִיעִי - לְהַאֲרִיךְ עַל הַשְּׁלַחָן מִשּׁוֹם הָעֲנִיִּים.
וּמִשּׁוֹם זֶה, כָּל הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ מַאֲרִיכִים

וְעוֹד אוֹקְמוּהָ, צָרִיךְ לְדַקְדֵּק בַּה' מִן
הַמוֹצֵיא. וְתֵרִין הֵהִינּוּ אִינּוֹן, לְקַבֵּל שְׁתֵּי
הַלָּחִם. שְׁתֵּי כִפְרוֹת דְּשֶׁבֶת. י', אֵיִהִי
כְּפִיצָה לְכָל חַד וְחַד. וּמֵאֵן אֵיִהוּ בַּעַל
הַבַּיִת דְּבוֹצֵעַ. דָּא ו'.

(חֲלֹק ג ער"ב, א ר"מ)

הַתְּנִינָא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, כְּדֵי שְׂיִבְצַע
בְּעִין יָפָה. וּמְשָׁלִים בְּרַכְתָּא,
וּלְכַתֵּר בּוֹצֵעַ. וְאוֹקְמוּהָ רַבָּנָן דְּמַתְּנִיתִין,
דְּאִין הַמְּסוּבִין רִשָּׁאִין לְטַעַם, עַד שְׂיִטְעוּם
הַמְּבָרָךְ. וְלִית הַבּוֹצֵעַ רִשָּׁאִי לְטַעַם, עַד
שְׂיִכְלֶה אֲמֹן מִפִּי הַמְּסוּבִין. וְאִם רְעוּתִיהָ
לְחַלֵּק כְּבוֹד, הִרְשׁוֹת בִּידֵיהָ. וְעוֹד
אוֹקְמוּהָ, דְּאוֹרַח מְבָרָךְ, בְּגִין דִּיבְרָךְ
לְבַעַל הַבַּיִת.

בְּצִיעַת הַפֶּת עַל דְּרָךְ הַסּוּד
וְאוֹרַח רוּא, בַּעַל הַבַּיִת בּוֹצֵעַ, דָּא עֵמוּדֵא
דְּאֲמֻצְעִיתָא, דְּאֵיִהוּ קוֹ הָאֲמֻצְעִי.
וּבְשֶׁבֶת צָרִיךְ לְבַצֵּעַ מִשְׁנֵי כִפְרוֹת,
דְּאִינּוֹן ה' ה'. בַּעַל הַבַּיִת, דָּא ו'
דְּאֲמֻצְעִיתָא. (וּבְגוֹנָא דָּא וּבְגִין דָּא) וּבְגִין דְּלֹא
לְאַתְחַזָּא כְּרַעַבְתָּנוּתָא, יְכוּל לְמַבְצַע
בָּהּ לְכָל חַד וְחַד כְּפִיצָה. מֵאִי כְּפִיצָה.
י' ו'. אִינּוֹן נְקוּדִין דְּשָׂמָא קְדִישָׁא, אַתְקְרִי
פְּרוּרִי כְּכֹזִיזִי. וְאֵלּוּ לְקַבֵּל טְפוֹת דְּצֶרַע,
וּמֵאֵן דְּמֻזְזָל בְּהוּן, וְזוֹרִיק לוֹן בְּאַתְרָא
דְּלֹא אַצְטְרִיךְ, עֲנִיּוּתָא קֵא רְדִיף
אַבְתְּרִיהָ, וְאֵזִיל נֶעַ וְנָד. הִדָּא הוּא
דְּכַתִּיב, (אִיּוֹב טו) נוֹדֵד הוּא לְלָחֵם אֵיִה.
וְלִית לָחֵם אֵלֶּא תוֹרָה, וְהוּא צוֹנַח אֵיִה
מֵאֵן דְּמִרְחָם עָלֶיהָ, וְלֹא יִשְׁכַּח.

מַעֲלַת הַמַּאֲרִיךְ עַל שְׁלַחְנוּ (חֲלֹק ג רע"ג, ב ר"מ)

שְׂבִיעִיתָא, לְאַרְכָּאָה עַל פְּתוּרָא, בְּגִין
עֲנִיִּים. וּבְגִין דָּא, כָּל הַמַּאֲרִיךְ

לו ימיו ושנותיו, ומשום כך (משלי י) וצדקה תציל ממות. שעני חשוב כמת, והוא מחיה אותו, גם כך הקדוש ברוך הוא מחיה אותו.

ועוד בדרך סוד, שכל העניים מצד האות ד', שנגמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' של אחד שצריך להאריך בה, זהו שכתוב (דברים יז) להאריך ימים על ממלכתו, ולכן צריך להאריך על השלחן. שהיא ד', כלולה מארבע רגלים של השלחן. בשביל כבוד האות ד' צריך להאריך על השלחן בשביל העניים.

על שלהנו מאריכין לו ימיו ושנותיו. ובגין כך (משלי י) וצדקה תציל ממות. דעני חשוב כמת, ואיהו מחיה ליה, אוף הכי קדשא בריך הוא מחיה ליה. **ועוד** באורח רזא, דכלהו עניים מסמרא דאת ד', דאתמר בה (תהלים קטז) דלותי ולי יהושיע. ואות ד' דאחד, דצריך לארכאה בה, הדיא הוא דכתיב להאריך ימים על ממלכתו, ובגין דיא, צריך לארכאה על פתורא, דאיהי ד', כלילא מד' רגלין דפתורא. בגין יקרא דאת דל"ת, צריך לארכאה על פתורא, בגין עניים.

דברי תורה על השלחן

רביעי - להיות על השלחן דברי תורה, שלא יתקיים בו כדגמת עמי הארץ שנגמר עליהם (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסודות התורה פרושהו, הרוצה להעשיר - יצפון, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאל, שהוא דין, צריך לקשר בו הימין, שהוא התורה, שנתנה מחסד, שהוא רחמים, ימין ה'.

דברי תורה על השלחן (ח"ג רמ"ה, ב ר"מ)

רביעאה, למהוי על פתוריה דברי תורה, דלא יתקיים ביה כגוונא דעמי הארץ, דאתמר עלייהו (ישעיה כח) כי כל שלחנות מלאו קיא צאה. אבל בסתרי תורה אוקמוה, הרוצה להעשיר יצפון, יתן שלחן לצפון. הרי שלחן לשמאלא, דאיהו דין, בעי לקשרא ביה ימינא, דאיהו אורייתא, דאתיהיבת מחסד, דאיהו רחמי, ימין ה'.

(ח"ג רע"ג, א ר"מ)

ששי - להיות על השלחן דברי תורה, שכך פרושה בעלי המשנה, (אבות פ"ג) שלשה שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. וסוד הדבר - משום שהרי פרושה שלחן בצפון, והתורה נתנה מימין. לחבר ימין, שהוא רחמים, עם שמאל, שהוא דין. שהתורה היא יי מימין, שלחן אדני משמאל, וצריך לחבר אותם. משום שהשלחן משמאל, פרושה בעלי המשנה,

שתיאתא, למהוי על פתורא דברי תורה, דהכי אוקמוה מארי מתניתין, ג' שאכלו על שלחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה וכו'. ורזא דמלה, בגין דהא אוקמוה שלחן בצפון, ואורייתא אתיהיבת מימינא. לחברא ימינא דאיהו רחמי, בשמאלא דאיהו דינא. דאורייתא איהי יי מימינא, פתורא אדני משמאלא, וצריך לחברא

קשים מזונותיו של אדם פקריעת ים סוף. ומשום כך צריך תלמיד חכם לזמן עמו, למי שישתדל בדברי תורה.

כוס של ברכה

שְׁלִישֵׁי - כוס של ברכה שתקנו בו עשרה דברים: הדחה ושטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידי. ונותנו בימיו. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

ענין כוס ברכה על דרך סוד

וּבַדֶּרֶךְ סוּד, כוס (דברים לג) מלא ברכת ה'. כוס בגימטריא אלה"ם, ומשם הנשמה, שהיא על שמו - כוס. זהו שכתוב (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מי נקרא ישועות? חמש אצבעות, שהן פנגד חמש ספירות של כוס, שהוא שם אלהים חיים שהבינה מתפשטת בהם לחמשים שערים. ה' פעמים עשר, באות י', שהוא עשרה דברים שתקנו חכמים בכוס, שהוא אלהים חיים, חמש אותיות בחשבון ה'.

וּבְאָרוֹ, בכוס שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. וסוד הדבר - שיהא תוכו כפרו. מי שזכה לנשמה מכוס זה, להיות נשמה טהורה מבפנים ומבחוץ. וסוד הדבר - (ויקרא טז) וטהרו וקדשו. טהרה מבפנים, וקדשה מבחוץ. ומה כוס אין טהרתו וקדשותו מבפנים ומבחוץ בלי מים - אף כך הנשמה אין טהרתה וקדשתה

לון. דבגין דפתורא משמאלא, אוקמוה רבנן דמתניתין, קשין מזונותיו של אדם פקריעת ים סוף. ובגין כך, צריך תלמיד חכם לזמנא עמיה, למאן דישתדל בפתגמי אורייתא.

כוס של ברכה (ח"ג רמ"ה, א ר"מ)

תְּלִיתָאָה, כוס דברכה, דתקינו ביה עשרה דברים. הדחה. שטיפה. עטור. עטוף. חי. מלא. מקבלו בשתי ידי. ונותנו בימיו. ונותן עיניו בו. ומגביהו מן הקרקע טפח. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו.

ענין כוס ברכה על דרך סוד

וְאוֹרַח רְזָא, כוס (דברים לג) מלא ברכת ה'. כוס בגי' אלה"ם. ומתמן נשמתא, דאיהו על שמיה כוס. הדא הוא דכתיב, (תהלים קטז) כוס ישועות אשא. מאן ישועות. חמשה אצבעאן. דאינון לקבל חמשה ספירן דכוס. דאיהו אלהים חיים בינה מתפשטא בהון, לחמשין תרעין. ה' זמנין עשר. באת י', דאיהו עשרה דברים דתקינו רבנן בכוס, דאיהו אלהים חיים, חמש אתוון, בחשבון ה'.

וְאוֹקְמוּהָ בְּכּוֹס, שצריך הדחה ושטיפה. הדחה מבחוץ, ושטיפה מבפנים. ורזא דמלה, שיהא תוכו כפרו. מאן דזכי לנשמתא מהאי כוס, למהוי נשמתא דכיא מלגו ומלבר. ורזא דמלה, (ויקרא טז) וטהרו וקדשו, טהרה מבפנים, וקדשה מבחוץ. ומה כוס לאו טהרתיה וקדשתיה מלגו ומלבר בלא

מבפנים ומבחוץ בלי תורה. ומשום זה אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגלל שאין הוא מצד עץ החיים, אלא מעץ הדעת טוב ורע.

עטור - פרשוהו מעטרו בתלמידים. ודרך סוד - ה' היא כוס, מעטרו בתלמידים באות י', שהיא עטרה על ה'. עטוף - צריך לעטוף ראשו בגלל שהשכינה על ראשו. שָׁכַף פרשוהו בעלי המשנה, אסור לתלמיד חכם להלך ד' אמות בגלוי הראש, משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה ובהזכרת שם הקדוש שאסור להיות בגלוי הראש.

שאות י' מן יהו"ה היא שהתעטף באור, ונעשיתה אור. (וזהו אור של ארץ ישראל מחכים) משום שאות י', שהיא חכמה, באור, וזהו אור שהתעטף בו כשברא את העולם. זהו שכתוב (תהלים קד) עטה אור כשלמה. וזהו (בראשית א) יהי אור - יהי אור. ופרשוהו בעלי סודות התורה, בטנם שנתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ומשום זה נאמר יהי אור ויהי אור, שהיה מזמן קדמון.

חי - פרשוהו חי מן החבית. ודרך סוד - שכינה עליונה היא שמינית לספירות ממטה למעלה, ומשום זה נקראת אות ח', ונאמר בה (משלי כד) בחכמה יבנה בית, וזהו חבית: ח' בי"ת. ומשום שהיא חיים, שכתוב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בה, הינו משם הוא חי. וזהו יבנה של תורה. מי שמשתדל בה נקרא חי. ועוד, צדיק חי, שהוא חי מן החבית.

מ"א. אור הכי נשמתא, לאו טהרתה וקדשתה מלגו ומלכר בלא אורייתא. ובגין דא אמר רבן גמליאל, מי שאין תוכו כפרו לא יכנס לבית המדרש. בגין דלאו איהו מסטרא דאילנא דחיי, אלא מעין הדעת טוב ורע.

עטור, אוקמוה מעטרו בתלמידים. וארח רזא, ה' איהו כוס, מעטרו בתלמידים באות י', דאיהו עטרת על ה'. עטוף, צריך לאעטפא רישיה בגין דשכינתא על רישיה. דהכי אוקמוה מארי מתניתין, אסור לתלמיד חכם למיהד ד' אמות בגלוי הראש. משום (ישעיה ו) מלא כל הארץ כבודו. כל שכן בברכה, ובאדכרת שמא קדישא, למהוי בגלוי הראש.

דאת י' מן יהוה, איהי אתעטף באור, ואתעביד אור. (והיינו אורא דארץ ישראל מחכים) בגין דאת י' דאיהי חכמה באור, והיינו אור דאתעטף ביה כד ברא עלמא, דדא הוא דכתיב, (תהלים קד) עטה אור כשלמה. והאי איהו (בראשית א) יהי אור יהי אור. ואוקמוה מארי סתרי תורה, בטנם נתהוה כל דבר, נתהוו ההיות. ובגין דא יהי אור ויהי אור, דהוה מקדמת דנא.

ח"י אוקמוה, חי מן החבית. וארח רזא, שכינתא עלאה איהי תמינאה דספיראן מתתא לעילא, ובגין דא אתקריאת ח', ואתמר בה (משלי כד) בחכמה יבנה בית, ותינו חבית: ח' בי"ת. ובגין דאיהי חיים, דכתיב (משלי א) עץ חיים היא למחזיקים בה, יין מתמן איהו ח"י. ודא איהו יינא דאורייתא. מאן דאשתדל בה, אקרי ח"י. ועוד, צדיק ח"י. איהו חי מן החבית.

יִין יֵשׁ מִמֶּנּוּ שְׁנֵי גִנּוּנִים - לָבוֹ וְאָדָם. יִין גִּימְטְרִיָּא שְׁבַעִים פָּנִים. הָרִי ע"ב. וּכְנָגַד שְׁנֵי גִנּוּנִים שֶׁל הַיִּין, הוּא זְכוֹר וְשִׁמּוֹר שֶׁל שֶׁבֶת, וְשְׁבַעִים תְּבוּת שֶׁל קְדוּשׁ וּיְכַל"ו - הָרִי ע"ב.

מְלֵא - זָהוּ שְׁכָתוּב כּוּס (דְּבָרִים ל) מְלֵא בְּרַפְת ה'. וְאִף שֶׁהוּא מְלֵא מִיֵּנָה שֶׁל תּוֹרָה. אָדָם כָּף צְרִיף לְהִיּוֹת שְׁלָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרֵאשִׁית כה) אִישׁ תָּם - גָּבַר שְׁלָם, כְּמוֹ (שם לג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם. כָּף צְרִיף לְהִיּוֹת נִשְׁמָה שְׁלָמָה, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, שֶׁנֶּאֱמַר (וַיִּקְרָא כא) שֶׁכָּל ל (אִישׁ) אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אִף כָּף אוֹתִיּוֹת אֵלִים עִם י"ה - הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבוֹן כּוּס. (שם י"ה) הוּא מְלֵא, וְהִפָּךְ אוֹתִיּוֹת אֵלִים וְתִמְצָא מְלֵא. מְתִי? כְּאֲשֶׁר יֵשׁ שֵׁם אוֹתִיּוֹת י"ה. וְהִינּוּ (שְׁמוֹת יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה. אֲדַנְיָ חֻשְׁבוֹנוֹ ו"ה. הַעֲמוּד הָאֲמֻצְעִי מְלֵא מְשִׁינֵיהֶם, וּמְשׁוּם זֶה שׁוֹרָה עָלָיו אָדָם, שֶׁהוּא שֵׁם מִפְרָשׁ.

מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו - כְּמוֹ הַתּוֹרָה שֶׁהִיָּתָה בְּשֵׁנֵי לַיְחֻת, חֲמִשָּׁה דְּבָרוֹת בְּלוּחַ אֶחָד כְּנָגַד חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד יָמִין, וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחַ שְׁנֵי כְּנָגַד חֲמֵשׁ אֲצַבְעוֹת שֶׁל יָד שְׂמָאל. וְנִתְּנוּ בְיָמִין, כְּלוֹמֵר בְּיַד יָמִין. וּמְשׁוּם זֶה, שְׁנֵי לַיְחֻת אֲבָנִים בְּיָדוֹ, וְלֹא בְיָדָיו. וְזֶהוּ שֶׁמֵּעִיד הַפְּסוּק, (דְּבָרִים לג) מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ.

וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ - מְשׁוּם שֶׁכּוּס זֶה הוּא כְּנָגַד אָרְץ יִשְׂרָאֵל, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (דְּבָרִים יא) תָּמִיד עֵינֵי ה' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיִם שֶׁל מַעֲלָה הֵם שְׁבַעִים סְנֵהֲדָרִין, וְעֲלִיָּהֶם מְשָׁה וְאֶהְרֹן. שְׁתֵּי עֵינָיִם עֲלִיוֹנוֹת. אַחַת עֵין יָמִין, וְאַחַת

יִין אֵית מַצִּיחַ תְּרִין גִּוּוּנִין, הַחוּר וְסוּמָק. יִין, שְׁבַעִין אַנְפִּין. הָא, ב. לְקַבֵּל תְּרִין גִּוּוּנִין דִּינִין, אִיחֵי זְכוֹר וְשִׁמּוֹר דְּשֶׁבֶת, וְשְׁבַעִין תִּיבִין דְּקְדוּשׁ וּיְכַל"ו, הָא, ב.

מְלֵא, הָדָא הוּא דְכָתִיב כּוּס (דְּבָרִים לג) מְלֵא בְּרַפְת י'. וְאוּף דְאִיחֵו מְלֵא מִיֵּנָה דְאוֹרִיָּתָא. בְּרַנְשׁ הָכִי צְרִיף לְמַהוּי שְׁלִים, כְּמָה דְאֵת אָמַר (בְּרֵאשִׁית כה) אִישׁ תָּם: גָּבַר שְׁלִים. כְּמוֹ (בְּרֵאשִׁית לג) וַיָּבֵא יַעֲקֹב שְׁלָם, הָכִי צְרִיף לְמַהוּי נִשְׁמָתָא שְׁלִימָתָא, וְלֹא יִהְיֶה בָּהּ פָּגָם, (וַיִּקְרָא כא) דְכָל אֲשֶׁר בּוֹ מוֹם לֹא יִקְרָב. אוּף הָכִי אֵלִים עִם י"ה, הוּא אֱלֹהִים, כְּחֻשְׁבוֹן כּוּס. (שם י"ה) אִיחֵו מְלֵא, וְהִפְּוֹד אֵלִים וְתִמְצָא מְלֵא. אִימְתִי. כִּד אֵית תְּמֵן י"ה. וְהִינּוּ (שְׁמוֹת יז) כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה. אֲדַנְיָ חֻשְׁבִּנָּה ו"ה. עֲמוּדָא דְאֲמֻצְעִיתָא מְלֵא מִן תְּרוּוּיָהּ. וּבְגִין דָּא שְׂרִיא עָלֵיהּ אָדָם, דְּהוּא שְׂמָא מִפְרָשׁ.

מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, כְּגוּוּנָא דְאוֹרִיָּתָא, דְּהוּהוּ בְּתִרִין לַיְחֻין, חֲמִשָּׁה דְּבָרִין בְּלוּחָא חָדָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד יָמִינָא. וְחֲמִשָּׁה בְּלוּחָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל חֲמִשָּׁה אֲצַבְעָאן דִּיד שְׂמָאלָא. וְאֶתִּיחֵיבוּ בִימִינָא דְהִינּוּ בִיד יָמִין. וּבְגִין דָּא, שְׁנֵי לַיְחֻת אֲבָנִים הוֹרִיד בְּיָדוֹ, וְלֹא בְיָדָיו. וְהָא אִיחֵו דְאֶסְהִיד קָרָא, (דְּבָרִים לג) מִיָּמִינוֹ אֵשׁ דֶּת לָמוֹ.

וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, בְּגִין דְּהָא כּוּס, דְאִיחֵו לְקַבֵּל אַרְעָא דְיִשְׂרָאֵל, דְאֶתְמַר בָּהּ, (דְּבָרִים יא) תָּמִיד עֵינֵי י' אֱלֹהֶיךָ בָּהּ. וְעֵינָיִם דְלְעֵילָא, אִינּוּן שְׁבַעִין סְנֵהֲדָרִין, וּמְשָׁה וְאֶהְרֹן עָלֵיהּ. תְּרִין עֵינָיִם עֲלָאִין.

עין שמאל. והם ע"ב, כמנין "בינו". וזהו סוד של נותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח - משום שאות ה' היא כוס, צריך להעלות אותה באות י', שהיא טפח, שבו נפתחת אות ה' בחמש אצבעות. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה - משום שתתברך אשתו, שהיא נפש, שגומר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל. ומתברכת ועושה פרות. זהו שכתוב (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

תשיעי - כוס של ברכה, ופרשה בעלי המשנה, עשרה דברים נאמרו בכוס של ברכה, ואלו הם: עטור"ר. עטור"ף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מ"ל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותן עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו אין לנו אלא ארבעה, שהם: הדחה. ושטיפה. ח"י. מ"ל"א. ויש אומרים חי, מן החבית. ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה הוא אלהים, והוא (מלא ב"ה והם) וכאן שלם. כ"ס בלי ו', כמו כס, שהוא פגום וחסר בלא אלקי, כן הוא חסר בלי וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים כנגד י', והם: עטור"ר בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור שאמרו זכרונם לברכה, מעטרו בתלמידים, והיא עטרת הברית.

חד עין ימין, וחד עין שמאל, ואינון, ב, כמנין בינו. והאי איהו רזא דנותן בכוס עינו.

ומגביהו מן הקרקע טפח, בגין דאת ה' איהי כוס, בעי לסלקא לה באת י', דאיהי טפח, דביה אתפתחת ה' בה' אצבעאן. ומשגרו לאנשי ביתו במתנה, בגין דיתברך דביתהו, דאיהי נפש, דאתמר בה (במדבר יא) נפשנו יבשה אין כל, ואתברכת ואתעבדת פרין, דדא הוא דכתיב, (בראשית א) תדשא הארץ דשא.

(ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

תשיעאה, כוס דברכה. ואוקמוה מארי דמתניתין, עשרה דברים נאמרו בכוס דברכה ואלין אינון. עטור"ר. עטור"ף. הדח"ה. שטיפ"ה. ח"י. מ"ל"א. ומקבלו בשתי ידיו. ונותנו בימין. ומסלקו מן הקרקע טפח. ונותן עינו בו. ומשגרו במתנה לאנשי ביתו. ועכשו, אין לנו אלא ארבעה שהן הדחה. ושטיפה. ח"י. מ"ל"א. ויש אומרים חי מן החבית, ויש אומרים חי, הכוס שלם. ששבירתו זו היא מיתתו.

כוס על דרך החכמה, הוא אלהים. והוא (מלא ב"ה והם) והכא שלם, כ"ס בלא ו' כמו כס שהוא פגום וחסר בלא אלקי, כן הוא חסר בלא וי"ו, והוא פגום. הכפ"א כן עולה בגימטריא כוס.

כוס היא ה"א, וצריך עשרה דברים, כנגד י'. והם: עטור"ר בסוד העטרה, עטרת תפארת. וזהו סוד עטור, שאמרו זכרונם לברכה מעטרו בתלמידים, והיא

עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים עד שתעלה תפלת העני.

עטרת הברית. עטו"ף, (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטף. שכל הברכות והתפלות מתעטפים, עד שתעלה תפלת העני.

הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטָהַר וְקָדְשׁוֹ. הַטָּהָרָה מִימֵינֵי הַחֶסֶד, וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׁמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס שֶׁל בְּרָכָה מְלֻכּוֹת, מִצַּד בִּינָה הַנִּקְרָאת אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י מִצַּד יְסוּד הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, שְׁנַאֲמַר (ישעיה נד) וּבְרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מְרַחֵם ה'. מְלֹא מִצַּד תְּפָאֲרָתוֹ. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, ה' ה'.

הַדָּח"ה וְשֵׁטִיפ"ה, כְּמוֹ (ויקרא טז) וְטָהַר וְקָדְשׁוֹ. הַטָּהָרָה מִימֵינֵי הַחֶסֶד. וְהַקְּדוּשָׁה מִשְׁמָאל הַגְּבוּרָה. כּוֹס דְּבְרָכָה מְלֻכּוֹת מִצַּד בִּינָה הַנִּקְרָאת אֱלֹהִים. וְנִקְרָא עֲטָרָה מִצַּד הַכֶּתֶר. ח"י, מִצַּד יְסוּד, הַנִּקְרָא שְׁלוֹם, שְׁנַאֲמַר (ישעיה נד) וּבְרִיתִי שְׁלוֹמִי לֹא תִמוּט אָמַר מְרַחֵם יי'. מְלֹא, מִצַּד תְּפָאֲרָתוֹ. מְקַבְּלוֹ בְּשֵׁתֵי יָדָיו, ה' ה'.

וְנוֹתְנוֹ בִּימֵינֵי, כִּי ה' עֲלִיוֹנָה לְחֶסֶד, ה' שְׁנִיָּה לְגְבוּרָה. וּמְסַלְקוֹ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח, בְּסוּד יו"ד, כִּי סְלוֹק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד יֶאֱהַדְוֹנָהּ. יי מְאִיר בְּבֵת עֵינָיו. יְהו"ה בְּשֵׁלֶשֶׁה צְבָעֵי הָעֵינָיו. אֲדָנִי מְאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵינָיו וְאִישׁוּנֵי עַפְעָפֵי הָעֵינָיו. וּמְשַׁגְּרוֹ בְּמַתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ, הִיא בִּינָה, שְׁנַאֲמַר בָּהּ יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמַתְנַת חֲלָקוֹ.

וְנוֹתְנוֹ בִּימֵינֵי, כִּי ה' עֲלִיוֹנָה לְחֶסֶד, ה' שְׁנִיָּה לְגְבוּרָה. וּמְסַלְקוֹ מִן הַקְּרָקַע טַפַּח, בְּסוּד יו"ד כִּי סְלוֹק ה' הוּא יו"ד. וְנוֹתֵן עֵינָיו בּוֹ, שֶׁהֵם בְּסוּד יֶאֱהַדְוֹנָהּ. יי' (ד"א יו"ד) מְאִיר בְּבֵת עֵינָיו. יְהו"ה בְּשֵׁלֶשֶׁה צְבָעֵי הָעֵינָיו. אֲדָנִי מְאִירָה בְּשֵׁנֵי כְרוּבֵי הָעֵינָיו, וְאִישׁוּנֵי עַפְעָפֵי הָעֵינָיו. וּמְשַׁגְּרוֹ בְּמַתְנָה לְאֲנָשֵׁי בֵיתוֹ. הִיא בִּינָה, שְׁנַאֲמַר בָּהּ, יִשְׁמַח מֹשֶׁה בְּמַתְנַת חֲלָקוֹ.

מִיָּם אַחֲרוֹנִים

שְׁמִינֵי - מִיָּם אַחֲרוֹנִים שֶׁתְּקַנּוּ לָהֶם מִשׁוּם מְלַח סְדוּמִית הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינָיִם. לָמָּה נִקְרָאוּ חוֹבָה? אֵלָּא בְּדֶרֶךְ סוּד, סֵם הַמְּוֹת שׁוֹרָה עַל יָדֵים מְזַהְמוֹת, שְׁעוֹשִׂים בָּהֶם בְּרָכָה. וְעַל כּוֹס שְׁמִבְרָכִים עֲלֶיהָ בְּלִי טָהָרָה נִקְרָאת טְמָאָה. וּמָה כּוֹס שְׁשׁוֹתִים בָּהּ טְמָאָה לְבְרָכָה, עַד שֶׁהִיוּ מְטָהֲרִים אוֹתָהּ בְּהַדְחָה מִבְּפָנִים וּמִבְּחוּץ - כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּמִשׁוּם זֶה מִיָּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה. וְסוּד הַדְּבָר, (ויקרא יא) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם - אֵלֹהֵי מִיָּם רֵאשׁוֹנִים. וְהִיָּיתֶם

מִיָּם אַחֲרוֹנִים (ח"ג רע"ג, ב ר"מ)

הַמִּינָאָה, מִיָּם אַחֲרוֹנִים דְּתַקִּינוּ לוֹן, בְּגִין מְלַח סְדוּמִית, הַמְּסַמָּא אֶת הָעֵינָיִם. אָמַאי אַקְרוּן חוֹבָה. אֵלָּא בְּאֶרֶץ רְזָא, סֵם הַמְּוֹת שְׁרִיא עַל יָדָיו מְזוּהָמִין, דְּעַבְדֵי כְהוּ בְרָכָה. וְעַל כּוֹס דְּמְבָרְכֵי עֲלֶיהָ בְּלֹא טָהָרָה, אַקְרִי טְמָא. וּמָה כּוֹס דְּשׁוֹתִין בּוֹ, טְמָא לְבְרָכָה עַד דְּהוּוּ מְטָהֲרֵי לִיהָ בְּהַדְחָה מְלָגוּ וּמְלָכְר. כָּל שֶׁכֵּן יָדָיו. וּבְגִין דָּא, מִיָּם אַחֲרוֹנִים חוֹבָה. וְרְזָא דְּמְלָה, (ויקרא כ) וְהִתְקַדְּשְׁתֶּם:

קדושים - אלו מים אחרונים. כי קדוש - זה שמו ערב. כנגד (ישעיהו) קדוש קדוש קדוש ה' צבאות. ומשום זה והתקדשותם וגו', להודיע שאתם בנים לקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (דברים יד) בנים אתם לה' אלהיכם.

אלו מים ראשונים. והיותם קדושים: אלו מים אחרונים. כי קדוש: זה שמו ערב. לקבל, קדוש קדוש קדוש יי' צבאות. ובגין דא והתקדשותם וגו', לאשתמודעא דאתון בגין לקודשא בריך הוא, הדיא הוא דכתיב, (דברים יד) בנים אתם ליי' אלהיכם.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד צ'

כילננו יודעים את המצב שבו אנו נמצאים! ומי יודע מה ילד יום? משה רבינו, אליהו הנביא, ורבי שמעון בן יוחאי עליהם השלום, מגלים לנו, שרק בספר הזהר יפקון מן גלותא ברחמי, כי הזהר הקדוש הוא כמו תיבת נח ורק אלו שילמדו זהר הקדוש ינצלו בתבת נח שהוא הזהר הקדוש, וינצלו מחבלי משיח, ובה תלוי סוד הצלת עם ישראל בדור האחרון וגאולתו, בכח וסגלת למוד הזהר הקדוש.

כתב השל"ה הקדוש: "הנה מבאר מכאן שחבור הזהר הנה עתיד להיות גנוז וכו' עד שיבוא הדור האחרון בסוף הימים, שאז יתגלה לתחתונים. ובזכות העוסקים יבוא משיח, כי אז תמלא הארץ דעה בסבתו, אשר זה תהיה סבה קרובה לביאתו, וזה שאמר ובגינה ושבבתם איש אל אחותו" וכו', כדי שבזכות זה יגאלו ישראל, כשם שלא נגאלו ישראל ממצרים עד שהצרך הקדוש ברוך הוא לקדשם בדם הפסח ובדם המילה, כן הגאולה העתידה לא יהיה הגאולה עד שיזכו לתוספת הקדשה הזו, והוא רצון האל יתברך, ואשרי הזוכה בה" (עשרה מאמרות מאמר ראשון, שני לוחות הברית).

יוחאי עשתה ענין התבה, שבסודה נעשה הזהר, אשר בו נכללו כל הששים רבוא נשמתיו, כמזכר בתקונים, ואז נחשב זה לגריחה כללית לכל ישראל, עד שבסוף הימים לא יצטרף אלא יציאה, וזהו שצאמר (ישעיה נב, יב): "כי לא בחפזון תצאו ובמנוסה לא תלכו כי ה' ילך לפניכם ה' ומאספכם אלקי ישראל..." כל מי שיתדבק בזהר הקדוש ברוך מן הסטרא אחרא, וינצל מחבלי משיח, והאמת כי ספר הזהר נשאר אחריו (אחרי רשב"י ז"ל), שכל מי שיתדבק בו נקרא שבורח מן הסטרא אחרא, עד שלא יצטרף לו (באחריית הימים) אלא יציאה, ואודיעך מה תועלת נמצא בה, והאמת כי תועלת גדול הוא, כי הוא הצלה מחבלי משיח (ראה בארץ ב"אור הזהר").

ט ספר הזהר הוא כתבת נח שנתכנסו בה שנים מעיר ושבע ממלכותא. והמשכילים זיהירו בזהר הרקיע". אליו אינו דקא משתדליו בזהר דא, דאקרי ספר הזהר, דאיהו כתיבת נח, דמתכנשין בה שנים מעיר, ושבע ממלכותא. ולזמנין אהד מעיר, ושנים ממשפחה. דבהון יתקיים (שמות א) "כל הבן הילוד האורה תשליכוהו". ודא אורה דספרא דא (זהר חלק ג' דף קנ"א: ברעיא מהימנא). **הרמח"ל** ז"ל לא מצא עצה לבטל גזרות מעם ישראל, אלא בלמוד "הזהר הקדוש" ברצף ללא הפסק, שבכח "הזהר הקדוש" לבטל כל גזרות ולקרב הגאולה ברחמים. וז"ל: בריחת רבי שמעון בר יוחאי עשתה ענין התבה, וכלנו נברח להתבה הזאת וננצל ונמצא שבריחת רבי שמעון בר

בואו ונתאחד פלנו' ביחד, ונתחיל ללמוד כל יום דף היומי של תקוני זהר, שזה לוקח רק שתי דקות ביום, ואפשר גם ללמוד ולשמע ב"קול הזוהר" בטלפון 0722-99-00-44, ובשבט קודש נלמד שעה אחת, למען תיקוני השכינה הקדושה, ובעזרת השם! תברך, יתבטלו מעלינו כל גזרות קשות ורעות, ונזכה לגאולה ברחמים, כמו שכתב הרשב"י, "בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי", ביאור: בספר הזה נצא מן הגלות ברחמים (זהר נשא ברעיא מהימנא דף קכ"ד ע"ב).

וכמו שגלה לנו הרש"ש הקדוש בשכבו על ערש דני סמוך לפטירתו, השאיר לנו מעין צואה כאשר אמר לבנו רבי חזקיה יצחק ז"ע"א: "יודע אני שבזכות הזוהר הקדוש וכתבי הקבלה יצא עם ישראל לחרות, ובלמוד זה תלויים גאולתינו וביאת משיח צדקינו..." "ותורת הסוד מה היא עליה?" (ספר הרש"ש עמ' 158). מלותיו האחרונות של אותו צדיק וקדוש מרחפות בעולם, תובעות עלבון, ומפצירות לקיימן. "ותורת הסוד מה היא עליה?!"... והקול קורא במדבר פנו דרך לאלקינו. הקדישו מזמנכם היקר בכל יום לשם שמים, בשביל ישועת העם, ולהצלת הדור כולו – ברוחניות ובגשמיות.

בכחינו לשנות את המצב, בידינו הדבר, בואו נתגייס פולנו, במיוחד להזהיר גדולים על קטנים, אב ולמד עם בנו, מחנך עם חניכו, ומלמד עם תלמידו, שהרי אם אין גדיים אין תישים, כך יחדר תלמודם מנגרותם, וכן תלמודי תורה, ישיבות וכוללים, וכל כלל ישראל, יתאחדו בלמוד הקדוש הזה, ותורת הסוד תקבל תנופה, ונזכה להיות מבני עליה, כמו שכתוב ב"כסא מלך" בהקדמה לבאורו על תיקוני זוהר. ונפעל בדרך זו לקרב ולהביא את הגאולה השלמה ברחמים, וב"אמרי פנחס" השלם (דף ק"ו) לקדוש רבי פינחס מקאריץ ז"ע, פתב בזה הלשון: "צריך מלמד (לתלמידים) ללמד זהר, שהוא בחינת עין החיים, שיכול להמשיך נשמה לתלמידים. כי מה שהרב נותן שכל ישר לתינוק, בזה מניח בו נשמה אמיתית", עד כאן לשונו, (ואני שמעתי, שזה מקבל עוד מהבעל שם טוב זכותו יגן עלינו). כי הזוהר מלהיב ומאיר את הנשמה של כל איש מישראל, באפן שיוכל להשפיע הארה של נשמה קדושה גם בזולתו, עכ"ל (חכם הרויס).

[אמר המעתיק: כשאב שולח בנו למלמד ללמוד אצלו תורה, דבר הראשון צריך לברר אם המלמד של בנו לומד זוהר, כי אם לא, אז מי יודע איזה נשמה המלמד ימשיך לבנו – וגם אי אפשר שיהיה להמלמד קצת יראת שמים בלי לימוד הזוהר הקדוש כמבואר בספרים הקדושים].

י. כתוב בזוהר הקדוש, דעל ידי כנישתא חדא תכף נשמתין ונקלו בספר הזוהר הקדוש, ואכמ"ל.

המשך בעמוד קיב

זֶהַר הַשֵּׁבֶת

פְּרָק י"א

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיַּגֵּשׁ - חֻקֹּת

זִמְן תְּפִלַּת הַמְּנַחָה עֵת רָצוֹן

וּסְגֻלַּת ג' סְעוּדוֹת

פֶּרֶק י"א

קה	מְנוּחָה שֶׁל שַׁבָּת
קה	שַׁעַת מְנוּחָה הִיא עַת רְצוֹן
קה	כָּל שַׁעֲרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ
קו	צְדוּק הַדִּין
קו	נְעִילַת שַׁעֲרֵי הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם
קו	'בּוֹשׁ הַמַּעֲיָנוֹת בְּמִיתַת יוֹסֵף
קו	חֲשֵׁךְ בְּמִיתַת מֹשֶׁה
קז	בְּטֵלָה שֶׁמַּחַח הַתּוֹרָה בְּמִיתַת דָּוִד
קז	חֹבֶת הַעֲנֹג בְּשַׁבָּת
קז	בְּרָכָה מִן הַיּוֹם הַזֶּה
קח	עֲנֹג וְשִׂמְחָה בְּיוֹם זֶה
קח	סְדוּר הַשְּׁלֶחַן ג' פְּעָמִים
קח	מַעֲלַת הַמַּשְׁלֵלִים ג' סְעוּדוֹת
קח	הַכֹּל נִמְצָא בְּשַׁבָּת
קט	שִׂמְחָה בְּסְעוּדַת שַׁבָּת
קט	סְעוּדַת הַמֶּלֶךְ
קט	סְעוּדַת הַגְּבִירָה
קט	סְעוּדָה שְׁנִיָּה
קי	סְעוּדָה שְׁלִישִׁית
קי	עוֹנְשׁוֹ שֶׁל הַפּוֹגֵם בְּסְעוּדַת שַׁבָּת
קיא	נִשְׁמָה יִתְרָה
קיא	ג' סְעוּדוֹת שֶׁל אֲמוּנָה
קיא	מַעֲלַת יוֹם הַשַּׁבָּת
קיא	מְנוּחָה שֶׁל שַׁבָּת שַׁעַת רְצוֹן
קיב	עֲרֻכָּה שֶׁל שַׁעֲרָה

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

מנחה של שבת (ח"ב קנ"ו, א)

וְאִי תִימָא, אַמַּאי אַתְּמַנִּי הַאי קָרָא, בְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבְּתָא. יֵאוּת אִיהוּ לְמַהוּי בְּשַׁבְּתָא בְּהִיא צִלוֹתָא דְּמִנְחָה, וְלֹא בְּצִלוֹתָא דְּחוּל, דְּוִדַּאי לֹא צִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבְּתָא כְּחוּל. בְּגִין דְּהָא כְּחוּל בְּשַׁעְתָּא דְּמִנְחָה, תְּלִיא דִּינָא בְּעֵלְמָא, וְלֹא אִיהוּ עַת רְצוֹן. אֲבָל בְּשַׁבְּתָא, דְּכָל רוּגְזָא אַתְּעָדִי, וְכֹלֵא אַתְּכְּלִיל כְּחֵדָא, וְאַף עַל גַּב דְּדִינָא אַתְּעָר, אַתְּבִסְמוּתָא אִיהוּ, וְעַל דָּא אַצְטְרִיד קָרָא דִּיחֻדָּא, לִיחְדָּא כָּל דְּרַגְיָן, דְּכַד הוּי יחֻדָּא, דִּינָא אַתְּחַבֵּר וְאַתְּכְּלִיל בְּרַחֲמֵי וְאַתְּבִסָּם כְּלָא, וְכַדִּין עַת רְצוֹן כְּתִיב. עַת רְצוֹן, כְּלִיל כְּלָא כְּחֵדָא. וְדִינָא אַתְּבִסָּם בְּהֵוֹא זְמָנָא, וְהוּי חֲדוּה כְּכֹלֵא.

מנחה של שבת ואם תאמר, למה התמנה הפסוק הזה בתפלת מנחה של שבת? נראה הוא להיות בשבת באותה תפלת מנחה ולא בתפלת חל, שודאי אין תפלת מנחה של שבת כמו חל. משום שהרי בחל, בשעת המנחה, תלוי הדיו בעולם ואינו עת רצון, אבל בשבת כשכל הרגז הוסר והכל נכלל כאחד, ואף על גב שמתעורר דין, זו התבשמות, ולכן צריך פסוק של יחוד ליחד את כל הדרגות. שפשיש יחוד, הדיו מתחבר ונכלל ברחמים והכל מתבסם, ואז כתוב עת רצון. עת רצון כולל הכל כאחד. והדין מתבסם באותו זמן, ויש שמחה בכל.

שעת מנחה היא עת רצון

מִשֶּׁה אַסְתַּלַּק מֵעֵלְמָא, בְּהִיא שַׁעְתָּא דְּצִלוֹתָא דְּמִנְחָה דְּשַׁבְּתָא, בְּשַׁעְתָּא דַּעַת רְצוֹן אַשְׁתַּכַּח. וּבְהִיא שַׁעְתָּא רַעוּא הוּהוּ לְעֵילָא, וְצַעְרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא נִנְעֵלוּ תְּרַעִין בְּשַׁבְּתָא, מִשַּׁעְתָּא דְּמִנְחָה וְלְעֵילָא. מָאן תְּרַעִין נִנְעֵלוּ. תְּרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא, בְּגִין לְאַדְכְּרָא לְמִשֶּׁה רַעִיא מְהִימָנָא, דְּאוּרִייתָא אַתְּבַטְלָא בְּגִינֵיהּ.

שעת מנחה היא עת רצון משה הסתלק מן העולם באותה שעת תפלת מנחה של שבת, בשעה שנמצאת עת רצון. ובאותה שעה רצון היה למעלה, וצער למטה, ועל זה ננעלו השערים בשבת משעת המנחה ומעלה. אילו שערים ננעלו? שערי בית המדרש, כדי להזכיר את משה הרועה הנאמן שהתורה התבטלה בגללו.

כל שערי בית המדרש ננעלו

בְּהֵוֹא זְמָנָא, בִּי מְדַרְשָׁא דְּמִשֶּׁה אַתְּבַטְלָא, כָּל שַׁבְּן אַחֲרַנִּין. מָאן חֲמֵי תְּרַעִין דְּבִי מְדַרְשָׁא דְּמִשֶּׁה דְּנִנְעֵלוּ, דְּלֹא נִנְעֵלוּ אַחֲרַנִּין כְּלָהוּ. אוּרִייתָא דְּמִשֶּׁה עֲצִיבָא עֲלֵיהּ בְּהֵוֹא זְמָנָא, מָאן לֹא עֲצִיב. בְּגִין כִּדְ כָּל תְּרַעִי

כל שערי בית המדרש ננעלו באותו זמן בית מדרשו של משה בטל, כל שכן האחרים. מי רואה את שערי בית מדרשו של משה שננעלו, ונשלא ינעלו כל האחרים?! כשהתורה של משה עצובה עליו באותו זמן, מי לא עצובה? משום כך כל שערי בית המדרש ננעלו, והצטרכו

דְּבִי מְדַרְשֵׁי נִנְעָלוּ, וְאַצְטְרִיכוּ כָּלֵא לְצַדִּיקָא לִיהּ לְקוּדְשָׁא בְּרִידְהּ הוּא בְּאִרְחָ שְׂבָחָא, וְהֵינּוּ (תהלים לו) צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל.

כָּלֵם לְצַדִּיק אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּדַרְךְ שְׂבַח, וְהֵינּוּ (תהלים לו) צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל.

צדוק הדין

תְּלַתָּא אֵינּוּ דְאַסְתָּלְקוּ מֵעֲלֵמָא בְּהַאי זְמַנָּא, וְכִלְהוּ כְּלִילֵן בְּמִשְׁהָ. חַד, מִשְׁהָ נְבִיאָה מְהִימְנָא עֲלָאָה. וְחַד, יוֹסֵף צְדִיקָא. וְחַד, דְּוֹד מְלָכָא. בְּגִינֵי כֵךְ, תְּלַת צְדוּקֵי דִינֵי הַכָּא, חַד אִיהוּ דְיוֹסֵף זַכָּאָה, קְדִים לְכָל הַנִּי, וְדָא אִיהוּ צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו', דָּא יוֹסֵף, דְּאִיהוּ בְּלַחְדוּדֵי כְּהֵרְרִי אַל, כְּכִלְהוּ טוּרִין עֲלָאִין. וְחַד מִשְׁהָ נְבִיאָה מְהִימְנָא, וְדָא אִיהוּ דְכְּתִיב, (תהלים עא) וְצְדִיקְתָּךְ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת, בְּגִין דְּאִיהוּ נְטִיל לְכָל סְטְרִין, יְמִינָא וּשְׂמָאלָא. וְחַד אִיהוּ דְוֹד מְלָכָא, וְדָא אִיהוּ דְכְּתִיב, (תהלים קיט) צְדִיקְתָּךְ צְדִיק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת, לְעוֹלָם: דָּא דְוֹד מְלָכָא.

צדוק הדין
שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה, וְכָלֵם כְּלוּלִים בְּמִשְׁהָ. אֶחָד - מִשְׁהָ הַנְּבִיאָה הַנִּימְנָא הָעֲלִיּוֹן, וְאֶחָד - יוֹסֵף הַצְּדִיק, וְאֶחָד - דְּוֹד הַמֶּלֶךְ. מִשׁוּם כֵּךְ יֵשׁ כָּאֵן שְׁלֹשָׁה צְדוּקֵי דִין. אֶחָד הוּא שֶׁל יוֹסֵף הַצְּדִיק קוֹדֵם לְכָל אֱלֹהִים, וְזֶהוּ צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'. זֶה יוֹסֵף, שֶׁהוּא לְבַדּוֹ כְּהֵרְרִי אַל, כְּמוֹ כָּל הַהֲרִים הָעֲלִיּוֹנִים. וְאֶחָד מִשְׁהָ הַנְּבִיאָה הַנִּימְנָא, וְזֶהוּ שְׂכָתוּב (שם עא) וְצְדִיקְתָּךְ אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדוּלוֹת, מִשׁוּם שֶׁהוּא נוֹטֵל לְכָל הַצְּדִדִים, יְמִין וּשְׂמָאל. וְאֶחָד הוּא דְוֹד הַמֶּלֶךְ, וְזֶהוּ שְׂכָתוּב (שם קיט) צְדִיקְתָּךְ צְדִיק לְעוֹלָם וְתוֹרַתְךָ אֱמֶת. לְעוֹלָם - זֶה דְּוֹד הַמֶּלֶךְ.

נעילת שערי התורה והעולם

בְּדִין אֲתַכְנִישׁ כָּלֵא בְּהַאי זְמַנָּא, תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה. וְעַל דָּא בְּהַאי זְמַנָּא נִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְאֹרִייתָא, וְנִנְעָלוּ תְּרַעֵי דְכָל עֲלָמָא, בְּהַאי זְמַנָּא.

נעילת שערי התורה והעולם
אֲזַ מִתְכַּנְּס הַכָּל בְּזְמַן הַזֶּה, תוֹרָה שְׂבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׂבַעַל פֶּה. וְעַל זֶה בְּזְמַן הַזֶּה נִנְעָלוּ שְׂעָרֵי תוֹרָה, וְנִנְעָלוּ שְׂעָרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה.

יבוש המעֵינות במיתת יוסף

בְּשַׁעֲתָא דְּמִית יוֹסֵף צְדִיקָא, יָבִישׁוּ מְקוּרִין וּמְבוּעִין, וְכִלְהוּ שְׂבָטִין נְפִלוּ בְּגִלוּתָא, פְּתַחוּ עֲלָאִי וְאַמְרוּ, צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

יבוש המעֵינות במיתת יוסף
בְּשַׁעֲתָא שְׁמַת יוֹסֵף הַצְּדִיק, יָבִישׁוּ הַמְּקוּרוֹת וְהַמְּבוּעִינֹת, וְכָל הַשְּׂבָטִים נְפְלוּ בְּגִלוּת. פְּתַחוּ הָעֲלִיּוֹנִים וְאַמְרוּ, צְדִיקְתָּךְ כְּהֵרְרִי אַל מִשְׁפֻּטֵיךְ תְּהוּם רַבָּה וְגו'.

חשך במיתת משה

בְּשַׁעֲתָא דְּמִית מֹשֶׁה, אֲתַחֲשַׁךְ שְׂמִשְׁאָ בְּטִיְהֵרָא, וְאֲנַעַלְתָּ תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, נְהוּרָהָא דְאַסְפְּקִלְרִיאָה דְנְהֵרָא.

חשך במיתת משה
בְּשַׁעֲתָא שְׁמַת מֹשֶׁה, נִחְשַׁךְ הַשְּׂמֶשׁ בְּצַהֲרִים, וְנִנְעָלָה תוֹרָה שְׂבַכְתָּב, הָאוֹר שֶׁל הָאֲסְפְּקִלְרִיָּה הַמְּאִירָה.

בטלה שמחת התורה במיתת דוד
בשעתא דמית דוד מלא, בנישת
סיהרא גהוראה ואורייתא
 דבעל פה בנישת גהוראה. ומההוא זמנא
 אתגניזו גהורין דאורייתא, ואסגיא
 מחלוקת על משנה, וחפימיא במחלוקת,
 וכלהו תקיפי לפא בערבוביא. ועל דא,
 חדוה דאורייתא לאו איהו בההוא זמנא,
 בכל דרין דעלמא.

ומה אינון חומרי דתעניות דגזרו רבנן,
 כד מית פלוני, גזרו תענית. כד
 הוה כד, גזרו כד. (ס"א דא דהוה) וכד הוה
 כנישו יתיר דחדוה דתורה דבכתב
 ותורה דבעל פה, בההוא זמנא, על אחת
 כמה וכמה דאצטריך למגעל תרעי
 דאורייתא בההוא זמנא.

ובגין כך אמרינן הני צדוקי דינא, כמה
 דאתמר. חדו רבי יוסי ורבי חייא,
 ונשקוהו ברישיה כמלקדמין, אמרו
 זכאה חולקנא בהאי ארעה.

חובת הענג בשבת (ח"ב פ"ח, א)

רבי יצחק אמר, אפילו ביומא דשבתא
 גמי. רבי יהודה אמר, בעי לאתענגא
 בהאי יומא, ולמיכל תלת סעודתי
 בשבתא, בגין דישתכח שבעא וענוגא
 בהאי יומא בעלמא.

ברכה מן היום הזה

רבי אבא אמר, לאזדמנא ברביתא
 באינון יומין דלעילא, דמתברכאן
 מהאי יומא. והאי יומא, מלא רישיה
 דזעיר אנפין, מטלא דנחית מעתיקא
 קדישא סתימא דכלא, ואטיל לחקלא
 דתפוחין קדישין, תלת זמני, מכד עייל
 שבתא, דיתברכון בלהו כחדא.

בטלה שמחת התורה במיתת דוד
בשעה שמת דוד המלך, כנסה הלבנה
 את אורה, ותורה שבעל פה כנסה את
 אורה. ומאותו זמן נגנזו אורות התורה,
 והתברתה המחלקת על המשנה, והחכמים
 במחלקות, וכל חזקי הלב בערבוביה. ועל זה
 אין שמחת התורה באותו זמן בכל דורות
 העולם.

ומהן חמרות התעניות שגזרו רבנן? כשמת
 פלוני גזרו תענית, כשהיה כף גזרו כף. (קה
 שתייה) וכשהיה פנוס יתר של שמחת התורה
 שבכתב ותורה שבעל פה, באותו זמן על
 אחת כמה וכמה שצריך לגעל שיערי התורה
 באותו זמן.

ולכן אמרים את אלו צדוקי הדיו, כמו
 שנתבאר. שמחו רבי יוסי ורבי חייא
 ונשקוהו בראשו כמקדם, ואמרו, אשרי
 חלקנו בדרך הזו!

חובת הענג בשבת

רבי יצחק אמר, אפילו ביום השבת גם רבי
 יהודה אמר, צריף להתענג ביום הזה ולאכל
 שלש סעודות בשבת, כדי שימצאו שבע
 וענג ביום הזה בעולם.

ברכה מן היום הזה

רבי אבא אמר, להזמין ברכה באותם ימים
 שלמעלה שמתברכים מן היום הזה, וביום
 הזה מלא ראשו של זעיר אנפין מטל שנוחת
 מהעתיק הקדוש הנסתר של הכל, ומטיל
 לשדה התפוחים הקדושים שלש פעמים
 משוכנסת שבת, שכלם יתברכו כאחד.

ענג ושמחה ביום זה

וְעַל דָּא בְּעֵי בַר נֶשׁ, לְאַתְעַנְנָא תַּלְתָּ
זְמַנִּין אֲלִין, דְּהָא בְּהָא תְּלֵיא
מְהִימְנוּתָא דְלַעִילָא, בְּעַתִּיקָא קְדִישָׁא,
וּבְזַעִיר אַפִּין, וּבְחַקְלָא דְתַפּוּחִין. וּבְעֵי
בַר נֶשׁ לְאַתְעַנְנָא בְּהוּ, וּלְמַחְדֵי בְּהוּ.
וּמֵאן דְּגָרַע סְעוּדָתָא מְנִיָּהוּ, אַחְזִי
פְּגִימוּתָא לַעִילָא וְעוֹנְשִׂיהּ דְּהָהוּא בַר
נֶשׁ סִגִּי.

סדור השלחן ג' פעמים

בְּגִינֵי כֹד, בְּעֵי לְסַדְרָא פְתוּרִיהּ, תַּלְתָּ
זְמַנִּי, מִכַּד עֵייל שַׁבְּתָא, וְלֹא
יִשְׁתַּכַּח פְתוּרִיהּ רִיקְנִיא, וְתִשְׁרִי בְּרַכְתָּא
עֲלֶיהּ, כָּל שְׂאָר יוֹמֵי דְשַׁבְּתָא. וּבְהֵאֵי
מְלָה, אַחְזִי, וְתֵלִי מְהִימְנוּתָא לַעִילָא.

מעלת המשלים ג' סעודות

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, הָאֵי מֵאן דְּאִשְׁלִים
תַּלְתָּ סְעוּדָתֵי בְּשַׁבְּתָא, קָלָא נְפִיק
וּמְכָרָא עֲלֶיהּ, (ישעיה נח) אַז תִּתְעַנְג עַל
יְיָ, דָּא סְעוּדָתָא חָדָא, לְקַבֵּל עַתִּיקָא
קְדִישָׁא דְכָל קְדִישִׁין. וְהִרְפַּבְתִּיד עַל
בְּמַתֵי אַרְץ, דָּא סְעוּדָתָא תְּנִינָא, לְקַבֵּל
חַקְלָא דְתַפּוּחִין קְדִישִׁין. וְהִאֲכַלְתִּיד
נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד, דָּא הוּא שְׁלִימו
דְּאַשְׁתָּלִים בְּזַעִיר אַפִּין.

הכל נמצא בשבת

וּלְקַבְּלֵיהוּ בְּעֵי לְאַשְׁלָמָא סְעוּדָתֵיהּ,
וּבְעֵי לְאַתְעַנְנָא בְּכֻלְהוּ
סְעוּדָתֵי, וּלְמַחְדֵי בְּכָל חַד וְחַד מְנִיָּהוּ,
מִשּׁוּם דְּאִיהוּ מְהִימְנוּתָא שְׁלִימָתָא. וּבְגִין
כֹּד, שַׁבְּתָא אַתִּיקָר, מִכָּל שְׂאָר זְמַנִּין
וְחִגּוֹן, מִשּׁוּם דְּכֻלָּא בִּיהּ אִשְׁתַּכַּח, וְלֹא
אִשְׁתַּכַּח חֵכִי בְּכֻלְהוּ זְמַנֵי וְחִגֵי. אָמַר
רַבִּי חֵיָא, בְּגִין כֹּד, מִשּׁוּם דְּאַשְׁתַּכַּח

ענג ושמחה ביום זה

וְעַל זֶה צְרִיף אָדָם לְהַתְעַנְג שְׁלֹשׁ הַפְּעָמִים
הַלְלוּ, שְׁהֵרִי בְּזֶה תְּלוּיָהּ הָאֱמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה
- בְּעַתִּיק הַקְּדוּשׁ, וּבְזַעִיר אַנְפִּין, וּבְשׂוּדָה
הַתַּפּוּחִים. וְצְרִיף אָדָם לְהַתְעַנְג בְּהֵם וּלְשַׁמַּח
בְּהֵם. וּמִי שְׁגוּרַע סְעוּדָה מֵהֵם, מַרְאֵה פְּגָם
לְמַעֲלָה, וְעֵנְשׁוּ שֶׁל הָאָדָם הַהוּא גָדוֹל.

סדור השלחן ג' פעמים

מִשּׁוּם כֹּף צְרִיף לְסַדְר שְׁלַחְנוּ שְׁלֹשׁ פְּעָמִים
מִשְׁנַכְנֶסֶת שַׁבָּת, וְלֹא יִמְצָא שְׁלַחְנוּ רִיק,
וְתִשְׁרֶה עֲלֵיו הַבְּרַכָּה כָּל שְׂאָר יְמוֹת הַשַּׁבָּת,
וּבְדַבְּרֵי הַזֶּה מַרְאֵה וְתוֹלָה אֶת הָאֱמוּנָה
הָעֲלִיּוֹנָה.

מעלת המשלים ג' סעודות

רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, זֶה מִי שְׁמַשְׁלִים שְׁלֹשׁ
סְעוּדוֹת בְּשַׁבָּת, קוֹל יוֹצֵא וּמְכָרִיז עָלָיו:
(ישעיה נח) אַז תִּתְעַנְג עַל ה'. זֶה סְעוּדָה אַחַת
כְּנֶגֶד הַעַתִּיק הַקְּדוּשׁ שֶׁל כָּל הַקְּדוּשִׁים.
וְהִרְפַּבְתִּיד עַל בְּמַתֵי אַרְץ - זֶה סְעוּדָה
שְׁנִיָּה כְּנֶגֶד שְׂדֵה הַתַּפּוּחִים הַקְּדוּשִׁים.
וְהִאֲכַלְתִּיד נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד - זֶהִי
הַשְּׁלֵמוֹת שֶׁהַשְּׁתַּלְמָה בְּזַעִיר אַנְפִּין.

הכל נמצא בשבת

וּכְנֶגֶד צְרִיף לְהַשְׁלִים סְעוּדָתוֹ, וְצְרִיף
לְהַתְעַנְג בְּכָל הַסְּעוּדוֹת וּלְשַׁמַּח בְּכָל
אַחַת וְאַחַת מֵהֶן, מִשּׁוּם שֶׁהִיא הָאֱמוּנָה
הַשְּׁלֵמָה, וּמִשּׁוּם כֹּף הַשַּׁבָּת נִתְּכַבְּדָה מִכָּל
שְׂאָר הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים, מִשּׁוּם שֶׁהַכָּל בָּהּ
נִמְצָא, וְלֹא נִמְצָא כֹּף בְּכָל הַזְּמַנִּים וְהַחֲגִים.
אָמַר רַבִּי חֵיָא, מִשּׁוּם כֹּף, מִשּׁוּם שֶׁהַכָּל
נִמְצָא בּוֹ, נִזְכָּר שְׁלֹשׁ פְּעָמִים, שְׁכַתּוֹב (בראשית

כָּלֵא בִיה, אִידְכַר תַּלְת זְמַנִּין. דְּכַתִּיב, (בראשית ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

ב) וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיִּשְׁבּוֹת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי. וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי.

שְׁמַחָה בְּסַעֲוֹדַת שַׁבָּת

שְׁמַחָה בְּסַעֲוֹדַת שַׁבָּת

רַבִּי אַבְא, (נ"א רב המנונא סבא) כַּד הוּוּ יְתִיב בְּסַעֲוֹדַת דְּשַׁבְּתָא, הוּוּ חָדִי, בְּכָל חַד וְחַד, וְהוּוּ אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֹדַתֵּא קַדִּישָׁא, דְּעַתִּיקָא קַדִּישָׁא סְתִימָא דְכָלֵא. בְּסַעֲוֹדַתֵּא אַחְרָא הוּוּ אָמַר, דָּא הִיא סַעֲוֹדַתֵּא דְקוֹדֶשָׁא בְּרִיד הוּוּ. וְכֵן בְּכָלֵהוּ סַעֲוֹדַתִּי, וְהוּוּ חָדִי בְּכָל חַד וְחַד. כַּד הוּוּ אֲשֵׁלִים סַעֲוֹדַתִּי, אָמַר אֲשֵׁלִימוּ סַעֲוֹדַתִּי דְמַהִימְנוּתָא.

רַבִּי אַבְא (רב המנונא סבא), כְּשֶׁהָיָה יוֹשֵׁב בְּסַעֲוֹדַת הַשַּׁבָּת, הָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת, וְהָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סַעֲוֹדָה קְדוֹשָׁה שֶׁל הַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ הַנִּסְתָּר שֶׁל הַכֹּל. בְּסַעֲוֹדָה הָאַחֶרֶת הָיָה אוֹמֵר: זוֹהִי סַעֲוֹדָה שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֵן בְּכָל הַסַּעֲוֹדוֹת. וְהָיָה שְׂמֵחַ בְּכָל אַחַת וְאַחַת. כְּשֶׁהָיָה מְשָׁלִים אֶת הַסַּעֲוֹדוֹת, אוֹמֵר: נְשַׁלְמוּ סַעֲוֹדוֹת הָאֲמוּנָה.

סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ

סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ

רַבִּי שְׁמַעוֹן, כַּד הוּוּ אֲתִי לְסַעֲוֹדַתֵּא, הוּוּ אָמַר הַכִּי, אֲתַקִּינוּ סַעֲוֹדַתֵּא דְמַהִימְנוּתָא עֲלָאָה, אֲתַקִּינוּ סַעֲוֹדַתֵּא דְמַלְכָא, וְהוּוּ יְתִיב וְחָדִי. כַּד אֲשֵׁלִים סַעֲוֹדַתֵּא תְּלִיתָאָה, הוּוּ מְכַרְזֵי עֲלֵיה, אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל יַי' וְהִרְכַּבְתִּיד עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּיד נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד.

כְּשֶׁרַבִּי שְׁמַעוֹן הָיָה בָּא לְסַעֲוֹדָה, הָיָה אוֹמֵר כֹּפֵּ: הַתְּקִינוּ סַעֲוֹדָה שֶׁל הָאֲמוּנָה הָעֲלִיּוֹנָה. הַתְּקִינוּ סַעֲוֹדַת הַמֶּלֶךְ. וְהָיָה יוֹשֵׁב וְשִׂמַּח. כְּשֶׁהִשְׁלִים סַעֲוֹדָה שְׁלִישִׁית, הָיוּ מְכַרְזִים עֲלָיו: (ישעיה נח) אַז תַּתְּעַנַּג עַל ה' וְהִרְכַּבְתִּיד עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ וְהִאֲכַלְתִּיד נַחֲלַת יַעֲקֹב אַבִּיד.

סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה

סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּי, אֵלִין סַעֲוֹדַתִּי הִיד מַתְּקִינוּ. אָמַר לֵיה, לִילֵיא דְשַׁבְּתָא, כְּתִיב, וְהִרְכַּבְתִּיד עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ. בִּיה בְּלִילֵיא, מַתְּבַרְכָא מְטְרוּנֵיתָא, וְכִלְהוּ חֻקַּל תְּפּוּחִין, וּמַתְּבַרְכָא פְּתוּרִיה דְּכַר נֶשׁ, וְנִשְׁמַתָּא אַתּוּסְפַת, וְהִהוּא לִילֵיא, חֲדוּה דְמְטְרוּנֵיתָא הוּוּ. וּבְעֵי בַר נֶשׁ לְמַחְדֵי בְּחֻדוּתָא, וְלִמְיַכַּל סַעֲוֹדַתֵּא דְמְטְרוּנֵיתָא.

אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר לְאַבּוּי, אִיךְ מַתְּקִינִים אֶת הַסַּעֲוֹדוֹת הַלְלוּ? אָמַר לוֹ, לִיל שַׁבָּת כְּתוּב וְהִרְכַּבְתִּיד עַל בְּמַתִּי אֶרֶץ. בּוּ בְּלִילָה מַתְּבַרְכַת הַגְּבִירָה וְכָל שְׂדָה הַתְּפּוּחִים, וּמַתְּבַרְכַת שְׁלַחְנוּ שֶׁל אָדָם, וְנִשְׁמָה נוֹסְפַת, וְאוֹתוֹ הַלִּילָה שְׂמַחַת הַגְּבִירָה הוּא. וְצָרִיד אָדָם לְשִׂמַּח בְּשִׂמְחָה וְלֶאֱכַל סַעֲוֹדַת הַגְּבִירָה.

סַעֲוֹדָה שְׁנִיָּה

סַעֲוֹדָה שְׁנִיָּה

בְּיוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בְּסַעֲוֹדַתֵּא תְּנִינָא, כְּתִיב (ישעיה נח) אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל

בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, בְּסַעֲוֹדָה הַשְּׁנִיָּה כְּתוּב אֲזַ תַּתְּעַנַּג עַל ה'. עַל ה' וְדָאִי. שְׂאוֹתָה שְׁעָה

נגלה העתיק הקדוש, וכל העולמות
בשמחה, והשלמות והחדוה של העתיק
אנו עושים, זוהי סעודתו ודאי.

סעודה שלישית

בסעודה השלישית של שבת כתוב
והאכלתיך נחלת יעקב אביך. זוהי הסעודה
של זעיר אנפין שהוא בשלמות. וכל ששת
הימים מאותה שלמות מתברכים. וצריך
אדם לשמח בסעודתו ולהשלים הסעודות
הלו, שהן סעודות האמונה השלמה של
זרע קדוש של ישראל, שהאמונה העליונה
היא שלהם ולא של עמים עובדי עבודת
כוכבים ומזלות. ומשום כך אמר, (שמות לא)
ביני ובין בני ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת

בא וראה, בסעודות הלו נודעים ישראל
שהם בני המלך ושהם מהיכל המלך ושהם
בני האמונה, ומי שפוגם סעודה אחת מהם,
מראה פגם למעלה, ומראה את עצמו שאינו
מבני המלך העליון, שאינו מבני היכל
המלך, ושאינו מזרע קדוש של ישראל,
ונותנים עליו חמר של שלשה דברים - דין
הגיהנם וכו'.

ובא ראה, בכל שאר הזמנים והחגים צריך
אדם לשמח ולשמח את העניים, ואם הוא
שמח לבדו ולא נותן לעניים - ענשו רב,
שהרי לבדו שמח, ולא נותן שמחה לאחר.
עליו כתוב (מלאכי ב) וזריתי פרש על פניכם
פרש חגיכם. ואם הוא שמח בשבת, אף
על גב שלא נותן לאחר - לא נותנים עליו

י'. על יי' ודאי. דהיא שעתא אתגליא
עתיקא קדישא, וכלהו עלמין בחדוותא,
ושלימו וחדוותא דעתיקא עבדינו,
וסעודתא דיליה הוא ודאי.

סעודה שלישית

בסעודתא תליתאה דשבתא, כתיב
והאכלתיך נחלת יעקב
אביך. דא היא סעודתא דזעיר אנפין,
דהווי בשלימותא. וכלהו שיתא יומין,
מההוא שלימו מתברכן. ובעי בר נש
למחדי בסעודתיה, ולא שלמא אלין
סעודתי, דאינון סעודתי מהימנותא
שלימתא, דזרעא קדישא דישראל, די
מהימנותא עלאה, דהא דילהון היא,
ולא דעמין עובדי עבודת כוכבים ומזלות.
ובגי כד אמר, (שמות לא) ביני ובין בני
ישראל.

עונשו של הפוגם בסעודת שבת

תא חזי, בסעודתי אלין, אשתמודעון
ישראל, דאינון בני מלכא. דאינון
מהיכלא דמלכא, דאינון בני מהימנותא,
ומאן דפגים חד סעודתא מנייהו, אחזי
פגימותא לעילא, ואחזי גרמיה דלאו
מבני מלכא עלאה הוא, דלאו מבני
היכלא דמלכא הוא דלאו מזרעא
קדישא דישראל הוא. ויהבין עליה
חומרא דתלת מלין, דינא דגיהנם וגו'.
ותא חזי, בכלהו שאר זמנין וחגיגין, בעי
בר נש לחדי, ולמחדי למסכני, ואי
הוא חדי בלחודוי, ולא יהיב למסכני,
עונשיה סגי, דהא בלחודוי חדי, ולא
יהיב חדו לאחרא. עליה כתיב, (מלאכי ב)
וזריתי פרש על פניכם פרש חגיכם. ואי
איהו בשבתא חדי, אף על גב דלא יהיב

לאחרא, לא יהבין עליה עונשא, כשאר זמנין וחגיגין, דכתיב פֿרש חגיכם. פֿרש חגיכם קאמר, ולא פֿרש שבֿתכם. וכתיב (ישעיה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נִפְשִׁי. ואלו שבת לא קאמר.

נשמה יתרה

ובגניני כד כתיב, ביני וביני בני ישראל. ומשום דכל מהימנותא אשתכח בשבתא, יהבין ליה לבר נש נשמתא אחרא, נשמתא עלאה, נשמתא דכל שלימו בה, כדוגמא דעלמא דאתי. ובגניני כד אקרי שבת. מהו שבת. שמא דקודשא בריד הוא. שמא דאיהו שלים מכל סטרוי.

ג' סעודות של אמונה

אמר רבי יוסי, ודאי כד הוא. ווי ליה לבר נש, דלא אשלים חדוותא דמלכא קדישא. ומאן חדוותא דיליה. אלון תלת סעודתי מהימנותא. סעודתי דאברהם יצחק ויעקב כלין בהו. וכלהו חדו על חדו מהימנותא שלימותא, מכל סטרוי.

מעלת יום השבת

תאנא, בהדין יומא מתעטרן אבהן, וכל בנין ינקין, מה דלאו הכי בכל שאר חגיגין וזמנין. בהדין יומא, חייבאי דגיהנם נייחין. בהדין יומא, כל דינין אתכפין, ולא מתערין בעלמא. בהדין יומא אורייתא מתעטרא בעטרין שלימין. בהדין יומא, חדוותא ותפנוקא אשתמע, במאתן וחמשין עלמין.

מנחה של שבת שעת רצון

תא חזי, בכל שיתא יומי דשבֿתא, כד מטא שעתא דצלותא דמנחה, דינא

ענש כבשאר הזמנים והחגים, שכתוב פֿרש חגיכם. אמר פֿרש חגיכם, ולא פֿרש שבֿתכם. וכתוב (ישעיה א) חֲדָשִׁיכֶם וּמוֹעֲדֵיכֶם שְׁנָאָה נִפְשִׁי. ואלו שבת לא אמר.

נשמה יתרה

ומשום כד כתוב ביני וביני בני ישראל. ומשום שכל האמונה נמצאת בשבת, גותניס לאדם נשמה אחרת, נשמה עליונה, נשמה שכל השלמות בה, כדגמת העולם הבא. ומשום כד נקראת שבת. מה זה שבת? שם של הקדוש ברוך הוא, שם שהוא שלם מכל צדדיו.

ג' סעודות של אמונה

אמר רבי יוסי, ודאי כד הוא. אוי לאדם שלא משלים את שמחה המלך הקדוש. ומהי שמחתו? אלו שלש הסעודות של האמונה, סעודות שאברהם יצחק ויעקב כלולים בהם, וכלם שמחה על שמחה, אמונה שלמה מכל צדדיו.

מעלת יום השבת

שנינו, ביום הזה מתעטרין האבות, וכל הבנים יונקים, מה שאין כן בכל שאר החגים והזמנים. ביום הזה רשעי הגיהנם נחים. ביום הזה כל הדינים נכפים ולא מתעוררים בעולם. ביום הזה התורה מתעטרת בעטרות שלמות. ביום הזה שמחה ותפנוק נשמעים במאתים וחמשים עולמות.

מנחה של שבת שעת רצון

בא וראה, בכל ששת ימי השבת, כשמגיעה שעת תפלת המנחה, הדין הקשה שולט

וְכָל הַדִּינִים מִתְעוֹרְרִים, אֲבָל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת,
כְּשֶׁמִּגִּיעַ זְמַן תְּפִלַּת הַמִּנְחָה, נִמְצָא רְצוֹן
הַרְצוּנוֹת, וְהַעֲתִיק הַקְּדוֹשׁ מְגַלֵּה רְצוֹנוֹ, וְכָל
הַדִּינִים נִכְפָּיִם, וְנִמְצָא רְצוֹן וְשִׂמְחָה בְּכָל.

תְּקִיפָא שְׁלֵטָא, וְכָל דִּינֵי מִתְעֲרִין. אֲבָל
בַּיּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, כַּד מְטָא עֲדָן דְּצִלוּתָא
דְּמִנְחָה, רַעְוָא דְרַעְוִין אֲשַׁתְּכַח, וְעִתִּיקָא
קַדִּישָׁא גְלִיָּא רְצוֹן דִּילֵיהּ, וְכָל דִּינֵין
מִתְכַּפְּיִין, וּמִשְׁתַּכַּח רַעְוָתָא וְחֲדוּ בְּכֻלָּא.

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קב

וּבְלִמּוּד זוהר הקדוש תמידים כְּסֻדְרָם, בְּזֶה מִמְשִׁיף עָלָיו קְדוּשָׁה פְּקַבְּלַת הַתּוֹרָה בְּהַר סִינַי,
כְּמוֹ שְׁכַתּוֹב בְּזוֹהַר פְּרֻשַׁת בְּהַעֲלֵתָרָא (דף קנב), שֶׁהַעוֹסְקִים בְּחֻמְתַּת הָאֱמֻת נִקְרָאִים
"אֵינּוּן דְּהוּוּ קְוִימֵי בְּטוֹרָא דְּסִינַי". וּבְאֵר הַצַּדִּיק הַקְּדוֹשׁ הַמְּקַבֵּל הָאֱלֹקִי רַבִּי יְהוּדָה פְּתִיחַ ז"ע,
ז"ל: וְנִרְאָה לִי בְּבֹאֹר כְּנֻתָו, כִּי בַתְּחִלָּה כְּשֶׁצָּאוּ יִשְׂרָאֵל לְקִרְאֵת הָאֱלֹקִים, הָיוּ מִתְיַצְּבִים
בְּתַחֲתֵית הָהָר, וְאַחַר כֵּן נֶאֱמַר: "וַיִּרְא הָעַם וַיִּנְעוּ וַיַּעֲמָדוּ מֵרְחוֹק", כִּי הָיוּ יִרְאִים פֶּן תֵּאֱכָלֶם
הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת וְיָמוּתוּ, וְהָיָה מִקְצַת מֵהָעַם שֶׁהָיוּ שֹׁשִׁים וְשִׂמְחִים לְקִרְאֵת הַשְּׂכִינָה, וְלֹא
רְצוּ לְזוּז מִמְּקוֹמָם הַרְאִשׁוֹן לְעַמֵּד מֵרְחוֹק, אֲפִילוּ אִם יָמוּתוּ מִמֶּשׁ, וְעַלֵּיהֶם הוּא מַה שְׁכַתּוֹב בְּזוֹהַר
הַנּוֹכַח "אֵינּוּן דְּקִימֵי בְּטוֹרָא דְּסִינַי", כְּלוּמַר וְלֹא נָעוּ וַעֲמָדוּ מֵרְחוֹק, אֲלֵא עָמְדוּ בְּטוֹרָא דְּסִינַי
מִתְּחִלָּה וְעַד סוּף, וְלִכֵּן הֵם זֹכִים לְחֻמְתַּת הָאֱמֻת, וְאוֹתָן הַנְּשִׂמוֹת אֲשֶׁר נָעוּ עִם הָעַם וַעֲמָדוּ
מֵרְחוֹק, כֵּן הֵם עוֹשִׂים גַּם עַתָּה, שְׂנֹסִים וְעוֹמְדִים מֵרְחוֹק לְחֻמְתַּת הָאֱמֻת, מִיִּרְאַתָם פֶּן תֵּאֱכָלֶם
הָאֵשׁ הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת.

וְאָמַר הַרְה"ק מִקַּמְאָרְנָא: יֵשׁ הַרְבֵּה שׁוֹטִים, שְׁבוֹרְחִים מִלְּמוּד רְזוּן שֶׁל מֶרֶן הָאֲר"י וְסָפַר
הַזוֹהַר, אֲשֶׁר הֵם חֲסִינֵי, וְלוֹ עַמֵּי שׁוֹמֵעַ לִי, בְּעַקְבוֹת מִשִּׁיחָא, אֲשֶׁר הִרַע וְהַמִּינּוֹת גּוֹבְרֵי,
הָיוּ שׁוֹקְדִים כָּל יְמֵיהֶם, לְלַמּוּד סֵפֶר הַזוֹהַר וְכַתְבֵי הָאֲר"י ז"ל, בְּלוֹל עִם חֲסִידוֹת שֶׁל מֶרֶן הַבַּעַל
שֵׁם טוֹב, וְהָיוּ מִבְּטָלִים כָּל גְּזֵרוֹת רַעְוָת... וְלוֹ עַמֵּי שׁוֹמֵעַ לִי, בְּדוֹר הִרַע הַזֶּה שֶׁהַמִּינּוֹת גּוֹבְרֵי,
הָיוּ לְמַדִּים עִם תִּינוּק בֶּן תִּשְׁעֵי שָׁנַיִם, סֵפֶר הַזוֹהַר וְתִיקוּנֵים וְלַהֲגוֹת בָּהּ, וְהָיָה יִרְאַתָו קוֹדֶמַת
לְחֻמְתָו וְיִתְקַיֵּים.

מִשְׁמַע, אוֹתָם שְׂאִינָם יוֹדְעִים סוּדוֹת הַתּוֹרָה לֹא
עָמְדוּ עַל הַר סִינַי (ועֵשׂוּ בְּתִיקוּנֵי זוֹהַר בְּהַקְדָּמָה דף ה' ע"ב
דְּבוֹר הַמִּתְחִיל "דְּרַגָּא תְּמִינָה"). וְלִזְמַנָּא דְאַתִּי, זְמִינִין
לְאִסְתַּכְלָא בְּנִשְׁמָתָא דְנִשְׁמָתָא דְאוֹרִיָּתָא.
[וְלַעֲתִיד לְבוֹא הֵם עֲתִידִים לְהַסְתַּכֵּל וְלַהֲתַבּוֹן
בְּנִשְׁמָתָא שֶׁל הַנְּשִׂמָה שֶׁל הַתּוֹרָה, כִּי אַחַר תַּחֲתִית
הַמַּתִּים עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְדְרוֹשׁ תּוֹרָה
חֲדָשָׁה בְּסוּדוֹת וְנִעְלָמִים, מַה שְׂאִי אֲפֶשֶׁר בְּזִמְן הַזֶּה
לִידַע מְהוּתָהּ] (הַבֵּיאֵר מִהַפְּרוּשׁ "מִתּוֹק מִדְּבַשׁ").

המשך בעמוד קכא

יֵא. וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: חֲסִימִין עֲבָדֵי דְּמִלְכָּא עֲלָאָה,
[הַחֲכָמִים שֶׁהֵם עֲבָדִים שֶׁל מֶלֶךְ הָעֲלִיוֹן], אֵינּוּן
דְּקִימֵי בְּטוֹרָא דְּסִינַי, [אוֹתָם שֶׁעָמְדוּ עַל הַר סִינַי],
לֹא מִסְתַּכְלֵי אֲלֵא בְּנִשְׁמָתָא, דְּאִיהִי עֲקָרָא דְכֻלָּא
אוֹרִיָּתָא מִמֶּשׁ וְכו'. [אֵינָם מִסְתַּכְלִים אֲלֵא בְּנִשְׁמָת
הַתּוֹרָה שֶׁהִיא עֲקָרָא כָּל הַתּוֹרָה מִמֶּשׁ, כְּלוּמַר
שִׂיּוֹדְעִים שְׁבַסְפוּרִים וְגַם בְּגוֹפֵי הַתּוֹרָה יֵשׁ פְּנִימִיּוֹת,
שֶׁהֵם רְזִי הַתּוֹרָה וְהַכְּנֻגוֹת שְׂצִרִיף לְכוֹן בְּכָל מַצּוֹה
וּמַצּוֹה]. עַד כֵּאֵן לְשׁוֹנוֹ. [וְנִכְתַּב בְּצַדוֹ, אָמַר מַעֲתִיק:

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ב

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיְחִי - בְּלֶק

עֲנֵג שַׁבָּת, מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא

פֶּרֶק י"ב

עֲבֹד הַנֶּפֶשׁ וְהַגּוּף קטו
 לְבוֹשִׁים נְאִים וְטַעֲיַמַת מֵאֲכָלִים בְּשַׁבָּת ... קטו
 יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּהּ אֶתְפָּאֵר קטו
 הַמְּמַנִּים שְׂבֵהֵיכָל קטז
 מֵעֵין עוֹלָם הַבָּא קיז
 מְנוּחַת הַנְּשֻׁמוֹת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קיז
 הַתְּעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ קיח
 הַנְּאִת הָרוּחַ קיט
 וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשַּׁבָּת קיט
 וַיִּנְפֹּשׁ קכ
 עֲטוּר הַנְּפֹשׁוֹת בְּיוֹם הַשַּׁבָּת קכא
 עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה קכא
 גְּדֹל הַשָּׂכָר וְהַזְכוּת בְּהוֹרֵאת אֲצִבַּע קכב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סַעֲוֹדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסַעֲוֶדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסַעֲוֶדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסַעֲוֶדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

ענג הנפש והגוף (ח"ב מ"ו, א)

וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג, עֹנֵגָא דְכֻלָּא, עֹנֵגָא דְנַפְשָׁא וְגוּפָא עֹנֵגָא דְעֵלְאִין וְתַמְאִין. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת, מְאִי וְקִרְאֶתָּה. דִּיזְמִין לִיה. כְּמָה דְאֵת אָמֵר, (ויקרא כג) מְקֵרְאִי קֹדֶשׁ, כְּלוּמֵר, זְמִינִין, כְּמָה דְמִזְמִין אוֹשְׁפִיזָא לְבֵיתִיהָ. וְעַל דָּא וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג, דִּיזְמִין לִיה, כְּמָה דְמִזְמִין אוֹשְׁפִיזָא, בְּפִתּוּרָא מְתַקְנָא, בְּבֵיתָא מְתַקְנָא כְּדָקָא יְאוּת, בְּמִכְלָא וּבְמִשְׁתַּיָּא כְּדָקָא יְאוּת, וְתִיר עַל שְׂאֵר יוֹמִין. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת מִבְּעוּד יוֹם. לְקַדּוּשׁ יוֹם מְכּוּבָד: דָּא יוֹם כְּפוּרִים. תְּרִי דְאִינוּן חַד. וּבְכַבְדָּתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרַבְּכִיד, כְּמָה דְאוּקִימָנָא.

ענג הנפש והגוף וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג - עֹנֵגָא שְׁל הַכֹּל, עֹנֵגָא הַנְּפֶשׁ וְהַגּוּף, עֹנֵגָא לְעֵלְיוֹנִים וְלַתְּחִתּוֹנִים. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת, מַה זֶה וְקִרְאֶתָּה? שְׂיִזְמִין אוֹתָהּ, כְּמוֹ שְׂנַאָמֵר (ויקרא כג) מְקֵרְאִי קֹדֶשׁ, כְּלוּמֵר מְזַמְּנִים, כְּמוֹ מִי שְׂמַזְמִין אוֹרַח לְבֵיתוֹ. וְעַל זֶה וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג, שְׂיִזְמִין אוֹתָהּ כְּמוֹ שְׂמַזְמִינִים אוֹרַח, בְּשִׁלְחוֹ מִתְּקוֹן וּבְבֵית מִתְּקוֹן פְּרָאוּי בְּמַאֲכָל וּבְמִשְׁתֶּה פְּרָאוּי יוֹתֵר עַל שְׂאֵר הַיָּמִים. וְקִרְאֶתָּה לְשַׁבַּת עֹנֵג - מִבְּעוּד יוֹם. לְקַדּוּשׁ ה' מְכּוּבָד - זֶה יוֹם הַכְּפוּרִים, שְׁנַיִם שָׁהִם אַחַד. וּבְכַבְדָּתוֹ מַעֲשׂוֹת דְרַבְּכִיד - כְּמוֹ שְׂבִאָרְנֹו.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת (תקוני

זהר ס"ט, ב)

כִּן כְּגוֹוָנָא דָּא שְׂכִינְתָּא אִיהִי פְרֻדָּם בְּגִלוּתָא, וְאִיהִי מוּחָא מְלָגוּ, אָגוּז קִרְיָנָן לִיה, כְּמָה דְאָמֵר שְׁלֵמָה מְלָכָא, אֶל גִּנַּת אָגוּז יִרְדְּתִי (שיר ו א), וְאִיהִי שְׂכִינְתָּא אִיבָא מְלָגָו, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (תהלים מה יד) כָּל כְּבוֹדָה בַּת מְלֶכֶד פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְקִלִּיפִין הֵן כְּמָה רְשׁוּיּוֹת נְוִכְרָאִין, וּבְשַׁבַּת מְכֻלָּא אַתְּפִשְׁתָּה, וְאַתְּלַבְּשַׁת בְּלְבוּשֵׁין שְׂפִירָאן, וְכֵן צְרִיכִין יִשְׂרָאֵל לְתַתָּא, לְאַתְּחַדְשָׁא בְּשַׁבַּת בְּלְבוּשֵׁין שְׂפִירָאן, וְכֵן לְאַטְעֵמָא בְּשַׁבַּת מִכָּל מַאֲכָלִין טְבִין, בְּגִין לְקַשְׂרָא וּלְאַרְקָא בְּרַכָּאן לְגַבְהָ מִכָּל סְפִירָן, וּלְמַהוּי אֲשַׁתְּקִיא מְכֻלָּהוּ.

לבושים נאים וטעימת מאכלים בשבת

כִּן כְּמוֹ זֶה, הַשְּׂכִינָה הִיא פְרֻדָּס בְּגִלוּת, וְהִיא מִחַ מִבְּפָנִים, אָגוּז קוֹרְאִים לָהּ, כְּמוֹ שְׂאָמֵר שְׁלֵמָה הַמְּלָךְ אֶל גִּנַּת אָגוּז יִרְדְּתִי, וְהַשְּׂכִינָה הִיא פְרִי מִבְּפָנִים. זֶהוּ שְׂכָתוּב כָּל כְּבוֹדָה בַּת מְלָךְ פְּנִימָה מִמַּשְׁבְּצוֹת זָהָב לְבוּשָׁה, וְהַקְּלִפּוֹת הֵן כְּמָה רְשׁוּיּוֹת נְכָרִיּוֹת, וּבְשַׁבַּת הִיא מִתְּפִשְׁטוֹת מִן הַכֹּל וּמִתְּלַבְּשַׁת בְּלְבוּשֵׁים יְפִים, וְכֵן צְרִיכִים יִשְׂרָאֵל לְמַטָּה, לְהַתְּחַדֵּשׁ בְּשַׁבַּת בְּלְבוּשֵׁים יְפִים, וְכֵן לְטַעֵם בְּשַׁבַּת מִכָּל הַמַּאֲכָלִים הַטּוֹבִים, כְּדִי לְקַשֵּׁר וּלְהַרְיֵק בְּרַכּוֹת אֱלֹיָה מִכָּל הַסְּפִירוֹת, וְשִׁתְּהִיָּה מְשֻׁקֵּית מִכָּלָם.

ישראל אשר בך אתפאר (ח"ב ר"ט, א)

ההוא רוחא עלאה דנחית עליה דבר נש בחדו, וחדוי לנפשיה, כדין

ישראל אשר בך אתפאר אותה רוח עליונה שיוֹרְדֵת עַל אָדָם בְּשִׁמְחָה וּמִשְׁמַחַת אֶת נַפְשׁוֹ, אִז עוֹמְדַת נַפְשׁ הָאָדָם

כמו העולם הבא, שעתיד להנות ממנו. כמו שאדם מהנה את הרוח הזו בעולם הזה, כך אותה רוח מהנה אותו לעולם הבא, שכתוב (ישעיה נח) אַז תתענג על ה' וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמו שאדם מרוה את אותו ענג ומנה אתו, כך גם הוא מרוה אותו לעולם הבא. אַז כְּשֶׁהָאָדָם זֹכֶה וּמְשָׁלִים אֶת שְׁלֹמוֹת כְּבוֹד שֶׁבֶת כְּפִי שְׁאֲמַרְנוּ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קוֹרֵא עָלָיו וְאוֹמֵר, (שם ט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר.

הממנים שבהיכל

ההיכל החמישי. בהיכל הזה עומדים שלש מאות וששים וחמשה ממנים, כחשבון ימות השנה. ומעליהם ארבעה עמודים עליונים על כלם. ואלה הם: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלו נקראים יתדות של ההיכל הזה.

אלו התמנו לבדח את העולם (א"ל), כשנשמה נוספת מערב שבת לערב שבת. והיא יוצאת. כשהיא יוצאת, יוצאים אלה עמה, ומעבירים מישראל כל עצבות וכל יגיעה וכל מרירות הנפש וכל הרגז של העולם, ואלה הם משמחי העולם.

כל אותם שלמטה מהארבעה הללו, כלם התמנו להעביר דין מאותם בעלי הדין ומאותם שטורדים אותם בגיהנם שיעלו מהם את הדין. ועל פו כל היתדות הללו, כלן עומדות בשמחה ויוצאות משמחה,

קיימא נפשא דבר נש, כגוונא דעלמא דאתי, דומין לאתהנאה מניה, כמה דבר נש, אהני להאי רוחא בעלמא דא. הכי ההוא רוחא אהני ליה לבר נש, לעלמא דאתי, דכתיב, (ישעיה נח) אַז תתענג על יי וגו'. וכתוב והשביע בצחצחות נפשך. כמה דבר נש, רוי לההוא ענוגא, ואהני ליה, הכי נמי איהו רוי ליה לעלמא דאתי. כדין כד בר נש זכי, ואשלים שלימו דיקרא דשבתא כדקאמרן, קדשא בריד הוא קארי עליה ואמר, (ישעיה ט) וַיֹּאמֶר לִי עַבְדִּי אַתָּה יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בְּךָ אֶתְפָּאֵר.

הממנים שבהיכל (ח"ב רנ"ו, א)

היכלא חמישאה. היכלא דא, קיימין ביה תלת מאה ושתין וחמש ממנו, כחושבון ימי שתא. ועילא מנייהו ארבע סמכין עלאין על בלהו. ואלין אינון: קרטיהא"ל, סרטיהא"ל, עסירי"ה, קדמיא"ל. ואלין אקרון יתדות דהיכלא דא.

אלין אתמנון לברחא עלמא (א"ל). כד נשמתא אתוספת מערב שבת לערב שבת. ואיהי נפקת, כד איהי נפקת, נפקין אלין עמה, ומעברי מישראל כל עצבו, וכל יגיעא, וכל מרירו דנפשא, וכל רוגזא דעלמא, ואלין אינון בדיחי עלמא.

כל אינון דלתתא מאלין ארבעה, בלהו אתמנון לאעברא דינא, מאינון מארי דדינא, ומאינון דטרדי לון בגיהנם, דיסקון דינא מנייהו. ועל דא, כל אלין יתדות בלהו קיימי בחדוה, ומחדוה

נפקי, ובלהו היכלין קיימי לאתעטרא לעילא. כמה דאתמר.

וכל ההיכלות עומדים להתעטר למעלה, כמו שנתבאר.

מעין עולם הבא (ח"א מ"ח, א)

תו אמר רבי שמעון על דא תנינן שבת דוגמא דעלמא דאתי איהו, הכי הוא ודאי, ועל דא שמיטה ויובל דוגמא דא ברא. ושבת ועלמא דאתי הכי הוא. וההוא תוספת דנשמתא מרזא דזכור קא אתיא על האי סבת שלום דנטיל מעלמא דאתי ודא תוספת יהבת לעמא קדישא. ובההוא תוספת חראן ויתנשי מניהו כל מלין דחול וכל צערין וכל עאקין כמה דאת אמר (ישעיה יד) ביום הניח יי לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מעין עולם הבא
עוד אמר רבי שמעון, על זה שנינו, **שבת דוגמא של עולם הבא היא**. כן זה ודאי. ועל זה שמטה ויובל דוגמא זה בזה. ושבת ועולם הבא כן הוא. ואותה תוספת נשמה, מסוד של זכור היא באה על סכת השלום הזאת שלוקחת מהעולם הבא. והתוספת הזאת נותנת לעם הקדוש. ובאותה תוספת הם שמחים, ונשפכים מהם כל דברי החל, וכל צער וכל הצרות, כמו שנאמר (ישעיה יד) ביום הניח ה' לך מעצבך ומרגוד ומן העבדה הקשה וגו'.

מנוחת הנשמות ביום השבת (ח"ב צ"ח, א)

אם אחרת יקח לו. **הכא** אית רזא דרזין, לחכימין אתמסרו, ואית לאודעא בקדמיתא מלה חרא. תא חזי, ביומא דשבתא בשעתא דאתקדש יומי, נפקי נשמתינ מגו אילני דחיי, ומנשבן אינון נשמתינ קדישין לתתאי, ונייחין בהו כל יומא דשבתא. ולבתר דנפיק שבתא, סלקין כלהו נשמתינ ומתעטרן בעטרין קדישין לעילא. (וכד מתעטרו בההוא טבא אליו אינון בעליו דהוא טיבו ודאי) **אור** הכי, קדשא בריך הוא אזמין לההוא בר נש, ודא הוא נשמתא אחרת, ואף על גב דדא זמינא ליה, נשמתא דהות ליה בקדמיתא, שארה דקדמיתא, כסותה וענתה לא יגרע, כמה דאתמר.

מנוחת הנשמות ביום השבת
אם אחרת יקח לו. כן יש סוד הסודות שלחכמים נמסרו, ויש להודיע בראשונה דבר אחד. בא וראה, ביום השבת, בשעה שמתקדש היום, יוצאות נשמות מתוך עץ החיים, ומנשבות אותן הנשמות הקדושות לתחתונים ונחים בהם כל יום השבת. ואחר שיוצאת השבת, עולות כל הנשמות ומתעטרות בעטרות קדושות למעלה. (וכשמתעטרות באותו טוב, אלו הם בעליו של אותו טוב ודאי) אף כן מזמין הקדוש ברוך הוא את אותו האיש, וזוהי נשמה אחרת, ואף על גב שזו מזמנת לו, הנשמה שהיתה לו בראשונה, שארה הראשונה, כסותה וענתה לא יגרע, כמו שנתבאר.

(ח"ב ר"ד, א)

בְּשֵׁהַנְּקֻדָּה הַתַּחְתּוֹנָה הַזֹּאת עוֹלָה, וְנִרְאִיתָ וּמִתְקַשְׁטֶטָה, (אוֹתָהּ נִקְדָּה תַּחְתּוֹנָה כְּאִשֶּׁר עוֹלָה לְהַתְעַטֵּר בְּאַבּוֹת) אַז כָּל הַשְּׂמֻחָה נִמְצָאת לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה, וְכָל הָעוֹלָמוֹת בְּשֻׂמְחָה. וּבְלִילָה הַזֶּה הַנִּקְדָּה הַזֹּאת אוֹרָה מִתְפַּשֵּׁט, וּפּוֹרֵשׁ כְּנִפְיוֹ עַל הָעוֹלָם, וְכָל הַשְּׁלִיטִים הָאֲחֵרִים מְעַבְרִים, וְנִמְצָאת שְׂמִירָה עַל הָעוֹלָם.

וְאֵל זְנוּסְפַת רוּחַ נִשְׁמָה בְּיִשְׂרָאֵל לְכָל אֶחָד וְאֶחָד, וּבְאוֹתָהּ נִשְׁמָה יְתֵרָה שׁוֹכְחִים כָּל הָעֵצָב וְהַחֲמָה, וּכְלוּם לֹא נִמְצָא פָּרֵט לְשֻׂמְחָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה. אוֹתָהּ רוּחַ שְׂיֹרֶדֶת וְנוֹסְפַת בְּבִנֵי הָעוֹלָם, כְּשְׂיֹרֶדֶת, רוֹחֶצֶת בְּבִשְׂמִים שֶׁל גֹּן עֵדֶן, וְיֹרֶדֶת וְשׁוֹרָה עַל הָעָם הַקָּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֶׁהָרוּחַ הַזֶּה מִתְעוֹרֶרֶת.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ

בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׂאוֹתָהּ רוּחַ יֹרֶדֶת, יוֹרְדִים עִמָּה לְתוֹךְ גֹּן הָעֵדֶן שְׁשִׁים מְרַכְּבוֹת מְעֻטְרוֹת לְשֵׁשׁ צְדָדִים. וְכִשְׂמִיגֵיעִים לְגֹן עֵדֶן, אֵזִי כָּל אוֹתוֹ הָרוּחוֹת וְהַנְּשֻׁמוֹת שֶׁבְּגֹן עֵדֶן, כְּלוֹ מִתְעוֹרְרוֹת לְאוֹתָהּ (מִתְעַטְרוֹת בְּאוֹתָהּ) רוּחַ. הַכְּרוֹזִים קוֹרְאִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרֵיכֶם יִשְׂרָאֵל, הָעָם הַקָּדוֹשׁ, שְׂרָצוֹן רְבוּנְכֶם מִתְעוֹרֵר אֵלֵיכֶם.

סוּד הַסּוּדוֹת לְיֹדְעֵי הַחֻקָּה. אֲשֶׁרֵיהֶם כְּשֵׁרוּחַ זֹאת מִתְעוֹרֶרֶת. הָרוּחַ הַזֶּה הִיא הַתְּפִשְׁטוֹת הַנִּקְדָּה הַזֹּאת, וְיוֹצֵאת מִמֶּנָּה וּמִתְפַּשְׁטֶט בְּעוֹלָם, וְאוֹתָהּ הִיא סוּד הַשְּׂבֵת שְׂשֻׁרֵי לְמַטָּה, וְעַל כֵּן כָּךְ כְּתוּב בּוֹ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת הַשְּׂבֵת, וְהָרִי

הַאִי נִקְדָּה תַתְּאָה כִּד סִלְקָא וְאוֹתְחוֹזִית, וְאוֹתְקֻשְׁיִטָּה. (ס"א הַאִי נִקְדָּה תַתְּאָה כִּד סִלְקָא לְאוֹתְעַטְרָא בְּאַבְתּוֹ) כְּדִין כָּל חֲדוּה אֲשֶׁתְּכַח לְעִילָא וְתַתָּא, וְעִלְמִין כְּלָהוּ בְּחֲדוּה. וּבְהָאִי לִילָיא, הַאִי נִקְדָּה אֲתַפְּשֵׁט נְהוֹרָאָה, וּפְרִישׁ גְּדַפּוּי עַל עִלְמָא, וְכָל שְׁלִטוֹנֵי אַחֲרֵינִי מִתְעַבְּרִין, וְנִטְרִי וְאוֹתְכַח עַל עִלְמָא.

וּכְדִין אֲתוּסְפָה רוּחַ נִשְׁמָתָא בְּיִשְׂרָאֵל, עַל כָּל חַד וְחַד, וּבְהֵיחֵא נִשְׁמָתָא יְתִירָא, נִשְׁיִין כָּל עֵצָבָא וְחִימָתָא, וְלֹא אֲשֶׁתְּכַח בְּרַחֲמֵי חֲדוּה, לְעִילָא וְתַתָּא. הַהוּא רוּחָא דְנַחֲתִית וְאוֹתוּסְפָה בְּבִנֵי עִלְמָא, כִּד נַחֲתִית, אֲתַסְחִי בְּבוּסְמִין דְּגַנְתָּא דְּעֵדֶן, וְנַחֲתִית וְשָׂרָא עַל עִמָּא קְדִישָׁא, זְכָאִין אִינוּן, כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר.

הַתְעוֹרְרוֹת אוֹתָהּ רוּחַ

בְּהֵיחֵא שְׁעָתָא דְּהֵהוּא רוּחָא נַחֲתִית נַחֲתִין עִמָּה לְגוֹ גַּנְתָּא דְּעֵדֶן, שְׁתִּין רְתִיכִין, מִתְעַטְרִין לְשִׁית סְטֵרִין. וְכִד מְטִי לְגַנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּדִין כָּל אִינוּן רוּחִין וְנִשְׁמָתִין דְּגַנְתָּא דְּעֵדֶן, כְּלָהוּ מִתְעַרְי לְהֵהוּא (כ"א מִתְעַטְרִי בְּהֵהוּא) רוּחָא. כְּרוּזֵי קְרִי וְאוֹמֵר, זְכָאִין אַתּוּן יִשְׂרָאֵל, עִמָּא קְדִישָׁא, דְּרַעוּתָא דְּמֵאֲרִיכוֹן אֲתַעֵר לְגַבִּיכוֹ.

רְזָא דְּרוּזִין לְיֹדְעֵי חֻקָּתָא, זְכָאִין אִינוּן כִּד הַאִי רוּחָא אֲתַעֵר. הַאִי רוּחָא אִיהוּ אֲתַפְּשֵׁטוּתָא דְּהַאִי נִקְדָּה, וְנִפְקָא מִינָהּ, וְאוֹתְפִשְׁטָא בְּעִלְמָא, וְהֵהוּא הוּי רְזָא דְשֵׁבֶת, דְּשָׂרָא לְתַתָּא, וְעַל דָּא כְּתוּב בִּיהַ שְׂמִירָה, (שְׂמוֹת לֹא) וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל

את השבת, והא אוקמוה, שבת לא כתיב, אלא את השבת, לאסגאה יהוא רוחא דשרי על כלא, ואצטריד לנמרא ליה, הואיל וקיימא עמיה דבר נש, ועל דא כתיב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

פרשוה, לא כתוב שבת, אלא את השבת, לרבות אותה רוח ששורה על הכל, וצריך לשמר אותה הואיל ועומדת עם האדם. ועל זה כתוב, (ישעיה נז) כל שומר שבת מחללו.

הנאת הרוח

בהאי רזא אית רזא אהרא. האי רוחא, אתהני בהאי יומא, מהנאותן דישראל, ומענוגא דלהון, ובגין דא, בעי למיהב ליה ענוגא, במיכלא ובמשתויא, תלת זמנין, בתלת סעודתין, דתלת דרגי מהימנותא, כמה דאוקמוה. והאי נטיל חדה וענוגא, באינון סעודתי דישראל. זכאה חולקיה, מאן דאהני ליה, ומענג ליה, בהאי יומא.

הנאת הרוח

בסוד הזה יש סוד אחר. הרוח הזו נהנית ביום הזה מהנאתם של ישראל ומהענג שלקום, ומשום כך צריך לתת לה ענג במאכל ובמשתה שלש פעמים בשלש סעודות של שלש דרגות האמונה, כמו שבארנו, וזו נוסלת שמחה וענג באותן סעודות של ישראל. אשרי חלקו מי שמנהגה אותה ומענג אותה ביום הזה.

האי רוחא, אתהני כל שיתא יומין, מרוחא עלאה דעתיקא דכל עתיקין. וביומא דשבתא, כיון דנהית, ואתסחי בגנתא דעדן בליליא, אתענג מענוגא דגופא, בסעודתי דמהימנותא, ואתעטר (נ"א ואתענג) האי רוחא מעילא ותתא, ואתרוי ככל סטרוי, בעטרא (נ"א בענוגא) דלעילא ותתא.

הרוח הזו נהנית כל ששית הימים מהרוח העליונה של עתיק כל העתיקים, וכיון שיוצרת ביום השבת ורוחצת בגן עדן בליילה, מתענגת מענג הגוף בסעודות של האמונה, ומתעטרת (ומתענגת) הרוח הזו ממעלה וממטה, ונרנית בכל הצדדים בעטר תענג) שלמעלה ומטה.

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל וקיימא עמיה דבר נש, אצטריד ליה לנמרא ליה, ועל דא כתיב ושמרו בני ישראל את השבת. שבת, דא הוא ההיא נקודה תתאה. את השבת, דא הוא האי רוחא, אתפשטותא דהיא נקודה. ההוא אתפשטותא, כד אתוסף קדושן וברכאן מלעילא, על

ושמרו בני ישראל את השבת

והואיל ועומד עם האדם, צריך לו לשמר אותו, ועל זה כתוב ושמרו בני ישראל את השבת. את השבת - שבת זו היא נקדה תחתונה. את השבת - זוהי אותה רוח, התפשטותה של אותה נקדה. אותה ההתפשטות, כשנוספות קדשות וברכות מלמעלה על אותה נקדה, הכל נאור,

וְנַעֲשִׂית רוּחַ מְאִירָה בְּכָל הַצְּדָדִים, מִתְחַלֵּק לְמַעְלָה וּמֵאֵיר, וְנִחְלַק לְמַטָּה וּמֵאֵיר. וְזֶהוּ שְׂכָתוֹב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, חֵלֶק יִרְשָׁה יֵשׁ לָנוּ כָּאֶחָד.

הַחֵלֶק שֶׁלְמַעְלָה מִתְעַטֵּר בְּיוֹם הַזֶּה מִהֶעֱנָג הָעֲלִיּוֹן הַקְּדוֹשׁ, וְנִהְיָה מֵהַזֵּי הָעֲלִיּוֹן שֶׁל עֵתִיק כָּל הָעֵתִיקִים. הַחֵלֶק הַתַּחְתּוֹן מִתְעַטֵּר בְּיוֹם הַזֶּה מִהֶעֱנָג שֶׁלְמַטָּה שֶׁנִּהְיָה בְּסַעֲוֹדוֹת הַלָּלוּ, וְעַל כֵּן צָרִיךְ לְעֲנֹג בְּמֵאֶלֶךְ וּבְמִשְׁתָּהּ, בְּלְבוּשֵׁי כְבוֹד וּבְשִׂמְחַת הַכֹּל.

וּבְשִׂמְחַת עֵטֶר הַחֵלֶק הַזֶּה לְמַטָּה וְנִשְׁמָר כְּמוֹ שְׂצָרִיף, עוֹלָה לְמַעְלָה, וּמִתְחַבֵּר בְּאוֹתוֹ חֵלֶק אַחֵר. וְהַנֶּקֶדָה הַזֹּאת נִשְׁלַת הַכֹּל מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה, וְנִכְלָלָת מִכָּל הַצְּדָדִים. וּמִשׁוֹם שְׂמִתְעַטֵּרָת בְּשִׁבְתָּ מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה, כָּל שְׂאָר הַיָּמִים נוֹתְנִים כַּח לֶכֶל, וְנוֹתְנִים לָהּ שְׁלֵטוֹן מִמַּעְלָה וּמִמַּטָּה. וּבְסוֹדוֹת סִפְרוֹ שֶׁל שְׁלֹמֹה הַמֶּלֶךְ נִמְצָא הַסּוֹד הַזֶּה, וּבֵאֵר אוֹתוֹ הַמְּנַוֵּר הַקְּדוֹשׁ. אֲשֶׁרֵי חֵלְקֵם שֶׁל יִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתוֹב וַיִּנְפֹשׁ, וּפְרָשׁוּהָ - וַיִּנְפֹּשׁ שְׂאֵבְדָהּ, וַיִּפֶּה הוּא. אֲבָל אִם כֹּה, וַיִּלְגּוּף הָיָה צָרִיף לומר, שֶׁמִּמֶּנּוּ אֲבָדָה נְפֹשׁ! אֲבָל סוֹד הַדְּבָר - בְּאֵדָם יֵשׁ נְפֹשׁ שֶׁנוֹטְלָת וּמוֹשְׁכָת אֵלָיו אֶת הָרוּחַ הַזֶּה מֵעֶרֶב שְׁבֵת, וְאוֹתָהּ הָרוּחַ שְׂרוּיָה בְּתוֹךְ אוֹתָהּ הַנְּפֹשׁ וְדָרָה בָּהּ כָּל יוֹם הַשְּׁבֵת, וְאֵז אוֹתָהּ נְפֹשׁ יִתְרָה הִיא בְּרַבּוּי וְתוֹעֵלָת יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִיָּתָה.

הִיא נְקוּדָה, אֶתְנַהֵיר כְּלָא, וְאֶתְעַבֵּיד רוּחָא נְהִירָא כְּכֹל סְטֵרִין, אֶתְפֻּלְג לְעִילָא וְנַהֵיר. וְאֶתְפֻּלְג לְתַתָּא וְנַהֵיר. וְדָא הוּא דְכְּתִיב בֵּינִי וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל חוֹלֶק אֶחְסָנָא אִית לָן כְּחֵדָא.

חוֹלְקָא דְלְעִילָא, אֶתְעַטֵּר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֹגָא עֲלָאָה קְדִישָׁא, וְאֶתְהֵנִי מִזִּיּוּא עֲלָאָה דְעֵתִיקָא דְכָל עֵתִיקִין. חוֹלְקָא תַתָּאָה, אֶתְעַטֵּר בְּהַאי יוֹמָא, מֵעֲנֹגָא דְתַתָּא, דְאֶתְהֵנִי בְּהֵנִי סַעֲוֹדָתִי. וְעַל דָּא, בְּעֵי לְעֲנָנָא לִיה, בְּמִיכְלָא וּבְמִשְׁתָּיָא בְּלְבוּשֵׁי יָקָר, וּבְחֵדוּה דְכְּלָא.

וְכֵד מִתְעַטֵּרָא הַאי חוֹלְקָא לְתַתָּא, וְאֶתְנַטֵּיר כְּמָה דְאֶצְטֵרִיד, סְלְקָא לְעִילָא, וְאֶתְחַבֵּרָא בְּהַהוּא חוֹלְקָא אַחֵרָא. וְהַאי נְקוּדָה נְטִיל כְּלָא מֵעִילָא וְתַתָּא, וְאֶתְכְּלִילָא מִכָּל סְטֵרִין. וּבְגִין דְמִתְעַטֵּרָא בְּשִׁבְתָּ, מֵעִילָא וּמִתַּתָּא, כָּל שְׂאָר יוֹמִין יְהִיב חִילָא לְכְּלָא, וְאֶתִּיְהִיב לִיה שׁוֹלְטָנוּ מֵעִילָא וּמִתַּתָּא. וּבְרִזִין דְסַפְרָא דְשְׁלֹמֹה מִלְכָא, אֶשְׁתַּכַּח רְזָא דָא, וְאוֹקְמוּהָ בּוֹצִינָא קְדִישָׁא, זְכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְיִשְׂרָאֵל.

וַיִּנְפֹשׁ

כְּתִיב וַיִּנְפֹשׁ, וְאוֹקְמוּהָ וּוִי נְפֹשׁ דְאֶבְדַת וְשִׁפִּיר אִיהוּ. אֲבָל אִי הָכִי וּוִי גּוֹפָא אֶצְטֵרִיד לְמִימֵר, דְמַנִּיָּה אֶבְדַת נְפֹשׁ. אֲבָל רְזָא דְמֶלֶךְ, בְּכַר גֵּשׁ אִית נְפֹשׁ, דְנִמְלָא וּמְשִׁיד לְגַבִּיָּה לְהַאי רוּחָא מֵעֶרֶב שְׁבֵת. וְהַהוּא רוּחָא שְׂרִיָּא כְּגוּוּה דְהַהִיא נְפֹשׁ, וְדִוִּירָא בְּהָ כָּל יוֹמָא דְשִׁבְתָּא. וּכְדִין, הַהוּא נְפֹשׁ, יִתְרָה בְּרַבּוּיָא וְתוֹעֵלָתָא יוֹתֵר מִמָּה דְהוּה.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל דא תנינן, כל נפשאן ד'ישראל מתעטרין ביומא דשבתא, ועמרא דלהון, דשריא האי רוחא בגווייהו. כיון דנפק שבתא, וההוא רוחא סלקא לעילא, כדיון ווי לנפש, דאכדת מה דאכדת. אכדת ההוא עמרא עלאה, וההוא חילא קדישא דהוה בה, ודא הוא וינפש, ווי נפש, דאכדת מה דאכדת.

עטור הנפשות ביום השבת

ועל זה שנינו, כל נפשות ישראל מתעטרות ביום השבת, והעטרה שלהם, ששורה הרוח הזו בתוכם. כיון שיציאת שבת ואותה רוח עולה למעלה, אזי וי לנפש שאבדה מה שאבדה. אבדה אותה עטרה עליונה ואותו כח קדוש שהיה בה. וזהו וינפש, וי נפש שאבדה מה שאבדה.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קיב

6

השראת השכינה בציוני הצדיקים ז"ע

כתוב בתיקוני זהר (תיקון ו), שהקדוש ברוך הוא משרה שכינתו על ציוני הצדיקים, ועלינו לידע שיש פאן השראת השכינה, כי אנחנו בלימודנו בתורת הרשב"י ז"ע, נחשב לנו כמו שזכינו להיות בציונו הקדוש של הרשב"י ז"ע, כי בלומדינו תורת התנא ממשיכים נשמתו אלינו. ואמרו חז"ל **בניבמות (צו ע"ב - צו ע"א): **אזל ר' אלעזר אמר לשמעתא בי מדרשא, ולא אמרה משמיה דרבי יוחנן. שמע רבי יוחנן איקפד. ... ורבי יוחנן מאי טעמא קפיד כולי האי? דאמר רב יהודה אמר רב, מאי דכתיב "אגורה באהלך עולמים"? וכי אפשר לו לאדם לגור בשני עולמים? אלא אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא, רבוננו של עולם, יהי רצון שיאמרו דבר שמועה מפי בעולם הזה. דאמר רבי יוחנן משום רבי שמעון בן יוחאי, כל תלמיד חכם, שאומרים דבר שמועה מפיו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר. אמר ר' יצחק בן זעירא ואיתימא שמעון גזירא, מאי קראה? "וחכף כיון הטוב הולך לדודי למישרים דובב שפתי ישנים". ככומר של ענבים. מה כמר של ענבים, כיון שפניח אדם אצבעו עליו, מיד דובב, אף תלמידי חכמים כיון שאומרים דבר שמועה מפיהם בעולם הזה שפתותיהם דובבות בקברי."****

ועל אחת כמה וכמה, שצריך ללמוד את תורת הרשב"י, על ציונו הקדוש, ובכל מקום, ולעשות לו נחת רוח, שהוא הוא בעל המימרא, ואי אפשר לתאר כמה גדול כח הלומד זהר הקדוש, שעל ידי זה מעורר ומפעיל וממשיך את נשמת הרשב"י עליו השלום, ממש כפשוטו, לרחם

הנצחי ובזה העולם, גם נתלבשת בגוף בקבר **בהבלא דגרמי**, כך אמרו שפתותיו דובבות בקבר, שנתלבש בגוף בקבר, עכ"ל (ועין עוד ב"יערות דבש", חלק ראשון, דרוש ט"ז).

יג. וכתב הגן איש חי (בדרושים פרשת מטות ד"ה

יב. ופרש על זה בספר "יערות דבש", (חלק שני - דרוש ז): **... היינו להבין, מכל מקום איך דר בב' עולמות, אבל כשאומרים דבר שמועה מפיו, אז נשמת צדיק מתלבשת שם בלומדים, ועומדת שם, וכך שפיר אמרינו דר בב' עולמות, בעולם**

עלינו, וכחו של הרשב"י בהיותו בחיים היה גדול מאד, להמשיך רחמים על כלל ישראל, כמו שהעיד רבי שמעון בר יוחאי על עצמו, כדאיתא בגמרא (ספ"ה דף מ"ה ע"ג): **ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה, משום רבי שמעון בן יוחאי, יכול אני לפטור את כל העולם פולו מן הדיו, מיום שנבראתי עד עתה, ואלמלי אלעזר בני עמי, מיום שנברא העולם ועד עכשו, ואלמלי יתם בן עזיהו עמנו, מיום שנברא העולם עד סופו, ואמר חזקיה אמר רבי ירמיה משום רבי שמעון בן יוחאי, ראיתי בני עליה והן מועטין, אם אלה הן, אני ובני מהן, אם מאה הם, אני ובני מהן, אם שנים הן אני ובני הן.**

ובמדרש רבה (בראשית ל"ה, ב) הביאו רש"י ז"ע על הפסוק (נח פ"ק ט' י"ב) "זאת אות הברית... לדורת עולם" דרשו, "לדורת" נכתב חסר, שיש דורות שלא הצרכו לאות, לפי שצדיקים גמורים היו, כמו דורו של חזקיה מלך יהודה, ודורו של רבי שמעון בן יוחאי, עכ"ל. ועל ידי שנלמד זוהר הקדוש נזכה בכח התורה להמשיך את נשמת הרשב"י לדורנו ממש, ובזה מייד נגאל.

שעשית אותו היום מצוה שהיה נזהר בה רבי פנחס בן יאיר מאד, עכ"ל. יד. ובהצטרף יחד כח התורה שהיה דורו של חזקיהו המלך שכמעט ונגעה משיח עם כחו של הרשב"י ז"ע שאמר לפטור את כל העולם מן הדיו בודאי יבוא תכף משיח במהרה בגמיונו אמו, כן יהי רצון.

החלצו מאתכם) בשם האריז"ל, בעובדא דבעל מדרש שמואל, שכל אדם האוחז במדה טובה שהיה צדיק מצדיקים הראשונים אוחז בה מאד, יזכה שתתעבר נפש אותו צדיק אתו לעזרו. ולכן קשבא הרב בעל מדרש שמואל אצל רבנו האריז"ל, קם מפניו ואמר לו, לא מפניך קמתי, אלא מפני רבי פנחס בן יאיר שבא עמך, בשביל

המשך בעמוד קכז

גודל השכר והזכות בהוראת אצבע!

הגר"א במשלי (יב, יד), מבאר גודל הזכות שיש למזכי הרבים ומוכיח את חבירו, אם שמע, מקבל שכר על כל מה שיעשה לדורות, וגם אם לא שמע, אז מקבל כל חלקו הטוב, וזה שלא שמע לוקח ממנו את חלק הגיהנום שלו.

הידעת? ברגע אחת אתה יכול לזכות לעולמות נצח! "עין לא ראתה.. - עתה הכול בידך - אתה יכול לחלק ס' "ערכה של שעה", שמעודד ומעורר ללמוד זזה"ק בכל יום. וכל הלומד שעה זזה"ק בשבת עולה לו למאה מיליון שנה תורה, ואם תכפיל בכל שבתות השנה ויו"ט, לכל ימי חייו, תגיע ל' 640 מיליארד שנה תורה. ואם בזכותך יתארגן שיעור לעשר יהודים, תגיע ל' 6 טריליון ו' 400 מיליארד שנה תורה. - ובזזה"ק (פ' ויצא קס"א). כתוב: שכל מה שנותנים משמים הוא באלף, ועוד כידוע כל עשרה ביה שכינה שריה, אתה מכפיל כל מנין יהודים באלף. תגיע ל' 6 זיליון ו' 400 טריליון שנה תורה. - ומי יוכל לחשב את גודל השכר הנצחי שיש לך מכך בוודאות!!!

[לקבלת ספרים בחינם לחלוקה: 0548436784, "מפעל הזהר העולמי" שע"י מוסדות האלמין].

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ג

פְּרָשִׁיּוֹת

שְׁמוֹת - פִּינְחָם

הַשְּׂרָאָת הַשְּׂכִינָה בַּשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ג

נְשָׂמָה יְתָרָה קכה
 נְשָׂמָה יְתָרָה לְפִי מַעֲלָתוֹ שֶׁל כָּל או"א קכה
 הַתְּפִשְׁטוֹת הַשְּׂכִינָה קכה
 עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה קכז

לְהַזְכִּירְכֶם,

יְשִׁנָּה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

נשמה יתרה (ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה בשבת לכל ישראל כחדא, חד איהי. אבל לכל בר נש, איהו כפום עובדוי. ואליפנא מקל וחומר דתויבכתא, דכל ישראל כחדא, בכל זמנא דחזרין בלהו, מתקבלי. הדיא הוא דכתיב, (דברים ד) בני אלהינו בכל קראנו אליו, דשם יי מוכתר עליהו בכתיבה, דאיהו כתר עליון. והאי איהו נשמה יתירה דכל ישראל, בשבת ויומין טובין. ובגין דא תקינו בכל יומין, למחתם בשם יהוה, דאיהו חותם דכל ברקאן דצלותין, ולא אמרין מוסף בלא כתר. ובשבת, תקינו למימר במוסף, כתר יתנו לך יי אלהינו.

נשמה יתרה לפי מעלתו של כל אחד ואחד אבל לכל חד מישראל, הכי נחית ליה נפש יתירה, כפום דרגא דיליה. אי הוא חסיד, יהבין ליה נפש יתירה ממדת חסד, כפום דרגא דיליה. אי איהו גבור, ירא חטא, יהבין ליה נפש יתירה, ממדת גבורה. ואי איהו איש תם, יהבין ליה נפש יתירה, ממדת אמת. ונפש יתירה דא מלכות, דאיהי כלילא מעשר ספיראן, וכפום מדה דבר נש. אם נשיא ישראל, או חכם, או מבין בחכמה, או בתורה, דאתמר ביה, (משלי א) להבין משל ומליצה, או בנביאים, או בכתיב, הכי יהבין ליה נפש יתירה, דאתקריאת כתר מלכות.

התפשטות השכינה (ח"ג רמ"ב, ב ר"מ)

סבא סבא, שכינתא אתקרי אר"ן דקודשא בריך הוא. הדיא הוא דכתיב, (ישעיהו טו) והארץ הרים רגלי.

נשמה יתרה

ותנאים ואמוראים, נפש יתירה לכל ישראל כאחד - אחת היא, אבל לכל אדם הוא כפי מעשיו. ולמדנו מקל וחומר של התשובה, שכל ישראל כאחד, בכל זמן שחוזרים כלם - מתקבלים. זהו שכתוב (דברים ט) פה' אלהינו בכל קראנו אליו. ששם ה' מכתר עליהם בכתרו, שהוא כתר עליון. וזהו נשמה יתרה של ישראל בשבת וימים טובים. ומשום זה תקנו בכל יום לחתם בשם יהוה, שהוא חותם של כל הברכות של התפלות, ולא אמרין מוסף בלי כתר. ובשבת תקנו לומר במוסף, כתר יתנו לך ה' אלהינו.

נשמה יתרה לפי מעלתו של כל אחד ואחד אבל לכל אחד מישראל, כף יורדת לו נפש יתרה כפי מדרגתו. אם הוא חסיד - נותנים לו נפש יתרה ממדת חסד כפי מדרגתו; אם הוא גבור, ירא חטא - נותנים לו נפש יתרה ממדת הגבורה; ואם הוא איש תם - נותנים לו נפש יתרה ממדת אמת. ונפש יתרה זו מלכות, שהיא כלולה מעשר ספירות, וכפי מדה של בן אדם. אם נשיא ישראל, או חכם, או מבין בחכמה, או בתורה, שנגאמר בו (משלי א) להבין משל ומליצה, או בנביאים, או בכתיב - כף נותנים לו נפש יתרה שנקראת כתר מלכות.

התפשטות השכינה

זמן זמן, השכינה נקראת ארץ של הקדוש ברוך הוא. זהו שכתוב (ישעיהו טו) והארץ הרים רגלי. מצד החסד נקראת מים, ומצד

הַגְּבוּרָה נִקְרָאת אֵשׁ, וּמֵצֵד הָעֵמוּד הָאֲמָצֵעִי
- אִוִּיר. וְהִיא אֶרֶץ, קֹרְקַע לְכֻלָּם.

וּמִשׁוּם שֶׁנִּשְׁמָה יִתְּרָה מִתְּפַשְׁטַת בְּשָׂכִינָה,
שֶׁהִיא שְׁבֵת הַמִּלְכָּה, שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (תהלים קג)
וּמִלְכוּתוֹ בְּכָל מַשְׁלָה - מִשָּׁם הִיא נֶעֱשִׂית
מִלְכוּת, שֶׁשְׁלִיטְתָּהּ עַל הָאֶרֶץ וְעַל אֵילָנוֹת
וְזֵרְעִים (וְהָרִים וְאֲבָנִים). וּמִשׁוּם שֶׁאֵילָן הַחַיִּים,
שֶׁהִיא נִשְׁמָה יִתְּרָה בְּשַׁבָּת, בָּהּ תּוֹלְדוֹת
שָׁלָה - יֵשׁ בָּהּ מְנוּחָה לְאֶרֶץ, שֶׁהִיא הַשְּׂכִינָה.

וּמִשׁוּם שֶׁהַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה הִתְּפַשְׁטָה
בְּאֶרֶץ, שֶׁנֶּאֱמַר עָלֶיהָ (במדבר יט) פָּרָה
אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם אֲשֶׁר לֹא
עָלָה עָלֶיהָ עֵל, לָכֵן אָסוּר לְחַרֵּשׁ בְּשַׁבָּת.
וְחֲרִישָׁה בְּשׁוּר, שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים קכט) עַל גְּבִי
חֲרָשׁוּ חֲרָשִׁים. וְהַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא
פָּרָה אֲדָמָה מֵצֵד הַגְּבוּרָה. תְּמִימָה - מֵצֵד
הַחֶסֶד, שֶׁהִיא מִדְּרָגָה שֶׁל אֲבֵרָה, שֶׁנֶּאֱמַר
בּוֹ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּף לְפָנַי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר
אֵין בָּהּ מוֹם - מֵצֵד הָעֵמוּד הָאֲמָצֵעִי. אֲשֶׁר
לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל - מֵצֵד הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה
שֶׁהִיא חֲרוֹת הַכֹּל, בְּמָקוֹם שֶׁהִיא שׁוֹלְטָת,
(במדבר א) וְהָזַר הַקָּרֵב יוֹמָת, אֵין רְשׁוּת לְצַד
הָאֲחֵר לְשַׁלֵּט, לֹא שְׁטָן, וְלֹא מִשְׁחִית, וְלֹא
מִלֵּאָד הַמְּנוֹת, שֶׁהֵם מֵצֵד הַגִּיּוֹנָם.

וּמִשׁוּם זֶה בִּימֵי הַחַל אֲוִמְרִים יִשְׂרָאֵל, (תהלים
עח) וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עֲוֹן וְלֹא יִשְׁחִית וְהִרְבָּה
לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְגו'. מִשׁוּם שֶׁבִימֵי הַחַל הַשְּׂכִינָה
הַתַּחְתּוֹנָה מִתְּלַבֶּשֶׁת בְּאֵלוֹ הַקְּלִפּוֹת שֶׁל
מִיתָה וְדִין. וּבְשַׁבָּת מִתְּפַשְׁטַת מֵהֵם, בְּגִלְל

מִסְטָרָא דְחֶסֶד אֲתִקְרִיאת מוֹם. וּמִסְטָרָא
דְּגְבוּרָה אֲתִקְרִיאת אֵשׁ. וּמִסְטָרָא
דְּעֵמוּדָא דְאֲמָצֵעִיתָא אִוִּיר. וְאִיהִי אֶרֶץ,
קֹרְקַע לְכֻלָּהּ.

וּבְגִין דְּנִשְׁמָתָא יִתְּרָה אֲתִפְשָׁטָא
בְּשָׂכִינְתָא, דְאִיהִי שְׁבֵת מִלְכָּתָא,
דְאִתְמַר בָּהּ (תהלים קג) וּמִלְכוּתוֹ בְּכָל
מַשְׁלָה, מִשָּׁם אִיהִי מִלְכוּת, דְּשְׁלִטְנוּתָהּ
עַל אֶרֶעָא, וְעַל אֵילָנִין וְזֵרְעִין. (וטורין וְאֲבָנִין)
וּבְגִין דְאֵילָנָא דְחַיִּי, דְהִיא נִשְׁמָתָא יִתְּרָה
דְּבְשַׁבָּת, בָּהּ תּוֹלְדִין דִּילָהּ, אִית גְּיִיחָא
לְאֶרֶעָא, דְאִיהִי שְׂכִינְתָא.

וּבְגִין דְשָׂכִינְתָא עֲלָאָה אֲתִפְשָׁטַת
בְּאֶרֶעָא, דְאִתְמַר בָּהּ (במדבר יט)
פָּרָה אֲדָמָה תְּמִימָה אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם
אֲשֶׁר לֹא עָלָה עָלֶיהָ עֵל, אָסוּר לְחַרֵּוֹשׁ
בְּשַׁבָּת חֲרִישָׁה בְּשׁוּר. דְאִתְמַר (תהלים קכט)
עַל גְּבִי חֲרָשׁוּ חֲרָשִׁים. וּשְׂכִינְתָא תַתָּאָה
אִיהִי פָּרָה אֲדָמָה מִסְטָרָא דְגְבוּרָה.
תְּמִימָה, מִסְטָרָא דְחֶסֶד, דְאִיהִי דְרָגָא
דְאֲבֵרָה, דְאִתְמַר בִּיהּ (בראשית יז) הַתְּהַלֵּךְ
לְפָנַי וְהָיָה תְּמִים. אֲשֶׁר אֵין בָּהּ מוֹם,
מִסְטָרָא דְעֵמוּדָא דְאֲמָצֵעִיתָא. אֲשֶׁר לֹא
עָלָה עָלֶיהָ עוֹל, מִסְטָרָא דְשָׂכִינְתָא עֲלָאָה
דְאִיהִי חֲרוֹת דְכֻלָּא, בְּאִתְרָא דְאִיהִי שְׁלֵטָא
(במדבר א) וְהָזַר הַקָּרֵב יוֹמָת, לִית רְשׁוּ
לְסִטְרָא אֲחֵרָא לְשַׁלְטָאָה, לֹא שְׁטָן, וְלֹא
מִשְׁחִית, וְלֹא מִלֵּאָד הַמְּנוֹת, דְאֵינְוֹן
מִסְטָרָא דְגִיּוֹנָם.

וּבְגִין דָּא, בְּיוֹמִין דְחוּל, אֲמִרִין יִשְׂרָאֵל,
(תהלים עח) וְהוּא רַחוּם יְכַפֵּר עֲוֹן וְלֹא
יִשְׁחִית וְהִרְבָּה לְהַשִּׁיב אָפּוֹ וְגו'. בְּגִין
דְבִיוֹמִין דְחוּל, שְׂכִינְתָא תַתָּאָה אֲתִלְבֶּשֶׁת
בְּאֵלִין קְלִיפִין דְמִיתָה דְדִינָא. וּבְשַׁבָּת

שעץ החיים שהוא בן י"ה, יה"ו, מתחבר באות ה"א. בזמן ההוא מנוחה נמצאת לאות ה"א, וכל מה שהוא מתחתייה, ולא צריך לומר בה והוא רחום. ומי אלו (שמתחתייה)? תחת י' ישראל. וכל מקום שישראל נמצאים, שמירה נמצאת ומנוחה.

אתפשטת מנייהו, בגין דאילנא דחיי דאיהו בן י"ה, יה"ו, אתחבר בה"א. בההוא זמנא ניהא אשתכחת לה"א, וכל מה דאיהו תחותיה, ולא צריך למימר ביה והוא רחום. ומאן אינון (ס"א תחותיה). תחות י' ישראל. וכל אתר דישאל משתכחין, נטירו אשתכח וניהא.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קכב

ואפילו בדרנו הפשוט, בכל רגע ובכל מקום תוכלו להתקשר לנשמת הרשב"י - ולזכות לישועות נפלאות, ובודאי הרשב"י זי"ע יכיר לכם טובה, ותושפעו ממקור הברכות, שפידוע גדולי ישראל בכל הדורות, הכירו בגדל המעלה שבלמוד ספר הזהר, שמבטל כל מיני פגעניות וגזרות קשות ורעות, ומותנא וחרבא ובזה מעלמא. והזהר הקדוש, מגן ומציל ומסוכך

כמלקדמין, ההוא מלה דרבי פנחס בן יאיר קמיה.

תרגום הזהר: שמעו קול אחד שהיה אומר פנו מקום פנו מקום לרבי פנחס בן יאיר, שהוא בא אצלנו, שלמדנו, דבכל מקום שהצדיק חדש בו דברי תורה, כאשר הוא בעולם ההוא [העליון] פוקד לאותו מקום [בעולם הזה] ובא אליו, וכל שכן ששורין בו צדיקים אחרים לקדש אותו מקום, ולומדים שם תורה, קעין זה הנה בא רבי פנחס בן יאיר לפקד מקומו, ומצא אלו הצדיקים מחדשין דברי תורה ונתחדש אותו דבר תורה שאמר מלפנים, רבי פנחס בן יאיר, עתה מתחדש לפניו כאן.

על ידי הפצת ספריו זוכה לישיב במחצתו בעולם הבא: המדפיס ספרים מממונו להוציא לאור תורה, זוכה ויושב במחיצת התלמידי חכמים מחברי הספרים, שהרי על ידו יצא החבור לעולם, ותרבה הדעת בכל עת. ואילו היה גנוז למקצועות המשכן בפרכתים, לא היו לומדים בו. - ב. והנה אמרו תז"ל במסכת יבמות (דף צ"ו ע"ב) שפתותיו דובבות וכו' כדאיתא שם, ולפי זה

טו. כתב בספר פלא יועץ (ערך דובב) וזה לשונו: פרו רבותינו ז"ל, שכל תלמיד חכם שאומרים דבר תורה משמו בעולם הזה, שפתותיו דובבות בקבר, ויש לו הנאה ונחת רוח בשותה ינו קונדיטון, כמו שכתוב בירושלמי מסכת שקלים... כתוב בספרים שפעם אחת היה שמד ונגלה מוהר"מ אלשיך ז"ל בהקיצו, והציל לאחד מתוך ההפקה, מפני סבה שהיה לומד ספרו בתמידות, עכ"ל. - ובספר "תורה וחיים" להרי"ח הטוב זי"ע (מערכת חת) כתב: אם אומרים חדושים של תלמיד חכם שפבר בעולם העליון, הרי הוא בא מעולם העליון לאותו מקום כמבאר בזוהר הקדוש (חלק ג' פרשת פנחס דף ר"כ ע"א), וז"ל: שמעו חד קלא דהוה אמר, פנו אתר, פנו אתר לרבי פנחס בן יאיר, דאיהו גביכו. דתנינו, דכל אתר דצדיקא אתחדש ביה מלי דאורייתא, כד איהו בההוא עלמא, פקיד לההוא אתר, ואתי ליה לגביה. וכל שכן כד שראן בגויה צדיקייא אתרניו. לחדתא בההוא אתר, דאמרין מלי דאורייתא. כגונא דא דהוה אתי רבי פנחס בן יאיר למפקד לאתריה, ואשכח אליו צדיקייא מחדתין מליו דאורייתא, ואתחדש

בְּצֵלָא קְדִישָׁא, כְּאֶמְרֵם ז"ל (ירושלמי יבמות ע"ח), "סִכְתָּה לְרֵאשִׁי בְיוֹם נָשֶׁק" (תהילים פֶּרֶק ק"מ ח), וְבוּ נִנְצַל מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּגוּסִי.

וּמִבְּאֵר בְּתַקּוּנֵי הַזֶּהַר (תקון שתי תפארה דף כ"ד ע"א, ובתקוני זוהר המחולק לימות השנה, [בשני פרכים], בהוצאת מפעל הזהר העולמי, נמצא בלימוד ליום כ"ו חשון עמוד ק"א), שְׁבַשְׁעָה שְׂאֵלֵיהוּ הַנְּבִיא זְכוּר לְטוֹב נִגְלָה לְרַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי וּלְחִבְרֵיא קְדִישָׁא שְׁעֵמוֹ, וְלִמּוֹד עִמְהֶם סִתְרֵי תוֹרָה, בְּעֵנִין תַּקּוּנֵי נְשִׁמוֹת, יִצְאָה בַת קוֹל מְשֻׁמִּים וְאֶמְרָה לָהֶם "כִּמְה רַב כְּחוֹ, וְקִדְשָׁתוּ, שֶׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי, בְּעוֹלָם", וְאַחַר כֵּן הוֹסִיפָה וְאֶמְרָה נְבוּאָה בְּזוֹ הַלְשׁוֹן, "וְכִמְה בְּנֵי נְשָׂא לְתַתָּא, יִתְפַּרְנְסוּן מֵהָאי חִבְרֵיא דִּלְךָ, כִּד יִתְגַּלּוּ לְתַתָּא בְּדָרָא בְּתַרְאָה, בְּסוּף יוֹמֵיא, וּבְגִינֵיהּ, וְקִרְאָתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי". וּבְלִשׁוֹן הַקִּדְשׁ: כִּמְה בְּנֵי אֲדָם לְמִטָּה, יִתְפַּרְנְסוּן מִזָּה הַחִבְרֵיא שְׁלָךְ, כְּאֶשֶׁר יִתְגַּלּוּ לְמִטָּה בְּדוּר הָאֲחֵרוֹן, בְּסוּף הַיָּמִים, וּבְזִכּוֹתוֹ יִתְקִים הַפְּסוּק "וְקִרְאָתֶם דְּרוּר בְּאַרְצֵי" הַמְרַמֵּז עַל הַגְּאֻלָּה הַשְּׁלֵמָה.

וּמוֹסִיף לְבָאָר בְּ"מִקְדָּשׁ מְלֶךְ" לְתַקּוּנֵי זֶהַר, שְׁכַל הָעוֹסֵק בְּסִפְרָא זֶה, מְקַרֵּב הַגְּאֻלָּה, וְעוֹשֶׂה נַחַת רוּחַ גָּדוֹל לְיוֹצְרוֹ, וְעָלְיוֹ אֹמֵר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: כְּאֵלוּ פְּדָאנִי, לִי וּלְבְנֵי מִן הַגְּלוּת, וְכוּ'. כִּי כִּף גְּזוֹר הַבּוֹרָא שְׁלָא יִתְגַּלּוּ, וְיִהְיֶה גִּנּוּז עַד סוּף יוֹמֵיא, דְּבְגִינָה יְבוֹא דְרוּר, כִּי סְגָלָה זֹו בּוּ וְלֹא בּוֹזֵלְתוּ. - בְּרֵאוֹת רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי בְּרוּחַ קְדִישׁוֹ עֵנִין זֶה, צִוָּה לְרַבִּי אַבְבָּא לְכַתֵּב סִפְרָא הַזֶּהַר, בְּדֶרֶךְ הָעֵלֶם, לְהִיְוֹתוֹ מִנְצֵעַ לְמִשְׁמֶרֶת עַד דְּרָא בְּתַרְאָה, קְרִיב לְיוֹמֵיהּ מְלִכָּא מְשִׁיחָא, כְּדִי שְׁבִזְכוֹת הַמִּתְעַסְקִים בּוּ תַצְמַח הַגְּאֻלָּה בְּיָמֵינוּ בְּעֶזְרַת הַשֵּׁם, כְּנִזְכֹּר בְּפִרְשֵׁת וְיָחִי (דף ר"ז), עַל דָּא כְּתִיב: "קַח צְנֻצָּת אַחַת וְתֵן שְׁמָה מְלֵא הָעֵמֹר מִן כּוֹ' לְמִשְׁמֶרֶת", לְאַצְנֻעוּתָא, וְהִבֵּן זֶה מֵאֵד (הַרְבַּ חַיִּים וְיִטְאַל זֶה"ה, בְּהַקְדַּמְתוֹ לְשַׁעַר הַהַקְדָּמוֹת).

וְהַכֹּל תְּלוּי בְּעַסְק הַחֲכָמָה הַזֹּאת, וּמוֹנֵיעַתָּנוּ מִלְּהַתְּעַסֵּק בָּהּ, הִיא גּוֹרְמַת אַחוּר וְעִכּוֹב בְּנִין בֵּית מִקְדָּשֵׁנוּ וְתַפְאֵרַתָּנוּ, (הַקְדָּמַת הַרְבַּ חַיִּים וְיִטְאַל לְעֵץ חַיִּים). וְכַתֵּב מֵהַר"א אֲזוּלָא זי"ע: וְגַם עַל יְדֵי הַחִבְרֵיא הַהוּא יִהְיֶה בְּטוֹל הַקְּלִפּוֹת, וְקִלּוֹת הַגְּלוּת, וְהַשְּׁבַתַת הַקְּטְרוּגִים (חֲסֵד לְאַבְרָהָם מֵעֵין רֵאשׁוֹן נֶהַר כ"ד). וְכַתֵּב בְּ"פְרִי עֵץ חַיִּים" (שַׁעַר הָעֲמִידָה, הַג"ה מֵרַנ"ש): וְנִרְאָה, שְׁעַל יְדֵי זְכוֹת הָעוֹסְקִים בְּחֻכְמַת הַאֲמָת, יֵשׁ כַּח בִּידָם לְהִגֵּן עַל מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף שְׁלָא יְמוּת עַל יְדֵי הַרְשָׁע אַרְמִילוֹס (וְעַן עוֹד תִּיקוּרֵי לְרַמְח"ל תִּיקוּן ח').

הַגּוֹרֵם שִׁיְהִי הַחֲכָם חַי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שְׁהָרִי הוּא גֵרֵם לְהַחִיּוֹתוֹ, וְאִין סִפְק כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֲכָם בְּעִצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהֵי יוֹצְאִין לְקִרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵיו (הַגְּאֵוּן מֵהַר"א אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֶּן אַבְרָהָם פְּרִשֵׁת וְיִשְׁלַח דָּף כ"ג ע"ב, וְכוּ שְׁמַעְתִּי דְּכִבְרֵי אֶמְרָה רַבִּי הַזֶּהַר חֲסִיד זי"ע). -

טז. דְּכִידוּעַ סְעוּדָה שְׁלִישִׁית מְצִילָה מִמְלַחְמַת גּוֹג וּמְגוּגוּ, וְהוּא בְּזִכּוֹת יַעֲקֹב אֲבִינוּ ע"ה - כַּח הַתּוֹרָה, וְיַעֲקֹב מְלֵא בְּיוֹ, הוּא רָמַז לְתוֹרַת הַסּוּד, וּבְקִלְמוּדָה נִגְאָל בְּקִרְוֹב (כְּמוֹבָא בְּרַש"י עַל הַתּוֹרָה וְיִקְרָא פֶּרֶק כ"ו מ"ב) "וְזִכְרָתִי אֶת בְּרִיתִי יַעֲקֹב וְאֶף אֶת בְּרִיתִי יִצְחָק וְאֶף אֶת בְּרִיתִי אַבְרָהָם אֲזַכֵּר וְהָאֲרִץ אֲזַכֵּר". - בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת נִכְתָּב מְלֵא וְאֵלֵיהּ חֲסֵד בְּחֻמְשָׁה מְקוֹמוֹת, יַעֲקֹב נִטַּל אוֹת מְשֻׁמוֹ שֶׁל אֵלֵיהּ עֲרִבּוֹן שְׁבִיבּוֹא וְיִבְשָׁר גְּאֻלַּת בְּנֵיו. וְהִבֵּן.

הַחֲכָם שִׁיְהִי הַחֲכָם חַי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצָתוֹ, שְׁהָרִי הוּא גֵרֵם לְהַחִיּוֹתוֹ, וְאִין סִפְק כְּשֶׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הַחֲכָם בְּעִצְמוֹ עִם סִיעַת מְרַחְמוּהֵי יוֹצְאִין לְקִרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנֵיו (הַגְּאֵוּן מֵהַר"א אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֶּן אַבְרָהָם פְּרִשֵׁת וְיִשְׁלַח דָּף כ"ג ע"ב, וְכוּ שְׁמַעְתִּי דְּכִבְרֵי אֶמְרָה רַבִּי הַזֶּהַר חֲסִיד זי"ע). - **הַסִּפְרָא שֶׁל הַצְּדִיק הוּא נְשִׁמַת הַצְּדִיק:** בְּחֵלּוֹם וְכוּ' עֵינֵי שָׁם, וְנָא לְעֵין בְּהַסְפָּמַת הַגַּה"צ מֵהַר"ח זוֹנְנֶפֶלד זְכוֹתוֹ יְגוֹ עֲלֵינוּ אָמוֹ, בְּסִפְרָא "צְדִיקָה וּמְשֻׁפֵּט", אוֹדוֹת הוֹצָאָה לְאוּר. (רֵאָה עוֹד מֵהַר"ח פְּלֵאגִי זצ"ל בְּסִפְרוֹ "תּוֹרָה וְחַיִּים", מ"ע ס' אוֹת ר"ז). גַּם הָאֲדוּמִ"ר מְסַאֲדִיגְרָא זְכוֹתוֹ יְגוֹ עֲלֵינוּ אָמוֹ, מְבִיא

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

וְאָרָא - מִטּוֹת מַסְעֵי

שְׁבִיטַת שַׁבָּת וְכַח חֲדוּשֵׁי

תּוֹרָה בְּשַׁבָּת

פֶּרֶק י"ד

טַעַם אֶסוּר חֲרִישַׁת הָאָרֶץ וְטִלְטוּל כְּלֵי הָאָרֶץ
בְּשַׁבָּת..... קלא

עִנְיַן אֶסוּר הוֹצָאָה בְּשַׁבָּת..... קלא

חֻדוֹת הַתּוֹרָה..... קלב

הַקְּשָׁבָה לְחִדוּשׁ..... קלב

עֹטוּר הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן מִשַּׁבָּת לְשַׁבָּת..... קלג

שְׂמַחַת הַצְּדִיקִים בְּגַן עֵדֶן..... קלג

כְּבוֹד הָאֵב בְּחִדוּשֵׁי בְּנוֹ..... קלג

הַתְּעַטְרוֹת הַתּוֹרָה בְּיוֹם זֶה..... קלד

הַחֲפָץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ..... קלד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים כה-קמ.
- ◉ שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

בשבת

טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
 ובגין דא, אסור למחרש בארעא,
 ולמעבד בה גומות, דהוי כאילו
 עביד פגימו בארעא קדישא, דאיהי
 שכינתא. ואסור לאשתמש בכלים
 דארעא בשבת. ואפילו לטלטל אבן.
 ולא מידי אלא כלי בעלמא. דיהוי נייחא
 לון בזכו דשכינתא דאתקריאת אבנא,
 דכתיב בה (בראשית כח) והאבן הזאת אשר
 שמימי מצבה, בצלותא. עמידה איהי
 לישראל, דבגינה אית לון קיומא בעלמא.
 ועליה אתמר, (בראשית מט) משם רעה אבן
 ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת שבעה
 עינים, (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

ענין אסור הוצאה בשבת

ובגין דא (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת לעשות את השבת
 לדרתם ברית עולם. צריך לנטרא לה
 בדירתם, דלא יפקון מרשות היחיד
 לרשות הרבים. והאי איהו דאוקמוה
 מארי מתניתין, יציאות השבת שתים
 שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה נמי יציאה קרי לה. ואינון סמאל
 ונחש, צריכין ישראל לנטרא לון, דלא
 ייעלון לדירה דשכינתא, דאיהי רשות
 היחיד. מאן רשות הרבים. חללה שפחה
 זונה נדה גויה, רשות דסמאל ונחש,
 ושבעין ממנן דעמין.

(ח"ג קע"ג, א)

בשבת

טעם אסור חרישת הארץ וטלטול כלי הארץ
 ומשום זה אסור לחרש בארץ ולעשות
 בה גמות, שנעשה כאלו עשה פגם בארץ
 הקדושה, שהיא שכינה. ואסור להשתמש
 בכלים של הארץ בשבת, ואפילו לטלטל אבן
 ולא דבר, אלא כלי סתם, שיהיה מנוחה להם
 בזכות השכינה שנקראת אבן, שכתוב בה
 (בראשית כח) והאבן הזאת אשר שמימי מצבה
 - בתפלה, עמידה היא לישראל, שבגללה
 יש להם קיום בעולם, ועליה נאמר (שם מט)
 משם רעה אבן ישראל. (זכריה ג) על אבן אחת
 שבעה עינים. (תהלים קיח) אבן מאסו הבונים.

ענין אסור הוצאה בשבת

ומשום זה נאמר, (שמות לא) ושמרו בני ישראל
 את השבת לעשות את השבת לדרתם ברית
 עולם. צריך לשמר אותה בדירתם, שלא
 יצאו מרשות היחיד לרשות הרבים. וזהו
 שבארוהו בעלי המשנה, יציאות השבת
 שתים שהן ארבע, הוצאה מרשות לרשות,
 והכנסה גם כן יציאה קורא לה. ואלו הם
 סמאל ונחש, צריכים ישראל לשמר עליהם
 שלא יכנסו לדירה של השכינה, שהיא
 רשות היחיד. מי רשות הרבים? חללה
 שפחה זונה נדה גויה, רשות של סמאל
 ונחש, ושבעים ממנים של העמים.

ואז ישראל כלם מתעטרים בעטרות של
 אותן נשמות קדושות, כלם בחדוה במנוחה.
 וכל השבת יש להם אותה חדוה ואותה
 מנוחה, וכל הצדיקים שבגו, כלם עולים

וכדין, ישראל כלהו מתעטרין בעטרין
 דאינון נשמתין קדישין, כלהו
 בחדוה בנייחא. וכל השבת, אית לון
 ההוא חדוה, והוא נייחא, וכל צדיקיא

ומתענגים בענג עליון של העולם הבא. כיון שיוצאת השבת, כל הנשמות פורחות ועולות.

חדות התורה

בא וראה, כשנכנסת שבת, נשמות יורדות לשרות על העם הקדוש, ונשמות הצדיקים עולות למעלה. כשיוצאת השבת, הנשמות עולות, אותן ששרו על ישראל. ונשמות יורדות, אותן נשמות הצדיקים.

כיון שעולות כל הנשמות ששרו על ישראל, עולות ועומדות בדמות לפני המלך הקדוש, והקדוש ברוך הוא שואל את כלם: איזה חדוש היה לכם באותו עולם בתורה? אשרי מי שאומר לפניו חדוש על התורה. כמה חדה עושה הקדוש ברוך הוא. מכנס פמליה שלו ואומר: שמעו חדוש תורה שאומרת נשמת פלוני זה. וכלם מעמידים אותו דבר בשתי ישיבות. הם למטה, והקדוש ברוך הוא למעלה חותם לאותו דבר.

הקשבה לחדוש

בא וראה, כשדבר מתחדש בתורה ונשמה שיורדת בשבת התעסקה באותם דברים חדשים ועולה למעלה, כל הפמליה של מעלה מקשיבה לאותו דבר, וחיות הקדש מתרבים בכנפים ומתלבשים בכנפים. וכששואל אותם הקדוש ברוך הוא ולא משיביו, ושותקיו, אז חיות הקדש מה פתוב? (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמו שצאמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם.

די כגנתא, בלהו סלקין ומתענגין בענוגא עלאה, דעלמא דאתי. כיון דנפיק שבתא, בלהו נשמתין פרחין וסלקין.

חדות התורה

תא חזי, כד עייל שבתא נשמתין נחתין לשרייה על עמא קדישא. ונשמתין דצדיקניא סלקין לעלא. כד נפיק שבתא, נשמתין סלקין, אינון דשאריו עליהו דישראל. ונשמתין נחתין, אינון נשמתין דצדיקניא.

כיון דסלקין בלהו נשמתין דשאריו עליהו דישראל. סלקי וקיימין בדיוקנא קמי מלכא קדישא, וקודשא בריך הוא שאיל לכלהו, מאי חדושא הוה לכו בהווא עלמא באורייתא. זכאה איהו מאן דחדושא דאורייתא אמרת קמיה. כמה חדה עביר קדשא בריך הוא, כניש לפמליא דליה, ואמר, שמעו חדושא דאורייתא, דאמרת נשמתא דא פלוני, וכלהו מוקמי היא מלה בתרי מתיבתי. אינון לתתא, וקודשא בריך הוא לעילא, חתים לההיא מלה.

הקשבה לחדוש

תא חזי, כד מלה אתחדש באורייתא, ונשמתא דנחתא בשבתא אתעסקת באינון מלין חדתין, וסלקי לעילא. כל פמליא דלעילא, צייתין לההוא מלה, וחיות הקדש מתרבין בגרפין, ומתלבשין בגרפין. וכד שאיל לון קדשא בריך הוא, ולא תבין ושתקין, כדיון חיות הקדש מה כתיב, (יחזקאל א) בעמדם תרפינה כנפיהן, כמה דאת אמר (איוב לב) כי עמדו לא ענו עוד. (נחמיה ח) וכפתחו עמדם כל העם.

ואם תאמר, למה לשתיקה קראו עמידה? אלא בדבור יש שבקעה איברים שמתנענעים יחד אתו: לב, ראה, קנה, לשון, שנים, שפתיים, בשר. ובשתיקה עומדים בעמדם ללא נענוע, ועל זה קוראים לשתיקה עמידה.

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת **שהרי** רב המנונא סבא אמר, (תהלים ס) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש - זה קדוש ידים. ומציון יסעדה - זה המוציא, שהוא סועד לב האדם. יזכר כל מנחתיה, כל - לרבות דבר אחר, זו נטילת ידים אחרונה. ועולתך ידשנה סלה - זו ברפת המזון בזמון. אם אתה עושה כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, זה קדוש הגדול. ועל דבר זה התעטרו הצדיקים בגן עדן משבת לשבת אחרת.

שמחת הצדיקים בגן עדן **ובזה** גם כן כמה שמחה על שמחה תהיה לצדיקים בגן עדן. ומשום זה אשריו מי שנשמתו בשבת מעידה לפני המלך על חדוש התורה, שהקדוש ברוך הוא וכל פמליתו וכל אותן נשמות הצדיקים שהיו בגן עדן, כלם מתעטרים באותו דבר.

כבוד האב בחדושי בנו **עוד** שמעתי מנורה הקדושה, שכמה כבוד על כבוד ועטרה על עטרה מעטרים לאבי אותו אדם שם בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא: התכנסו לשמע חדוש ודברים חדשים בתורה משם פלוני בן פלוני. כמה הם שמונשקים את ראשו. כמה צדיקים

ואי תימא, שתיקה אמאי קרו ליה עמידה. אלא, בדבורא אית ז' שייפין דמתנענען בהדיה, לבא. ריאה. קנה. לשון. שניים. שפון. בשר. ובשתיקה קיימו בקיימיהו, בלא נענועא. ועל דא קרי לשתיקה עמידה.

עטור הצדיקים בגן עדן משבת לשבת **דהא** רב המנונא סבא אמר, (נ"א רב מתיבתא) (תהלים ס) ישלח עזרך מקדש וגו'. מקדש, דא קדוש ידים. ומציון יסעדה, דא המוציא, דאיהו סעיד לבא דבר נש. וזכור כל מנחותיך, כל לאסגאה מלה אחרא, דא נטילת ידים בתרייתא. ועולתך ידשנה סלה, דא ברפת המזון בזמון. ואי את עביד כן, יתן לך כלבבך וכל עצתך ימלא. ובשבת מקדש, דא קדושא רבא. ועל מלה דא, אתעטרו צדיקייא בגן עדן, משבת לשבת אחרא.

שמחת הצדיקים בגן עדן (ח"ג קע"ג, ב) **ובדא** אורף הכי, כמה חדו על חדו הוי לצדיקייא בגן עדן. ובגין כך זכאה איהו, מאן דנשמתיה בשבת אסהידת קמי מלכא, על חדושא דאורייתא, דקודשא בריך הוא, וכל פמליא דיליה, וכל אינון נשמתין דצדיקייא דהוו בגן עדן, פלהו מתעטרו בכהוא מלה.

כבוד האב בחדושי בנו **תו** שמענא בוצינא קדישא, דכמה יקר על יקר, ועטרה על עטרה, מעטרן לאבוה דהוא בר נש תמן, בשעתא דאמר קדשא בריך הוא, אתפגנשי למשמע חדושא ומלין חדתין דאורייתא, משמיה דפלוני בר פלוני, כמה אינון

מְעַטְרִים אוֹתוֹ כְּשִׁיזְרָדִים. אֲשֶׁרֵי חֲלָקֶם שֶׁל כָּל אֱלוֹ שִׁמְשֵׁת־דָּלִים בַּתּוֹרָה בַּיּוֹם הַשֶּׁבֶת מִשָּׂאֵר יָמִים. (עד כא)

הַתְּעַטְרוֹת הַתּוֹרָה בַּיּוֹם זֶה

שְׁנֵינֵנוּ, בַּיּוֹם הַזֶּה שֶׁהַתּוֹרָה מִתְּעַטֶּרֶת בּוֹ, מִתְּעַטֶּרֶת בְּכָל, בְּכָל אוֹתָן מִצְוֹת, בְּכָל אוֹתָן גְּזָרוֹת וְעִנְיָשִׁים, בְּשִׁבְעִים עֲנָפִים שֶׁל אוֹר שְׁזוֹהָרִים מְפָל צַד וְצַד. מִי רָאָה הָעֲנָפִים שִׁיּוֹצְאִים מְפָל עֲנָף וְעֲנָף, חֲמִשָּׁה עוֹמְדִים בַּתּוֹף הָאֵילָן, וְכָל הַפְּנִים אַחוּזִים בָּהֶם? מִי רָאָה אוֹתָם שְׁעָרִים שֶׁנִּפְתְּחוּ בְּכָל צַד וְצַד, וְכָלֵם זוֹהָרִים וּמְאִירִים בְּאוֹתוֹ הָאוֹר שִׁיּוֹצֵא וְלֹא פוֹסֵק?

בֹּא רְאֵה, כָּל אוֹתָם עֵמְקִים נִסְתָּרִים שִׁיּוֹצְאִים מִתּוֹף מִחֲשָׁבָה וְקוֹל לֹקַח אוֹתָם, לֹא מִתְגַּלִּים עַד שֶׁדְּבוּר מְגַלֶּה אוֹתָם. מֶה הַדְּבָר? הֵינּוּ דְבוּר.

דְּנִשְׁקִין עַל רִישֶׁיהָ. כִּמָּה צְדִיקֵי־אֱמֶטְרוֹן לִיָּה, כִּד נְחֹתִין. זָכָאָה חוֹלְקִיהוֹן דְּכָל אֵינוֹן דְּמִשְׁתַּדְּלִין בְּאוֹרֵי־תָא, יוֹמָא דְּשַׁבְּתָא מִשָּׂאֵר יוֹמִין. (עד כאו).

הַתְּעַטְרוֹת הַתּוֹרָה בַּיּוֹם זֶה (ח"ב פ"ט, א)

תָּאֵנָא, בְּהַאי יוֹמָא, דְּאוֹרֵי־תָא מִתְּעַטְרָא בִּיהָ, מִתְּעַטְרָא בְּכָלֵא, בְּכָל אֵינוֹן פְּקוּדִין בְּכָל אֵינוֹן גְּזָרִין וְעוֹנְשֵׁין, בְּשִׁבְעִין עֲנָפִין דְּנְהוּרָא, דְּזוֹהָרִין מְכָל סְטְרָא וְסְטְרָא. מָאן חֲמִי, עֲנָפִין דְּנִפְקִין מְפָל עֲנָפָא וְעֲנָפָא, חֲמִשָּׁא קְיִימִין בְּגוֹ אֵילָנָא, כְּלָהוּ אֲנָפִין בְּהוּ אַחֲרִין. מָאן חֲמִי, אֵינוֹן תְּרַעִין דְּמִתְּפַתְחוּן בְּכָל סְטְרָא וְסְטְרָא, כְּלָהוּ מְזִדְּהִין וְנְהִרִין, בְּהַהוּא נְהוּרָא דְּנִפְקִין וְלֹא פֹסֵק.

(ח"א ל"ב, א)

תָּא חֲזִי, כָּל אֵינוֹן עֲמִיקִין סְתִימִין דְּנִפְקִין מְגוֹ מִחֲשָׁבָה וְקָלָא נְטִיל לֹזֵן לָא אַתְגַּלְיִין עַד דְּמִלְּהָ מְגַלֶּה לֹזֵן. מָאן מְלָה הֵינּוּ דְּבוּר.

הַחֲפֵץ חַיִּים וְהַחֲזוֹן אִישׁ זִי"ע

במכתבי מרן החפץ חיים זצ"ל (דף יד אות ג'), שספר בנו הר' אריה ליב על אביו, שהחזיק מאד בחכמת הקבלה באמרו כי הוא אחד מחלקי תורה היותר נעלים, ומרגלא בפומיה תמיד כי בלי סתרי תורה מגששים אנו באפלה, ובס' "מאיר עיני ישראל" (כ"ג ע' תקנ"ו), שרבי שלמה ספר לו על רבו החפץ חיים, שכל שבת קודש למד את הזהר של הפרשה, גם היה אומר לאחרים שילמדו הזהר של הפרשה, אפילו בחורים. והיה אומר שרבו כמדרש. (אור הזהר דף 82). ובספר מעשה איש (חלק ג' ע' צ"ח): שמרן החזון איש זצ"ל אמר להג' ר' שמריהו גריינימן זצ"ל, שאין ספר מוסר כל כך טוב כמו ספר הזהר. (מפעל הזהר העולמי - 0548436784)

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק טו

פְּרָשִׁיּוֹת

בֵּא - דְּבָרִים

כַּח הַדְּבֹר בַּשַּׁבָּת

וְשִׁמְרָה עַל קִדְשֵׁי הַדְּבֹר

פֶּרֶק ט"ו

אסור דבְּרֵי חוֹל בְּשַׁבָּת..... קלז
 כחוּ שֶׁל דְּבַר..... קלז
 יֵשׁ לְהִתְעוֹרֵר רַק בְּדַבְּרֵי שְׁמַיִם בְּשַׁבָּת..... קלז
 הַמוֹצֵיא דְּבַר שֶׁל חוֹל בְּשַׁבָּת מִחֻלּוֹ..... קלז
 אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ..... קלח
 הַתְּעוֹרְרוֹת חוֹל בְּיוֹם הַשַּׁבָּת הִיא חֲסָרוֹן
 לְמַעַל ה..... קלח
 הַרְהוּר מְתָר..... קלט
 עֲרֻכָּה שֶׁל שְׁעָה..... קלט

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- ◉ שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

אסור דברי חול בשבת

והאי דבור אקרי שבת. ובגין דשבת אקרי דבור, דבור דחול אסור

בשבת. (גליון מהרש"ב וקד הוה עביד רבי שמעון כד חמי לאמיה דהות משתעיא הוה אמר לה, אמא, שתוקי, שבת הוא ואסיר). **בגין דדבור דא בעיא לשלטאה ולא אהרא. והאי דבור דאיהו אתי מסטרא דחשד מגלה עמוקות מגויה. ומשמע מני חשד. ההוא דאתי מסטרא דחשד דכתיב מני דייקא.**

כחו של דבור (ח"ב מ"ז, ב)

ממצוא חפצך ודבר דבר, והא אתמר, בגין דההיא מלה סלקא, ואתער מלה דחול לעילא. מאן דמזמין אושפיזא, ביה בעי לאשתדלא, ולא באהרא.

תא חזי ההוא מלה דנפיק מפומיה דבר נש, סלקא ואתער אתערוהא לעילא, אי לטב, אי לביש, ומאן דיתיב בענוגא דשבתא, אסיר ליה לאהערא מלה דחול, דהא פגים פגמו ביומא קדישא. מאן דיתיב בהילולא דמלכא, לא יתחזי למשבק למלכא, ויתעסק באהרא.

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת **ובכל יומא בעי לאחזאה עובדא, ולא תערא אתערוהא ממה דאצטריך. ובשבת, במלי דשמיא, ובקרושה דיומא בעי לאהערא, ולא במלה אהרא.**

המוציא דבור של חול בשבת מחללו (ח"ב ס"ג, ב) **ובגין כד, אזהרותא לבר נש, דקא מתעטרא בעטורא קדישא דלעילא, דלא יפוק מניה בפומיה מלולא**

אסור דברי חול בשבת

וזה הדבור נקרא שבת, ובגלל ששבת נקרא דבור, דבור של חל אסור בשבת. [וכך היה עושה רבי שמעון, כשהיה רואה את אמו שהיתה מדברת, היה אומר לה: אמא, שתקי. שבת היום ואסור]. בגלל שדבור זה צריך לשלט ולא אחר. ודבור זה שהוא בא מצד החשד, מגלה עמוקות מתוכו. ומשמע מני חשד, אותו שבא מצד החשד, שכתוב מני דוקא.

כחו של דבור

ממצוא חפצך ודבר דבר, והרי נתבאר, משום שאותו דבר עולה ומעורר דבור של חל למעלה. מי שמזמין אורח, צריך להשתדל בו ולא באחר.

בא ראה, אותו הדבור שיוצא מפי האדם, עולה ומעורר התעוררות עליונה, אם לטוב אם לרע. ומי שיושב בענג שבת, אסור לו לעורר דבור של חל, שהרי הוא פוגם פגם ביום הקדוש. מי שיושב בהלולת המלך, לא ראוי שיעזב את המלך ויתעסק באחר.

יש להתעורר רק בדברי שמים בשבת **ובכל יום צריך להראות מעשה ולעורר התעוררות ממה שצריך, ובשבת בדברי שמים ובקדשות היום צריך להתעורר, ולא בדבר אחר.**

המוציא דבור של חול בשבת מחללו **ולכן אזהרה לאדם שמתעטר בעטור קדוש שלמעלה, שלא יצא מפיו דבור של חל, משום שאם יצא ממנו, הוא מחלל את יום**

הַשַּׁבָּת, בְּיָדוֹ - בְּמַעֲשֵׂהָ, וּבְרַגְלָיו - לְלַכֵּת
מִחוּץ לְאֲלָפִים אֲמָה. כָּל אֵלֹהִים חַלּוּל שַׁבָּת.

דְּחוּל, בְּגִין דָּאֵי יִפּוּק מִנְיָה, קָא מַחְלִיל
יּוֹמָא דְשַׁבְּתָא, בִּיְדוּי בְּעוּבְדָתָא. בְּרַגְלוּי,
לְמַהֲדָ לְכַר מִתְרִין אֲלָפִין אֲמִין. כָּל אֲלִין
חַלּוּלָא דְשַׁבְּתָא אִינּוּן.

אל יצא איש ממקומו

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ - זֶהוּ מְקוֹם נִכְבָּד
שֶׁל קִדְשָׁה, שֶׁהָרִי מִחוּצָה לוֹ הֵם אֱלֹהִים
אֲחֵרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' - זֶהוּ כְּבוֹד שְׁלֹמֶעֱלָה.
מִמְּקוֹמוֹ - זֶה כְּבוֹד שְׁלֹמֶטָה. זֶהוּ סוּד עֵטְרַת
הַשַּׁבָּת, וְלָכֵן אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. אֲשֶׁרִי
חָלְקוּ שֶׁל מִי שֶׁזֹּכֵחַ לְכַבֵּד אֶת הַשַּׁבָּת.
אֲשֶׁרִי בְּעוֹלָם הָזֶה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אל יצא איש ממקומו

אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אֲתָר
יִקְרָא דְקִדּוּשָׁה, דְּהָא לְכַר מִנְיָה,
אֱלֹהִים אֲחֵרִים נִינְהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יי',
דָּא כְּבוֹד דְלַעֲיִלָּא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְּבוֹד
דְלַתְתָּא. דָּא אִיהוּ רְזָא דְעֵטְרָא דְשַׁבְּתָה,
בְּגִין כִּד אֵל יֵצֵא אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. זְכָאָה
חֻלְקִיָּה מָאן דְזָכִי לִיקְרָא דְשַׁבְּתָא זְכָאָה
אִיהוּ בְּעֵלְמָא דִין וּבְעֵלְמָא דְאִתִּי.

הַתְּעוֹרְרוֹת חוֹל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֶסְרוֹן
לְמַעֲלָה

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ הוֹלְכִים בַּדֶּרֶךְ. אָמַר
רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כְּתוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ
לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקִדּוּשׁ ה' מְכַבֵּד וְגו', וְכַבְּדָתוּ
מַעֲשׂוֹת דְרַכֵּיךָ - יָפָה. אַבְל מִמְּצוּא חֶפְצֶיךָ
וְדַבֵּר דְבַר מַה הָאָה? וַמָּה חֶסְרוֹן הוּא לְשַׁבָּת?

אָמַר לוֹ, וַדָּאֵי שְׁזָהוּ חֶסְרוֹן, שְׂאִין לָךְ דְּבִיבּוּר
וְדְבִיבּוּר שְׂיִוְצָא מִפִּיּוֹ שֶׁל אָדָם שְׂאִין לוֹ קוֹל,
וְעוֹלָה לְמַעֲלָה וּמַעוֹרֵר דְּבִיבּוּר אַחֵר. וַמָּה
הוּא? אוֹתוֹ שְׁנַקְרָא חַל, (לְמַעֲלָה) מֵאוֹתָם
יָמִים שֶׁל חַל וְכִשְׁמַתְעוֹרֵר חַל בַּיּוֹם קִדּוּשׁ,
וַדָּאֵי זֶהוּ חֶסְרוֹן לְמַעֲלָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שׁוֹאֲלִים עָלָיו: מִי
הוּא שְׂרוּצָה לְהַפְרִיד לְהַזְוִיג שְׁלַנּוּ? מִי הוּא
שְׂרוּצָה חַל כְּפִאן? הָעֵתִיק הַקְדוּשׁ לֹא נִרְאָה,
וְלֹא שׁוּרָה עַל חַל.

הַתְּעוֹרְרוֹת חוֹל בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת הֵיא חֶסְרוֹן
לְמַעֲלָה (ח"ג ק"ה, א)

רַבִּי יוֹסִי וְרַבִּי יִצְחָק הָיוּ אוֹזְלֵי בְּאוֹרְחָא,
אָמַר רַבִּי יוֹסִי לְרַבִּי יִצְחָק, כְּתִיב
(ישעיה נח) וְקִרְאתָ לְשַׁבָּת עֲנֵג לְקִדּוּשׁ יי'
מְכַבֵּד וְגו', וְכַבְּדָתוּ מַעֲשׂוֹת דְרַכֵּיךָ שְׂפִיר.
אַבְל מִמְּצוּא חֶפְצֶיךָ וְדַבֵּר דְבַר מַה הוּא.
וּמֵאֵי גְרִיעוּתָא הוּא לְשַׁבָּת.

אָמַר לִיָּה, וַדָּאֵי גְרִיעוּתָא הוּא, דְלִית
לָךְ מְלָה וּמְלָה דְנִפְיָק מִפּוּמִיָּה
דְּבַר נֶשׁ, דְלִית לָהּ קְלָא וְסַלְקָא לְעִילָא,
וְאֲתַעַר מְלָה אַחֲרָא. וּמֵאֵי הוּא. הֵהוּא
דְאִקְרִי חוֹל, (לְעִילָא) מֵאִינּוֹן יוֹמִין דְּחוֹל.
וְכַד אֲתַעַר חוֹל בְּיוֹמָא קִדִּישָׁא, גְרִיעוּתָא
הוּא לְעִילָא וַדָּאֵי. וְקוּדְשָׁא כְרִיד הוּא
וְכַנְסַת יִשְׂרָאֵל שְׂאֵלִי עֲלִיָּה, מָאן הוּא
דְבַעֲי לְאַפְרָשָׁא זְוּוּגָא דִילָן. מָאן הוּא
דְבַעֲי חוֹל הַבָּא. עֵתִיקָא קִדִּישָׁא לָא
אֲתַחֲזִי, וְלֹא שְׂרִיא עַל חוֹל.

הרהור מתר

בגין כד, הרהור מותר. מאי טעמא. בגין דהרהור לא עביד מדי ולא אתעביד מניה קלא, ולא סליק. אבל לבתר דאפיק מלה מפומיה, ההוא מלה אתעביד קלא, ובקע אורין ורקיעין, וסלקא לעילא, ואתער מלה אחרא. ועל דא ממצוא חפצך ודבר דבר כתיב. ומאן דאפיק מלה קדישא מפומיה, מלה דאורייתא, אתעביד מניה קלא, וסליק לעילא, ואתער קדושי מלכא עלאה, ומתעטרן ברישיה, וכדין אשתכח חרותא לעילא ותתא.

הרהור מתר

משינום כן הרהור מתר. מה הטעם? משום שהרהור לא עושה דבר ולא נעשה ממנו קול, ולא עולה. אבל אחר שהוציא דבור מפיו, אותו דבור נעשה קול, ובקע אורין ורקיעים, ועולה למעלה ומעורר דבר אחר, ועל כן כתוב ממצוא חפצך ודבר דבר. ומי שמוציא דבור קדוש מפיו, דבר תורה, נעשה ממנו קול ועולה למעלה, ומתעוררות קדשות המלך העליון ומתעטרות בראשו, ואז נמצאת שמחה למעלה ולמטה.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קכח

ומי לנו גדול כהרמח"ל, רבי משה חיים לוצאטו, זכר צדיק וקדוש לברכה, זכותו יגן עלינו אמן, בעל ה"מסלת ישראל", אשר היה בקי עצום בכל מכמני התורה (אשר אמר עליו קדוש ה' הגר"א ז"ע, דאלו היה חי בזוהר הזה הולך רגלי לקבל פניו הטהורים מהלך של אלפים קילומטר) ולא מצא עצה, לבטל גזרות מעם ישראל, אלא את העצה הזו, למוד בספר הזה בראש ללא הפסק, שבכח הקדשה העליונה של ספר הזה הקדוש לקרב את הגאולה ברחמים.

לכן תקן בישיבתו, סדר למוד מיחד של גירסא בספר הזה הקדוש במשמרות, ללא הפסק ככל מעת לעת, וקבע דבר זה פתקנה הראשונה בישיבתו, וכותב על מעלת הדבר באגרת לחכמי ישראל בזה הלשון: "זאת העצה היעוצה לכל קהלות קדש, להנצל מרשת זו טמנו שונאים, ובנדאי היה להם לפקח על זאת, ולא יחדלו, כי רב הדבר ועצום מאד... ועתה אל ישליכו חכמי ישראל את הדבר הזה אחרי גום, כי אני אלמלא נתנשר חילי, הייתי קובע דבר זה בכל מקום ומקום, אבל כבוד תורתכם יקח את העצה הזאת, ויהיה לו לזכות, כי אין כמוה לטובה לכל ישראל, וכל אחד במקומו יכול לעשותו, כי לא דבר קשה הוא כלל".

גם אצל תלמידי הבעל שם טוב וממשיכיו, מציינו חביבות מיחדת ללמוד תורת הסוד, כבוד הרב הקדוש מורנו הרב רבי יצחק אייזיק מזידיטשוב, זכותו יגן עלינו אמן, אשר העיד על עצמו ואמר: למדתי ושניתי ה"פרי עץ חיים" מאה ואחד פעמים.

וב"דגל מחנה אפרים" (פרשת שמייני): וזהו דרש דרש משה, הינו כשיתגלה (פי בכל דור ודור יש בחינת משה, ואיתא דרבי שמעון בן יוחאי היה בחינת משה), וידרש מה שדרש כבר משה, הינו רבי שמעון בן יוחאי, ספר הזה, אז והנה שרף, הינו שיתבטלו כל הקלפות, וממילא יהיה הגאולה, שיבנה במהרה בימינו, אמן סלה ועד.

וּבְסֵפֶר "אוֹר יִשְׂרָאֵל מִיָּרֵא דְכִיָּא" כְּתַב: קִדְּם בִּיאַת הַמְּשִׁיחַ, תִּתְגַּבֵּר מִינּוֹת וְאִפְיֻקוּסוֹת רַחֲמֵנָא לִיִּצְלַן בְּעוֹלָם, הַעֲצֵה לְזֶה, לְהַזְהֵר בְּשִׁלְשָׁה דְבָרִים הַלְלוּ, הֶאֱחָד לֵאמֹר בְּכָל יוֹם זֶה, אִף עַל פִּי שְׂאִינוּ מִבֵּין מַה שְּׂאוֹמֵר, כִּי אֲמִירַת זֶהַר מוֹסְגֶלֶת, לְטָהֳרַת הַלֵּב.

וּמִקְדָּמַת דְּנָא, מְצִינוּ לְרַבְּנֵי הָאָר"י ז"ל עֲצֻמוֹ, בְּשַׁעַר רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, (דף י"ב) שְׂאֹמֵר לְמַהֲרָא הַלְלוּ, "שִׁילְמֹד בְּזֶהַר דְּרָף בְּקִיאוֹת בְּלִבָּד, בְּלִי שְׂנַעֲמִיק בְּעִינוּ, מ' או' נ' עֲלִים בְּכָל יוֹם, וְשִׁיקְרָא בְּסֵפֶר הַזֶּהָר פְּעֻמִּים רַבִּים", וּבְסֵפֶר שְׁבַחֵי הָאָר"י (הַנִּדְ"מ עֲמוּד נ"א) כְּתַב, שְׁנַתְּן תְּקוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אַחַד, לּוֹמֵר בְּכָל יוֹם עֲשֶׂה דְפִים מִסֵּפֶר הַזֶּהָר, הַלְשׁוֹן לְבַד בְּלִתִּי שׁוּם הַבְּנָה, וְהֵן הוּבָא בְּסֵפֶר "שְׁבַחֵי הָאָר"י" דְפּוֹס יִשְׁן, שְׁנַתְּן תְּקוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה אַחַד, לְלַמְדוֹ בְּכָל יוֹם, ד' או' ה' דְפִים, וְהַחִידָא בְּשֵׁם הַגְּדוֹלִים, (מַעֲרַכַת סְפָרִים עַרְף סֵפֶר הַבְּהִיר) הַבִּיא מְשֻׁמֵּיהּ דְרַבְּנֵי הָאָר"י, שְׁנַתְּן תְּקוּן לְבַעַל תְּשׁוּבָה, לּוֹמֵר כָּל יוֹם ה' דְפִים זֶהָר, וְכִיֻּצֵּא בּוֹ כְּתַב הַגְּה"ק מִקְאֲמֻרְנָא בְּסֵפֶר נְתִיב מְצוֹתֵיךָ (נְתִיב הַתּוֹרָה שְׁבִיל א' אוֹת ל"א), וְכְתַב שָׁם, שְׁגַם הַגְּה"ק מוֹרְנוּ הַרְבַּ צְבִי הִירֵשׁ מוֹיִדְטְשׁוּב, זְהָג פֶּן, וְכִן מְצִינוּ לְהַגְּה"ק מוֹרְנוּ הַרְבַּ רַבִּי פִּנְחָס מִקְאֲרִיזִין (אֲמַרֵי פִּנְחָס הַנִּדְ"מ ח"א עֲמוּד רס"ד), שְׂצַרְיָךְ לּוֹמֵר ב' או' ג' דְפִין בְּכָל יוֹם, וְעַן עוֹד הַמַּעֲשֶׂה הַנּוֹרָא הַמוּבָא בְּסֵפֶר "בֵּן בֵּיתִי" עַל אַבוֹת, וְאִין כֵּן מוֹקוֹמוֹ לְהַאֲרִיךְ.

וְהַגֵּם, דְּבַהֲיוֹתוֹ קוֹרָא סֵפֶר הַזֶּהָר, לֹא יִדַע מֵאִי קָאֲמֵר, כְּבָר כְּתַב הַרְבַּ חִידָא, בְּסֵפֶר מוֹרָה בְּאַצְבַּע (אוֹת מ"ד), "לְמוֹד סֵפֶר הַזֶּהָר מְרוֹמֵם עַל כָּל לְמוֹד, בְּשִׁגְם לֹא יִדַע מֵאִי קָאֲמֵר, וְאִף שְׂיִטְעָה בְּקִרְיָאָתוֹ, הוּא תְּקוּן גְּדוֹל לְנַשְׁמָה". וְכִן כְּתַב בְּסֵפֶר שֵׁם הַגְּדוֹלִים (מַעֲרַכַת סְפָרִים שֵׁם, וְעוֹד בְּשׁוֹת חַיִּים שְׂאֵל ח"א סִימָן ע"ה סוֹף אוֹת ב'), וּמִקְדָּמַת דְּנָא כְּבָר כְּתַב מְעִין זֶה, מַהֲרִי צְמַח, בְּסֵפֶר לַחֵם מִן הַשָּׁמַיִם, בְּסֵדֶר הַלְמוּד דְּלִיל שְׁבוּעוֹת (דף ל"א ריש ע"ב), וְהַרְמַח"ל, בְּשִׁלְהֵי קוֹנְטְרַס דְּרָף עֵץ חַיִּים (וְעַן עוֹד בְּסֵפֶר זִכְרֵה לְחַיִּים, לְהַגְּאוֹן רַבִּי חַיִּים פְּלֶאגִי ח"ב דף ע' ע"ד, וּבְשׁוֹת אִפְרָקְסָתָא דְעִנְיָא סִימָן ע"ד).

וְכַתְּבַת הַרְמִי"ק: וְלִזְהָר הַסֵּפֶר יִקְרָא סֵפֶר הַזֶּהָר, מִפְּנֵי הַשְּׁפַעַת הָאוֹר הַהוּא מַהֲזַהֵר הָעֲלִיוֹן, וְדָרְף אֹרוֹ, מְשִׁפְעִים בְּהַשְׁגָּחָה אֱלֹקִית כָּל הַמַּתְעַסְקִים בּוֹי, שְׁהִיָּה אוֹר וְשִׁפְעַת עֲלִיוֹן" מֵהַדְּעַת מוֹשְׁפַע בְּרִזֵי תוֹרָה, דְּהִיָּנוּ רִזֵי וְסַתְרֵי תוֹרָה וְכוּ', מִיּוֹן שְׁנַשְׁפַּע מְשֵׁם, אֲתַקְרִי הַחֲבוּר הַזֶּה סֵפֶר הַזֶּהָר, כְּלוֹמֵר שְׁנַשְׁפַּע מַהֲזַהֵר הַהוּא (הַרְבַּ מִשָּׁה קוֹרְדוּבִיר, דַּע אֵת אֱלֹקֵי אֲבִיךָ, ב').

בִּירְאָת ה', כָּל מֵאֵן דְּאִית בִּיהּ יְרָאָת ה' לִית לִיהּ חֶסֶר הִדָּא הוּא דְכְּתִיב "יִרְאוּ אֶת ה' קוֹדֶשׁוֹ כִּי אִין מַחְסוֹר לִירְאָיו...". דְּרָגָא תְּמִינָאָה בִּירְאָת ה' לְמַהֲרֵי לִיהּ בְּשֵׁת אֲנָפִין... וּמֵאֵן דְּלִית בִּיהּ בְּשֵׁת אֲנָפִין אוֹקְמוּהָ מֵאֲרִי מַתְנִיתִיו, בְּוֹדָאֵי שְׂלֵא עֲמַדוּ רְגְלֵי אַבוֹתָיו עַל הַר סִינֵי (עֵיין שֵׁם).

יז. הַשְּׁלֵה הַקְּדוּשׁ: וְיִדוּעַ שְׂאֹמֵר לְבָנָיו שְׁכַל מִי שְׂלֵא טַעַם טַעַם חֻכְמַת הַקְּבֻלָּה לֹא טַעַם טַעַם יְרָאָת חֻטָּא מִיָּמִיו (וְעַן ב"עֲשֶׂה מֵאֲמֵרוֹת"). וְכִן כְּתַב הַגְּרָא ז"ל: הַעוֹסְקִים בְּרָמָז וְסוּד, אִין יִצַר הַרַע כְּכוֹל לְהַתְגַּבֵּר בְּהֵם. (פִּירוּשׁ הַגְּרָא עַל מִשְׁלֵי ה', י"ח). יח. וּבְתַקוּנֵי זֶהָר (בְּהַקְּדָמָה דף ה' ע"ב): דְּרָגָא שְׁבִיעָא

זֶהַר הַשֶּׁבֶת

פֶּרֶק ט"ז

פְּרָשִׁיּוֹת

בְּשֵׁלַח - וְאֶתְחַנֵּן

מִצְוָה לְשִׁמוּחַ בְּשֶׁבֶת

וְלַעֲנֹגוֹ בְּסַעֲוֹדוֹת

פֶּרֶק ט"ז

הַעוֹלָם עוֹמֵד עַל הַשְּׁלוֹם קמג
 עוֹן צְלֻפְחָד קמג
 אָסוּר לְהִרְאוֹת עֶצֶב בַּשַּׁבָּת קמג
 עוֹנֵשׁ הַמְּבֻטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת קמד
 תַּעֲנִית עַל תַּעֲנִית מה
 בְּטוֹל סְעוּדַת הָאֱמוּנָה וְהַשְּׂמֻחָה מה
 הַיּוֹם הַזֶּה הוּא שְׂמֻחָה לְמַעַלָּה וּלְמַטָּה מה
 בְּשִׁעָה שְׂמֻתְגֻלָּה הַעֲתִיק וּמִצָּאִים כָּל הַחֲרוֹת
 וְהַשְּׂמֻחָה קמו
 קְרִיעַת גָּזַר הַדִּין קמו
 תַּעֲנִית חֲלוּם בַּשַּׁבָּת קמו
 עֲנֵן הַחֲלוּם קמו
 וְדַבַּר דָּבָר קמו
 עֲרֹכָה שֶׁל שְׁעָה קמח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [יז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

העולם עומד על השלום (ח"ג קע"ו, ב)
תָּא חֲזִי, לית עלמא קאים אלא על
 שלום, כד ברא קדשא בריך הוא
 עלמא, לא יכיל לאתקיימא, עד דאתא
 ושרא עליהו שלום. ומאי הוא. שבת,
 דאיהו שלמא דעלאי ותתאי, וכדין
 אתקיים עלמא. ומאן דפליג עליה,
 יתאביר מעלמא.

העולם עומד על השלום
בֹּא ורָאָה, אין העולם עומד אלא על שלום.
 כשברא הקדוש ברוך הוא את העולם, לא
 יכל להתקיים ולעמד, עד שבא והשרה עליו
 שלום, ומהו? שבת, שהיא שלום העליונים
 והתחתונים, ואז עמד והתקיים העולם. ומי
 שחולק עליו, יאבד מהעולם.

עוון צלפחד
צִלְפַּחַד פְּלִיג עַל שַׁבַּת, דהוה מקושש
 עצים. ומאן אינון עצים. אינון
 אילנין אחרנין כדאמרן. ואינון מלין (ס"א
 אילנין) דחול, וחול בקדש לא שרייא, (מכאן
 והלאה מילי דחול בשבת אסיר ודאי) דפליג על
 שלמא דעלמא.

עוון צלפחד
צִלְפַּחַד חָלַק עַל שַׁבַּת, שהיה (במדבר טו)
 מקושש עצים. מי אותם עצים? אותם עצים
 אחרים, כמו שאמרנו. ואלו דברי (אילנין)
 חל, וחל בקדש לא שורה, (מכאן והלאה דברי חל
 בשבת אסור ודאי) שחלק על שלום שלמעלה.

אסור להראות עצב בשבת (ח"ב קס"ה, ב)
כְּגֹוֹנָא דַּא בְּשַׁבַּת, מאן דיתבי
 בתעניתא בשבת, מגו צעריה
 אחזי עציבא, ובשבת שלמא ההוא
 רקיעא עלאה, ההוא דאתחזי כחדוה,
 ואיהו חדוה וחדי לכלא. ההוא דיתבי
 בעציבו, בגין דאיהו שלמא, אפיק
 לההוא בר נש מההוא עונשא דאתגזר
 עליה, והא אתמר, סלו: הבו יקר, ורוממו
 לההוא דרוכב בערבנות, דאיהו חדוה
 וחדי כלא, רקיעא על גבי חיותא כ"ה
 שמו ודאי, דהא בההוא אתר שמא דא
 אתכליל. ועלזו לפניו, בגין דלא אצטריך
 לאחזאה קמיה עציבו, כמה דאתמר.

אסור להראות עצב בשבת
כְּמוֹ זֶה בְּשַׁבַּת, מי שיושב בתענית בשבת,
 מתוך צערו מראה עצב, ובשבת שולט אותו
 רקיע עליון, אותו שנגרף בשמחה, שהוא
 שמחה ומשמח לכל. אותו שיושב בעצב,
 משום שהוא שולט, מוציא את אותו האדם
 מאותו הענין שנגזר עליו, והרי נאמר סלו -
 הבו כבוד ורוממות לאותו שרוכב בערבנות,
 שהוא שמחה ומשמח לכל, הרקיע שעל גבי
 החיות ב"ה שמו ודאי, שהרי באותו מקום
 השם הזה נכלל. ועלזו לפניו - משום שלא
 צריך להראות לפניו עצב, כמו שנתבאר.

ח"ב ר"ג, ב)
הֲאִי מֵאֵן דְּשָׂרִי בְּתַעֲנִיתָא בְּשַׁבַּת,
 תרי מתערי עליה קמי מלכא
 קדישא. חד, ההוא רוקחא עלאה קדישא
 דאצטריך לאתענגא, ולא אתענג. וחד,

זה מי ששורה בתענית בשבת, שנים
 מתעוררים עליו לפני המלך הקדוש.
 אחד, אותה רוח עליונה קדושה שהצטרף
 להתענג ולא התענג. ואחד, אותו ממנה

שְׁעוּמַד עַל מִי שֶׁשְּׂרָוִי בְּתַעֲנִית, וְשָׂמוּ סַנְגְּרִי"ה. וְעוֹלִים לְפָנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְּדוֹשׁ וּמִתְעוֹרְרִים עָלָיו.

וְאוֹתָהּ רִיחַ מִסְתַּלְקֶת חֲסָרָה מֵאוֹתָהּ הַנָּאָה שְׁלֵמָטָה. וְכִשְׁהָרוּחַ הַזֶּה לֹא נִשְׁלָמָה לְמִטָּה, רִיחַ אַחֲרַת שְׁלֵמָעֵלָה לֹא נִשְׁלָמָה. כִּינּוּן שֶׁלֹּא נִשְׁלָמוּ לְמִטָּה וְלִמְעֵלָה, אֲזַי רָאוּ אוֹתוֹ אָדָם לְהַתְקַלֵּל וְלִהְעַנֵּשׁ. אֲלֵא כִּינּוּן שֶׁנִּשְׁלַם בְּזַמַּן אַחֵר, וְאוֹתוֹ מְמַנֶּה שֶׁהַתְּמַנָּה עַל עֲנוּי וְתַעֲנִית נִשְׁלַם בְּתוֹךְ אוֹתָם מְמַנֵּים אַחֲרֵים בְּעֵנֵג שְׁלֵמָעֵלָה, קוֹרְעִים לוֹ כֵּל גִּזְרֵי דִינּוֹ שֶׁנִּגְזַר מֵאוֹתָם שְׁבַעִים שָׁנִים עָלְיוֹנִים.

לְמַלְכָּךְ שֶׁשָּׂמַח בַּהֲלוּלָא שְׁלוֹ, וְכֵל בְּנֵי הָאָדָם שְׂמִיחִים עִמּוֹ. רָאָה אִישׁ אֶחָד נִתְנוּן בְּקוֹלָר, צָוָה עָלָיו וְהַתִּירוּהוּ, כִּדִּי שְׁכַלְם יִמְצָאוּ בְּשִׂמְחָה.

עוֹנֵשׁ הַמְּבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת

וְאַחֲרַי כֶּף חוֹזְרִים הַמְּמַנִּים הִלְלוּ שְׂמִיעֵנִישִׁים בְּנֵי אָדָם, וְנִפְרָעִים מִן הָאָדָם עַל שֶׁנִּמְצָא בְּגִלְלוֹ חֲסָרוֹן לְמַעֲלָה וּמִטָּה. מַה תִּקְנֶנְתָּ? לִישֵׁב תַּעֲנִית עַל תַּעֲנִית. מַה הַטַּעַם? זֶה בְּטֵל עֲנֵג שַׁבָּת - יְבַטֵּל עֲנֵג שֶׁל חַל.

וְאִם הוּא מְבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת וּמִתְעַנֵּג בַּחַל, דּוֹמָה כְּמוֹ שְׂמִיחֵשִׁיב עַל דְּבַר אַחֵר יוֹתֵר מִמָּה שְׂמִיחֵשִׁיב אֶת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. הָרוּחַ הַעֲלִיּוֹנָה, קִדְשׁ הַקְּדוֹשִׁים שֶׁשׁוֹרָה עָלָיו לֹא עֲנֵג, וּבִטְלָה מִמֶּנּוּ. רִיחַ אַחֲרַת שֶׁל חַל שֶׁשׁוֹרָה אַחֲרַי כֶּף עַל הָעוֹלָם מִחֵשִׁיב וּמְעַנֵּג אוֹתוֹ, אֲזַי חוֹזְרִים וְנִפְרָעִים מִמֶּנּוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

הַהוּא מְמַנֵּה דְקִיּוּמָא עַל מָאן דְּשָׂרִי בְּתַעֲנִיתָ, וְסַנְגְּרִי"ה שְׂמִיָּה. וְסַלְקִין קָמִי מְלָכָא קְדִישָׁא, וּמִתְעַרֵי עָלֶיהָ.

וְהַהוּא רִיחָא אִסְתַּלַּק גְּרִיעַ מִהוּא אַתְּהוּתָא דְלִתְתָּא. וְכֵד הָאִי רִיחָא לֹא אִשְׁתַּלִּים לְתַתָּא, רִיחָא אַחֲרָא דְלַעֲיָלָא לֹא אִשְׁתַּלִּים. כִּינּוּן דְלֹא אִשְׁתַּלִּים לְתַתָּא וְלַעֲיָלָא, כִּדִּין אַתְחַזִּי הַהוּא בְּרֵשׁ לְאַתְלִטָּיָא, וְלִאַתְעַנְשָׁא. אֲלֵא כִּינּוּן דְאִשְׁתַּלִּים זְמַנָּא אַחֲרָא, וְהַהוּא מְמַנֵּה דְאַתְמָנָא עַל עֲנוּיָא וְתַעֲנִיתָא, אִשְׁתַּלִּים גּוֹ אִינוּן מְמַנֵּן אַחֲרֵינוּן, בְּעֵנוּגָא דְלַעֲיָלָא, קוֹרְעִין לִיהַּ כֵּל גִּזְרֵי דִינָא, דְאַתְגִּזְרֵי מֵאִינוּן שְׂבַעִין שָׁנִין עָלְאִין.

לְמַלְכָּא דְחַדְדִי בַּהֲלוּלָא דִילִיָּהּ, וְכֵל בְּנֵי נְשָׂא חֲדָאן עִמֶיהָ, חֲמָא חַד בְּרֵשׁ יַהִיב בְּקוֹלָר, פְּקִיד עָלוּי, וְשָׂרִייוּהוּ, בְּגִין דִּישְׁתַּכְחוּן כּוּלָּא בַּחֲדוּהָ.

עוֹנֵשׁ הַמְּבַטֵּל עֲנֵג שַׁבָּת

וְלִבְתָּר, מִתְהַדְרִין אֵלִין מְמַנֵּן דְּעַנְשִׁין לְכַנֵּי נְשָׂא, וְאַתְפְּרַעִין מִנִּיָּה דְבַר נֶשׁ, עַל דְאַשְׁתַּכַּח בְּנִינִיָּה גְּרִיעוּתָא עִילָא וְתַתָּא. מָאִי תִקְנֶנְתִּיהָ. לִיתִיב תַּעֲנִיתָא עַל תַּעֲנִיתָא. מָאִי טַעַמָּא. דָּא כְּטִיל עֲנוּגָא דְשַׁבְתָּא, יְבַטֵּל עֲנוּגָא דְחוּל. וְאִי אִיהוּ מְבַטֵּל עֲנוּגָא דְשַׁבְתָּא, וְקָא מִתְעַנֵּג בַּחוּל, דְּמִי כְּמָאן דְחֵשֵׁב לְמַלְכָּה אַחֲרָא, יִתִּיר מִמָּה דְחֵשִׁיב לִיהַּ לְקוּדְשָׁא בְּרִיד הוּא. רִיחָא עֲלָאָה, קְדִישָׁא דְקוּדְשִׁין דְשָׂרִיָּא עָלֶיהָ, לֹא עֲנֵג, וּבִטְלִיל לִיהַּ מִנִּיָּה. רִיחָא אַחֲרָא דְחוּל, דְשָׂרִיָּא לְבַתֵּר עַל עֲלָמָא, חֵשִׁיב וְקָא מְעַנְגָּא לִיהַּ. כִּדִּין מִתְהַדְרִין וּמִתְפְּרַעִין מִנִּיָּה, בְּהַאי עֲלָמָא, וּבְעֲלָמָא דְאַתִּי.

תענית על תענית

בגין כך, אצטרף תעניתא אחריןא, ביומא קדמא דחול, בזמנא דשריא על עלמא ההוא רוקא דחול. ובהאי אית ליה אסוותא, בין דלא חשיב לרוקא דחול. וסימניך (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן, לא חשיב לקודשא בריך הוא. לא חשיב לבני נשא, בגין כך לית ליה עונשא כגנב. גנב, דחשיב לבני נשא, ויתיר מקודשא בריך הוא, אית ליה עונשא בהאי עלמא, ובעלמא דאתי. זכאה איהו, מאן דאשתלים לתתא, לההוא עונג עלאה כדקא חזי.

בטול סעודת האמונה והשמחה (ח"ג ק"ה, א)

אמר ליה, ודאי הכי הוא. והא שמענא מלה. אבל מאן דשארית בתעניתא בשבתא, עביד גריעותא לשבת, או לא. אי תימא דלא עביד גריעותא, הא סעודתי דמהימנותא כטיל מניה, ועונשיה סגי, הא חדוותא דשבת בטיל מניה.

היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה

אמר ליה, מלה דא שמענא, דדא הוא דאשגחן עליה מלעילא, מכל בני עלמא. בגין דהאי יומא, חדוותא הוא לעילא ותתא. חדוותא דכל חדוון. חדוותא, דכל מהימנותא ביה אשתכח. ואפילו רשעים דניהנם נייחין בהאי יומא. והאי בר נש לית ליה חדוה, ולית ליה נייחא, ושניא דא מכל עלאין ותתאין. כלהו שאלין עליה, מאי שניא דפלגיא הוא בצערא.

תענית על תענית

משום כך צריך תענית אחרת ביום ראשון של חל, בזמן ששורה על העולם אותה רוח של חל, ובזה יש לו רפואה, כיון שלא החשיב את רוח החל. וסימנך - (ויקרא ה) והשיב את הגזלה אשר גזל וגו'. גזלן אינו מחשיב את הקדוש ברוך הוא, אינו מחשיב בני אדם, לכן אין לא ענש כגנב. גנב שמחשיב בני אדם יותר מהקדוש ברוך הוא, יאש לו ענש בעולם הזה ובעולם הבא. אשרי מי שמשלים למטה את אותו ענג עליון כראוי.

בטול סעודת האמונה והשמחה

אמר לו, ודאי כך הוא, והרי שמענו את הדבר. אבל מי ששרוי בתענית בשבת, עושה חסרון לשבת או לא? אם תאמר שלא עושה חסרון, הרי סעודת האמונה בטל ממנו וענשו רב, הרי שמחת השבת בטל ממנו.

היום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה

אמר לו, דבר זה שמעתי, שזהו שמשיגים עליו מלמעלה מכל בני העולם, משום שהיום הזה הוא שמחה למעלה ולמטה, שמחת כל השמחות, שמחה שכל האמונה נמצאת בה, ואפלו הרשעים של הגיהנם נחים ביום הזה. והאיש הזה אין לו שמחה ואין לו מנוחה, וזה שונה מכל העליונים והתחתונים. כלם שואלים עליו: מה שונה שפלוני הוא בצעור?

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות והשמחה

ובשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה וזה נמצא בצער, תפלתו עולה ועומדת לפניו, אז נקרעים כל גזרי הדינים שנגזרו עליו, ואכלו הספימו בבית הדין של המלך עליו לרע - הכל נקרע, משום שבשעה שמתגלה העתיק, נמצאים כל החרות וכל השמחה, משום שמתגלה בהוללת המלך.

קריעת גזר הדין

ועל זה שנינו, קורעים לו גזר דינו של שבעים שנה. מי השבעים שנה? אלא, אף על גב שהספימו עליו כל אותם שבעים כתרי המלך, שהוא נראה בהם, הכל נקרע, משום שהעתיק הקדוש נוטל (מבטל אותו ומהנה) את האדם, והדברים הללו, כשמתעוררים עליו בחלום בליל שבת. **למלך** שעשה הלולא לבנו, וגזר שמחה על הכל. ביום הזה של ההלולא כל העולם היו שמחים, ואיש אחד היה עצוב, תפוס בקולר. בא המלך לשמחה, ראה את כל העם שמחים כמו שהוא גזר. הרים עיניו, ראה את אותו האיש התפוס בקולר עצוב. אמר, ומה כל בני העולם שמחים בהלולא של בני, וזה תפוס בקולר? מיד צוה והוציא אותו והתירו אותו מקולרו (מקשריו).

כך זה ששרוי בתענית בשבת, כל העולם שמחים - והוא עצוב, וזה נתפס בקולר. בשעה שהעתיק הקדוש מתגלה ביום הזה ונמצא האיש הזה תפוס בקולר - אף על גב שהספימו עליו כל אותם שבעים שנים

בשעה שמתגלה העתיק נמצאים כל החרות והשמחה

ובשעתא דעתיקא קדישא אתגלי בהאי יומא, ואשתכח האי בצערא, צלותיה סלקא וקיימא קמיה, כדין אתקרעו כל גזרי דינין דאתגזרו עליה, ואפילו אסתכמו כבי דינא דמלכא עליה לביש, בלא אתקרע, בגין דבשעתא דעתיקא אתגלייא, כל חירו וכל חידו אשתכח, בגין דאתגלייא בהולא דמלכא.

קריעת גזר הדין

ועל דא תנינן, קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה. מאן שבעין שנה. אלא אף על גב דאסכמו עליה כל אינון שבעין כתרי מלכא, דהוא אתחזי כהו, בלא אתקרע. בגין דעתיקא קדישא נטיל (ס"א) בטיל ליה וחי) ליה לבר נש, והני מלי, כד מתערי עליה בחלמא בליליא דשבתא. **למלכא** דעביד הלולא לבריה, וגזר חדוה על בלא. בהאי יומא דהלולא, כל עלמא הוה חדאן, ובר נש חד הוה עציב, תפוס בקולרא. אתא מלכא לחדוותא, חמא כל עמא חדאן כמה דאיהו גזר. וקף עינוי, חמא ההוא בר נש תפוס בקולרא עציב. אמר, ומה כל בני עלמא חדאן בהלולא דברי, ודא תפוס בקולרא. מיד פקיד ונפקי ליה, ושארו ליה מקולריה. (ס"א מקשריו).

כך האי דשארי בתעניתא בשבתא, כל עלמא חדאן, ואיהו עציב, והאי אתפס בקולרא. בשעתא דעתיקא קדישא אתגלייא בהאי יומא, ואשתכח האי בר נש תפוס בקולרא, אף על גב

דאסכימו עליה כל אינון שבועין שנין דאמרן, כלא אתקרע, ולא שארי עליה דינא. ביומא אחרא אית ביה רשו למקרע ליה, בההוא יומא, כל שבן שבת.

תענית חלום בשבת

דלית לך יום דלא אשתכח ביה חילא, ומאן דשארי בתעניתא דחלמא בההוא יומא, לא סליק ההוא יומא עד דקרע דיניה. אבל לאו דשבועים שנה כיומא דשבת. בגין כך, בההוא יומא ממש, ולא כיומא אחרא, דלית רשו ליומא על יומא אחרא. כל יומא, מה דאירע ביומיה, עביד. דלא אירע ביומיה, לא עביד. ועל דא לא לבעי ליה לאיגוש לסלקא ליה מיומא דא ליומא אחרא. ובגין כך, דבר יום ביומו תנינן, ולא דבר יום ליומא אחרא.

ענין החלום

ותא חזי, לאו למגנא מתערי עליה בחלמא. בגין למתבע עליה רחמי. ווי ללהוא בר נש דלא מתערי עליה, ולא אודעו ליה בחלמא, דהא אקרי רע. ובגיני כך, (תהלים ה) לא יגורד רע כתיב. וכתיב (משלי ט) בל יפקד רע, בל יפקד, בגין דאיהו רע.

ודבר דבר

אמר רבי יוסי, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר, כתיב (ישעיה נח) ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר, אלא, עד דיגזר מלה כדקא יאות, וימלל ליה. ודאי כך הוא ברירא דמלה, משמע דכתיב ודבר דבר. וזכאין אינון ישראל בעלמא דין ובעלמא דאתי, עלייהו כתיב, (ישעיה סג) ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

שאמרנו, הכל נקרע, ולא שורה עליו הדין. ביום אחר יש בו רשות לקרע אותו. באותו יום, כל שכן בשבת.

תענית חלום בשבת

שאין לך יום שלא נמצא בו כח, ומי ששרוי בתענית חלום באותו היום, לא עולה אותו היום עד שקורע דינו. אבל לא ששבועים שנה כיום השבת. משום כך, באותו יום ממש, ולא ביום אחר, שאין רשות ליום על יום אחר. כל יום, מה שארע ביומו - עושה. שלא ארע ביומו - אינו עושה. ועל כן לא צריך לאדם להעלות אותו מיום זה ליום אחר. ומשום כך שנינו, דבר יום ביומו, ולא דבר יום ליום אחר.

ענין החלום

ובא ראה, לא לחנם מתעוררים עליו בחלום, כדי לבקש עליו רחמים. אוי לאותו אדם שלא מתעוררים עליו ולא מודיעים לו בחלום, שזה נקרא רע. ומשום כך כתוב, (תהלים ה) לא יגרה רע. וכתוב (משלי ט) בל יפקד רע. בל יפקד, משום שהוא רע.

ודבר דבר

אמר רבי יוסי, כתוב (ישעיה נח) ממצוא חפצך ודבר דבר. כיון שכתוב ממצוא חפצך, מהו ודבר דבר? אלא, עד שייגזר הדבר פראוי וידבר אתו. ודאי כך הוא ברור הדבר, משמע שכתוב ודבר דבר. אשריהם ישראל בעולם הזה ובעולם הבא, עליהם כתוב ויאמר אך עמי המה בנים לא ישקרו ויהי להם למושיע.

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קם

בא וראה מה שכתב המקביל הצדיק **רבי יעקב צמח זצ"ל** (מתלמידי האר"י הקדוש ז"ע) בהקדמתו לספר קול ברמה: "רחל מבכה על בניה", לפי שאינם עוסקים בהכמה זאת, הממקרת את הקץ, ולזה אין משיח בא, שיאמר לה ה' אז "מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה וכו' על בניה פי איננו", כלומר, שפינון שביאת המשיח תלויה בתשובה ובעסק הזהר ובחכמת הקבלה", ואין בניה עוסקים בה, כי אם אחד מעיר ושנים ממשפחה, כי אין מדרש קבוע פראוי בכל עיר ועיר כמו שיש בעסק התלמוד, ולכן "איננו", כי אין בניה מושכים וממריים את המשיח.

ז

כל תמימי דרך הולכים בתורת הזהר ומאמינים בו

קבלנו מרבנו הגדול [הגר"א] זכרוננו לברכה, שחלילה לומר שהסוד האמתי יסתר הדין המסכם **ההלכה פסוקה**, רק שהאחרונים לא ירדו לעמק החכמה הזאת (עלית אליהו על הגר"א). וכתב בבאור הגר"א, **שביום הפורים חלונות התבה והוא תשובה אמא עלאה פתוחים**, וזהו שכתוב "מקץ ארבעים יום" שהם ארבעים יום הידועים מראש חדש אלול, וברעיא מהימנא איתא על התקוני זהר, דאיהי כגוונא דתבת נח וכו', כידוע (הקדמת המוציא לאור תקוני זהר מהגר"א). - ורבינו הגר"א זכרוננו לברכה, אשר היה פאחד מן הראשונים... וכל רז לא אניס ליה... כתב פרושים על הזהר הקדוש והאדרא רבה קדישא והספרא דצניעותא והתקוני זהר, ובבאורים על השלחן ערוך מביא מקורות מדברי הזהר..., וכל תמימי דרך הולכים בתורת הזהר ומאמינים בו (הקדמת ספר זהר הרקיע להאדמו"ר מראדזין זכר צדיק לברכה). - כל אחד מה שמלמדוין אותו בבטן אמו כן יש יכלת בידו להשיג. ומי שהיה יכול להשיג סודות התורה והוא לא ישתדל להשיגו, נדון בדינין קשין (הגאון רבי אליהו מוילנה, הגר"א, אבן שלמה חלק כ"ד). - ברעיא מהימנא ובתקונים כתוב, דבזכות הזהר יגלה מלכא משיחא. ובתקוני זהר (סוף תקון ששי, דף כד): וכמה בני נשא לתתא ותפנסון מהאי חבורא דילך, כד יתגלי לתתא בדרא בתראה בסוף יומיא, ובגנייה (ויקרא כה, י) "ויקראתם דרור בארץ". עד כאן. [וכמה בני אדם למטה ותפנסו, רוצה לומר יעסקו ויחיו, מזה החבור שלך, כאשר יתגלה למטה בדור האחרון, בסוף הימים, ועל ידי זה יקים ויקראתם דרור בארץ].

פנימיות התורה הם חיים לפנימיות הגוף שהוא הנפש והחיצוניות לחיצוניות הגוף, והעוסקים ברמז וסוד אין יצר הרע יכול להתגרות בהם (אבן שלמה פרק ח' אות כ"ו). הגאולה לא תהיה רק על ידי למוד התורה, ועקר הגאולה בלמוד הקבלה (אבן שלמה פרק י"א אות ג'). - שאלתי ממנו: איך הדרך לצאת ידי חובתו השעור למוד שאמרו רבותינו זכרונם לברכה? והשיב: ללמוד ספר הזהר ושערי אורה כדי להבין קצת הכנויים בזהר הקדוש, רק בלי הפרוש, כי הוא מבבל ומסיע לענין אחר (אבן שלמה פרק י"א אות ג').

יט. ובספרו קהלת יעקב כתב: ומה גם בדרונו זה

עתה שהוא דרא בתראה וצריך להתגלות בו

המשך בעמוד קנד

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ז
פְּרָשִׁיּוֹת
יְתָרוֹ - יַעֲקֹב

יְצִיאֹת הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק י"ז

אל יצא איש מִמְקוֹמוֹ קנא
הנה מקום אתי קנב
אלפים אמה קנב
שבת ראש השנה והיחיד קנב
הוצאה מרשות לרשות קנג
פסק מֶרֶן שר התורה הגר"ח קניבסקי קנג
ערפה של שעה קנד

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-פד.
- ◉ שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: זפים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [יז-כד] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצח.

אל יצא איש ממקומו (ח"ב ס"ג, ב)

כְּתִיב אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִמְּקוֹמוֹ. תִּנְיִן, מֵהָהוּא מְקוֹם דְּאִתְחַזִּי לְמַהֲדָּ. וְרָזָא דְּמַלְהָ דְּכְתִיב, (יחזקאל א) בְּרוּךְ יְיָ מִמְּקוֹמוֹ, וְדָא אִיהוּ מְקוֹם. וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּכְתִיב, (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. אֲתֵר יְדִיעָא קְרִינָן לִיה מְקוֹם דְּאִשְׁתַּמּוּדְעָא יְקָרָא עֲלָאָה.

(ח"ב ר"ג, א)

כְּתִיב (שמות טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי מֵהוּ מִמְּקוֹמוֹ. תִּנְיִן, מִמְּקוֹמוֹ מֵהָהוּא אֲתֵר דְּאִתְחַזִּי לְמַהֲדָּ. וְרָזָא דְּמַלְהָ, דְּכְתִיב, (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. וְדָא אִיהוּ מְקוֹם, וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּכְתִיב, (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו. אֲתֵר יְדִיעָא אִיהוּ לְעִילָא, וְקְרִינָן לִיה מְקוֹם, דְּאִשְׁתַּמּוּדְעָא בִּיה יְקָרָא עֲלָאָה דְּלְעִילָא. וּבְגִין כֵּךְ, אֲזַהְרִיתָא לְכַר נֶשׁ דְּהָא מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָא קְדִישָׁא דְּלְעִילָא, דְּלָא יִפּוּק מִיְנִיה דְּאִי (יפוק מִפּוּמִיָּה מִילוּלָא דְּחַוָּל) יִפּוּק מִנִּיה, קָא מְחַלְל שְׁבִתָּא. בִּידוּי, בְּעִבְדִּתָּא. כְּמָה דְּאִוְקִימְנָא. בְּרַגְלוּי, לְמַהֲדָּ לְכַר מִתְרִי אֲלִפִּין אֲמִין, כָּל אֲלִין חִלּוּלָא דְּשְׁבִתָּא אִיהוּ.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, דָּא אִיהוּ אֲתֵר יְקָרָא דְּקְדוּשָׁה דָּא, דְּהָא מִנִּיה לְכַר, אֲתֵר דְּאֵלֵהִים אַחֲרִים אִיהוּ. בְּרוּךְ כְּבוֹד יְיָ מִמְּקוֹמוֹ. כְּבוֹד יְיָ דְּלְעִילָא. מִמְּקוֹמוֹ, דָּא כְּבוֹד דְּלִתְתָּא וְדָא אִיהוּ רְזָא דְּעַטְרָא דְּשְׁבִתָּא, בְּגִין כֵּךְ אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, בְּרִיד הוּא לְעֵלְמָא וּלְעֵלְמִי עֲלִמִין.

אל יצא איש ממקומו

כְּתוּב אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מִמְּקוֹמוֹ - שְׁנִינּוּ, מֵאוּתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לְלֶכְתָּ, וְסוּד הַדְּבָר - שְׁכַתוּב (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ, וְזָהוּ סוּד הַפְּתוּב, כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו אֲדַמַּת קִדְשׁ הוּא. מְקוֹם יְדוּעָ קוֹרְאִים לוֹ מְקוֹם שְׁנוּדְעָ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן.

כְּתוּב (שמות טז) אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. מַה זֶה מִמְּקוֹמוֹ? שְׁנִינּוּ, מִמְּקוֹמוֹ - מֵאוּתוֹ מְקוֹם שְׂרָאוּי לְלֶכְתָּ. וְסוּד הַדְּבָר - שְׁכַתוּב (יחזקאל א) בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. וְזֶה הִמְקוֹם. וְזָהוּ סוּד הַפְּתוּב (שמות א) כִּי הִמְקוֹם אֲשֶׁר אֶתָּה עוֹמֵד עֲלָיו. מְקוֹם יְדוּעָ הוּא לְמַעְלָה, וְקוֹרְאִים לוֹ מְקוֹם, שְׁנוּדְעָ בּוֹ הַכְּבוֹד הָעֲלִיּוֹן שְׁלַמְעֵלָה. וּמִשּׁוּם כֵּךְ אֲזַהְרִיה לְאֲדָם, שְׁהֲרִי מִתְעַטְרָא בְּעַטְרָה קְדוּשָׁה שְׁלַמְעֵלָה, שְׁלָא יִצְאֵ מִמְּנוּ. שְׁאָם (יצא מִפּוּי דְּבַוּר שְׁל חַל) יִצְאֵ מִמְּנוּ, הוּא מְחַלְל שְׁבִתָּ. בְּיָדוּ - בְּמַעֲשֵׂה, כְּמוֹ שְׁבַאֲרַנּוּ. בְּרַגְלוֹ - לְלֶכְתָּ מַחוּץ לְאֲלִפִּים אֲמָה. כָּל אֵלָה הֵם חִלּוּל שְׁבִתָּ.

אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ, זֶהוּ מְקוֹם כְּבוֹד הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה, שְׁהֲרִי מִמְּנוּ לַחוּץ הוּא מְקוֹם שְׁל אֵלֵהִים אַחֲרִים. בְּרוּךְ כְּבוֹד ה' מִמְּקוֹמוֹ. כְּבוֹד ה' שְׁלַמְעֵלָה. מִמְּקוֹמוֹ - זֶה כְּבוֹד שְׁלַמְעֵלָה, וְזָהוּ סוּד שְׁל עַטְרַת שְׁבִתָּ. וּמִשּׁוּם כֵּךְ, אֵל יִצְאֵ אִישׁ מִמְּקוֹמוֹ. בְּרוּךְ הוּא לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים.

הנה מקום אתי

בְּתִיב (שמות לג) הנה מקום אתי, מקום אתי, ודאי דא איהו מקום טמיר וגניז, דלא אתיידע כלל. משמע דכתיב אתי, אַתְר דְּלֵא אַתְגְּלִיא, וְקִימָא טְמִירָא, וְדֵא אִיהו אַתְר עֲלָאָה לְעִילָא לְעִילָא, הִיכְלָא עֲלָאָה טְמִיר וְגִנְזוּ. אַכְל דָּא, אִיהו אַתְר לְתַתָּא כְּדִקְאֻמְרֵן. וְדֵא אִיהו מְקוּם דְּאִתְפְּרֵשׁ לְעִילָא, וְאִתְפְּרֵשׁ לְתַתָּא, וּבְגִין כְּד אַל יֵצֵא אִישׁ מִמְקוּמוּ בְיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אלפים אמה

וּמְדֻתָּם מַחוּז לְעִיר אֶת פְּאֵת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאַמָּה וְגו', (במדבר לה) **הָא** אוּקְמוּהּ בְּאִינוּן רִזִין עֲלֵאִין. אַכְל אֶלְפִים בְּאַמָּה, דִּירְתָה תְרִין סְטָרִין לְכָל סְטָר, וְאִיהו מִתְעַטְרָא תְדִיר בְּתִרִין סְטָרִין, בֵּין לְעִילָא בֵּין לְתַתָּא. וְסִימְנָד שְׂכִינָה לֹא שְׂרָיא לְכַר מִתְחַוְּמָא דְּאִתְחַזִּי לָהּ.

שבת ראש השנה והיחיד (תיקוני זהר ס"ט, א)

בְּרֵאשִׁית בְּרִי"ת א"ש, בְּרִית דָּא צְדִיק, כָּל אִתְקַרִי, קְשׁוּרָא דְכָל אַבְרִין דְגּוּפָא, ח' דֵּאִיהו תְּמַנְיָא יוֹמִין, אִינוּן שְׁעוּרָא דְשַׁבָּת, דֵּאִיהו תְּרִין אֶלְפִין אַמְיִין לְכָל סְטָר, לְנִטְרָא בְהוֹן אוֹת שַׁבָּת, כְּגוּוּנָא דָּא אִינוּן תְּמַנְיָא יוֹמִין תְּחוּם לְקַבְלָא בְהוֹן אוֹת בְּרִית, וּלְנִטְרָא לִיה בְהוֹן, דְּלֵא אִתְעַבִּיד בְּאוֹת בְּרִית חֲלוּל. **אָמַר** רְבִי אֶלְעָזָר אָבָא יוֹמָא חַד הוּוּיָא אֲזִילִי אָנָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְאַתָּא בְרִיה דְּרַב הַמְּנוּנָא סְבָא מֵהֵהוּא עֲלֵמָא, כְּדִוּקְנָא דְהָאֵי עֲלֵמָא וְאִזְדְּמֵן לֵן בְּאַרְחָא כְּגוּוּנָא דְמַחְמַר בְּתִרִין חֲמִרִין, וְשְׂאִילָנָא (נ"א וְשְׂאִיל ל?) מָאִי אֶת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ

הנה מקום אתי

בְּתוּבָא, (שמות לג) הנה מקום אתי. מקום אתי, וְדֵאִי זְהוּ מְקוּם טְמִיר וְגִנְזוּ שְׁלֵא נוֹדְע כָּלִל. מִמְשַׁמְע שְׁכַתוּב אֶתִי - מְקוּם שְׁלֵא הִתְגַּלָּה וְעוּמֵד טְמִיר, וְזְהוּ מְקוּם עֲלִיּוֹן לְמַעְלָה לְמַעְלָה, הִיכָל עֲלִיּוֹן טְמִיר וְגִנְזוּ. אַכְל זְהוּ מְקוּם לְמַטָּה, כְּפִי שְׂאֻמְרָנוּ. וְזְהוּ מְקוּם שְׁנַפְרָד לְמַעְלָה וְשְׁנַפְרָד לְמַטָּה, וּמִשׁוּם כְּךָ אַל יֵצֵא אִישׁ מִמְקוּמוּ בְיוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אלפים אמה

וּמְדֻתָּם מַחוּז לְעִיר אֶת פְּאֵת קְדָמָה אֶלְפִים בְּאַמָּה וְגו' (במדבר לה), הִרִי פְרִשׁוּהּ בְּאוֹתָם סוּדוֹת עֲלִיוּנִים. אַכְל אֶלְפִים בְּאַמָּה - שְׂרִיֶשֶׁה שְׁנֵי צְדָדִים לְכָל צַד, וְהִיא מִתְעַטְרַת תְּמִיד בְּשְׁנֵי צְדָדִים, בֵּין לְמַעְלָה בֵּין לְמַטָּה. וְסִימְנָד - שְׂכִינָה לֹא שׁוּרָה מַחוּז לְתַחוּם הִרְאוּי לָהּ.

שבת ראש השנה והיחיד

בְּרֵאשִׁית, בְּרִי"ת א"ש, בְּרִית זְה צְדִיק שְׁנַקְרָא כָּל, הַקְּשֵׁר שְׁל כָּל אִבְרֵי הַגּוּפִי, ח' שְׁהִיא שְׁמוּנָה יְמִים, הֵם שְׁעוּר שְׁל שַׁבָּת, שְׁהוּא אֶלְפִים אַמּוֹת לְכָל צַד, לְשִׁמּוֹר בְּהֵם אוֹת שַׁבָּת. כְּמוֹ כּוּ הֵם שְׁמוּנָה יְמִים, הִתְחַוּם לְקַבְלָא בְּהֵם אוֹת בְּרִית וְלְשִׁמּוֹר אוֹתוֹ בְּהֵם, שְׁלֵא נַעֲשֶׂה בְּאוֹת הַבְּרִית חֲלוּל.

אָמַר רְבִי אֶלְעָזָר: אָבָא, יוֹם אַחַד הָיִיתִי הוֹלֵךְ אֲנִי וְרַבִּי יוֹסִי, וּבָא בְּנֵו שְׁל רַב הַמְּנוּנָא הִזְקֵנוּ מֵאוֹתוֹ הָעוֹלָם בְּדַמּוֹת שְׁל הָעוֹלָם הַזֶּה, וְהִזְדְּמֵנוּ לְנוּ בְּדַרְךָ כְּמוֹ שְׁמַחְמַר עִם שְׁנֵי חֲמוּרִים, וְשְׂאֵלָנוּ, מַה זְה אֶת שַׁבְּתוֹתֵי תַשְׁמֹרוּ וּמִקְדָּשֵׁי תִירָאוּ? וְאָמַר הוּא דְכָרִים

יפים, אבל עם כל זה רצייתי לשמע מפיה. אמר לו: בני, ודאי שבירת שקולה לשבת, ומשום זה (בראשית ירא שבת וכו').

ומקדשי תיראו (ויקרא יט ג), ואמר איהו מילין שפירין, אבל עם כל דא בעינא למשמע מפומך, אמר ליה ברי בודאי ברית איהו שקיל לשבת, ובגין דא (בראשית ירא שבת וכו').

הוצאה מרשות לרשות

הוצאה מרשות לרשות (תיקוני זהר פ"ה, א)

יציאות השבת שתיים, הן עקירה והנחה, שעושה אותם בבת אחת. מי שעוקר חפץ ממקומו ומניח אותו מחוץ למקומו ומרשותו, כאלו עקר את עץ החיים, שהוא אות ברית, והניח אותו ברשות נכריה, מי שעושה את זה, גורם שעוקר נשמתו מרשותה ומניחה ברשות אחרת, שהיא מרה וטחול, וזה גרם לישראל שנגערו מארץ ישראל וגלו לארץ נכריה, שהיא רשות הרבים, וכך הוא מי שמכניס אות ברית קדש שלו לרשות נכריה. שבתא"י הוא טחול חמ"ה, אשה רעה מרה, על שבתא"י נאמר והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, והוא רעב וצמאון וקינה והספד וחשכה וערפל, והיא גלות לישראל.

יציאות השבת שתיים. אינון עקירה והנחה, דעביד לון בבת אחת, מאן דאעקר חפץ מאתריה ואנח ליה לבר מאתריה ומרשותיה, כאלו אעקר אילנא דחיי דאיהו אות ברית, ואנח ליה ברשו נוכראה, מאן דעביד דא גרים דאעקר נשמתיה מרשות דילה, ואנח לה ברשו אחרא דאיהי מרה ומחול, ודא גרם לישראל דאתעקרו מארעא דישראל, ואתגליאו בארעא נוכראה דאיהי רשות הרבים, והכי איהו מאן דאעיל אות ברית קדש דיליה ברשו נוכראה, שבתא"י איהו טחול חמ"ה, אתתא בישא מרה, שבתא"י עליה אתמר (בראשית לז כד) והבור רק אין בו מים, מים אין בו אבל נחשים ועקרבים יש בו, ואיהו רעב וצמאון וקינה והספד וחשוכא וקבלא, ואיהי גלותא לישראל.

יום א' וישב לסדר "ויאמר צדקה ממנה" תשע"א לפ"ק פה אלעד ת"ו

לכבוד כ"ק האדמו"ר שליט"א, מזכה הרבים חד בדרא מניצוץ נשמת התנא הקדוש בוצינא קדישא הרשב"י זיע"א, אשר זכות הקונטרס "ערכה של שעה" ודאי יעזור להתקיים "בספרא דא יפקון מן גלוחא".

הנה, הזדעזעתי לשמוע מה שכתבו בעתון הנקרא של חרדים, בשם מרן שר התורה הגר"ח קנייבסקי שליט"א שכביכול אמר ח"ו שאין לבחורים ללמוד זוה"ק ח"ו, וקמתי ועליתי ונכנסתי בקודש פנימה אל מרן שליט"א ושאלתי לפיו בזה"ל: נחרדתי לשמוע שכך הרב פסק!! וא"ל בזה"ל: הרבה דברים אומרים בשמי מה לך להתרגש ח"ו שאומר כך, אלא אדרבה מקובלני ממרן החזון איש זי"ע שאין ספר מוסר מעורר ומחזק כמו הזוה"ק, וחובה קדושה בפרט לבני תורה לעסוק בו, עכ"ל. ואמרתי לכתוב זאת למו"ר האדמו"ר כדי לחזק ידיו.

בברכת התורה אי"ש ב"ר ציון בוגנים מו"ץ פעה"ק אלעד ת"ו.

המשך "עֲרֵכָה שֶׁל שְׁעָה" מעמוד קמח

אמר הגאון הצדיק **רבי שלמה בלוך זצ"ל** בשם רבו **החפץ חיים זי"ע**, שעל למוד ספר הזהר אין שום הגבלה, כי רבו מדרשו, והיה החפץ חיים מעורר לכלם, שילמדו כל שבת את הזהר של אותה פְּרָשָׁה, ואפלו לבחורים (ר' יוסף בן שלמה מפוז'ין, הוספות בגין יוסף).

רבנו החזון איש זי"ע הורה לשואליו, ללמוד זהר כספר מוסר, ואף למד בעצמו עם בן אחותו הגאון **רבי שמריהו גריינמן** זכר צדיק לברכה. ובהזדמנות אחת התבטא, כי בהכמות הנסתר ישנן סגיונות שלמות הקשות יותר מאלו שבנגלה, והיה מסביר, כי בשל כך נקראת חכמה זו 'חכמת הקבלה', שכן אין להבינה אלא בקבלה, איש מפי איש עד אליהו, או מפי שקבל מאליהו.

ובספר "מעשה איש" (עבודת על מרן הגאון הקדוש החזון איש זצ"ל) כתב משמו: לשון הזהר הקדוש מעורר יותר מכל מאמרי חז"ל.

כשנשאל פעם מרן החזון איש זי"ע על ידי הגאון **רבי שמואל הלוי ואונער שליט"א**, באשר ללמוד ספר הזהר למי שלא הגיע לחכמה זו, השיב: "למען הלמוד אסור, אף כדי לדעת יראת אלקים, מתר ואף מצוה גדולה, שכן אין לה מאמרי חכמינו זכרונם לברכה, המלהיבים כל כך ליראה, כמו מאמרי הזהר הקדוש". וכשנכנס אליו פעם רבה של זכרון מאיר, הגאון **רבי שמואל הלוי וואזנר** (בעל "שבט הלוי"), על השלחן היה מנח ספר הזהר נטול פריכה, הרב וואזנר שהיה מקרב לרבנו, הגיב: "נראה שלומדים הרבה בספר זה... חיוף עלה על פניו הקדושות של רבנו. ואז שאל הרב ואונער: "מי היה רבו של הגר"א בקבלה?". למשמע השאלה השיב רבנו בנימת שאלה: "וכי אליהו הנביא הוא רבי רע?"... "אלו ידעו", הוסיף, "החסידים בדורו של הגר"א על כחו הגדול שבחכמה זו, לא היה פרוז להלבבות שביין הכתות גדול כל כך"...

כעת זכינו שתתקיים בנו הבטחת הרשב"י על ידי אליהו הנביא זכור לטוב (תיקוני זוהר תיקון ו' דף כ"ד ע"א), שבדור האחרון כל ישראל יתאחדו בלימוד הזהר הקדוש, ספרדים חסידים וליטאים, שומעים לקול ה' חוצב להבות אש הנאמרים על ידי כל גדולי וקדושי הדורות, מהאריז"ל ותלמידיו, הרמח"ל, הגר"א ותלמידיו, הבעל שם טוב ותלמידיו, האור החיים הקדוש, החיד"א, הגן איש חי, ותלמידיהם, רבי ישראל סלנטר, החפץ חיים, והחזון איש, עין אור הזהר, ובגדולי ישראל והזהר באריכות שהבאנו מלמעלה מאלף צדיקים קדושים וטהורים) ולומדים זהר הקדוש באהבה ובשמחה.

כ. בס"ד אנו חבורתא קדישא ספרדים ליטאים וחסידים ביחד מוציאים לאור מחדש את באורי הגר"א על התיקוני זוהר, יהי רצון שחפץ ה' יכתב, עיי"ש.

המשך בעמוד קסב

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ח

פְּרָשִׁיּוֹת

מִשְׁפָּטִים - רְאֵה

שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת יֵשׁ לָהֶם

שְׂמִינָה מִיַּחַדָּת

פֶּרֶק י"ח

לא תִבְעֲרוּ אֵשׁ..... קנז
 שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה ה' אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת
 הָאָרֶץ..... נז
 יִשְׂרָאֵל שְׂמֹרִים הֵם..... קנז
 מִחֲלָלֵי שַׁבָּת אֵין לָהֶם שְׂמִירָה..... קנט
 אִלוּ שְׁלֹא שְׂמְרוּ שַׁבָּת בְּעוֹלָם הָזֶה שׁוֹמְרִים
 אוֹתָהּ בְּעַל כְּרָחֵם בְּגִיהָנָם..... קנט
 דִּינָם שֶׁל רְשָׁעִים מְסַתְּלֵק בְּיוֹם הַשַּׁבָּת, חוּץ
 מִדִּינָם שֶׁל מְחַלְלֵי שַׁבָּת..... קנט
 לְאַחַר צְאֵת הַשַּׁבָּת..... קסא
 רוֹצֵה לִהְיוֹת מְלִיוֹנָר?..... קסא
 עֲרָכָה שֶׁל שְׁעָה..... קסב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-זט] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

לא תבערו אש (ח"ב פ"ט, ב)

תנו אמר ר' שמעון, כתיב, (שמות לה) לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מאי טעמא. בגין דלא אתחזי דינא בהאי יומא. ואי תימא הא לגבוה סלקא. בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. וההוא דסלקא לגבוה, לאכפאי לדינא אחרא סלקא. דתנינן, אית אשא אכלא אשא. ואשא דמדבחה, אכלא אשא אחרא.

ובגניי כד, אתגליא עתיקא קדישא בהאי יומא, מפל שאר יומין. ובזמנא דאתגליא עתיקא, לא אתחזי דינא כלל. וכל עלאין ותתאין משתכחין בחרוהא שלימתא. ודינא לא שלטא ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ תאנא, כתיב (שמות לא) כי ששת ימים עשה יי' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והני יומין קדישין עלאין, אקרון יומי דשמא קדישא אתכליל בהו, ואינון אתכלילין ביה. וכאה חולקיהון דישראל מפל עמין עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עלייהו כתיב, (דברים ד) ואתם הדבקים בני' אליהם חיים פולכם היום.

ישראל שמורים הם (ח"ב ר"ה, א)

ביון דהאי רוחא שרא על עלמא, כל רוחין בישין, וכל מקטרגין בישין, אסתלקו מעלמא ולא בעינן לצלאה על נטורא, בגין דישראל אינון נטירין בהחוא רוחא, וסכת שלום פריסת נדפהא עליהו, ואינון נטירין מפלא. ואי תימא, הא תנינן, דלא יפוק בר נש יחידאי, לא בליליא רביעאה דשבתא, ולא בליליא דשבתא, וכעי

לא תבערו אש

עוד אמר רבי שמעון, כתוב לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת. מה הטעם? כדי שלא יראה דין ביום הזה. ואם תאמר, הרי לגבוה עולה? בכל מושבותיכם קאמר, ולא לגבוה. ואותו שעולה לגבוה, עולה לכפות דין אחר. ששנינו, יש אש אוכל אש, ואש המזבח אוכל אש אחר.

ומשום כך מתגלה העתיק הקדוש ביום הזה מפל שאר הימים. ובזמן שמתגלה העתיק, לא נראה דין כלל, וכל העליונים והתחתונים נמצאים בשמחה שלמה, והדין לא שולט.

ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ שנינו, כי ששת ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ. ששת ימים ודאי, ולא בששת. והימים הקדושים העליונים הללו נקראים ימים שהשם הקדוש נכלל בהם, והם נכללים בו. אשרי חלקם של ישראל מפל העמים עובדי עבודת פוכבים ומזלות, עליהם כתוב (דברים ד) ואתם הדבקים בה' אליהם חיים פולכם היום.

ישראל שמורים הם

ביון שהרוח הזו שורה על העולם, כל הרוחות הרעות וכל המקטרגים הרעים הסתלקו מן העולם, ולא צריכים להתפלל על שמירה, משום שישראל שמורים באותה רוח, וסכת שלום פורסת כנפיה עליהם, והם שמורים מהכל. ואם תאמר, הרי שנינו שלא יצא אדם יחידאי, לא בליל רביעי של שבת ולא בליל שבת, וצריך אדם להשמר. והרי אמרנו, שביליל

השבת שמורים אנשים מכל המקטרגים של העולם ולא צריכים להתפלל על שמירה?

בא וראה, כך זה ודאי, ליל רביעי של שבת צריכים להשמר מהם. מה הטעם? משום שכתוב (בראשית א) יהי מארות. מארת כתוב חסר, והרי פרושה, שבגלל שהיא חסרה, כמה קבוצות של רוחות נכללו במארת הזה. קללות ומארת הן בפגימת הלבנה, וכלם שולטים באותו הלילה.

בליל השבת, כיון שכלם מתפזרים להכנס לנקב של העפר, שלא יכולים לשלט, צריך אדם יחידי להשמר. ועוד, אף על גב שלא יכולים לשלט, נראים לפעמים, וכן אדם יחידי צריך להשמר.

דבר זה כך שנינו, ואם כך, זה חסרון של השמירה. **אבל בשבת השמירה מצויה לעם הקדוש**, וכשנכנסת שבת, הקדוש ברוך הוא מעטר כל אחד ואחד מישראל, ורצה שישמרו את העטרה הקדושה הזו שהתעטרו בה. ואף על גב שהם אינם נמצאים בשוב, לפעמים הם נראים לאדם יחידי ומורע מזלו. וצריך לאדם להתעטר בעטרה קדושה ולשמר אותה.

סוף סוף, שמירה נמצאת באותו לילה לעם הקדוש, הואיל וספת שלום פרוסה על העם, שהרי שנינו, בכל מקום שנמצאת ספת שלום, הצד האחר לא נמצא שם, ולכן שמירה היא ושמירה מצויה.

בר נש לאסתמרא. והא אמרן, דבלייליא דשבתא נטירין בני נשא מכל מקטרגין דעלמא, ולא בעינן לצלאה על נטורא. **הא חזי**, הכי הוא ודאי, ליליא רביעאה דשבתא, בעינן לאסתמרא מנייהו, מאי טעמא. בגין דכתיב, (בראשית א) יהי מארת, מארת כתיב חסר, והא אוקמוה, דבגין דהיא חסרה, כמה חבילי טהירין אתקלילן בהאי מארת. לוטין ומארת אינון בגריעותא דסיהרא, וכלהו שליטין בההוא ליליא.

בליליא דשבתא, כיון דכלהו מתבדרן לאעלא בנוקבא דעפרא, דלא יכלין לשלטאה, בעי בר נש יחידאי, לאסתמרא. ותו, אף על גב דלא יכלין לשלטאה, אתחזיין לזמנין, ובר נש יחידאי בעי לאסתמרא.

מלה דא הכי תנינן, ואי הכי גריעותא דנטורא איהו. אבל בשבתא נטירו אשתכח לעמא קדישא, וקודשא בריך הוא כד עאל שבתא, מעטר לכל חד וחד מישראל, ובעי דינטרון ליה להאי עטרא קדישא, דאתעטרו ביה, ואף על גב דאינון לא אשתכחו בישובא, לזמנין לבר נש יחידאי אתחזון, ואתרע מזליה. ואצטריך ליה לבר נש, לאתעטרא בעטרא קדישא, ולנטרא ליה.

סוף סוף, נטירו אשתכח בההוא ליליא לעמא קדישא, הואיל וספת שלום פריסא על עמא, דהא תנינן, בכל אתר דסכת שלום אשתכח, סטרא אחרא לא אשתכח תמן. ועל דא נטורא איהו ונטורא שכיח.

יום השבת שמחה היא לכל, והכל נשמר למעלה ולמטה. והאור (והנרדה) התחתון מאיר לעלות למעלה ביפי של שבועים העטרות שהן החלקים היתרים, והגזון של כל הזקנים מתעורר.

מחללי שבת אין להם שמירה

בשבתות ובחודשים ובזמנים ובחגים, באותו מקום האש שוככת ולא נדונים, אבל לא יוצאים משם כשאר הרשעים שיש להם מנוחה. כל אותם שמחללים שבתות וזמנים ולא חוששים לכבוד רבונם כלל כדי לשמור אותם, אלא מחללים בפרהסייה - כמו שהם לא שמרו שבתות וזמנים בעולם הזה, כך גם לא שומרים אותם בעולם הבא, ואין להם מנוחה.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בע"כ בגיהנם

אמר רבי יוסי, אל תאמר כך, אלא הם שומרים שבתות וזמנים שם בגיהנם בעל פרחם. אמר רבי יהודה, אלה אותם עובדי כוכבים ומזלות שלא הצטוו, שלא שמרו שבת בעולם הזה, שומרים אותה שם בעל פרחם.

דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת

בכל ערב שבת כשמתקדש היום, הכרוזים הולכים בכל אותם מדורי הגיהנם: הסתלקו דיגי הרשעים, **שהרי המלך הקדוש בא, והיום מתקדש, והוא מגן על הכל**. ומיד מסתלקים הדינים ויש לרשעים מנוחה. (וכך אותם מחללי שבתות ומועדים בפרהסייה, דינים מסתלקים מעליהם) (ואפילו עובדי כוכבים ומזלות שלא נצטוו לשמור שבתות ומועדים, שם שומרים בעל פרחם) **אבל אש הגיהנם לא שוככת מעל אלה שלא שמרו**

יומא דשבתא, חדוה איהו לכלא, וכלא אתנטר לעילא ותתא. ונהורא (נ"א ונהורדה) תתאה נהרא לסלקא לעילא, בשפירו דעטרין שבועין חולקין יתיר, וסבא דכל סבין אתער.

מחללי שבת אין להם שמירה (ח"ב ק"ו, ב)

בשבתי ובירחי ובזמני ובחגי, בההוא אתר נורא אשתכד, ולא אתדנו, אבל לא נפקי מתמן, בשאר חייבין דאית להו נייחא. כל אינון דמחללי שבתות וזמני, ולא חיישי ליקרא דמאריהון כלל, בגין למטר לון, אלא מחללי בפרהסייה, כמה דאינון לא נטרי שבתו וזמני בהאי עלמא, הכי נמי לא נטריין ליה בההוא עלמא, ולית לון נייחא.

אלו שלא שמרו שבת בעולם הזה שומרים אותה בעל פרחם בגיהנם

אמר רבי יוסי, לא תימא הכי, אלא נטרי שבתו וזמני תמן בגיהנם בעל פרחיהו. אמר רבי יהודה, אלון אינון עובדי כוכבים ומזלות, דלא אתפקדו, דלא נטרי שבת בהאי עלמא, נטרי ליה תמן בעל פרחיהו.

דינם של רשעים מסתלק ביום השבת, חוץ מדינם של מחללי שבת

בכל מעלי שבתא כד יומא אתקדש, כרוזין אזלין בכל אינון מדורין דגיהנם: סליקו דינא דחייביא, דהא מלכא קדישא אתיא, ויומא אתקדש, ואיהו אוני על כלא. ומיד דינין אסתלקו, וחייביא אית לון נייחא. (וכך אינון מחללי שבתות וזמני בפרהסייה דינין סלקין מנייהו) (נ"א ואפילו עובדי כוכבים ומזלות דלא אתפקדו למיטר שבתו וזמני תמן נטריין בעל פרחם) **אבל נורא דגיהנם לא**

שבת לעולמים, וכל רשעי הגיהנם שואלים עליהם: מה שונים אלה שאין להם מנוחה מכל הרשעים של כאן?! ואותם בעלי הדיו משיבים להם: אלה הם הרשעים שפפרו בקדוש-ברוך-הוא ועברו על כל התורה. **משום שלא שמרו שבת שם, לכן אין להם מנוחה לעולמים.**

וכל אותם הרשעים יוצאים ממקומם, ונתנת להם רשות ללכת ולראות אותם. ומלאך אחד ששמו סנטריא"ל הולך ומוציא את אותו הגוף שלהם ומכניסו לגיהנם לעיני הרשעים, ורואים אותו שמעלה תולעים, ולנשמה אין מנוחה באש הגיהנם.

וכל אותם הרשעים ששם סובבים את אותו הגוף ומכריזים עליו: זהו פלוני הרשע שלא חשש לכבוד רבונו, וכפר בקדוש-ברוך-הוא, וכפר בכל התורה כלה. אי לו! טוב שלא נברא ולא יבא לדיון הזה ולבושה הזו! זהו שפתיב (ישעיה 10) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר. כי תולעתם לא תמות - מן הגוף. ואשם לא תכבה - מן הנשמה. והיו דראון לכל בשר - והיו די דראון, עד שכל רשעי העולם של שם יאמרו די לראיה הזו.

רבי יוסי אמר, ודאי כן זה, משום ששבת היא כנגד כל התורה, והתורה היא אש - משום שעברו על אש התורה, הרי אש הגיהנם דולק, שלא שוכף מעליהם לעולמים.

אשתכח, מעליהו דלא נטרי שבת לעלמין. וכל חיבי גיהנם שאלי עליהו, מאי שנא אלין דלית לון נייחא, מכל חיבין דהכא. אינון מאריהון דדינא תייבין לון, אלין אינון חיבין דכפרו ביה בקודשא בריך הוא, ועברו על אורייתא כלא, בגין דלא נטרו שבת תמן, בגין כך לית להו נייחין לעלמין.

ואינון חייבין בלהון, נפקין מדוכתייהו, ואתייביב לון רשו למיהד למחמי בהו. ומלאך חד די שמייה סנטריא"ל, אזיל ואפיק לההוא גופא דלהון, ועייל ליה לגיהנם, לעיניהון דחיבייא, וחמן ליה דסלקא תולעין, ונשמתא לית לה נייחא בנורא דגיהנם.

וכל אינון חיבייא דתמן, סחרין לההוא גופא, ומכריזין עליה, דא איהו פלגיא חייבא, דלא חייש ליקרא דמאריה, כפר ביה בקודשא בריך הוא, וכפר בכל אורייתא כלא, ווי ליה, טב דלא יתברי, ולא ייתי לדינא דא, ולכסופא דא, הדא הוא דכתיב, (ישעיה 10) ויצאו וראו בפגרי האנשים הפשעים כי תולעתם לא תמות ואשם לא תכבה והיו דראון לכל בשר. כי תולעתם לא תמות, מן גופא. ואשם לא תכבה, מן נשמתא. והיו דראון לכל בשר, והיו די דראון, עד דכל חיבין דגיהנם דתמן, יימרון, די ראיה דא.

רבי יוסי אמר, ודאי הכי הוא, בגין דשבת איהו לקבל אורייתא כלא, ואורייתא איהי אש, בגין דעברו על אש דאורייתא, הא אש דגיהנם דליק, דלא שכיך מעליהו לעלמין.

לְאַחַר צֵאת הַשַּׁבָּת

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לְכַתֵּר כַּד נָפִיק שַׁבְתָּא, אֲתִי הָהוּא מְלֵאךְ, וּמְהֵרָה הָהוּא גּוֹפָא לְקַבְרִיהָ, וְאַתְדַּנּוּ תַרְוּוּיָהּ, דָּא לְסַטְרִיהָ וְדָא לְסַטְרִיהָ. וְכֹל דָּא, בְּעוּד דְּגּוֹפָא קוּימָא עַל בְּרִייהָ, דְּהָא כִּיּוֹן דְּגּוֹפָא אֲתַאכֵּל, לִית לִיהָ לְגּוֹפָא כָּל אַלְיֵן דִּינִין, וְקוּדְשָׁא בְרִידָה הוּא (תהלים עח) לֹא יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ כְּתִיב בֵּיהּ.

לְאַחַר צֵאת הַשַּׁבָּת

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, לְאַחַר כְּשִׁיּוּצֵאת שַׁבָּת, בָּא אוֹתוֹ מְלֵאךְ וּמְחִזִּיר אוֹתוֹ גּוֹף לְקַבְרוֹ, וְנִדְוָנִים שְׁגִיחָם, זֶה לְצַדִּי וְזֶה לְצַדִּי. וְכֹל זֶה בְּעוּד שְׁהַגּוֹף קָיָם עַל בְּרִיּוֹ, שְׁהַרִי כִּיּוֹן שְׁהַגּוֹף נִתְעַפֵּל, אִין לְגוֹף אֶת כָּל הַדִּינִים הַקְּלוֹ, וְהַקְּדוּשָׁ בְּרוּךְ הוּא כְּתוּב בּוֹ, וְלֹא יַעִיר כָּל חַמְתּוֹ.

רוצה להיות **מליונר** בעז"ה?

לימוד שעה אחת זוהר בשבת
שווה 100 מליון שנה תורה

לקבלת הספרים ערכה של שעה,
גדולי ישראל והזוהר,
תיקון הזוהר היומי ועוד, חינם!

פקס: 02-9951300

המשך "ערכה של שעה" מעמוד קנד

ח

אין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן והוא עקר תורת ישראל

"מעין גנים" (פ"א) לבעל "בני יששכר": התנהגות האדם בעסק החכמה האמיתית, הגם שלא הגיע עדין למדרגה שיהיה ראוי לעמוד בהיכל המלך, עם כל זה לא פטר עצמו מעסק החכמה האמיתית, כי היא הצלחת הנפש, מה טוב ומה נעים שבת אחים גם יחד, הלא המה עסק העיון בש"ס ופוסקים, ועסק העיון בסודות התורה, חכמה האמיתית חכמת הקבלה... ובפרט בדורותינו אלה, אחר התנוצצות אורות של עולם התקון משנת של"ב ואילך, על ידי אור שבעת הימים מרן האריז"ל הנסתרות לנו ולבנינו כמו הנגלות, ואין לאדם להפטר מעסק חכמת הקבלה בשום אופן, והוא עקר תורת ישראל אשר השם יתברך הגיד דבריו לעקב חקוי ומשפטי ישראל וכו'. ואומר אני, הלואי שלא היו מקילין גדולי הדור בלימוד החכמה הקדושה, והלואי היו מלמדים דרך לתלמידים, לעסוק בחכמה הלזו, אזי בודאי לא היה שום הרמת ראש לחכמות החיצוניות, והיו כל החכמות נדחים מפניה, כמו שנדחה החושף מפני האור; אך שבעוונותינו גרמו שגם כמה וכמה מצדיקי הדור סגרו את דלתי החכמה בפני פרחי הכהונה, ואמרו שלא ילמדו עד שיהיו בעלי מדרגה ורוח הקדש, הנה עבור זה נשארנו ערומים מן החכמה הקדושה ונתגבר בעוונותינו הרבים חשכות החכמות החיצוניות הפסיל בחשך הולך, ובימינו במהרה יתקיים: ויאמר אלהים יהי אור ויאר לנו, אכ"ר.

וכתב ב"שער יששכר" (מאמר גל עיני אות י"ח): אשרי העם לומדך ואשרי העומדים על סודך, לכאורה קשה דכיון שהמה לומדך לומדי זהר הקדוש, וכו' איך קראום בלשון 'עם' שהוא מדרגה פחותה פנודע כו', אך מזה הוא נראה, שגם איש פשוט שלא קדש עצמו כל כך במעלות הראויים ללמוד, מכל מקום יקרב אל החכמה ההיא, בפרט בסוף יומיו אליו, שבוה תליא התקרבות הגאולה במהרה בימינו אמן.

ולגדל חביבותיה נסים בדברי הפה החיים (סימן כ"ה ס"ק ע"ה) אשר פתב בשם הרב משאת בנימין זצ"ל (סימן ס"ב דף ז"ו עמוד א'), וזה לשונו: הדרך השני לילך אחר רוב בני ומנון, הרי לפניך ספר הזהר, שהוא שקול יותר מכל המחברים שאחר חתימת התלמוד, ואם יהיו כל המחברים בכף מאזנים אחד, וספר הזהר לבדו יעלה בכף שניה, מכריע הוא את פולם, והרי עדיף מרב בנין, וכמו שכתב הבית יוסף ז"ע, דאזלין בתר הזהר נגד שאר המחברים, עפ"ל.

"רבי שמעון בר יוחאי" = 915 - בגימטריא: - ישמרך השם - וכן בגימטריא - מלחמת אדם ופרס [על ידי לימוד הזהר הקדוש ישמרנו ה' תמיד, ובפרט ממלחמת גוג ומגוג - אדם ופרס].

ותענוג למוד הנגלה כלמוד הזהר והתקונים. ואמר על עצמו הרב הקדוש רבי פנחס מקוריץ, שהוא אין לו חיות ותענוג אפילו בלמוד הגמרא כמו מן הזהר ותקונים (מדרש פנחס, ע"ב, אות ג).

כב. חיות אדם הישראלי תלוי בספר הזהר ובכתבי מרן ללמוד בקדושה ובשמחה ובנועם ובקרא ואהבה כל אחד לפי השגתו וקדושתו וכל ישראל קדושים (ר' יצחק איזיק יחיאל ספריו מקומרונה, נוצר חסד, פרק ד' משנה כ'). אינו דומה חיות

המשך בעמוד קסז

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק י"ט

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּרוּמָה - שׁוֹפְטִים

חֹמֶר פְּגָם חֵלּוּל שַׁבָּת,
זֶה שׁוֹמֵר שַׁבָּת זֹכֶה לְ"עֵינַי לֹא
רָאִיתָה אֱלֹקִים זֹלָתָךְ"

פֶּרֶק י"ט

קסה	ט"ל מְלֹאכוֹת.....
קסה	בֵּת יְחִידָה.....
קסה	כָּאֵלוּ הֶחְזִיר אֶת הָעוֹלָם לְתוֹהוּ וָבְהוּ.....
קסו	נָגַע צָרַעַת.....
קסו	עֵדוּן הַנְּשָׁמוֹת.....
קסו	עֵנָן לֹא תִבְעָרוּ אֵשׁ.....
קסז	עֲרֹכָה שֶׁל שָׁעָה.....
קסח	שְׂמַחַת הַזֶּהָר.....

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: דפים כז-פד.
- שמונה פרקים [ט-טז] לסעודה השנייה: דפים פה-קמ.
- שמונה פרקים [י"ז-כד] לסעודה השלישית: דפים קמא-קצח.

ט"ל מלאכות (תיקוני זהר י"ב, א)

דבר אחר והמשפלים, אליו שיודעים במצוה בפקודא חמישאה במלת בראשית, יר"א שב"ת, אזהרה דיליה דלא לחללא ברמא דמלכא בט"ל מלאכות, דאינון ארבעים מלאכות חסר, חד, לקבל ארבעים מלקיות חסר חד, רצועה לאלקאה איהי שפחה בישא, שעטניו, כלילא משור וחמור, דאמר יעקב ויהי לי שור וחמור (בראשית לב ו), על כל דבר פשע על שור על חמור (שמות כב ח), דאין מלקין בשבת, דלא שלמא שפחה בישא על עלמא, ווי ליה למאן דאשליט לה על עלמא.

ט"ל מלאכות

דבר אחר והמשפלים, אלו שיודעים במצוה חמישית במלת בראשית - יר"א שב"ת, אזהרתו שלא לחלל את בת המלך בט"ל מלאכות, שהו ארבעים מלאכות חסר אחת, כנגד ארבעים מלקיות חסר אחת. הרצועה להלקות, היא שפחה רעה, שעטניו, כלילא משור וחמור, שאמר יעקב ויהי לי שור וחמור. על כל דבר פשע - על שור על חמור - שאין מלקין בשבת, שלא שולטת השפחה הרעה על העולם. אוי למי שמשליט אותה על העולם.

בת יחידה

ובגין דא את שבתותי תשמרו (ויקרא כו ג), דא בת יחידה, דאיהי שמירה אחת לשבתות הרבה, בה תליין כל שמירתן דעשר ספירות, דאתקריאו שבתות הרבה, ושמרו בני ישראל את השבת (שמות לא טו), דא בת יחידה, דאיהי שמירה לישראל בכל שבת ושבת, ומאן דמחלל לה לאו איהו נטיר מקודשא בריד הוא, ולא עוד אלא דאתמר בה (שם יד) מחלליה מות יומת, מאן דאעיל ברשות דילה שפחה חללה זונה, דרשות דילה איהו תחום שבת, כגוונא דתחום וגבול דימא, דאתמר שמתי חול גבול לים (ירמיהו ה כב), ומאי ניהו והיה מספר בני ישראל כחול הים (הושע ב כ), ולית ים אלא אורייתא.

בת יחידה

ומשום זה את שבתתי תשמרו - זו בת יחידה, שהיא שמירה אחת לשבתות הרבה, בה תלויים כל שמירתן של עשר ספירות, שנקראו שבתות הרבה. ושמרו בני ישראל את השבת - זו בת יחידה, שהיא שמירה לישראל בכל שבת ושבת, ומי שמחלל אותה, אינו שמור על ידי הקדוש ברוך הוא, ולא עוד, אלא שנאמר בה מחלליה מות יומת. מי שמכניס ברשות שפחה חללה זונה, שרשות שפחה הוא תחום שבת כמו שתחום וגבול של הים, שנאמר שמתי חול גבול לים. ומי הוא? והיה מספר בני ישראל כחול הים, ואין ים אלא תורה.

כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו

מאן דאעבר עלה כאלו חזר עלמא לתהו ובהו, ובגין דא קרא סמיד

כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו

מי שעובר עליה כאלו החזיר את העולם לתהו ובהו, ולכן הכתוב סמך לה והארץ

הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ, שֶׁהוּא חוֹל לַיָּם. כְּמוֹ חֲלִיָּה
שֶׁל שְׁלֹשֶׁת לְכָלֵב - מִי שֶׁמוֹצִיא אוֹתוֹ
מִשְׁלֹשְׁאוֹתָיו, גּוֹרֵם כְּמָה נְשִׁיכוֹת שֶׁל
יְסוּרִים שְׁנוֹשֶׁה אוֹתוֹ, וּבְגִלְלוֹ אָמַר דָּוִד
הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי. וְזֶה
סמא"ל, שֶׁהוּא תְּפֹסֵם בְּקוֹלָר מִצַּד שֶׁל אֵלוֹ
שֶׁקוֹשְׁרִים אוֹתוֹ בְּאוֹת שֶׁל תְּפִלִּין, וְרִצּוּעָה
בְּקֶשֶׁר עַל זְרוּעוֹ, וְקִשּׁוֹר בְּשֵׁתֵי רִצּוּעוֹת עַל
קַרְנָיו, שֶׁהוּא שׁוֹר מוֹעֵד.

נְגַע צֶרַעַת

וּשְׂכִינְתָא שֶׁבֶת יַחֲדָה, הִיא רְשׁוֹת שֶׁל יַחֲדוֹ
שֶׁל הָעוֹלָם, שֶׁהוּא גְבָהוּ עֶשְׂרֵה אוֹתִיּוֹת שֶׁל
הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ - יו"ד ה"א ו"ו ה"א, וְרַחְבּוֹ
ד' יהו"ה. ענ"ג שֶׁבֶת בְּהַפּוּךְ - נג"ע. מִי שֶׁיֵּשׁ
לוֹ וְלֹא מְקוּיִם אוֹתוֹ, מִתְּהַפֵּךְ לוֹ לְנִגְעַת צֶרַעַת,
שֶׁפָּחָה שֶׁמְחַרְרֵבָה בֵּיתוֹ, וְנִתְּצָה אֶת הַבַּיִת,
אֶת אֵיבָרָיו וְאֶת עֶצְיוֹ, וְזוֹהֵי עֲנִיּוֹת, שֶׁהִיא
בְּמִקּוֹם שֶׁל נְגַע צֶרַעַת. חֲזַר בְּתִשּׁוּבָה, וְטִהַרוּ
הַכֹּהֵן - זֶה מִיכָא"ל כֹּהֵן גְּדוֹל מִמֶּנָּה תַּחַת
יַד הַחֹסֵד.

עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת

ענ"ג הוּא נְהַר יוֹצֵא מִעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגֵּן, שֶׁהוּא עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת. ו' נְהַר שֶׁיוֹצֵא
מִעֵדֶן, מִבֵּיּוֹ י"ה, וְאִינוֹ עֲדוֹן אֶלָּא כְּתָר עֲלִיוֹן
שֶׁהוּא מִפְּלֵא וּמְכֹסֶה, וּמִשׁוּם כִּךָ נֶאֱמַר בְּעֵדֶן,
עֵין לֹא רָאָתָה אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ. לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגֵּן, זֶה ה' תַּחַתְּנוֹהָ.

עֲנִין לֹא תִבְעֶרוּ אֵשׁ

וּבִשְׁבֶּת גִּיהֶנֶם לֹא שׁוֹלֵט בְּעוֹלָם וְלֹא הַמְּמַנִּים
שְׁלוֹ, בְּגִלְלָה זֶה צִוָּה לְיִשְׂרָאֵל לֹא תִבְעֶרוּ אֵשׁ

לִיָּה, וְהָאֶרֶץ הִיְתָה תְהוֹ וְבָהוּ (בְּרֵאשִׁית א
ב), דְּאִיהוּ חוֹל לַיָּם, כְּחוֹלִיָּא דְּשִׁלְשָׁלָא
לְכַלְבָּא, מָאן דְּאִפִּיק לִיָּה מִשְׁלֹשְׁלָאִיהָ,
גָּרִים כְּמָה נְשׁוּכִין דִּיסוּרִין דְּנִשִּׁיד לִיָּה,
וּבְגִינִיָּה אָמַר דָּוִד הַצִּילָה מִחֶרֶב נַפְשִׁי
מִיַּד כָּלֵב יַחֲדָתִי (תְּהִלִּים כב כא), וְדָא סמא"ל
דְּאִיהוּ תְּפִיס בְּקוֹלָר, מִסְטָרָא דְּאֵלִין
דְּקִשְׁרִין לִיָּה בְּאוֹת דְּתְּפִלִּין, וְרִצּוּעָה
בְּקֶשֶׁר עַל דְּרוּעִיהָ, וְקִשּׁוֹר בְּתִרִין רִצּוּעִין
עַל קַרְנָיו, דְּאִיהוּ שׁוֹר מוֹעֵד.

נְגַע צֶרַעַת

וּשְׂכִינְתָא שֶׁבֶת יַחֲדָה, אִיהִי רְשׁוֹת
דִּיחֻדָּא דְּעֵלְמָא, דְּאִיהוּ
גְבָהוּ עֶשְׂרֵה אֲתוּן דְּשִׁמָּא מְפָרֵשׁ יו"ד
ה"א ו"ו ה"א, וְרַחְבּוֹ ד' יהו"ה, ענ"ג
שֶׁבֶת בְּהַפּוּכָא נג"ע. מָאן דְּאִית לִיָּה
וְלֹא מְקוּיִם לִיָּה, אֶתְהַפֵּךְ לִיָּה לְנִגְעַת
צֶרַעַת, שֶׁפָּחָה דְּחַרְיַבַת בֵּיתִיהָ, וְנִתְּצָה
אֶת הַבַּיִת אֶת אֵבָרָיו וְאֶת עֶצְיוֹ (ויקרא יד
מח), וְדָא הוּא עֲנִיּוֹתָא, דְּאִיהוּ בְּאֶתְרֵהּ
דְּנִגְעַת צֶרַעַת, חֲזַר בְּתִיּוּבָתָא וְטִהַרוּ הַכֹּהֵן,
דָּא מִיכָא"ל כֹּהֵן גְּדוֹל, מִמֶּנָּה תַּחַת יַד
חֹסֵד.

עֲדוֹן הַנְּשֻׁמוֹת

ענ"ג אִיהוּ נְהַר יוֹצֵא מִעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת
אֶת הַגֵּן, דְּאִיהוּ עֲדוֹן נְשֻׁמְתִין, ו'
נְהַר דְּנִפִּיק מִעֵדֶן, מִבֵּיּוֹ י"ה, וְלִית עֲדִין
אֶלָּא כְּתָר עֲלִיוֹן, דְּאִיהוּ מוֹפְלֵא וּמְכֹסֶה,
וּבְגִין דָּא אֶתְמַר בְּעֵדֶן עֵין לֹא רָאָתָה
אֱלֹהִים זוֹלָתָךְ (ישעיה טד ג), לְהַשְׁקוֹת אֶת
הַגֵּן (בְּרֵאשִׁית ב ו) דָּא ה' תַּתְּאָה.

עֲנִין לֹא תִבְעֶרוּ אֵשׁ

וּבִשְׁבֶּת גִּיהֶנֶם לֹא שׁוֹלֵט בְּעֵלְמָא, וְלֹא
מִמֶּנָּה דִּילִיָּה, בְּגִין דָּא מִנִּי

בכל מושבותיכם ביום השבת, ואם אדם מבעיר בשבת, אומר הקדוש ברוך הוא, אני הייתי מכבה את האש שלא תשרף, ואתם מבעירים אותה? אתם תשרפו בגיהנם, בגלל זה לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפלו בגוף, ומה הוא הגיהנם בגוף? הכבד שבו המרה, שהוא גיהנם, סם המוות, סם של אל אחר, חרבו של מלאך המוות, ועליו נאמר ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות.

לישראל לא תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת (שמות לה א), ואי בר נש אוקיד בשבת, אמר קודשא בריך הוא, אנא הויתי מכבה לנורא דלא אוקיד, ואתון מוקדין ליה, אתון תתוקדון בגיהנם, בגין דא לא תבערו אש בכל מושבותיכם, ואפילו בגופא, ומאי ניהו גיהנם בגופא, כבד דביה מרה דאיהו גיהנם, סם המוות, סם דאל אחר, חרבא דמלאך המוות, ועליה אתמר (משלי ה ד) ואחריתה מרה כלענה, חדה כחרב פיות.

המשך 'ערכה של שעה' מעמוד קסב

ט

"בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"

התבטא פעם צדיק ואמר: **בבוא מלך המשיח, עם ישראל נקבצו ונבאו לך, ופליטת העם ששים ושמחים, בעת הזאת יתבונן מלך המשיח בעיניו הטהורות, יבחן כל אחד ואחד לפי מעשיו, לפתע ירים ידו ויראה באצבעו, כולם ירימו עיניהם בפליאה ויביטו במחזה, אז ישמיע מלך המשיח את קולו ויאמר, בהפנותו אצבע על יהודי מסויים: "בזכותך הגעתי! לך יש חלק בגאולת העם!"** כך יראה על כל יהודי ויהודי שפעל למען ביאתו. - הלואי שזנקה להיות מן הזוכים המאשרים, שהמשיח בכבודו ובעצמו יעיד עלינו - "בזכותך הגעתי". על כן, יהודים יקרים, תנו לימוד לשם שמים, הקריבו מדקותיכם למען השכינה הקדושה, לעשות נחת רוח ליוצרנו, לגרם לפדות נפשנו, ונלך כולנו כאחד יחד, לקבל את אור פני מלך המשיח, במהרה בימינו אמן. וכלנו כאחד נזכה, שיקויים בנו נבואת הרשב"י, "זכאה דרא דהאי אתגלויא ביה, ובסגולתו" וקראתם דרור", ותחזינה עינינו, בן דוד משיחנו מלך ביופיו יבוא ויגאלנו, בעז והדר אלקינו, ובשכר זאת א-ל חי חלקינו, ונחה עליו רוח ה' צורנו מגיעינו, יגלה כבוד מלכותך עלינו, ואז ישמח לבנו, ותגל נפשנו, בישועת מלפינו, אמן כן יהי רצון.

סוף ספר 'ערכה של שעה'

וְהוּא חֲדוּשִׁים נִפְלְאִים וְהוֹסֵפוֹת לְעֶרְבָה שֶׁל שְׁעָה

בּו יְבֵאֵר חֲשִׁיבוֹת כָּל שְׁנֵיהַ וּשְׁנֵיהַ בְּחַיִּים שֶׁל הַיְהוּדִי, וְכִמְהָ שְׂמִיחָה וְאֲשֶׁר
וְעֲשֶׂר יֵשׁ לְגוֹרְסֵי וְלוֹמְדֵי הַזֹּהַר הַקְּדוֹשׁ, וְאַתֶּם הַמְּשִׁיחַ יִשְׂמַח וְיִרְקַד

בְּדַקָּה אַחַת נֶאֱמָרוֹת כְּמֵאֲתִים מֵלִים

אָמַר הַחֶפֶץ חַיִּים, "בְּדַקָּה אַחַת נֶאֱמָרוֹת כְּמֵאֲתִים מֵלִים! בְּשְׁעָה, כְּתִרִיסָר אֶלְף.
וְלִמּוֹד תּוֹרָה כִּנְגַד כּוֹלֵם יוֹצֵא שְׁכָל דְּבוּר תּוֹרָה נִכְפַּל ב 613, עֵתָה כָּל שְׁעָה שְׁוֶה עֶרְךָ
וְיִוִּתֵר מִשְׁבַּע מִלְיוֹן מִצְוֹת, [7,356,000] בְּשַׁעוֹר תּוֹרָה אֶחָד שָׁבוּ 'שׁוֹמֵעַ כְּעוֹנֵה'...".
וְאִם בְּשַׁעֲתִים, הֲרֵי הַחֲשׁוֹבֹן עוֹלָה לְכַדִּי אַרְבַּע עֲשָׂרָה מִלְיוֹן. אַרְבַּע שְׁעוֹת, עֲשָׂרִים
וּשְׁמוֹנֶה מִלְיוֹן.

שְׁבַשְׁנֵיהַ אַחַת בְּלֶבֶד זוֹכִים לְכֶ-28.000 שְׁנֵה תּוֹרָה

וְהַ"בֵּן אִישׁ חִי" כְּתֵב בְּשֵׁם הַמַּקְבָּלִים, שְׁשֹׁכֵר לְמוֹד הַתּוֹרָה בְּשַׁבָּת פִּי אֶלְף מִיּוֹם חוֹל.
הוּי אִמֵּר, שְׁדַקָּה אַחַת שֶׁל לְמוֹד בְּשַׁבָּת, אִמְרָה עַל פְּרִשְׁתַּת הַשְּׁבוּעָה בְּשִׁלְחֹן הַשַּׁבָּת,
שְׁכָרָה כְּלִמּוֹד רְצוּף שֶׁל שֵׁשׁ עֲשָׂרָה וַחֲצִי שְׁעוֹת בְּיוֹם חוֹל, וְשׁוֹת עֶרְךָ לְמֵאָה עֲשָׂרִים
וּשְׁתֵּים וַחֲצִי מִלְיוֹן מִצְוֹת! - וְצָרִיךְ לְהוֹסִיף בְּלִמּוֹד הַתּוֹרָה הַקְּדוּשָׁה וּבְפֶרֶט תּוֹרַת
הַרְשָׁב"י בְּלִימוֹד זֹהַר הַקְּדוֹשׁ, שְׁבַשְׁנֵיהַ אַחַת בְּלֶבֶד זוֹכִים לְכֶ-28.000 שְׁנֵה תּוֹרָה
[הַבִּיאוֹר: מֵאָה מִלְיוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה לְחֻלְק לְשָׁשִׁים, שְׁוֶה 1,666,666, כְּלוֹמֵר מִלְיוֹן וּשְׁנֵי
שְׁלִישׁ, לְחֻלְק לְשָׁשִׁים שְׁנֵי, שְׁוֶה בְּשַׁנֵּיהַ אַחַת 27,777.777, כְּלוֹמֵר כְּעֲשָׂרִים וּשְׁמוֹנֶה
אֶלְף שְׁנֵה תּוֹרָה, בְּנוֹסֶף כָּל מִילָה תּוֹרָה נִכְפַּל בְּשֵׁשׁ מֵאוֹת שֶׁלֶשׁ עֲשָׂרָה, וּבְשַׁנֵּיהַ אַחַת
אֶפְשֶׁר לִוְמֵר שֶׁלֶשׁ מֵלִים תּוֹרָה, לְפִיכֶךָ יוֹצֵא כְּחֲמִשִּׁים מִלְיוֹן מִצְוֹת בְּשַׁנֵּיהַ אַחַת].

הַמְשִׁךְ בַּעֲמוּד קַעֵב

זֶהַר הַשַּׁבָּת

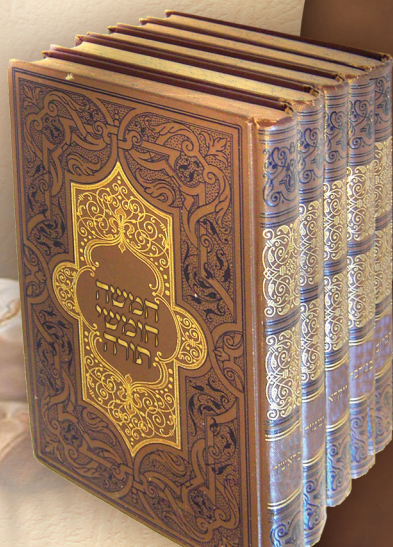
פֶּרֶק כ'

פְּרָשִׁיּוֹת

תְּצַוָּה - כִּי תֵצֵא

אֲסוּר עֲצָבוֹת בַּשַּׁבָּת, וְצָרִיךְ
לְקַבֵּל אֶת הַמַּלְאָכִים בְּהַאֲרַת
פְּנִים לְכַבוֹד הַשְּׂכִינָה הַקְּדוּשָׁה

פֿרֶק ב'

אָסור העֶצֶב וְקִבְּלֵת הַמִּלְאָכִים..... קעא
 רְעֵת הַעֶצֶב וְהַכַּעַס בְּשַׁבָּת..... קעא
 שְׂמֻחַת הַזֶּהָר..... קעב

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

אסור העצב וקבלת המלאכים
 וצריך דלא יתער (נ"א לאתערא) עציבו
 וקמטה מסטרא דטחול, אלא
 דתהא לב נטיר מקלהו, דאיהו שבת
 שמור, ומוקא זכור, וצריך לקבלא
 אושפיוזין דאינון מלאכין, עולימן דנשמה
 יתירה דאיהי שכנתא עלאה, ונפש
 יתירה דאיהי שכנתא תתאה, ואושפיוזין
 דנחתין עמה.

(טיקוני זהר פ"ה, א)

בני ישראל אינון תריין בליין נצח וזהו,
 בניו דישראל סבא עמודא
 דאמצעיטא, תלת שביעי שביעי
 אליון תלת אבהן, ענג שבת ונ"הר יוצא
 מעדן להשקות את הג'ן (בראשית ב'), ונהר,
 אית נהר ואית נהר, אית נהר דאתקרי
 נהר פלגיו, ואית נהר דאתקרי נחל
 קדומים, עדן עלאה עליה אתמר (ישעיה
 a to) עין לא ראתה אלהים זולתך, האי
 נהר איהו ו', דנפיק מעדן עלאה דאיהו
 א', ואעבר בין אבא ואימא, ואזיל חמש
 מאות שנה, ומטי עד צדיק שביעי, ומתמן
 אשקי לגנתא דאיהי שכנתא תתאה.

אסור העצב וקבלת המלאכים
 וצריך שלא יעיר (לעורר) עצב וקמטה מצד
 הטחול, אלא שיהיה הלב שמור מכלם,
 שהוא שבת שמור, והמח זכור, וצריך
 לקבל אורחים שהם מלאכים, העלמים של
 הנשמה הייתה, שהיא השכינה העליונה
 ונפש יתרה, שהיא השכינה התחתונה,
 והאורחים שיורדים עמה.

בני ישראל הם שתי כליות - נצח והוד,
 בני ישראל סבא - העמוד האמצעי, שלש
 שביעי שביעי שביעי אלו שלשת האבות,
 ענג שבת ונ"הר יוצא מעדן להשקות
 את הג'ן. ונהר, יש נהר ויש נהר, יש נהר
 שנקרא נהר פלגיו, ויש נהר שנקרא נחל
 קדומים, על העדן העליון נאמר עין לא
 ראתה אלהים זולתך, הנהר הזה הוא ו',
 שיוצא מהעדן העליון שהוא א', ועובר בין
 האבא והאימא והולך חמש מאות שנה,
 ומגיע עד צדיק שביעי, ומשם משקה את
 הגן, שהיא השכינה התחתונה.

רעת העצב והכעס בשבת
 זכאה איהו מאן דנטיר דירה לשבת
 דאיהו לבא, דלא אתקריב תמן
 עציבו דטחול, וכעס דמרה דאיהו נורא
 דגיהנם, דעלה אתמר (שמות לה א) לא
 תבערו אש בכל מושבותיכם ביום
 השבת, והכי הוא ודאי דכל מאן דכעיס
 כאלו אוקיד נורא דגיהנם, ארבעים
 מלאכות חסר חד אינון לקבל ארבעים
 מלקיות חסר חד בשבת, ואינון עשרה

רעת העצב והכעס בשבת
 אטרי הוא מי ששומר דירה לשבת, שהוא
 הלב, שלא מתקרב לשם עצב הטחול וכעס
 המרה שהיא אש הגיהנם, שעליה נאמר לא
 תבערו אש בכל מושבותיכם ביום השבת,
 וכך הוא ודאי, שכל מי שכוועס כאלו מדליק
 אש של הגיהנם. ארבעים מלאכות חסר
 אחת, הן כנגד ארבעים מלקיות חסר אחת
 בשבת, והם עשרה שלקה אדם, ועשרה
 לחוה, ועשרה לנחש, ותשעה לאדמה,

וְלָכֹו אָמְרוּ בְּעַלֵי הַמִּשְׁנָה אֵין לֹוֹקִין בַּשַּׁבָּת,
שְׂאֵלוּ הַמְּלָאכֹות הֵם נְחֻשְׁבוֹת לְיִשְׂרָאֵל
כַּנְּגַד מְלָקִיּוֹת.

דְּלָקָה אָדָם וְעִשְׂרָה לְחֹוה וְעִשְׂרָה לְנַחֵשׁ
וְתִשְׁעָה לְאַרְעָא, וּבְגִין דָּא אָמְרוּ מְאַרְי
מִתְנִיתִין אֵין לֹוֹקִין בַּשַּׁבָּת, דְּאֵלִין
מְלָאכֹות אֵינֹון חֲשִׁיבִין לְיִשְׂרָאֵל לְקַבֵּל
מְלָקִיּוֹת.

הַמְשַׁךְ "שְׂמַחַת הַזֹּהָר" מֵעֵמוּד קֶסֶח

מֵאַה וְחִמֵּשׁ מִלִּיּוֹן מְאַה עֶשְׂרִים אֶלֶף מִלִּים תּוֹרָה

צָא וְחִשַּׁב מַה שְּׂאָמַר הָאוֹרְחוֹת צְדִיקִים, שְׁעַל מִצְוָה בְּשְׂמַחָה מְקַבְּלִים פִּי אֶלֶף,
וְתִשְׁמַח רַק מִכָּד, וְעוֹד דְּבָרֵי הַכֶּסֶף מְלָךְ שְׁשַׁעָה לִימוּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ הוּא כְּשֵׁנָה,
בְּנוֹדָאֵי כָל הַשַּׁבָּת תִּלְמַד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ כְּדֵי לְהַכְרִיעַ אֶת הַכֶּף לְטוֹבָה, שְׁכָל שַׁעָה יַעֲלֶה
לְמִלִּיּוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, וּבְנוֹדָאֵי הַיֵּצֵר לֹא יִתֵּן לָךְ מְנוּחָה, וְאַזְ תִּתְגַּבֵּר עָלֶיךָ, וְתוֹסִיף בְּזֶה
עוֹד כְּפוֹל מְאַה, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב בְּאַבוֹת דְּרַבִּי נֶתָן, וְיִהְיֶה לָךְ מִלִּיּוֹן שְׁנֵה תּוֹרָה, רַק רְגַע,
הָרִי בְּכָל דְּקָה אוֹמְרִים מְאַתִּים מִלִּים תּוֹרָה, כְּפוֹל 60 דְּקוֹת, זֶה 12,000 מִלִּים תּוֹרָה
בְּשַׁעָה, שְׂמוֹכְפָלוֹת בְּאַלֶף, וְעוֹד פְּעַם בְּאַלֶף, וְעוֹד פְּעַם בְּמְאַה, וְהַכֵּל בְּעֶרְךָ שֶׁל שְׁנֵה,
רְגַע, בּוֹאוּ חֲשֻׁבוֹן: כְּמָה שְׁעוֹת יֵשׁ בְּשְׁנֵה? נְכַפִּיל 24 שְׁעוֹת בְּיוֹם כְּפוֹל 365 יוֹם בְּשְׁנֵה,
שְׁוֹנֵה 8,760 שְׁעוֹת כְּפוֹל 12,000 מִלִּים תּוֹרָה שְׁיֵשׁ בְּכָל שַׁעָה, שְׁוֹנֵה מְאַה וְחִמֵּשׁ מִלִּיּוֹן
מְאַה עֶשְׂרִים אֶלֶף מִלִּים תּוֹרָה (105,120,000), וְכָל מִילָה תּוֹרָה מְכַפְּלֵת בְּ - 613 כִּי תִלְמוּד
תּוֹרָה כְּנֶגֶד כּוֹלָם, וְהַחֲשׁוֹן הוּא: 105,120,000 כְּפוֹל 613 שְׁוֹנֵה 64,438,560,000
[כְּשִׁישִׁים וְאַרְבַּע וְחִצֵּי מִלִּיאָרְד מִצְוֹת], וְזֶה רַק בְּשַׁעָה לִימוּד זֹהָר הַקְּדוֹשׁ בְּיוֹם חוֹל.

תְּקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר כְּנֶגֶד כָּל אֶחָד

וְזֶה עוֹד לִפְנֵי הַמְּאַה מִלִּיּוֹן שְׂהַכְּפִלְנוּ, כְּלוֹמַר, כְּפוֹל אֶלֶף בַּשַּׁבָּת, וְעוֹד כְּפוֹל אֶלֶף
בְּשְׂמַחָה, וּבְהַתְּגַבְּרוֹת עַל הַצַּעַר עוֹד כְּפוֹל מְאַה, עוֹד לֹא גְמַרְנוּ!!! חֲשַׁב עוֹד רְגַע! אִם
בְּבֵית הַכְּנֶסֶת שְׁלָךְ תִּלְמַד בְּמַנְיִין, שׁוֹב יְכַפֵּל בְּאַלֶף, כִּי כָל מַה שְׁנוֹתְנִים מִשְׂמִים נוֹתְנִים
בְּאַלֶף (זֹהָר פְּרֻשֵׁת וַיֵּצֵא), וְהָרִי הַשְּׂכִינָה שׁוֹרָה בְּמַנְיִין, וְאִם אֶתְהָ תֵּאָרְגֵן אֶת הַשִּׁיעוֹר, הָרִי
כְּנֶגֶד כָּל אֶחָד תְּקַבֵּל אֶת הַשְּׂכָר!!!

הַמְשַׁךְ בַּעֲמוּד קָר

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"א

פְּרָשִׁיּוֹת

כִּי תֵשָׂא - כִּי תִבֹּא

הַשַּׁבָּת אֹת כְּמוֹ שֶׁהִמִּילָה
אֹת, וּמְקוֹר הַבְּרָכָה הִיא
הַשַּׁבָּת שֶׁנִּתְּנָה רַק לְיִשְׂרָאֵל

פֶּרֶק כ"א

שׁוֹר אוֹ כָּשֶׁב אוֹ עַז כִּי יִגְלֵד קעה
 מִלָּה קעה
 בְּדַמְיָךְ חַיִּי קעה
 שָׁבֶת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה קעו
 סֹדֵר הַשְּׁלֶחַן בְּלִחְמִים וּמְזֻזוֹת קעו
 לָוֹ עָלַי וְאֲנִי פּוֹרֵעַ קעו
 כָּל הַמוֹסִיף מוֹסִיפִים לוֹ קעז
 וַיִּבְרָךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשַּׁבָּעִי קעז
 קִדְשַׁת הַרְשָׁבִי" קעז
 מְסִירַת הַשָּׁבֶת לְעַם יִשְׂרָאֵל קעח
 יְמֵי הַחֹל מִתְבָּרְכִים מֵהַשָּׁבֶת קעח
 אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בִּקְרָה קעח
 כָּתֵב שְׁתַּפּוֹת קעט
 שְׂמַחַת הַזֵּהָר קפ

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שָׁבֶת:

- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרֵאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׂמוּנָה פְּרָקִים [י"ז-כז] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

שור או כֶּשֶׁב או עז כי יוֹלֵד (ח"ג צ"א, ב)

אָבֵל בְּהֵמָה דְּאֵתְלִידָתָא, בְּהֵימָא שְׁעֵתָא דְּאֵתְלִידָתָא, הֵהוּא חֵילָא דְּאֵתְלִידָתָא, אֵית לָהּ בְּהֵימָא שְׁעֵתָא דְּאֵתְלִידָתָא, וְאֵתְמַנָּא עֲלֵיהּ. וּבְגִין כֵּךְ כְּתִיב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד. עֲגָל אוֹ טֹלָה, אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא אֵתְמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז, הֵהוּא דְּאֵתְלִידָתָא לִיָּה לְסוּפָא, אֵית לִיהּ בְּשֵׁעֵתָא דְּאֵתְלִידָתָא. וְהִיא שְׁבַע יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, בְּגִין לְאֵתְיִשְׁבָּא בֵיהּ הֵהוּא חֵילָא וְאֵתְקִיָּים בֵיהּ. וּבְמָה יִתְקִיָּים בֵיהּ. כִּד יִשְׂרָי עֲלֵיהּ שְׁבַע חֹד, וְאֵי לֹא, לֹא יִתְקִיָּים. (ועוד דְּאֵתְיִיבֵשׁ מִזְהַמָּא דְּאֵתְמִיָּה) וְלִכְתָּר דְּיִתְקִיָּים בֵיהּ הֵהוּא חֵילָא, כְּתִיב יִרְצָה לְקַרְבַּן אִשָּׁה לִי, בְּקִיּוּמָא דְּשַׁבַּת חֹד, דְּאֵעֵבֵר עֲלֵיהּ.

שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד, אָבֵל בְּהֵמָה שְׁנוּלְדָה, בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוּלְדָה, אוֹתוֹ כֹּחַ שְׁיֵשׁ לָהּ בְּסוּפָה יֵשׁ לָהּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה שְׁנוּלְדָה, וְהֵתְמַנָּה עֲלֵיהּ. וּמִשּׁוּם כֵּךְ כְּתוּב, שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז כִּי יוֹלֵד. עֲגָל אוֹ טֹלָה אוֹ שְׁעִיר אוֹ גְּדִי לֹא נֶאֱמַר, אֲלֵא שׁוֹר אוֹ כֶּשֶׁב אוֹ עֵז. אוֹתוֹ שְׁיֵשׁ לוֹ לְסוּף - יֵשׁ לוֹ בְּשֵׁעָה שְׁנוּלְדָה.

וְהִיא שְׁבַע יָמִים תַּחַת אִמּוֹ, כְּדִי לִישֵׁב בּוֹ אוֹתוֹ כֹּחַ וּמִתְקִיָּים בּוֹ. וּבְמָה יִתְקִיָּים בּוֹ? כְּשֵׁתְשָׂרָה עֲלֵיו שְׁבַת אַחַת, וְאִם לֹא - לֹא יִתְקִיָּים. (ועוד, שְׁיִתְיַבֵּשׁ מִזְהַמָּת אִמּוֹ) וְאַחַר שְׁיִתְקִיָּים בּוֹ אוֹתוֹ הַכֹּחַ, כְּתוּב יִרְצָה לְקַרְבַּן אִשָּׁה לֵה', בְּקִיָּים שֶׁל שְׁבַת אַחַת שְׁעֵבֵרָה עֲלָיו.

מִלָּה

וּבֶן אָדָם, בְּקִיָּים שֶׁל שְׁבַת אַחַת מִתְקִיָּים בּוֹ הַתְּעוּרָרוֹת שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה וְהַכֹּחַ שֶׁלוֹ. אַחַר שְׁנִמּוּל, מִתְעוּרְרַת עֲלָיו הַתְּעוּרָרוֹת שֶׁל רוּחַ עֲלִיוֹנָה, וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל עוֹבְרַת עֲלָיו וְרוֹאָה אוֹתוֹ בְּרִשְׁם קְדוֹשׁ, וּמִתְעוּרְרַת עֲלָיו וְשׁוֹרָה עֲלָיו הָרוּחַ שֶׁל אוֹתוֹ עוֹלָם קְדוֹשׁ, כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (יחזקאל טו) וְאֵעֵבֵר עֲלֵיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסְסַת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ - בְּשָׁנִים.

בְּדַמְיֶךָ חִי

וְאִם תֹּאמַר, שֵׁם כְּשֵׁי צֵאוֹ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, שְׁהִיוּ מִצְוֵי בִינְיָהֵם דָּם פְּסַח וְדָם מִלָּה, אֲזִי כְּתוּב בְּדַמְיֶךָ חִי, כָּאֵן מֵה זֶה בְּדַמְיֶךָ? אֲלֵא שְׁנַיִם - אַחַד שֶׁל מִלָּה וְאַחַד שֶׁל פְּרִיעָה. אַחַד שֶׁל מִלָּה שֶׁל כְּנֻסַת יִשְׂרָאֵל, וְאַחַד שֶׁל פְּרִיעָה בְּצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. וְאֵלּוֹ שְׁנֵי דָמִים

מִלָּה

וּבֶן נֶשׁ, בְּקִיּוּמָא דְּשַׁבַּת חֹד, אֵתְקִיָּים בֵיהּ אֵתְעֵרוּתָא דְּהֵאִי עֲלֵמָא, וְחֵילָא דִּילִיהּ. כְּתִר דְּאֵתְגֹזֵר, אֵתְעֵר עֲלֵיהּ אֵתְעֵרוּתָא דְּרוּחָא עֲלָאָה, וּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל אֵעֵבֵר עֲלֵיהּ, וְהִמָּאת לִיהּ, בְּרִשְׁמֵי קְדִישָׁא, וְאֵתְעֵרַת עֲלֵיהּ, וְשְׂרִיא עֲלֵיהּ רוּחָא דְּהֵהוּא עֲלֵמָא קְדִישָׁא, כְּמָה דְּאֵתְ אִמֵּר, (יחזקאל טו) וְאֵעֵבֹר עֲלֵיךָ וְאֶרְאֶךָ מִתְבוֹסְסַת בְּדַמְיֶךָ וְגו'. בְּדַמְיֶךָ: בְּתִרִי.

בְּדַמְיֶךָ חִי

וְאִי תִימָא, הָתָם כִּד נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמִּצְרַיִם, דְּשְׂכִיחַ בִּינְיָהוּ דָם פְּסַח וְדָם מִלָּה, כְּדִין כְּתִיב בְּדַמְיֶךָ חִי, הִכָּא מֵאִי בְּדַמְיֶךָ. אֲלֵא תִרִין, חֹד דְּמִלָּה, וְחֹד דְּפְרִיעָה. חֹד דְּגִזְרוּ, דְּכְנֻסַת יִשְׂרָאֵל. וְחֹד דְּפְרִיעָה, בְּצַדִּיק יְסוּד עוֹלָם. וְאֵלּוֹן תִּרִין דְּמִין דְּכֹר נֶשׁ קֵאִים בְּגִינְיָהוּ

שְׁאָדָם עוֹמֵד בְּשִׁבְלֵם בְּקִיּוֹם שֶׁל הָעוֹלָם
הַבָּא. זֶהוּ שְׁכָתוּב בְּדַמְיָה חַיִּי.

בְּקִיּוּמָא דְעָלְמָא דְאַתִּי, הָדָא הוּא דְכָתִיב
בְּדַמְיָה חַיִּי.

שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה
זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. רַבִּי יִצְחָק אָמַר,
כְּתוּב (ס א) וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי,
וְכָתוּב בַּפֶּן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְּהוּ
וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן שֶׁלֹּא
נִמְצָא בוֹ מְזוֹנוֹת, אִיזוֹ בְּרָכָה נִמְצָאת בוֹ?

שַׁבָּת הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה (ח"ב פ"ח, א)
זְכוֹר אֶת יוֹם הַשַּׁבָּת לְקַדְּשׁוֹ. (שְׁמוֹת כ)
רַבִּי יִצְחָק אָמַר, כְּתִיב (שְׁמוֹת כ)
וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת יוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָתִיב
בַּפֶּן (שְׁמוֹת טז) שֵׁשֶׁת יָמִים תִּלְקַטְּהוּ וּבַיּוֹם
הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת לֹא יִהְיֶה בוֹ. כִּיּוֹן דְּלֹא
מִשְׁתַּכַּח בֵּיהּ מְזוּנֵי, מַה בְּרַכְתָּא אֲשַׁתַּכַּח
בֵּיהּ.

אֵלֶּא כֹּף שְׁנִינּוּ, כָּל הַבְּרָכוֹת שֶׁלְמַעַלָּה
וְשֶׁלְמַטָּה תְלוּיוֹת בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי. וְשְׁנִינּוּ,
לָמָּה לֹא נִמְצָא מִן בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי? מִשּׁוּם
שֶׁמֵּאֲתוֹ יוֹם מִתְבָּרְכִים כָּל שֵׁשֶׁת הַיָּמִים
הָעֲלִיּוֹנִים, וְכָל אֶחָד וְאֶחָד גּוֹתֵן מְזוּנוֹ לְמַטָּה,
כָּל אֶחָד בַּיּוֹמוֹ, מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁמִּתְבָּרְכִים
בַּיּוֹם הַשְּׁבִיעִי.

אֵלֶּא חֲכִי תֵּאנָא, כָּל בְּרַכְּאָן דְלַעֲלֵיא
וְתַתָּא, בְּיוּמָא שְׁבִיעָאָה תְלוּיִן.
וְתֵּאנָא אֲמַאי לֹא אֲשַׁתַּכַּח מְנָא בְּיוּמָא
שְׁבִיעָאָה, מִשּׁוּם דִּהְהוּא יוּמָא, מִתְבָּרְכְּאָן
מִיַּנְיָה כָּל שִׁיתָא יוּמֵי עֲלֵיאֵי, וְכָל חַד
וְחַד יְהִיב מְזוּנֵיהּ לְתַתָּא, כָּל חַד בְּיוּמוֹ,
מִהֵחֵא בְרַכָּה דְמִתְבָּרְכְּאָן בְּיוּמָא
שְׁבִיעָאָה.

סְדוּר הַשְּׁלַחֵן בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת
וּמִשּׁוּם כֹּף, מִי שֶׁהוּא בְּדַרְגַּת הָאֱמוּנָה, צְרִיף
לְסְדוּר שְׁלַחֵן וּלְתַקּוּ סְעוּדָה בְּלֵיל שַׁבָּת כְּדִי
שִׁיתְבָּרַךְ שְׁלַחֵנוּ כָּל אוֹתָם שֵׁשֶׁת יָמִים, שְׁהֵרִי
בְּאוֹתוֹ זְמַן מְזַדְּמֵנַת הַבְּרָכָה לְהַתְבָּרַךְ כָּל
שֵׁשֶׁת יָמֵי הַשַּׁבָּת, וְהַבְּרָכָה לֹא נִמְצָאת
בְּשְׁלַחֵן רִיק, וְעַל כֹּף צְרִיף לְסְדוּר שְׁלַחֵנוּ
בְּעֶרֶב שַׁבָּת בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת.

סְדוּר הַשְּׁלַחֵן בְּלַחֲמִים וּמְזוּנוֹת
וּבְגִינֵי כֹף, מֵאַן דְּאִיהוּ בְּדַרְגָּא
דְּמַהִימְנוּתָא, בְּעֵי לְסְדוּרָא
פְּתוּרָא, וְלֹא תִקְנָא סְעוּדָתָא בְּלֵילֵיא
דְשַׁבָּתָא, בְּגִין דִּיתְבָּרַךְ פְּתוּרֵיהּ, כָּל אִינּוּן
שִׁיתָא יוּמֵי, דְהֵא כְּהוּא זְמָנָא, אֲזַדְּמֵן
בְּרַכָּה, לֹא תְבָרְכָא כָּל שִׁיתָא יוּמֵי
דְשַׁבָּתָא, וּבְרַכְתָּא לֹא אֲשַׁתַּכַּח בְּפְתוּרָא
רִיקָנֵיא. וְעַל כֹּף, בְּעֵי לְסְדוּרָא פְּתוּרֵיהּ
בְּלֵילֵיא דְשַׁבָּתָא, בְּנַחֲמֵי וּבְמְזוּנֵי.

לוֹ עֲלֵי וְאַנִּי פּוֹרַע
וּבְשַׁבָּת כְּדִי שֶׁלֹּא תְהִיָּה כְּנוּעֵל דְלֵת בְּפָנֵי
לוֹיִם, שְׁנֵאמַר בָּהֶם לוֹ עֲלֵי וְאַנִּי פּוֹרַע,
הִיא פְּתוּחָה אֲלֵיהֶם, שְׁהֶם נִשְׁמוֹת יְתֵרוֹת.

לוֹ עֲלֵי וְאַנִּי פּוֹרַע (תִּיקוּנֵי זֶהר ל"ח, ב)
וּבְשַׁבָּת בְּגִין דְּלֹא תְהֵא כְּנוּעֵל דְלֵת
בְּפָנֵי לוֹוִין, דְּאֲתַמַּר בְּהוּ לוֹ
עֲלֵי וְאַנִּי פּוֹרַע, אִיהִי פְּתִיחָא לְגַבְיֵיהוּ
דְּאִינּוּן נִשְׁמַתֵּי יְתֵרִין.

כל המוסיף מוסיפים לו
וּבְאֵלֶיךָ דְּלֹא מְלוּוִין לָהּ וְלֹא אוֹסִיפִין
 לשבתות ולמים טובים, איהי
 סתימא להון, ובגין דא כל המוסיף
 מוסיפין ליה, ודא תוספת נשמתא
 יתירא, ואיהי תוספת ריחא דקרושה,
 וכל הגורע גורעין ליה ההיא נשמה
 יתירה, ואשתאר עני, ואם הוא חכם
 אסתלק מניה חכמתיה, ואם הוא עשיר
 בממונא אסתלק מניה, ואשתאר עני
 יבש, כמה דאיהו מנע מלעילא נשמתא
 יתירה דאיהו נשמת כל חי, ואשתאר
 יום השבת עני ושכינתא יבשה, הכי
 אתמנע ברכאן מניה, ואיהו מדה כנגד
 מדה, וכל מאן דאוסף בשבת, אז וכנגה
 זרועיה תצמיח (ישעיהו סא יא). אוף הכי נמי
 אצמיח טובה דיליה, ומאן זרועיה
 דשכינתא לעילא, אינון נשמות יתירות
 דזרעין מניה, ויחדון לון לישראל לתתא
 מזיו כבודיה.

ויברך אלהים את יום השביעי (ח"ג קמ"ה, א)
אָמַר לֵיהּ, וְאֵף כָּל אֵינּוֹן דְּלִבְר, דְּכְתִיב,
 (ישעיהו סו) **וְהָיָה מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ**
 ומדי שבת בשבתו וגו'. אי אלין אתיין,
 כל שכן צדיקיא. מדי חדש בחדשו, למה.
 משום דמתעטר אבהתא רתיכא קדישא.
 ומדי שבת בשבתו, דמתעטר שביעאה
 דכל אינון שיתא יומין, דכתיב, (בראשית ב)
 ויברך אלהים את יום השביעי וגו'.

כל המוסיף מוסיפים לו
וּבְאֵלֶיךָ שְׁלֹא מְלוּיִם אוֹתָהּ וְלֹא מוֹסִיפִים
 לשבתות ולמים טובים, היא סתומה
 להם, ומשום זה כל המוסיף מוסיפים לו,
 וזו תוספת נשמה יתרה, והיא תוספת של
 ריח קדשה, וכל הגורע, גורעים לו אותה
 נשמה יתרה, ונשאָר עני, ואם הוא חכם,
 חכמתו מסתלקת ממנו, ואם הוא עשיר
 בממון, מסתלק ממנו ונשאָר עני יבש, כמו
 שֶׁהוּא מוֹנֵעַ מִלְּמַעְלָה נְשָׁמָה יִתְרָה, שֶׁהִיא
 נְשֵׁמַת כָּל חַי, וְנִשְׁאָר יוֹם הַשַּׁבָּת עֲנִי וְשֹׁכֵינָהּ
 יְבֵשָׁה, כִּי נִמְנָעוֹת מִמֶּנּוּ בְּרִכּוֹת, וְהוּא מְדָה
 כְּנֶגֶד מְדָה, וְכָל מִי שֶׁמוֹסִיף בַּשַּׁבָּת, אֵז וְכִנְגָה
 זְרוּעֵיהָ תִצְמִיחַ. אֵף כִּי גַם אֲצִמִּיחַ הַטּוֹבָה
 שְׁלוֹ, וּמִי זְרוּעֵיהָ שֶׁל שֹׁכֵינָה שְׁלֵמַעְלָה? אוֹתָן
 נְשֵׁמוֹת יִתְרוֹת שְׁזוֹרְעִים מִמֶּנּוּ, וְיִשְׁמְחוּ אֵת
 יִשְׂרָאֵל לְמִטָּה מְזִיו כְּבוֹדָהּ.

ויברך אלהים את יום השביעי
אָמַר לוֹ, וְאֵף כָּל אוֹתָם שְׁבַחוּץ, שְׁכַתּוּב
 (ישעיהו סו) **וְהָיָה מְדֵי חֲדָשׁ בְּחֲדָשׁוֹ** ומדי
 שבת בשבתו וגו'. אם אלו באים, כל שכן
 הצדיקים. מדי חדש בחדשו למה? משום
 שהאבות מתעטרים מרכבה קדושה. ומדי
 שבת בשבתו, שמתעטר שביעי של כל
 אלו ששנת הימים, שכתוב (בראשית ב) ויברך ה'
 אלהים את יום השביעי וגו'.

קדשת הרשב"י
וְאֵתָהּ הוּא, רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁבִיעֵי שְׁל הַשָּׁשָׁה,
 תהיה מתעטר ומתקדש יותר מהכל.
 ושלשה עדונים שנמצאים בשביעי עתידים

קדשת הרשב"י
וְאֵתָהּ הוּא רַבִּי שְׁמַעוֹן, שְׁבִיעֵאָה
 דשיתא, תהא מתעטר ומתקדש
 יתיר מכלא. ותלת עדונים דמשתכחין

הַחֲבֵרִים, אֵלֹו הַצְּדִיקִים, לְהַתְּעֵדוּ בַּגְּלָלָהּ
לְעוֹלָם הַבָּא. וְכַתּוּב (ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת
עֲנֵג לְקְדוֹשׁ ה' מְכַבֵּד. מִי הוּא קְדוֹשׁ ה' זֶה
רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי שֶׁנִּקְרָא מְכַבֵּד בְּעוֹלָם
הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

מְסִירַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל
פְּתַח רַבִּי יִצְחָק אַחֲרָיו וְאָמַר, וַיִּקְהַל מֹשֶׁה
אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְגו'. לָמָּה כָּנַס
אוֹתָם? כְּדֵי לְמַסֵּר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת כַּמִּקְדָּם,
שֶׁהָרִי בְּרֵאשׁוֹנָה טָרַם שְׁעָשׂוֹ: יִשְׂרָאֵל אֶת
הַעֲגֹל, מָסַר לָהֶם אֶת הַשַּׁבָּת, וְזֶהוּ שְׁלֵא
שְׁמָרוּ אוֹתָם הָעֶרֶב רַב. כִּינּוּ שְׁשִׁמְעוּ בֵּינֵי
וּבֵין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ: וְאָנּוּ נִמְנָע מִמֶּנּוּ
הַדָּבָר הַזֶּה?! מִיָּד - (שְׁמוֹת לב) וַיִּקְהַל הָעָם
עַל אֶהְרֹן וְגו', וְנִמְשְׁכוּ רַבִּים אַחֲרֵיהֶם.
אַחַר שְׁמִתוֹ אוֹתָם שְׁמִתוֹ, כָּנַס מֹשֶׁה אֶת
בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לְבַדָּם, וְנָתַן לָהֶם שַׁבָּת כַּמִּקְדָּם.
זֶהוּ שְׁכַתּוּב שֵׁשֶׁת יָמִים תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

מִי הַחֹל מִתְּבַרְכִּים מֵהַשַּׁבָּת
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בִּקְר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל יוֹם וְיוֹם מִתְּבַרְךְ
הָעוֹלָם מֵאוֹתוֹ יוֹם הָעֲלִיוֹן, שֶׁהָרִי כָּל שֵׁשֶׁת
הַיָּמִים מִתְּבַרְכִּים מִיּוֹם הַשְּׁבִיעִי, וְכָל יוֹם
גוֹתֵן מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שְׁקִבֵּל מֵאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ.

אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בִּקְר
וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה, אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד
בִּקְר. מָה הַטַּעַם? כְּדֵי שְׁלֵא יִתֵּן וְלֹא יִלְוֶה
יוֹם זֶה לַחֲבֵרוֹ, אֶלָּא כָּל אֶחָד וְאֶחָד שׁוֹלֵט

בְּשִׁבְעֵאָה, וְמִינֵן חֲבָרִיא אֵלֵין צְדִיקַיא
לְאִתְּעַדְנָא בְּגִינְךָ לְעֵלְמָא דְאַתִּי. וְכַתִּיב
(ישעיה נח) וְקִרְאתָ לַשַּׁבָּת עֲנֵג לְקְדוֹשׁ יי
מְכוֹבֵד. מֵאן הוּא קְדוֹשׁ יי. דָּא רַבִּי
שְׁמַעוֹן בֶּן יוֹחָאי, דְּאִקְרִי מְכוֹבֵד בְּעֵלְמָא
דִּין, וּבְעֵלְמָא דְאַתִּי.

מְסִירַת הַשַּׁבָּת לַעַם יִשְׂרָאֵל (ח"ב ר"ג, א)
פְּתַח רַבִּי יִצְחָק אַבְתְּרִיה וְאָמַר, (שְׁמוֹת
לה) וַיִּקְהַל מֹשֶׁה אֶת כָּל עַדְת בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל וְגו'. אָמַאי כְּנִישׁ לוֹן. בְּגִין לְמַמְסַר
לוֹן שַׁבָּת כַּמִּלְקַדְמִין, דְּהָא בְּקַדְמִיתָא
עַד לֹא עָבְדוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל יַת עֲגָלָא, מָסַר
לוֹן אֶת הַשַּׁבָּת. וְדָא אִיהוּ דְלֹא נָטְרוּ
אִינוּן עֶרֶב רַב. כִּינּוּ דְשִׁמְעוּ בֵּינֵי וּבֵין בְּנֵי
יִשְׂרָאֵל, אָמְרוּ וְאָנּוּ מְלָה דָּא אִתְּמַנַּע
מִינֵן, מִיָּד (שְׁמוֹת לב) וַיִּקְהַל הָעָם עַל אֶהְרֹן
וְגו', וְאִתְּמַשְׁכוּ סְגִיאִין אַבְתְּרִייהוּ. לְכַתֵּר
דְּמִיתוּ אִינוּן דְּמִיתוּ, כְּנִישׁ מֹשֶׁה לְבְּנֵי
יִשְׂרָאֵל בְּלַחֲדוּדֵיהוּ, וְיַיְהִיב לוֹן שַׁבָּת
כַּמִּלְקַדְמִין, דְּדָא הוּא דְכַתִּיב שֵׁשֶׁת יָמִים
תַּעֲשֶׂה מְלָאכָה וְגו'.

מִי הַחֹל מִתְּבַרְכִּים מֵהַשַּׁבָּת (ח"ב ס"ג, ב)
וַיֹּאמֶר מֹשֶׁה אֲלֵיהֶם אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בִּקְר. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, בְּכָל
יוֹמָא וְיוֹמָא, מִתְּבַרְךְ עֵלְמָא מֵהַהוּא
יוֹמָא עֵלְאָה, דְּהָא כָּל שִׁיתָא יוֹמִין
מִתְּבַרְכָּאן מִיוֹמָא שְׁבִיעֵאָה. וְכָל יוֹמָא
יַיְהִיב מֵהַהוּא בְּרָכָה דְקִבִּיל בְּהַהוּא יוֹמָא
דִּילֵיהּ.

אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בִּקְר
וְעַל דָּא מֹשֶׁה אָמַר, אִישׁ אֶל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ
עַד בִּקְר. מֵאִי טַעְמָא. בְּגִין דְּלֹא
יַיְהִיב, וְלֹא יוֹזִיף יוֹמָא דָּא לַחֲבָרִיהּ, אֶלָּא
כָּל חַד וְחַד שְׁלִישׁ בְּלַחֲדוּדוֹ, בְּהַהוּא יוֹמָא

לְבַדּוֹ בְּאוֹתוֹ יוֹם שְׁלוֹ, שְׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם
בַּיּוֹם שֶׁל חֲבֵרוֹ.

משנים כִּף כָּל אוֹתָם (אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כָּל יוֹם יוֹם
מִתְבָּרַךְ מֵאוֹתוֹ יוֹם עֲלִינוּ, יוֹם הַשְּׂבִיעִי, וּמִתְבָּרְכִים כָּל שָׁשָׁה
הַיָּמִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּפָנָי עֲצֻמוֹ, וְכָל יוֹם נוֹתֵן בַּיּוֹם שְׁלוֹ
מֵאוֹתָהּ בְּרָכָה שֶׁקָּבַל מֵאוֹתוֹ יוֹם עֲלִינוּ, וְעַל זֶה אָמַר מֹשֶׁה,
אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר, שְׁהָרִי לֹא שׁוֹלֵט יוֹם בַּיּוֹם שֶׁלֹּא
שְׁלוֹ, וְכָל אוֹתָם) חֲמִשָּׁה יָמִים שׁוֹלֵטִים בַּיָּמִים
שְׁלֵהֶם, וְנִמְצָא בּוֹ מֵה שֶׁקָּבַלוּ, וּבַיּוֹם הַשְּׂבִיעִי
נִמְצָא יוֹתֵר.

דִּילִיָּה. דְּהָא לָא שְׁלִיט יוֹמָא כְּיוֹמָא
דְּחֲבֵרִיָּה.

בְּגִינֵי כַּף, כָּל אֵינוֹן (נִ"א אָמַר רַבִּי יְהוּדָה כָּל יוֹמָא
יּוֹמָא מִתְבָּרַךְ מֵהוּוּא יוֹמָא עֲלָאָה יוֹמָא שְׂבִיעָאָה
וּמִתְבָּרְכוּ כָּל שְׂתֵיָא יוֹמִין כָּל חַד וְחַד בְּלַחֲדוּי וְכָל יוֹמָא יְהִיב
כְּיוֹמָא דִּילִיָּה מֵהוּוּא בְּרָכָה דְקָבִיל מֵהוּוּא יוֹמָא עֲלָאָה וְעַל
דָּא מֹשֶׁה אָמַר אִישׁ אֵל יוֹתֵר מִמֶּנּוּ עַד בְּקָר דְּהָא לָא שְׁלִיט
יוֹמָא כְּיוֹמָא דְלָאוּ דִּילִיָּה וְכָל אֵינוֹן) **חֲמִשָּׁא יוֹמִין**
שְׁלִיטִין בְּיוֹמֵיהוֹ, וְאַשְׁתַּכַּח בֵּיה, מַה
דְּקָבִילוּ, וְיוֹמָא שְׁתִּיתָאָה אֲשַׁתַּכַּח בֵּיה
יְתִיר.

שטר שותפות

יהודי יקר!!!

בס"ד זכית להיות שתף במאמצי הגאולה וללמוד זוהר הקדוש "יחד שבטי ישראל", להגוי ידוע לך, שבשתי דקות לימוד זוהר ליום, אתה בן עולם הבא, וזוכה להיות מרואי פני המלך!

ברצוננו להגיע לכל יהודי ויהודי באשר הוא שם! וזהו בגדר הצלת נפשות ממש! וכך משתבח הקב"ה בכל יום!

בכמה שקלים ליום אתה נעשה שתף לרשב"י הקדוש, וזוכה לשמירה והגנה לך ולמשפחתך ובכל משלח ידך.

בא והטח שכם, למפעל הקדוש שבלו לשם שמנים, לקרוב הגאולה ברחמים.

זכור המשיח בפתח!

וכל מי שיכנס בתוך תיבת ההצלה של הרשב"י, יזכה לסכת מגן! ולא יחוש ולא יפחד מהאויבים, מהטילים, ומכל מיני פגעים.

הרנח כולו שלך,
מן לרשב"י ותקבל פי אלה,
בברכת אלה המגן,
מפעל הזוהר העולמי

אנא הושיטו ידיכם ומלאו את המופס המוצרף,
ושלחו בפקס: 02-9951300
לתרומות בכרטיס אשראי: 054-8433385
ניתן לשלוח בפקס הנ"ל, שמות לתפלה וישועה:
וכן אפשר להתפלל וללמוד זוהר הקדוש לעלוי נשמות
תזכו למצוות ולחיים טובים!

המשך "שמחת הזוהר" מעמוד קעב

נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר

אתה יודע מה? גם אם לא שמעו לך, אבל אתה השתדלת לקבץ את המנין, גם תקבל את אותו שכר, ולא עוד, אלא שכל העוונות שלך ימחקו [כדברי המהרח"ו שער הגלגולים, הגר"א משלי, ואוהב ישראל פרשת קרח], נו! יש עוד מה לחשוב? האם תשב בחבוק ידים? הרי נהיית העשיר הכי הגדול בעולם במצוות, מולטי זיליונר!!! הרי אתה צריך לשיר ולרקד כל היום וכל הלילה כמו בשמחת בית השואבה שלא ישנו כל השבוע מרב שמחה (ספ"ה ט"ז נ"א ע"ב): תנו רבנן, מי שלא ראה שמחת בית השואבה לא ראה שמחה מימיו.

עקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה

אמרו חז"ל, לא נתנה תורה אלא לאוכלי המון!!! (רש"י דברי הימים ב' לא ד) - ובזוהר הקדוש (פרשת בשלח ט"ז ע"ב), כתוב מה מיוחד באוכלי המון? שכאשר אכלו את המן היה מתברך במעים וקבלו אור רוחני וראו מה שלמעלה וזכו לחכמה עליונה. ועל זה נקראו "דור דעה", והם היו בני האמונה ולהם נתנה התורה להסתכל בה בפנימיותה ולדעת דרכיה. רואים מהזוהר הקדוש, שעקר נתינת התורה נתנה לאלו שלומדים את סודותיה.

צריך שיתעסקו ישראל ביינה של תורה

ובאור החיים הקדוש פרשת ויחי (חט יא), כתב, שכחו של הגואל העצום מלך המשיח הוא שצריך שיתעסקו ישראל ביינה של תורה, ובאור הדברים, שילמדו את פנימיות התורה שזה יינה של תורה (גם יין גימטריה "סוד").

בידינו הדבר להחיש את הגאולה ולזכות לקבל פני משיח צדקנו בקרוב ברחמים.

כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

הרי בודאי תתעורר ותקח את עצמך בידיים, כי אין לך עציה טובה מזו, לזכות לחיים טובים ומאשרים, רק אל תשכח שצריך לכוון על הכל, ולבקש למענה אלוקים חיים, כלומר, שכל הטובות שאתה צריך זה לכבוד השכינה הקדושה, כדי שתוכל לעבוד את ה' בשמחה, ותתפלל למען כבוד שמים, לפדות את השכינה הקדושה, ולגאולה השלמה, ואז תקבל תפלתך ברצון ובאהבה. - כולנו לשעורי תורה!!! כולנו חפצי חיים!!! כולנו לומדים זוהר הקדוש!!!

צריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו

ויהי רצון שיערה השם עלינו רוח טהרה, ונזכה לטהר לבבנו לעבד ליוצרנו בכל חנונו ובכל נפשנו ובכל מאדנו, כמו שהרעיא מהימנא מצוה אותנו ללמוד זוהר הקדוש דוקא, שתורת הרשב"י מאיר עד סוף הדורות, וצריך ללמוד ולא לתת מנוחה לקדוש ברוך הוא עד שיגאלנו (זוהר פנחס ר"ט), עד שישלח לנו משיחנו ויקבץ נדחנו ויבנה בית תפארתנו במהרה בימינו אמן.

זֶהָר הַשַּׁבָּת

פֶּרֶק כ"ב

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיְקַהֵל - פְּקוּדֵי - נִצְבִים - וַיֵּלֶךְ

קִדְשֵׁת הַשַּׁבָּת וְעוֹנֵשׁ מַחֲלֵיָהּ,

מִצְוֹת הַדְּלָקַת נֵרוֹת בְּכַנִּיסַת

הַשַּׁבָּת, סֵדֶר שְׁלֵחַן מְנוּחָה

וּמִטָּה

פָּרָק כ"ב

מַעֲלַת מִכְבְּדֵי הַשַּׁבָּת קפג
 מַעֲלַת בִּשְׁת פְּנִים קפג
 אוֹי לוֹ לְמַחֲלֵל שַׁבָּת קפג
 נִרוֹת שַׁבָּת קפג
 סֵדֵר הַשְּׁלֶחַן הַמְּנוּרָה וְהַמָּטָה קפד

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שַׁבָּת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [יז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

מעלת מכבדי השבת (תקוני זהר ב', א)

וְעוֹד אֵלַי דְּאוֹקְרִין שְׁבֻתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, אֲתָמֵר עֲלֵיהֶו לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, דְּעֵבְדִין עוֹבְדֵי דְבְנִין עִם שְׁבֻת מְלַבְתָּא, וְעִם קוּדְשָׁא בְרִיד הוּא דְאִיהוּ יוֹם הַשְּׁבֻת, מֵאֵן דְּקִיִּים בִּיה (ישעיה נח יג) וְכַבְּדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרִכִּיד, הַאי אִיהוּ (שמות כ יב) כְּבֹד אֶת אֲבִיד וְאֶת אֲמִיד וְגוֹמֵר.

מעלת מכבדי השבת

וְעוֹד, אֵלַי שְׁמוֹקִידִים שְׁבֻתוֹת וַיְמִים טוֹבִים, עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר לֹא תִקַּח הָאֵם עַל הַבְּנִים, שְׁעוֹשִׂים מַעֲשֵׂה שְׁל בְנִים עִם שְׁבֻת הַמְּלַכָּה וְעִם הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, שְׁהוּא יוֹם הַשְּׁבֻת. מִי שְׁקִיִּים בּוֹ וְכַבְּדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְּרִכִּיד, זֶהוּ כְּבֹד אֶת אֲבִיד וְאֶת אֲמִיד וְגוֹ'.

מעלת בשבת פנים (תקוני זהר ה', ב)

דְּרַגָּא תְּמִינָאָה בִּירְאָת יוֹ, לְמַהוּ לִיה בְּשֻׁת אַנְפִּין, מֵאֵן דְּאִית לִיה בְּשֻׁת אַנְפִּין דְּלֹא לְמַעֲבַד עֲבִירָה דְּאִתִּי לִידוּי בְּגִין דְּחִילוֹ דְּקוּדְשָׁא בְרִיד הוּא, כְּאֵלוּ בִּיה אֲתַבְרִי עֲלֵמָא, וְבְגִין דְּאִ בְּרַאשֵׁי"ת יר"א בְּשֻׁת, הַרִי ירְאָה עִם בְּשֻׁת כְּלָא חַד, וְמֵאֵן דְּלִית בִּיה בְּשֻׁת אַנְפִּין אוֹקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין בּוּדְאִי שְׁלֹא עֲמִדוּ רְגְלֵי אֲבוּתִיו עַל הַר סִינִי.

מעלת בשבת פנים

דְּרַגָּה שְׁמִינִית בִּירְאָת ה' - לְהִיּוֹת לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים. מִי שְׁיֵישׁ לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים שְׁלֹא לַעֲשׂוֹת עֲבִירָה שְׁבָאָה לְיָדוֹ בְּגִלְל ירְאָת הַקְּדוּשׁ-בְּרוּךְ-הוּא, כְּאֵלוּ בּוֹ נִבְרָא הָעוֹלָם, וּמִשׁוּם זֶה בְּרַאשֵׁי"ת יר"א בְּשֻׁת, הַרִי ירְאָה עִם בְּשֻׁת הַכֹּל אַחַד, וּמִי שְׁאִין לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים, פְּרִשוּהוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, בּוּדְאִי שְׁלֹא עֲמִדוּ רְגְלֵי אֲבוּתִיו עַל הַר סִינִי.

אוי לו למחלל שבת

וְהַפּוֹד בְּשֻׁת וְתַשְׁבַּח שְׁבֻת, וְהִינּוּ בְּרַאשִׁית יר"א שְׁבֻת, דְּלֹא תַחֲלַל לִיה בְּפִרְהֶסְיָא, כְּכַר נֶשׁ דְּלֹאוּ בִּיה בְּשֻׁת אַנְפִּין, וְוִי לִיה מֵאֵן דְּמַחֲלַל שְׁבֻת מְלַבְתָּא דְּאִיהִי קֹדֶשׁ לְמַעֲבַד לִיה חוּל, דְּאוֹקְמוּהוּ מְאִרִי מִתְּנִיתִין, כֹּל הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּתַגָּא חֲלָף, זֶה הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּמִי שְׁשׁוֹנָה הַלְכוֹת, כֹּל שְׁכֹן בְּשֻׁת מְלַבְתָּא.

אוי לו למחלל שבת

וְהַפּוֹד בְּשֻׁת וְתַמְצָא שְׁבֻת, וְהִינּוּ בְּרַאשִׁית יר"א שְׁבֻת, שְׁלֹא תַחֲלַל אוֹתָהּ בְּפִרְהֶסְיָא, כְּכֹן אָדָם שְׁאִין לוֹ בְּשֻׁת פְּנִים. אוֹי לוֹ לְמִי שְׁמַחֲלַל שְׁבֻת הַמְּלַכָּה, שְׁהִיא קֹדֶשׁ, לַעֲשׂוֹת אוֹתָהּ חוּל, שְׁבִאֲרוּהוּ בְּעֲלֵי הַמִּשְׁנָה, כֹּל הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּכֶתֶר חֲלָף, זֶה הַמִּשְׁתַּמֵּשׁ בְּמִי שְׁשׁוֹנָה הַלְכוֹת, כֹּל שְׁכֹן בְּשֻׁת הַמְּלַכָּה.

נרות שבת (תיקוני זהר ס"ט, ב)

וְצִרִיד אֲתַתָּא לְתַקְנָא שְׁרַגָּא בְּלִיל שְׁבֻת לִימִינָא, וְאֲתַחֲשִׁיב לָהּ כְּאֵלוּ תַקְנָה מְנַרְתָּא כְּדָרוּם, וּפְתוּרָא כְּצָפוֹן, וְעֲלֵיהֶו אֲתַמֵּר הַרְּצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים,

נרות שבת

וְצִרִיכָהּ הָאִשָּׁה לְתַקְּנוּ גַר בְּלִיל שְׁבֻת לִימִין, וְנַחֲשֵׁב לָהּ כְּאֵלוּ תַקְנָה מְנוּרָה בְּדָרוּם וְשְׁלַחֹן בְּצָפוֹן, וְעֲלֵיהֶם נֶאֱמַר הַרְּצָה לְהַחֲכִים יְדָרִים, הַרְּצָה לְהַעֲשִׂיר צְפִין, וְהוּן שְׁכִינָה

עליונה ותחתונה, השכינה העליונה מנוחה לדרום, צריף לתקנה, משום ששם חכמה, ומשום זה הרוצה להחכים ידרים.

סדור השלחן המנוחה והמטה

ובאותו בית שמוצאים דירה זו מתקנת בסדור הזה, מנוחה בדרום ושלחן בצפון, ומטה בין צפון לדרום, אומרים המלאכים הללו שיורדים עם השכינה, שהיא הנשמה היתרה, אין זה מקום הדיוט של עם הארץ, אלא הן מקום של רצון בו מלפני יהו"ה.

השלחן צריף לתקנו לצפון, והשלחן היא שכינה התחתונה, שנאמר בה כל כבודיה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה. מה זה זהב? זו גבורה, שנאמר בה מצפון זהב יאתה. ממשבצות זהב, שני עמודי אמת. מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנה אל העמוד האמצעי, שנאמר בו בני בכרי ישראל, ובבית שלא מתקנים התקונים הללו בליל שבת, האורחים אומרים, זו לא דירה של ישראל, שנאמר בה ושמו בני ישראל את השבת לעשות את השבת לדרתם, לדרתם כתוב חסר, מלשון דירה, וכל התקונים הללו צריף לתקן בליל שבת, שהיא ממש אות ברית מילה.

הרוצה להעשיר יצפון, ואינון שכינתא עלאה ותתאה, שכינתא עלאה מנרתא לדרום, צריכא לאתקנא לה, בגין דתמן חכמה, ובגין דא הרוצה להחכים ידרים.

סדור השלחן המנוחה והמטה

ובההוא ביתא דאשכחין דירה דא מתקנא בהאי סדורא, מנרתא בדרום ושלחן בצפון ומטה בין צפון לדרום, אמרין אליו מלאכין דקא נחתין עם שכינתא דאיהי נשמה יתירה, לית דין אתר הדיוט דעם הארץ, אלהין אתר דרעוא ביה מן קדם יהו"ה.

פתורא צריכא לתקנא לה לגבי צפון, ופתורא איהי שכינתא תתאה, דאתמר בה (תהלים מה ד) כל כבודיה בת מלך פנימה ממשבצות זהב לבושה, מאי זהב דא גבורה, דאתמר בה (איוב לו כב) מצפון זהב יאתה, ממשבצות זהב תרי סמכי קשוט, מטה למערב בין צפון לדרום, לתקנא ליה לגבי עמודא דאמצעיתא, דאתמר ביה (שמות ד כב) בני בכורי ישראל, ובביתא דלאו אינון מתקנין אליו תקונין בליל שבת, אושפיון אמרין לאו איהי דא דירה דישאל, דאתמר בה (שם לא טו) ושמו בני ישראל את השבת, לעשות את השבת, לדרתם, לדרתם כתיב חסר, מלשון דירה, וכל אליו תקונין צריכין לתקנא בליל שבת דאיהי ממש אות ברית מילה.

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ג

פְּרָשִׁיּוֹת

וַיִּקְרָא - הַאֲזִינוּ

יְצֵאת הַשַּׁבָּת,

וְהַבְּדֵלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

פרק כ"ג

צאת השבת.....קפז
 העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת...קפז
 עכוב בצאת השבת.....קפח
 הבדל ה.....קפח

להזכירכם,

ישנה חלוקה נוספת לג' סעודות של שבת:

- ◉ שמונה פרקים [א-ח] לסעודה הראשונה: זפים כז-פז.
- ◉ שמונה פרקים [ט-זט] לסעודה השנייה: זפים פה-קמ.
- ◉ שמונה פרקים [י"ז-כז] לסעודה השלישית: זפים קמא-קצח.

צאת השבת (ח"א י, ב)

בִּיּוֹן דְּנִפְק שְׁבֵתָא, כְּמָה חֵיילין ומשרין
פְּרָחין ומשטטין בְּעֵלְמָא, וְעַל דָּא
אַתְקֵן שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים דְּלֹא יִשְׁלֹטוּן עַל
עַמָּא קְדִישָׁא. לֹאן אַתְר מְשֻׁטְטִי בְּהֵוּא
לִילְיָא. כַּד נִפְקִי בְּבֵהִילוֹ וְחֻשְׁבִּין
לְשִׁלְטָאָה בְּעֵלְמָא עַל עַמָּא קְדִישָׁא
וְחֵמָאן לֹון בְּצִלוֹתָא וְאַמְרִין שִׁירְתָּא דָּא,
וּבְשִׁירוֹתָא מְבַדְּלִי בְּצִלוֹתָא וּמְבַדְּלִי עַל
הַכּוֹס, פְּרָחֵי מִתְמָן וְאַזְלִי מְשֻׁטְטִי וּמְטָאן
לְגוֹ מַדְבְּרָא. רַחֲמֵנָא לְשִׁיזְבֹן מְנִייהו
וּמִסְטָרֵן בִּישָׂא.

צאת השבת
בִּיּוֹן שְׂיֻצָּאָה הַשְּׁבֵת, כְּמָה צְבָאוֹת וּמַחְנוֹת
פּוֹרְחִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם, וְעַל כֵּן תִּקְוֹן
שִׁיר שֶׁל פְּגָעִים שֶׁלֹא יִשְׁלֹטוּ עַל הָעָם
הַקְּדוֹשׁ. לְאִיזָּה מְקוֹם מְשׁוֹטְטִים בְּלִילְיָה
הַהוּא? כְּשִׁיּוֹצְאִים בְּחַפְזוֹן וְחוֹשְׁבִים
לְשַׁלֵּט בְּעוֹלָם עַל הָעָם הַקְּדוֹשׁ, וְרוֹאִים
אוֹתָם בַּתְּפִלָּה וְאוֹמְרִים אֵת הַשִּׁירָה הַזֹּאת,
וּבְרֵאשִׁית מְבַדְּלִים בַּתְּפִלָּה וּמְבַדְּלִים עַל
הַכּוֹס, פּוֹרְחִים מִשֵּׁם וְהוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים
וּמְגִיעִים לְתוֹךְ הַמַּדְבָּר. הַרְחֵמֵן יִצְּלֵנוּ מִמֶּהֱ
וּמִהֲצַדִּידִים הָרָעִים.

העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת

(ח"א מ"ח, א)

בְּתֵר דְּאַתְבְּרִיאָו רִוְחִין (ד"א ל"ג אשפרו)
אַשְׁתְּאַרוּ אֲנוּן רִוְחִין בְּתֵר רַחֲיִיא
דְּנוֹקְבָא דְּתֵהוּמָא רַבָּא לִילְיָא דְּשֵׁבֵתָא
וְיוֹמָא דְּשֵׁבֵתָא, בִּיּוֹן דְּנִפְק קְדוּשָׁתָא
דְּיוֹמָא וְלֹא אֲשַׁתְּלִימוּ, נִפְקוּ לְעֵלְמָא
וְשֻׁטָּאן לְכָל סְטָרִין, וּבְעֵיָא עֵלְמָא
לְאַתְנַטְרָא מְנִייהו. דְּהָא כְּדִין כָּל סְטָר
שְׁמָא לֹא אַתְעַר, וְאַשָׁא דְּגִיהֶנֶם מְלֵהֲטָא,
וְכָל אֲנוּן דְּבַסְטֵר שְׁמָא לֹא אֲזִילִין וְשֻׁטָּאן
בְּעֵלְמָא. וּבְעָאן לְאַתְלַבְּשָׁא בְּגוֹפָא וְלֹא
יְכַלִּין. כְּדִין בְּעֵינָא לְאַסְתְּמָרָא מְנִייהו,
וְאַתְקִינוּ שִׁיר דְּפְגָעִים בְּכָל שַׁעְתָּא
דְּדַחִילוֹ דְּלֵהוֹן שְׂרִיא בְּעֵלְמָא.

העולם צריך להשמר מרוחות בצאת השבת

אַתְר שְׁנַבְּרָאוּ רִוְחוֹת [ד"א נְטִמְנוּ], נְשַׁאָרוּ
אוֹתָם רִוְחוֹת אַתְר הָרַחֲמִים שֶׁל נֶקֶב תְּהוֹם
רְבָה לַיַּל הַשְּׁבֵת וְיוֹם הַשְּׁבֵת. בִּיּוֹן שְׂיֻצָּאָה
קְדֻשַׁת הַיּוֹם וְלֹא הַשְּׁלֵמוֹ, יִצְאוּ לְעוֹלָם
וּמְשׁוֹטְטִים לְכָל הַרִוְחוֹת, וְצָרִיךְ הָעוֹלָם
לְהַשְׁמֵר מִמֶּהֱ, שְׁהֲרִי אֲזַ מִתְעוֹרֵר כָּל צַד
שְׁמָאֵל, וְאַשׁ הַגִּיהֶנֶם לוֹהֲטָת, וְכָל אוֹתָם
שְׁבַצַּד שְׁמָאֵל הוֹלְכִים וּמְשׁוֹטְטִים בְּעוֹלָם.
וְרוֹצִים לְהַתְּלַבֵּשׁ בְּגוֹף וְלֹא יְכוּלִים, וְאַז
צָרִיכִים לְהַשְׁמֵר מִמֶּהֱ, וְהַתְּקִינוּ שִׁיר שֶׁל
פְּגָעִים בְּכָל שַׁעָה שֶׁפָּחַד שֶׁלָּהֶם שְׂרוּי
בְּעוֹלָם.

(ח"ב ל"א, א)

וְעַל דָּא תַנְיָנוּ, חֵיבִין דְּגִיהֶנֶם, בְּשַׁעְתָּא
דְּעָאל שְׁבֵתָא, בְּלֵהוּ נִיחִין, וְאִית
לְהוּ (ס"א ח"ב) חִידוֹ, וְנִיחָא בְּשֵׁבֵתָא. בִּיּוֹן
דְּנִפְקִי שְׁבֵתָא, אִית לֹן לְאַתְעָרָא חִידוֹ
עֲלָאָה עֲלָנָא, דְּנִשְׁתְּזִיב מֵהֵוּא עוֹנֵשָׂא

וְעַל זֶה שְׁנִינּוּ, רִשְׁעֵי הַגִּיהֶנֶם, בְּשַׁעָה
שְׁנַכְנַסְתָּ שְׁבֵתָא, כְּלָם נַחִים, וְיֵשׁ לָהֶם (ח"ב)
שְׁמֻחָה וּמְנוּחָה בְּשֵׁבֵתָא. וְכִיּוֹן שְׂיֻצָּאָת שְׁבֵתָא,
יֵשׁ לָנוּ לְעוֹרֵר שְׁמֻחָה עֲלִיוֹנָה עֲלִינוּ כְּדִי
שְׁנַצְּצַל מֵאוֹתוֹ הָעֲנָשׁ שֶׁל הָרִשְׁעִים שְׁנַדוּנִים

מאותה שעה והלאה, ויש לנו להתעורר ולומר, (תהלים ז) ויהי נעם ה' אלהינו עלינו. זהו נעם עליון, (חרות) שמחת הכל. ועל זה, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

עפ"י בצאת השבת

בשיוצאת שבת, צריכים ישראל שלמטה להתעכב, שהרי הוא יום גדול עליון, (צריך להתעכב עליו) וביום הזה שורה עליו אורח גדול ונכבד, ומשום כך צריך להתעכב, להראות שלא דוחקים באורח הקדוש. א' פותחים ישראל ואומרים, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון וגו'. שתקונו יפה הוא בפליה הזה, כיון שהדין חוזר למקומו - מה שלא ראוי כשנכנסת שבת, כשהדין מסתלק ולא נמצא.

בשעה שפותחים ישראל ויהי נעם וסדר הקדשה, כל אותם רשעי הגיהנם פותחים ואומרים: **אשריכם ישראל, העם הקדוש. אשריכם הצדיקים השומרים את מצוות התורה. אוי לרשעים שלא זכו לשמור תורה.** א' דומ"ה מקדים, ומתעורר פרוז ואומר: (שם ט) ישוּבו רשעים לשאול כל גוים שכחי אלהים. וכל קבוצות הרעות הללו טורדות אותם בגיהנם, ואין מי שמרחם עליהם. **אשריהם כל שומרי השבת בעולם הזה, ומענגים את אותו הענג ששורה מלמעלה, כפי שאמרנו.**

הבדלה

הבדלה במוצאי שבת בין אותם ששולטים בימי החל לשבת. וכשיוצאת השבת, עולה מגיהנם צד אחד מעין הרעה [ס"א

דחיקיא, דאתדנו מההיא שעתא ולהלאה. ואית לן לאתערא ולימא, (תהלים ז) ויהי נעם יי' אלהינו עלינו. דא הוא נעם עלאה, (סידר) חידו דכלא. ועל דא, דרכיה דרכי נעם וכל נתיבותיה שלום.

עפ"י בצאת השבת (ח"ב ר"ז, א)

כד נפק שבתא, צריכין ישראל דלתתא, לאעכבא, דהא יומא רבא עלאה איהו. (אצטריך לאתעכבא עליה) ובהאי יומא, אושפיזא רבא ויקרא, קא שריא עליה, בגין כד בעי לאתעכבא, לאתחזא דלא דחקין באושפיזא קדישא. כדן פתחי ישראל ואמרי, (תהלים עח) והוא רחום וכפר עון וגו', דתקונא שפירא איהו בהאי ליליא, כיון דדינא אתהדר לאתריה, מה דלא אתחזי כד עייל שבתא, דדינא אסתלק, ולא אשתכח.

בשעתא דפתחי ישראל ויהי נעם, וקדושתא דסדרא, כל אינון חייבין דגיהנם, פתחין ואמרי, זכאין אתון ישראל עמא קדישא, זכאין אתון צדיקיא, דנטרי פקודי אורייתא. ווי לון לחייביא, דלא זכו למיטר אורייתא, כדן דומ"ה קדים, וכרוזא אתער ואמר, (תהלים ט) ישוּבו רשעים לשאול כל גוים שכחי אלהים. וכל אלין חבילי טהירין, טרדין לון בגיהנם, ולית מאן דמרחם עליהון. זכאין אינון כל נטרי שבתא בהאי עלמא, וקא מענגי להווא ענג דשריא מלעילא, כדקאמרן.

הבדלה (ח"א י"ז, א)

הבדלה במוצאי שבת בין אנן דשליטין ביומי חול לשבת. וכד נפיק שבת סלקא מגיהנם חד סטרא מעינא

משחית ממנה רע] שרופה לשלט בשעה שישאל אומרים (תהלים צ) ומעשה דינו כוננה עלינו, ויצא מאותה דרגה שנקראת שמאל [שאל], ורופה להתערב בצרע של ישראל ולשלט על ישראל.

וישראל עושים מעשה בהדס וזין ואומרים הבדלה, ונפרד מהם, ומך אותו צד ונכנס למקומו בשאל, במקום שקרח ועדתו שם, שכתוב (במדבר יט) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה. והם לא יורדים לשם עד שעושים ישראל הבדלה מהם, שכתוב (שם) הבדלו מתוך העדה וגו'.

ולעולם הבדלה היא בשני, שהוא שמאל בראשית ורגז שמעורר השמאל במחלקת, עדין שלא שוכב במנוחה, ונברא בו גיהנם. אז נבראו כל אותם מלאכים שמקטרגים לרבונם למעלה, ואכלה אותם האש ונשרפו, וכו' כל שאר אלה שמתבטלים, ואין להם קיום ונאכלו באש. כמו זה קרח למטה, והכל כמו זה.

אחר שיוצאת שבת, צריך אדם להבדיל בין קדש לחל. למה? שהרי נתנה רשות לממנים שלמטה לשלט על העולם, ובכל מעשי העולם להראות יחוד במקום קדוש, בקדשה עליונה, ולהפריד למטה מיחוד העליון, ולברך על מאורי האש.

בישא (ס"א טס"דא ממנא בישא) דבעא לשלמאה בשעתא דאמרון ישראל (תהלים צ) ומעשה דינו כוננה עלינו ונפיק מההוא דרגא דאקרי שמאלא (ר"א שאולה) ובעי לאתערבא בזרעא דישאל ולשלמאה עלייהו ישראל.

וישראל עבדי עובדא בהדס ובזין ואמרי הבדלה, ואתפרש מניהו, ומאידהו סטרא ועאל לדוכתיה בשאל אתר דקרח וסיעתיה תמן דכתיב, (במדבר יט) וירדו הם וכל אשר להם חיים שאולה. ואנון לא נחתי תמן עד דעבדי ישראל הבדלה מנהון דכתיב, (במדבר יט) הבדלו מתוך העדה וגו'.

ולעולם הבדלה בשני דאיהו שמאלא בשירותא ותוקפא ורוגזא דאתער שמאלא במחלוקת עד לא שכיד בגייהא ואתברי ביה גיהנם. כדון אתבריואו כל אנון מלאכים דקטרגי למאריהון לעילא ואכיל לון נורא ואתוקדו. וכן כל שאר אנון דמתבטלי ולית לון קיומא ואתאכלו בנורא. כגוונא דא קרח לתתא. וכלא כגוונא דא.

(ח"ב ר"ז, ג)

לבתר דנפיק שבתא, בעי בר נש לאפרשא, בין קדש לחול. אמאי דהא אתיהיב רשו לממן דלתתא לשלמאה על עלמא, ובכל עובדין דעלמא, לאחואה יחודא, באתה קדישא, בקדושה עלאה, ולאפרשא לתתא מיחודא עלאה, ולברכא על נהורא דאשא.

מְשׁוּם שֶׁכָּל הָאֲשִׁים הָאֲחֵרִים נִטְמְנוּ וְנִגְנְזוּ בְּיוֹם הַשֶּׁבֶת, פָּרַט לְאִשׁ אַחַת שֶׁל קִדְשָׁה עֲלִיּוֹנָה שְׁנִגְלָתָה וְנִכְלָלָה בַּקִּדְשׁ הַשֶּׁבֶת. וְכִשְׁהָאֵשׁ הַזֹּאת מִתְגַּלָּה, כָּל יְתֵר הָאֲשׁוֹת נִטְמְנוֹת וְנִגְנְזוֹת לְפָנֶיהָ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא שֶׁל עֲקֵדַת יִצְחָק, שְׁלוֹהֶטֶת עַל גְּבֵי הַמִּזְבֵּחַ. מְשׁוּם כִּי צָרִיךְ לְבָרֵךְ עַל מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְהָאֵשׁ הַזֹּאת לֹא צָרִיכָה אֵשׁ שֶׁל חַל, אֶלָּא אֵשׁ שֶׁל שֶׁבֶת, וְהָאֵשׁ הַזֹּאת הִיא אֵשׁ שְׁיֹצֵאת מֵאוֹתָהּ הָאֵשׁ שֶׁלְמַעֲלָה.

זֹזוּהִי אֵשׁ שֶׁסּוֹבֶלֶת אֵשׁ. וְכִינּוֹן שֶׁהָאֵשׁ הַזֹּאת שְׁיֹצֵאת מֵהָאֵשׁ שֶׁלְמַעֲלָה מִתְבָּרַכֶת בְּבִרְכַת הָאוֹר, אֲזַי כָּל שְׂאֵר הָאֲשׁוֹת הָאֲחֵרוֹת יֹצֵאוֹת וְנִתְמַנּוֹת בְּמִקּוֹמָן, וְנִתְנַתֵּן לָהֶן רְשׁוֹת לְהֵאֲרִי.

בְּגִין דְּכָל אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן, אַתְּמַמְרוּ וְאַתְּגִנְיִזוּ בְּיוֹמָא דְשֶׁבֶתָא, בְּרֵ אֲשָׁא חַד דְּקְרוּשָׁה עֲלָאָה, דְאַתְּגִלְיָא וְאַתְּכְלִילָא בְּקְדוּשָׁא דְשֶׁבֶתָא. וְכַד הִיא אֲשָׁא אַתְּגִלְיָא, כָּל אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן אַתְּמַמְרוּ, וְאַתְּגִנְיִזוּ קַמְיָה. וְהִיא אֲשָׁא, אִיהִי דְעֻקִּידָה דְיִצְחָק, דְאַתְּלֶהטָא עַל גְּבֵי מִדְבָּרָא. בְּגִין כֵּךְ, בְּעֵי לְבָרְכָא עַל נְהוּרָא דְאֲשָׁא. וְהִיא אֲשָׁא, לֹא כְעֵי אֲשָׁא דְחוּל, אֶלָּא אֲשָׁא דְשֶׁבֶת, וְהִיא אֲשָׁא, אִיהוּ אֲשָׁא דְנִפְיָק מֵהֵוּוּ אֲשָׁא דְלַעִילָא.

וְדָא אִיהוּ אֲשָׁא דְסְבִיל אֲשָׁא. וְכִינּוֹן דְהִיא אֲשָׁא דְנִפְיָק מֵאֲשָׁא דְלַעִילָא אַתְּבָרְכָא בְּכִרְכָּה דְנְהוּרָא, כְּדִין כָּל שְׂאֵר אֲשֵׁין אַחֲרֵינוּן נִפְקִין, וְאַתְּמַנּוּן בְּדוּכְתֵיהוּן, וְאַתְיִיהִיב לֹון רְשׁוֹתָא לְאַנְהָרָא.

הִינֵךְ מְעוּנֵינוּן לְהַקְדִישׁ

דְּקָה בְּיוֹם ?

לְקַרְא זֶהַר הַקְּדוּשׁ

הַהוֹדְעָה הַזֹּאת נִקְטָבָה בְּשִׁבְלֶךְ!!!

כִּינּוֹן לְהַשִּׁיג בְּחִינַם סְפָרֵי זֶהַר לְכָל הַמְעוּנֵינוּן לְהַקְדִישׁ דְּקָה בְּיוֹם לְקַרְא זֶהַר הַקְּדוּשׁ, כָּל יוֹם אַתָּה לּוֹמֵד זֶהַר וּמְקַרֵּב אֶת הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים (זֶהַר דָּף קכ"ד).

כְּשִׁיבוֹא מְשִׁיחַ יֹאמֵר עֲלֵינוּ:
 "בְּזִכְרוֹתְךָ הִגַּעְתִּי!
 לֵךְ יֵשׁ חֵלֶק בְּגֵאלַת הָעָם".

בֵּית שִׁמְשׁ: 0548-436784, יְרוּשָׁלַיִם: 02-6255789
 בֵּת יוֹם: 03-6304523, 052-9077914, 054-2214449
 בְּמֵרְכָז: 09-8323442, בְּצַפּוֹן: 054-9788564, בְּדֵרוֹם: 08-6108608

זֶהַר הַשַּׁבָּת

פְּרָק כ"ד

פְּרָשִׁיּוֹת

צו - וְזוֹאת הַבְּרָכָה

סֵדֵר הַהַבְדָּלָה בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת

פֶּרֶק כ"ד

הַבְּרָכָה עַל הָאֵשׁ..... קצג
 כְּפֹיף הָאֶצְבָּעוֹת לְפָנֵי הָאֵשׁ..... קצג
 בּוֹרֵא מְאוּרֵי הָאֵשׁ..... קצג
 הָאֶצְבָּעוֹת..... קצד
 בְּשָׂמִים..... קצה
 הַרִיחַ הוּא קִיָּם הַנֶּפֶשׁ..... קצו
 תּוֹרַת הַזֶּהַר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ..... קצז
 הַזֶּהַר זֶהַר מְכַרִּיז וְאוֹמֵר..... קצח

לְהַזְכִּירְכֶם,

יִשְׁנֶה חֲלוּקָה נּוֹסֶפֶת לְג' סְעוּדוֹת שֶׁל שֶׁבֶת:

- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [א-ח] לְסְעוּדָה הָרִאשׁוֹנָה: דְּפִים כז-פד.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [ט-טז] לְסְעוּדָה הַשְּׁנִיָּה: דְּפִים פה-קמ.
- שְׁמוֹנֶה פְּרָקִים [י"ז-כד] לְסְעוּדָה הַשְּׁלִישִׁית: דְּפִים קמא-קצח.

הברכה על האש

בההיא שעמא דקא מברכין על אשא, אודמנן ארבע רתיכין, ארבע משריין לתתא, לאנהרא מההוא אשא מברכא, ואינון אקרון מאורי האש. בגין כך, בעינן לאכפויא ארבע אצבעאן דידיא דימינא, ולאנהרא לון מגו ההוא נהורא דשרגא דמתברכא.

הברכה על האש

באותה שעה שמברכים על האש, מזדמנות ארבע מרפבות, ארבע מחנות למטה, להאיר מאותה אש מברכת, והם נקראים מאורי האש. משום כך צריך לכפף ארבע אצבעות של יד ימין, ולהאיר להם מתוך אותו אור הבר שמתברך.

כפוף האצבעות לפני האש

ואינון אצבעאן, רמו לאינון מאורי האש, דנהירי ושלטי מההוא נהורא דשרגא דמתברכא. ובגין דאינון דרגין לתתא, כד אחזי בר נש אצבעאן קמי ההוא נהורא דשרגא, בעי לאכפויא לון קמיה, בגין דההוא נהורא שלטא עליהו, ואינון נהרין מניה.

כפוף האצבעות לפני האש

ואותן אצבעות רמז לאותם מאורי האש שמאירים ושולטים מאותו האור של הבר שמתברך. ומשום שהן דרגות שלמטה, כשפראה אדם האצבעות לפני אותו אור הבר, צריך לכפפם לפניו, משום שאותו אור שולט עליהם, והם מאירים ממנו.

בשאר ברכאן בעינן לזקפא לון לאצבעאן, בגין לאחזאה קדשה עלאה, דדרגין עלאין, דשלטין על כלא, דשמא קדישא אתעטר בהו ואתקדש בהו, ואתברכן בלהו דרגין כחדא, ונהרין מגו בוצינא עלאה דכלא, ובגין כך בעינן לזקפא לון לעילא. והכא בעינן לאכפויא אצבעאן קמי שרגא, בגין לאחזאה דרגין דלתתא, דנהרין מגו בוצינא דלעילא, ומהכא שלטין ונהרין מנה, ואינון מאורי האש.

בשאר הברכות צריך לזקף את האצבעות כדי להראות קדשה עליונה של הדרגות העליונות ששולטות על הכל, שהשם הקדוש התעטר בהו והתקדש בהו, וכל הדרגות מתברכות כאחד, ומאירים מתוך המנורה העליונה של הכל, ומשום כך צריכים לזקפם למעלה. וכאן צריך לכופף את האצבעות לפני הבר כדי להראות את הדרגות שלמטה שמאירים מתוך המאור העליון, ומכאן שולטים ומאירים ממנה, והם מאורי האש.

בורא מאורי האש

בכל יומא אנו מברכינן מאורי אור, דאינון נהרין עלאין, דקיימן בההוא אור קדמאה, ואתברכן בלהו דרגין, ונהרין בלהו כחדא, מגו בוצינא

בורא מאורי האש

בכל יום אנו מברכים מאורי אור, שהם אורות עליונים שעומדים באותו אור ראשון, וכל הדרגות מתברכות ומאירות בלן פאחת מתוך המאור העליון, ואלה

נְקָרָאִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּמְשׁוּם הַסּוּד הַזֶּה מְבָרְכִים בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְאִם תֹּאמַר, לָמָּה בּוֹרָא, וְלֹא אוֹמְרִים מְאוּרֵי הָאֵשׁ, הוֹאִיל וּמְאוּרִים מְאוּתָהּ הָאֵשׁ, מְאוּתָהּ מְנוֹרָה מְבָרְכֶת? אֲלָא, כִּיּוֹן שְׁנִכְנַסְתָּ שְׁבֵת, כָּל אוֹתוֹ הַדְּרָגוֹת שְׁלִמְטָה וְכָל אוֹתָם שְׁמְאוּרִים וְשׁוֹלְטִים, כְּלָם נִכְנַסִּים וְנִכְלָלִים בְּנֵר הַזֶּה, וְנִטְמָנִים וְנִגְנָזִים וְנִשְׁמָרִים בּוֹ וְלֹא נִרְאִים בּוֹ, אֲלָא רַק אוֹתָהּ נִקְדָּה לְבַדָּה, וְכֵלָם נִטְמָנוּ בְּתוֹכָהּ בְּכָל יוֹם הַשְּׁבֵת.

כִּיּוֹן שְׁיֻצְאָת הַשְּׁבֵת, הוּא מוֹצִיא אוֹתָם כָּל אֶחָד וְאֶחָד כְּאִלוֹ נִבְרְאוּ בְּאוֹתָהּ שְׁעָה, וְכֵלָם יֻצְאוּ וְנִבְרְאוּ כְּמַקְדָּם וְהִתְמַנּוּ עַל מְקוֹמָם לְשֵׁלֵט, וְאִז הֵנֵר הַזֶּה מִתְבָּרַךְ, וְנִכְנְעִים לְפָנָיו לְהָאִיר. כִּיּוֹן שְׁמְאוּרִים, אִז הֵם מִתְמַנְּנִים כָּל אֶחָד וְאֶחָד עַל מְקוֹמוֹ.

כְּמוֹ זֶה אוֹתוֹ דְּרָגוֹת עֲלִיוֹנוֹת שְׁנִכְרְאוֹת מְאוּרֵי אוֹר, שׁוֹלְטוֹת בְּיוֹם וּמְאוּרֵי אוֹתוֹ הַמְּאוּר הַעֲלִיּוֹן. בְּשְׁעָה שְׁיֻרְד הַלֵּילָה, אוֹתוֹ מְאוּר עֲלִיּוֹן כּוֹנֵס אוֹתָם וּמְכַנֵּס אוֹתָם לְתוֹכוֹ עַד שְׁמְאוּר הַיּוֹם. כִּיּוֹן שְׁיִשְׁרָאֵל מְבָרְכִים עַל הָאוֹר בְּיוֹם, אִז מוֹצִיא אוֹתָם בְּשִׁלְמוֹת הָאוֹר, וְלִכְּן מְבָרְכִים יוֹצֵר הַמְּאוּרוֹת וְלֹא אוֹמְרִים בּוֹרָא (אֲלָא יוֹצֵר). וְכֵאן בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ, מְשׁוּם אוֹתוֹ הַדְּרָגוֹת שְׁלִמְטָה.

סוּד הָאֲצָבָעוֹת

וְהַכֹּל הוּא סוּד הָאֲצָבָעוֹת, בְּהֵן רְמוּזוֹת הַדְּרָגוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת הַתְּחִתּוֹנוֹת. הַדְּרָגוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת נוֹדְעוֹת בְּזִקִּיפַת הָאֲצָבָעוֹת לְמַעְלָה, וּבְזִקִּיפַת הָאֲצָבָעוֹת מִתְבָּרְכוֹת הַדְּרָגוֹת הַעֲלִיוֹנוֹת וְהַדְּרָגוֹת

עֲלָאָה. וְהֵנִי אֶקְרוֹן מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וּבְגִינֵי רְזָא דְא, מְבָרְכִין בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. וְאִי תִימָא, אֲמַאי בּוֹרָא, וְלֹא אֶמְרוּ מְאוּרֵי מְאוּרֵי הָאֵשׁ. הוֹאִיל וְקָא נְהָרִין מְהֵהוּ אֵשׁ, מְהֵהוּ בּוֹצִינָא מְבָרְכָא. אֲלָא כִּיּוֹן דְּעָאל שְׁבֵתָא, כָּל אֵינּוֹן דְּרִגִין דְּלִתְמָא, וְכָל אֵינּוֹן דְּנְהָרִין וְשִׁלְטִין, כְּלָהוּ עָאלִין וְאִתְכְּלִילוּ בְּהָאֵי שְׁרָגָא, וְאִתְטְמְרוּ וְאִתְגְּנִיזוּ, וְאִתְנַטְרוּ בֵּיהּ, וְלֹא יִתְחַזּוּן בֵּיהּ, אֲלָא הֵהִיא נְקוּדָה בְּלַחוּדָהּ, וְכֵלָהוּ אִתְטְמְרוּ בְּגוּוּה, כָּל יוֹמָא דְשְׁבֵתָא. כִּיּוֹן דְּנִפְק שְׁבֵתָא, אִפִּיק לּוֹן לְכָל חַד וְחַד, כְּאִילוּ הֵהִיא שְׁעָתָא אִתְבְּרִיאוּ, וְנִפְקוּ כְּלָהוּ וְאִתְבְּרִיאוּ כְּמַלְקָדְמִין, וְאִתְמַנְיאוּ עַל דּוּכְתִיּהוּ לְשִׁלְטָאָה כְּדִין אִתְבְּרְכָא הָאֵי שְׁרָגָא, וְאִתְכְּפִיין קַמִּיהּ, לְאַנְהָרָא. כִּיּוֹן דְּנְהָרִין כְּדִין אִתְמַנּוּן כָּל חַד וְחַד עַל דּוּכְתִיּהּ. **כְּגוֹוֹנָא** דְא, אֵינּוֹן דְּרִגִין עֲלָאִין, דְּאֶקְרוֹן מְאוּרֵי אוֹר, שְׁלִטִין בִּימְמָא, וְנְהָרִין מְגוּ בּוֹצִינָא עֲלָאָה. בְּשְׁעָתָא דְרַמְשׁ לִילִיא, הֵהוּא בּוֹצִינָא עֲלָאָה כְּנִישׁ לּוֹן, וְאֵעִיל לּוֹן בְּגוּוּיָה, עַד דְּנְהִיר יְמָמָא. כִּיּוֹן דְּמְבָרְכִין יִשְׂרָאֵל עַל נְהוּרָא בִימְמָא, כְּדִין אִפִּיק לּוֹן בְּשִׁלְיָמוֹ דְּנְהוּרָא. וְעַל דְּא מְבָרְכִין יוֹצֵר הַמְּאוּרוֹת, וְלֹא אֶמְרֵי בּוֹרָא, (ס"א אֲלָא יוֹצֵר) וְהֵכָא בּוֹרָא מְאוּרֵי הָאֵשׁ. בְּגִין דְּאֵינּוֹן דְּרִגִין לְתִמָּא.

סוּד הָאֲצָבָעוֹת

וְכֹלָא אִיהוּ רְזָא דְאֲצָבָעָאן, בְּהוּ רְמוּזֵי דְרִגִין עֲלָאִין, וְדְרִגִין תְּחִתּוֹן. דְּרִגִין עֲלָאִין אִשְׁתְּמוּדְעָאן, בְּזִקִּיפּוֹ דְאֲצָבָעָאן לְעִילָא. וּבְזִקִּיפּוֹ דְאֲצָבָעָאן, אִתְבְּרְכִין דְרִגִין עֲלָאִין, וְדְרִגִין תְּחִתּוֹן כְּחַדָּא.

התחונות כִּאֶחָד, וּבְהִנְמַכַת הָאֲצָבָעוֹת מִתְבָּרְכִים לְהַאִיר הַדְּרָגוֹת הַתְּחֻנּוֹת לְבָדוֹ. וְהַסּוּד הַזֶּה, הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת. וְהָאֲצָבָעוֹת לְבָדוֹ לְפָנִים. הַצְּפָרְנִים שֶׁל אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת הֵם פְּנִים אַחֲרוֹת שְׂצָרִיכוֹת לְהַאִיר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נֵר, וְאוֹתָם פְּנִים שְׂנֻקְרָאִים אַחֲרֵים. הָאֲצָבָעוֹת לְפָנִים בְּלִי צְפָרְנִים, אֵלּוּ הֵן הַפְּנִים הַפְּנִימִיִּים הַמְּכַסִּים. וְסוּד זֶה - (שְׁמוֹת לֵג) וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי. אֵלֶּה אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת לְאַחֲרוֹ בְּצְפָרְנֵיהֶן. וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ, אֵלֶּה הָאֲצָבָעוֹת לְפָנִים בְּלִי צְפָרְנִים, שֶׁהֵן הַפְּנִים הַפְּנִימִיִּים.

וּבְשִׁמְבֻרְכִים עַל הַנֵּר, צָרִיף לְהִרְאוֹת אֶת אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת בְּצְפָרְנִים, לְקַבֵּל אוֹר מִתּוֹךְ אוֹתוֹ הַנֵּר, וְאֵת פְּנִים הָאֲצָבָעוֹת לֹא צָרִיף לְכַפּוֹת (לְהִרְאוֹת) אוֹתָן שֶׁיֵּאִירוּ מִתּוֹךְ אוֹתוֹ נֵר, שֶׁהֵרִי אֵינֶן מְאִירוֹת אֶלֶּא מִתּוֹךְ הַנֵּר הַעֲלִיּוֹן שֶׁלְמַעַלָּה לְמַעַלָּה, שֶׁהוּא טְמִיר וְגִנּוּז וְשֶׁלֹּא נִגְלָה כָּלֵל. וְאֵינֶן מְאִירוֹת מִתּוֹךְ נֵר שְׂגֻלוֹי כָּלֵל. מִשּׁוֹם כִּף צָרִיף לְהִרְאוֹת אֶת אַחֲרֵי הָאֲצָבָעוֹת בְּצְפָרְנִים, וְאֵת פְּנִים הָאֲצָבָעוֹת לֹא צָרִיף לְהִרְאוֹת לְפָנֵי הַנֵּר הַזֶּה. טְמִירוֹת הֵן, וּבִסְתֵר הֵן מְאִירוֹת. פְּנִימִיּוֹת הֵן, וּמְפִימִיִּים מְאִירוֹת. עֲלִיוֹנוֹת הֵן, וּמְעֲלִיוֹנִים הֵן מְאִירוֹת. אֲשֶׁרֵיהֶם יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

בְּשִׁמִּים

וְצָרִיף לְהִרְיֵחַ בְּבִשְׁמִים כְּשִׁיּוֹצֵאת שַׁבָּת עַל שֶׁהִסְתַּלְקָה אוֹתָהּ רוּחַ, וּנְפֶשׁ הָאָדָם נִשְׁאָר תַּעֲרָמָה תְּמַשְׁתַּנִּית בְּבִקְעִים) מִשּׁוֹם אוֹתוֹ סְלוּק שֶׁהִסְתַּלְקָה הַרוּחַ מִמֶּנּוּ, וְהֵרִי פְּרִשׁוּהָ.

וּבְמֵאִיכוֹ דְאֲצָבָעָאן, אֶתְבָּרְכֵן לְאַנְהָרָא דְרַגְיָן תְּמִאִין לְחֻדְדֵיהוֹן.
וְרִזָּא דָּא, טוּפְרֵי דְאַחֲרֵי אֲצָבָעָאן. וְאֲצָבָעָאן לְחֻדְדֵיהוֹ לְגוֹ. טוּפְרֵי דְאַחֲרֵי אֲצָבָעָאן, אֵינּוֹן אֲנִפִין אַחֲרֵינִין, דְאֲצָטְרִיכוֹ לְאַנְהָרָא מְגוֹ הֵהוּא שְׂרָגָא, וְאֵינּוֹן אֲנִפִין דְאֶקְרוּן אַחֲרֵיִים. אֲצָבָעָאן לְגוֹ בְּלֹא טוּפְרִין, אֵלּוּן אֵינּוֹן אֲנִפִין פְּנִימָאן אֶתְכֻסְיִין. וְרִזָּא דָּא, (שְׁמוֹת לֵג) וְרָאִיתָ אֶת אַחֲרֵי. אֵלּוּן אַחֲרֵי, אֲצָבָעָאן, לְאַחֲרוֹא כְּטוּפְרֵיהוֹן. וּפְנֵי לֹא יֵרָאוּ, אֵלּוּן אֲצָבָעָאן לְגוֹ, בְּלֹא טוּפְרִין, דְאֵינּוֹן אֲנִפִין פְּנִימָאִין.

וְכֵד מְבָרְכִינֵן עַל שְׂרָגָא, כְּעֵי לְאַחֲזָאָה אַחֲרֵי אֲצָבָעָאן בְּטוּפְרִין, לְאַתְנַהָרָא מְגוֹ הֵהוּא שְׂרָגָא, וּפְנִימָאֵי דְאֲצָבָעָאן, לֹא אֲצָטְרִיכוֹ לְאַכְפִּיא (כ"א) לֹאן לְאַתְנַהָרָא מְגוֹ הֵהוּא שְׂרָגָא, דְהֵיא אֵינּוֹן לֹא נַהֲרִין, אֵלֶּא מְגוֹ שְׂרָגָא עֲלָאָה דְלַעֲלִיא לְעִילָא, דְאֵיהִי טְמִירָא וְגִנְזִיא דְלֹא אֶתְגַּלְיָא כָּלֵל. וְאֵינּוֹן לֹא נַהֲרִין מְגוֹ שְׂרָגָא דְאַתְגַּלְיָא כָּלֵל, בְּגִין כִּדְ כְּעֵי לְאַחֲזָאָה אַחֲרֵי אֲצָבָעָאן בְּטוּפְרִין. וּפְנִימָאֵי דְאֲצָבָעָאן, לֹא כְּעֵי לְאַחֲזָאָה קְמֵי הַאי שְׂרָגָא. טְמִירִין אֵינּוֹן, וּבְטְמִירוֹ אֶתְנַהֲרִין. פְּנִימָאִין אֵינּוֹן, וּמְפִימָאָה אֶתְנַהֲרִין. עֲלֵאִין אֵינּוֹן, וּמְעֲלָאָה אֶתְנַהֲרִין. זְכֵאִין אֵינּוֹן יִשְׂרָאֵל, בְּעֲלָמָא דִּין, וּבְעֲלָמָא דְאַתֵּי.

בְּשִׁמִּים

וּכְעֵי לְאַרְחָא בְּבוּסְמִין, כִּד נְפִיק שַׁבָּתָא, עַל דְאֶסְתַּלַּק הֵהוּא רוּחָא, וְנִפְשָׁא דְבַר נֶשׂ אֶשְׁתַּאֲרַת בְּעַרְטוּלָא. (ס"א אֶשְׁתַּנִּית בְּגַרְטוּפָא) בְּגִין הֵהוּא סְלִיקוּ, דְאֶסְתַּלַּק רוּחָא מִנְיָה וְהָא אוּקְמוּהָ.

הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ

בְּתִיב (בראשית כז) וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר, אֲבֵל תָּא חַיִּי, רִיחָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגִין דְּאִיהוּ מְלַח דְּאֵעִיל לְנַפְשָׁא, וְלֹא לְגוּפָא.

(ח"ב ר"ח, ב)

בְּגִין דָּא כַד נִפְק שְׁבֻתָּא, בְּעֵי לְאַרְחָא בְּבוֹסְמִין, לְאִתְּשֻׁבָּא נַפְשִׁיהּ בְּהֵהוּא רִיחָא, עַל הֵהוּא רִיחָא עֲלָאָה קַדִּישָׁא דְאַסְתָּלַק מִיְנָהּ. וְהֵהוּא רִיחָא מְעֲלִיא דְבוֹסְמִין אִיהוּ הַדָּס. דְּהָא קִיּוּמָא דְאִתֵּר קַדִּישָׁא דְנִשְׁמָתִין נִפְקִין מִיְנָהּ, הַדָּס אִיהוּ. וְדָא אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא, בְּגוּוּנָא דְלַעִילָא, לְאִתְקִיּוּמָא מֵהֵהוּא עַרְטוּלָא דְאִשְׁתְּאַרְתָּ.

כַּד נִפְק שְׁבֻתָּא, אִתְלַבֵּשׁ אָדָם, בְּאִינוּן לְבוּשֵׁין דְּגִנְתָּא דְּעַדֵּן דְּאַרְעָא, דְּסִלְקִין רִיחֵיהוּ וְבוֹסְמִין, לְקִיּוּמָא נַפְשִׁיהּ, עַל הֵהוּא רוּחָא קַדִּישָׁא עֲלָאָה יִקְרָא דְאַסְתָּלַק מִיְנָהּ. וְהַדָּס אִיהוּ קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא וְדָאִי. בְּגוּוּנָא עֲלָאָה, דְּאִתְקִיּוּמָא קִיּוּמָא דְנַפְשָׁא.

(תיקוני זוהר י"א, א)

וּבְגִין דָּא מָאן דְּלֹא נָטִיר בְּרִית אִתְדָּן בְּחַבּוּט הַקָּבֵר בְּהֵהוּא עַפְרָא, וְאַלִּין אִינוּן דְּגוּפָא דְּלֵהוּן אִינוּן לֹוֹן קָבֵר בְּחַיִּיהוּן, דְּדַחְקִין לֹוֹן שְׁעֵתָא בְּכָל יוּמָא, וּבְמִלְאָכָא דְּלֵהוּן דְּאִתְבַּקַּע דְּמָא בְּצַפְרֵינֵיהוּן, וּבְגִין דָּא תְּקִינוּ לְאַחְזָאָה צַפְרָנִים בְּהַבְדְּלָה, דְּהוּא אָדָם מְלוּבֵשׁ בְּכַתְנֹת צַפְרָנִים, דְּהוּוּ נְהָרִין כְּעַנְגֵי כְּבוֹד. וְאִיהוּ בְּהַבְדְּלָה מִיְנֵיהוּ, (בראשית גז) וַיִּדְעוּ כִּי עִרְמָם הֵם מִיְנֵיהוּ, בְּגוּפָא וְנִשְׁמָתָא

הַרִיחַ הוּא קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ

בְּתִיב (בראשית כז) וַיִּרַח אֶת רִיחַ בְּגָדָיו וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר, אֲבֵל תָּא חַיִּי, רִיחָא אִיהוּ קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ, מִשּׁוּם שֶׁהוּא דְבָר שְׁנִכְנָס לְנֶפֶשׁ וְלֹא לְגוּף.

מִשּׁוּם כֶּה, כְּשִׁיּוּצָאָת שְׁבֻתָּא, צָרִיךְ לְהַרִיחַ בְּבִשְׂמִים לְיִשָּׁב אֶת נַפְשׁוֹ בְּאוֹתוֹ רִיחַ עַל אוֹתוֹ רִיחַ עֲלִיוֹן קְדוֹשׁ שֶׁהִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ, וְאוֹתוֹ רִיחַ הַמַּעֲלָה שֶׁבְּבִשְׂמִים הוּא הַדָּס, שֶׁהָרִי קִיּוּם הַמְּקוּם הַקְּדוֹשׁ שֶׁמִּמֶּנּוּ יוּצָאוֹת הַנִּשְׁמֹת הוּא הַדָּס. וְזֵהוּ קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ כְּמוֹ שְׁלֵמַעֲלָה, כְּדִי לְהַתְקִים מֵאוֹתָהּ הַתְּעַרְטוּלוֹת שֶׁנִּשְׁאַרָה.

כְּשִׁיּוּצָאָת הַשְּׁבֻתָּא, הַתְּלַבֵּשׁ אָדָם בְּאוֹתָם לְבוּשֵׁי גוּ עַדוֹן שֶׁל הָאָרֶץ שֶׁמִּעֲלִים רִיחַ וּבִשְׂמִים, לְקִים אֶת הַנֶּפֶשׁ עַל אוֹתָהּ רוּחַ קְדוֹשָׁה עֲלִיוֹנָה נְכַבְּדָה שֶׁהִסְתַּלַּקָה מִמֶּנּוּ. וְהַדָּס הוּא וְדָאִי קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ, כְּדָגְמָא עֲלִיוֹנָה, שֶׁהִתְקַיְמָה קִיּוּם הַנֶּפֶשׁ.

וּמִשּׁוּם זֶה, מִי שֶׁלֹּא שׁוֹמֵר הַבְּרִית, נִדוֹן בְּחַבּוּט הַקָּבֵר בְּאוֹתוֹ עַפְרָא, וְאַלּוּ הֵם שְׁגוּפָם הוּא קָבֵר לָהֶם בְּחַיִּיהֶם, שֶׁדוֹחְקִים לָהֶם אֶת הַשְּׁעָה בְּכָל יוֹם, וּבְמִלְאָכְתָּם מִתְבַּקַּע דָּם בְּצַפְרֵינֵיהֶם, וּמִשּׁוּם זֶה תְּקִינוּ לְהַרְאוֹת הַצַּפְרָנִים בְּהַבְדְּלָה, שֶׁהִיָּה אָדָם מְלוּבֵשׁ בְּכַתְנֹת צַפְרָנִים שֶׁהִיוּ מְאִירִים כְּמוֹ עַנְגֵי כְּבוֹד, וְהוּא בְּהַבְדְּלָה מֵהֶם. וַיִּדְעוּ כִּי עִרְמָם הֵם - מֵהֶם, בְּגוּפֵיהֶם וְנִשְׁמָתָהּ רוּחֵיהֶם וְנֶפֶשׁ, עִרְמָם מִכַּתְנֹת אוֹר, שֶׁהֵם מְאֹרְרֵי הָאֵשׁ, וּמִשּׁוּם

שְׁבַשְׁבַת נִרְאָה לָהֶם בְּהַדְלָקַת נֵר שַׁבָּת
בְּשֵׁתֵי פְתִילוֹת אֵשׁ, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת יַעֲבֹר
מֵהֶם, תִּקְנֹנוּ לוֹמֵר בְּמוֹצָאֵי שַׁבָּת הַבְּדֵלָה
בְּאֵשׁ.

וְרוּחָא וּנְפָשָׁא, עֲרוּמִים מִכְתָּנוֹת אוֹר,
דְּאִינְנוּן מְאוּרֵי הָאֵשׁ, וּבְגִין דְּבִשְׁבַת
אֲתַחֲזֵא לֹון בְּאֲדִלְקַת שַׁרְגָּא דְּשַׁבָּת
בְּתַרִּין פְּתִילוֹת דְּאֵשׁ, וּבְמוֹצָאֵי שַׁבָּת
יַתְעַבְרוּן מִנֵּיהּוּ, תִּקְיֵנוּ לְמִימַר בְּמוֹצָאֵי
שַׁבָּת הַבְּדֵלָה בְּאֵשׁ.

מפעל הזוהר העולמי "קול הרשב"י"

נחל לכיש 24/8 רמת בית שמש - 0548436784

ערכת המגן הטובה ביותר, וביטול איום הטילים מעל עם ישראל
בספרא דא יפקון מן גלותא ברחמי - הודעה משמחת לכלל ישראל

תורת הזוהר בלשון הקודש

שמעו ותחי נפשכם!

לימוד וסיום כל "הזוהר הקדוש" בשלוש שנים!!!

היום אם בקולו תשמעו, ובוזוהר תקראו, קול הטילים לא תשמעו, את המשיח תראו. על די שילמדו זוהר הקדוש עם פירוש 24 שעות ביום יהיה זה שנת הגאולה

דקות בכל יום ולגמור את כל ספר הזוהר בשלוש שנים. כל אב יכול להושיב את בניו מגיל שידועים לקרוא, וישמעו ויקראו כל יום 20 דקות יחד עם הדיסק, ובכך תוך שלש שנים יעשו סיום לכל הזוהר הקדוש, ויתקיים דברי הרשב"י ז"ל: אמר להם רבי שמעון: כשיהיה קרוב לימות המשיח אפילו נערים שבעולם עתידים למצא נסתרות של החכמה ולדעת על דיו קצים וחשבונות, ובאותו הזמן יתגלה לכל (זהר הקדוש פרשת ויחא דף קיח).
התכנית מתנהלת על ידי "מפעל הזוהר העולמי", מיסודו של כ"ק האדמו"ר מהאלמין רבי שלום יהודה גרוס שליט"א בשיתוף עם המגיד שיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א.
הדיסקים ניתן להשיג בע"ה אצל מגיד השיעור הגה"צ רבי אריה ברדה שליט"א, טלפון: 054-4577956
וב"מפעל הזוהר העולמי".

ברוך שהחיינו וקיימנו לזמן הזה לגמור הפרוייקט העולמי הגדול, את השיעורי הזוהר בלשון הקודש מיוחד למלמדים, לילדים, זקנים עם נערים, - כל ספר הזוהר הקדוש:
תורת הזוהר הקדוש 780 שיעורים - תיקוני זוהר 125 שיעורים - זוהר חדש 157 שיעורים - ס"ה 1062 שיעורים ב-50 דיסקים, ב-50 דיסקים אתה רוכש את כל תורת הזוהר הקדוש, כל הזוהר שיש בעולם. יכולים לשמוע בבית בדרכים.
תכנית עולמית ללימוד ולסיום זוהר הקדוש בלשון הקודש, בשלוש שנים, בשמיעת סידרת דיסקים, בלשון קלה ונעימה.
הסדרה מחולקת לחמישים דיסקים, כל שיעור באורך 20 דקות, כל דיסק כיל 30 שיעורים ובסך הכול 1062 דיסקים (אלף ששים ושתים) שיעורים. בכך יהיה ניתן בקלות לשמוע ולסיים כל הזוהר הקדוש אף בדרכים ובנסיעה, וכד'.

לשמוע ולסיים כל הזוהר הקדוש אף בדרכים ובנסיעה, וכד'.

מעתה כל בית המדרש גם כשארן להם מגיד שיעור יכולים ללמוד יחד את סדר הזוהר המחולק לשלוש שנים מתוך הסט החדש הנדפס בעשרה כרכים עם ביאור בצד, (סט של 10 כרכים מסובסד 130 ש"ח) ובאותו זמן לשמוע (בדיסק) את השיעור במשך 20

לימוד ושמוע בוזהר כל רגע, למנוע חבלי משיח וכל פגע, כהבטחת משה רבנו לרשב"י, ובדא יפקון מגלותא. מהיום, כל ילד קטן מגיל 7 יכול לגמור את כל ספר הזוהר הקדוש [פעמיים לפני חבר מצוה] ולזכות להיות אחד מבני עלייה מרואי פני המלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא, אשרי יולדתו!!! גם יזכה ששלך המשיח יראה באצבעו ויאמר "בזכותך הגעת".

ניתן ללמוד מתוך הזוהר הקדוש שיצא כעת לאור (חודש טבת תשע"א) ב-10 כרכים מחולק לשלוש שנים. (ניתן לקבל במפעל הזוהר העולמי, וגם אצל "מלכות דוד" רחוב השומר 74 בני ברק במחיר מסובסד, וכן במוקדים - ממפורסם ב"ערכת של שעה").

בואו ונקיים את התקנה של הצדיק הקדוש המקובל רבי יצחק אלפיה לגמור הפרד"ס לכה"פ פעם אחת בחיים ושהקב"ה יזרו את גאולתנו בחסד וברחמים, ויכהבטחת הרשב"י (ישא קכד): דבדא יפקון מן גלותא ויגרתמי. בסיום הזוהר יחולקו חינם ספרים "זוהר השבת", "זוהר חק לישראל", ועוד הרבה ספרים על הזוהר הקדוש
כל הילדים המתחילים ללמוד את סדרי הזוהר אחרי 30 יום יקבל כבר מתנה הסט הראשון זוהר השבת 5 כרכים ו זוהר חק לישראל 5 כרכים.

כל אחד שמתחיל ללמוד נא לשלוח לנו בפקס, כדי להכין את הספרים, כי המספר מוצמם, וכל הקודם זוכה. מפעל הזוהר העולמי, סניף לפרטים ולהצטרפות: 0548-436784 - פקס: 02-9951300

מפעל הזוהר העולמי
נחל לכיש 24/8 בית שמש
טל: 0548-436784

הזוהר וזוהר
מכריז ואומר
הלומד וחוזר
מרויח וקוצר

מהפכת הזוהר העולמי יוצאת לדרך!

לומדים קטעים נבחרים מחלק א' של סט "זוהר השַׁבָּת", ונבחנו ומקבלים סט "זוהר השַׁבָּת" מחלק לפרשיות השבוע, מיחד ל"שלחן שַׁבָּת", עם דיסק של דרשות התעוררות על לימוד הזוהר הקדוש.

במתנה

ביצד?

- 1 יש לשלוח פקס עם פרטים מלאים [שם, כתבת, וטלפון] למספר 153-3616-8526
- 2 אנחנו נשלח לך את המבחן. 3 בגמר המבחן תפקסס אותו לפקס הנ"ל.
- 4 בוחן מיחד מטעם "מפעל הזוהר" יבדק את המבחן. ותקבל את המתנה.

המצטיינים יזכו לפרסים בספרים.

לפרטים והזמנת מבחנים, טל: 0542-214-449

כל יהודי יכול לזכות בסיט של זוהר השַׁבָּת! בחנם!

כל רגע של לימוד הזוהר הקדוש יקר מאוד בעיני ה'.
כל רגע של לימוד, מצייל את עם ישראל בפרטיות ובכלליות מגזרות קשות.
יהודי יקר, פמה כח ועצמה חבויים בך!
כל העולם תלוי בלימוד שלך, אל תרפה ידי, הזמן קצר והמלאכה מרבה,
בוא והצטרף לקבוצה שתוליך את כל העולם לשלום,
בוא ושב בצלו של הרשב"י הקדוש.

מתן שכרו בצידו, הרשב"י יושב ולומד עמו